J.D. HORN

YOUNG

VRĂJI ÎN SAVANNAH 2

Sursa

VRĂJI. MAGIE. CRIMĂ.
SĂ FII UN MEMBRU AL FAMILIEI
TAYLOR ÎNSEAMNĂ MULT MAI MULT
DECÂT SĂ FACI SCAMATORII.

FICTION CONNECTION

TREI

J.D. HORN

SURSA

Al doilea volum din seria:
VRĂJI ÎN SAVANNAH

Original: *The Source* (2014)

Traducere din limba engleză:
ANA VERONICA MIRCEA

virtual-project.eu

Editura: TREI
2018

În amintirea lui Quentin Confort Horn,
care ne-a adus atât de multă fericire

<u>1</u>

— Acum ține focu-n palmă, fetițo.

Șoapta lui Jilo s-a revărsat asupra mea.

— Nu-l lăsa să te atragă. De data asta controlează-l tu. Nu intra în lumea lui până nu te simți gata să fii stăpână pe timpul pe care-l vei petrece acolo.

Mica flacără nu m-a ars, deși știam că dogorește cu putere. Mi-a dansat în palmă, încercând să-mi ademenească mintea înapoi – înapoi, într-o amintire a mea și a surorii mele. Maisie îmi dăruise flăcările alea fermecate, limbi de foc care-mi îngăduiau să retrăiesc, în detalii vibrante, experiențe din copilăria noastră. Și acum ea era pierdută pentru mine, smulsă nu doar din această lume, ci și din realitatea înconjurătoare. Nimeni nu știa unde se află, sau *dacă* se mai află undeva.

Acele licăriri strălucitoare erau ultimele ei vrăji rămase în planul nostru și se străduiau să se îndrepte către sursa lor, așa cum se îndreaptă pilitura de fier spre un magnet. Erau speranța mea de a o găsi pe Maisie. Mă străduiam să mă împotrivesc atracției flăcărilor, încercând să cobor în trecut pas cu pas, de data asta fără să mă pierd în amintirile din vâlvătaie. Folosisem deja o duzină; o duzină de luminițe care pieriseră rând pe rând, încercând să mă călăuzească spre ea. Arseseră atât de strălucitor, dar se stinseseră prea repede, înainte să apuc să găsesc legătura, să înțeleg încotro eram călăuzită. Socotind-o și pe cea care-mi pâlpâia în palmă, nu-mi mai rămăseseră decât cinci.

— Ține lumina în mâna dreaptă și ascultă glasul lui Jilo, da?

M-a prins de mâna liberă și m-a strâns cu putere. Am strâns-o și eu.

— Lasă vocea lui Jilo să-ți fie ancoră în lumea asta. Nu e nevoie să dai buzna, fetița mea, n-ai de ce să te grăbești.

Limbajul lui Jilo și încăpățânarea cu care vorbea despre sine însăși la persoana a treia erau înșelătoare în privința educației sale. Știam cu certitudine că terminase Spelman College cu diplomă în chimie, dar, date fiind sexul ei și culoarea pielii, se născuse cu vreo

două decenii prea devreme ca să-și poată îndeplini visul și să devină medic. Ajunsese în schimb să practice Hoodoo, ca tămăduitoare înrădăcinată, construindu-și o personalitate deopotrivă pe măsura așteptărilor și a superstițiilor celor interesați de serviciile sale. Mă număram printre puținii oameni cărora li se îngăduise vreodată să tragă cu ochiul în spatele măștii ei.

Jilo a respirat adânc, pe îndelete, reamintindu-mi că era cazul s-o imit. Valurile de putere treceau prin mine, dar veneau cu din ce în ce mai puțină forță și erau din ce în ce mai rare. M-am opus gravitației lumii care creștea în fața mea, încercând să nu las energia vrăjii lui Maisie să-și îndeplinească menirea, deviind-o către scopul meu. Fluxul și-a încetinit curgerea și mi s-a întins în față, curbându-se. Contrariat de rezistența mea, a început să se răsucească și să se alungească, strălucind ca o cometă în preajma soarelui. Așa cum voiam, magia a început să-și caute sursa, întinzându-se în toate direcțiile, până când a găsit-o pe Maisie. Mi-am ascuțit simțurile subconștiente, urmând calea flăcării, dar era prea târziu. A devenit incandescentă, extinzându-se și strălucind ca o nova. O clipă mai târziu, s-a stins. Prin urmare, opunându-mă atracției flăcărilor, le făceam să se mistuie mai repede… De data asta, nici măcar nu avusesem bucuria retrăirii unei amintiri îndrăgite din copilărie. N-avusesem parte decât de întuneric.

— Acum am ajuns mai aproape, a spus Jilo, deși știam amândouă că e o minciună.

Înaintaserăm la fel de mult de alte două ori. S-a ridicat și a șontâcăit către masa pe care se afla, cu capacul bine strâns, borcanul Ball cu cele patru flăcări rămase.

— Azi nu pot face mai mult de-atât. Nu mai sunt tânără, ca tine, a zis, dar, în tot timpul ăsta, nu și-a luat ochii de pe talia mea.

Știam că se teme că acea plimbare printre lumi i-ar putea face rău copilului care creștea acolo. Și eu îmi făceam griji, dar mi-era frică și că nu mai am timp s-o salvez pe Maisie.

— Apreciez ceea ce faci pentru mine, am zis, frecându-mi palma de burta în creștere.

Eram de-acum în a treia lună și jumătate și puteam deja spune că, în momentul venirii sale pe lume, Colin al meu o să fie un băiat

foarte mare.

— Jilo știe asta, fetițo, a răspuns ea, apoi a repetat, cu voce mai drăgăstoasă:

— Știe asta.

Și-a pus o mână pe șold, masându-se ca să scape de vreo durere.

— Jilo încă mai crede c-ar trebui să le spui rudelor tale ce faci. Sunt vrăjitori, le-ar fi mult mai ușor decât lui Jilo să te-ajute să-ți găsești sora.

— Nu vreau să-i amestec. Celelalte familii de vrăjitori nici măcar nu vor s-audă de-o încercare de readucere a lui Maisie în dimensiunea noastră. Zic că a stricat bariera, că a șubrezit-o.

Cu milenii în urmă, vrăjitori puternici, printre care mulți dintre strămoșii mei, au țesut o rețea de energie magică, menită să ne protejeze lumea. Au numit-o „bariera”. Creaturile care domniseră odinioară asupra pământului – spuneți-le demoni dacă sunteți evlavioși, sau entități transdimensionale dacă preferați știința – se erijau în zei, se amestecau în evoluția oamenilor, intervenind mai ales în geneza vrăjitorilor. Așa că vrăjitorii, într-un final, s-au revoltat și au alungat șerpii din Paradis. Bariera îi împiedica să se întoarcă.

— Mătușile și unchiul meu m-ar împiedica. S-ar simți obligați s-o facă, am adăugat, temându-mă că nu m-ar fi ajutat nici chiar dacă toate celelalte familii nu s-ar fi opus găsirii surorii mele.

În timp ce mătușa mea Iris nu mai voia să aibă în niciun fel de-a face cu Maisie, spunând că-și merita pedeapsa, mătușa Ellen se supunea orbește, ca de obicei, voinței familiilor unite ale vrăjitorilor. Nu voia să facă valuri. Unchiul Oliver nu era atât de pornit împotriva găsirii lui Maisie, dar nu credea că din ea mai rămăsese mare lucru. Își petrecuse mai multe zile săpând pe bucata de peluză unde stătuse Maisie înainte ca forța barierei s-o azvârle departe de lumea noastră. Spunea că pământul fusese ars pe o adâncime de mai bine de doi metri și că nici măcar nu mai avea rost să-ncercăm să plantăm acolo ceva. Nivelase din nou pământul sterp, pavase locul și-i pusese deasupra un cadran solar. Cred că, în viziunea lui, era un soi de monument memorial.

Nu, știam că familia mea n-o să-mi susțină încercările clandestine

și, chiar dacă ar fi făcut-o, celelalte ancore – vrăjitoare ca mine, alese să mențină și să apere bariera – interziseseră orice strădanie de a o readuce pe Maisie în realitatea noastră, de teamă c-ar fi putut avaria și mai mult bariera.

— Jilo crede că poate-ar trebui să te-mpiedice. Sora asta a ta a-ncercat să te omoare.

— Nu știa ce face, am obiectat. Era sub influența unui demon, a unui *boo hag*. A celui pe care l-ai hrănit și l-ai folosit tu ca să ne spionezi familia.

Maisie îmi era mai mult decât soră, era geamăna mea. E adevărat că nu eram gemene identice, dar veniserăm pe lume împreună. Dacă nu căutam eu un motiv ca s-o iert, cine altcineva ar fi făcut-o?

— Jilo ți-a spus că pentru asta-i pare rău. N-a avut idee că sora ta s-a încurcat cu creatura aia.

Încă mă cuprindea greața când mă gândeam cum luase Maisie o entitate care nu era decât o umbră și-i dăduse formă. O botezase Jackson și-și făcuse din ea un iubit. Îi îngăduise să mă taie și să-mi guste sângele. Și mă simțeam încă și mai rău când îmi aminteam că eu însămi mă îndrăgostisem de Jackson. Un fior mi s-a prelins pe șira spinării, cutremurându-mă.

— Așa a fost, a continuat Jilo, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Asta e sora ta, pe care-ncerci acum s-o găsești. Jilo zice c-ai face mai bine s-o lași pe scorpie acolo unde-o fi nimerit. Uneori trebuie să tai pur și simplu legătura, indiferent că-i de sânge sau nu.

— Ei bine, e sigur că așa ceva n-o să se-ntâmple, am ripostat cu voce tăioasă, dar mi-am regretat imediat tonul. Nu pot s-o fac fără ajutorul tău, Mamă.

Mi-a ignorat frustrarea cu o figură impasibilă.

— Familiile încă mai refuză să-ți dea pe mână întreaga ta putere?

— Da, am răspuns. Toată lumea crede că nu sunt pregătită s-o țin sub control.

— Și totuși au sărit cu gura pe tine că ai împărțit un strop din ea cu Jilo.

— Da, n-au părut prea încântați când au descoperit asta.

Celelalte familii de vrăjitori puseseră în scenă un soi de proces, ca să decidă dacă eram sau nu pregătită să-mi asum întrebuințarea

completă a puterilor mele. Faptul că-i dădusem lui Jilo puținul care-i trebuia ca să nu se retragă se transformase, de fapt, în probă incriminatorie în cazul deschis împotriva mea, dar nu voiam s-o împovărez dezvăluindu-i asta. Puterea îmi aparținea, aveam dreptul s-o dau cui voiam și o făcusem din proprie voință.

— Susțin c-o fac ca să mă apere de mine însămi, că nu știu cum să manipulez puterea, că nu sunt destul de matură pentru ea, am continuat cu lista lor. Și că, în loc să-mi folosesc capul, gândesc prea mult cu inima, punându-mi propriile dorințe mai presus de binele general.

— Cine naiba-s ei ca să te judece? a întrebat Jilo, furioasă ca o mamă care-și apără puiul. Bariera, chiar bariera te-a ales, chiar și fără magia ta. Te-a recunoscut. Te-a selectat.

— Spun că a mă lăsa să am acces la întreaga mea putere e totuna cu a lăsa un copil de șase ani să se joace c-o bombă nucleară. Trebuie să mi-o iau în stăpânire treptat, așa cum s-ar fi întâmplat dacă aș fi avut acces la ea de când m-am născut.

— Și bariera? Cum o să ancorezi blestemăția aia dacă n-ai toată puterea ta în stăpânire?

— Deocamdată n-o ancorez. Mă conectez la forța ei. Trebuie să fiu conectată, pentru că m-a ales să ajut la ancorare, dar celelalte nouă ancore își împart partea mea din energia ei și acea misiune a menținerii barierei care ar trebui să-mi revină mie. Sunt sigură că, dacă m-ar putea înlătura, ca ancoră, fără să cadă bariera, ar face-o cu bucurie.

— Oh, ar găsi o cale. Te-ar omorî, cum a fost omorâtă Ginny a voastră.

În minte mi-a revenit brusc scena peste care dădusem în vara aceea. Strămătușa mea Ginny, moartă, într-o baltă de sânge. Doborâtă cu un levier.

— N-ar face așa ceva, am spus, rugându-mă să nu mă înșel.

— Ești sigură? a întrebat Jilo.

N-am răspuns, fiindcă o știam în stare să vadă dincolo de orice minciună pe care-aș fi încercat s-o inventez. Nu eram sigură. Moartea lui Ginny declanșase evenimente încheiate cu alegerea mea drept ancoră. Îmi trecuse prin minte, nu o singură dată, că trebuie

să am mare grijă până când o să mă văd pe o poziție sigură. Uciderea mea ar fi fost cea mai simplă cale de creare a unui nou loc vacant.

În adâncul minții mele, aveam bănuiala că, dacă mă dovedeam prea stânjenitoare, prea greu de controlat, familiile puteau hotărî să mă scoată cu totul din scenă, felicitându-se apoi pentru că duseseră la îndeplinire o decizie dificilă. Știam că mătușile și unchiul meu ar fi făcut orice ca să mă apere, dar o parte din membrii familiei mele extinse ar fi fost în stare să aprobe un astfel de plan. De aceea fusesem de acord cu tot ce-mi ceruseră familiile, cu excepția renunțării la Maisie.

— Jilo nu pricepe, a continuat bătrâna, smulgându-mă din gândurile mele negre. Cum diferă asta de ceea ce ți-a făcut baba Ginny? Și ei fură ce ți se cuvine de drept. Și știu că pentru furtul puterii unei vrăjitoare plătești.

— De fapt, nu fură…

— Ți-o răpesc fără îngăduința ta, a zis, apoi mi-a înțeles tăcerea. Ah, Jilo pricepe. Le-ai dat permisiunea, nu-i așa?

— Am făcut ceea ce trebuia. Poate au dreptate. Sunt novice. N-am avut niciodată ocazia să-nvăț. Trebuie să recuperez.

— Ducă-se naibii. N-ai ochi să vezi, fetițo? Bariera te crede pregătită. Alelalte ancore, familiile, te bagă-n sperieți ca să renunți la putere.

Știam că are dreptate, dar, la drept vorbind, chiar *îmi era* frică. Nu mă speriau doar familiile, mă îngrozeam de mine însămi. Mă-ndoiam că-mi pot controla magia chiar și având doar jumătate din putere, nu pe toată. Nu avusesem parte de anii de formare ca vrăjitoare și acum înaintam cu pași șovăitori, de țânc. Eram un copilaș fermecat, care pica mereu în magicul său funduleț. Familiile îl însărcinaseră pe Emmet să se ocupe de educația mea. El își începuse viața în chip de golem, menit să găzduiască toate conștiințele reprezentanților familiilor. Însă aceeași energie care o azvârlise pe Maisie cine știe unde contopise toate conștiințele din Emmet, formând o personalitate unică, pisăloagă și enervantă.

Din fericire, donatorii de energie scăpaseră nevătămați – nu păreau câtuși de puțin slăbiți de ceea ce pierduseră în folosul

golemului. O mare parte a cunoștințelor lor continua să-i aparțină și lui Emmet, la fel și unele dintre puterile lor. Deoarece nu-i lipseau nici înțelepciunea, nici magia, familiile hotărâseră că trebuia să-mi fie profesor, să mă-nvețe cum să-mi strunesc propria putere. Deși putea fi agasant, simțeam pentru el un soi de simpatie. Aveam ceva în comun. Familiile intraseră cu bocancii și în viața lui, fără să-l întrebe vreodată cum voia să și-o trăiască. Pur și simplu, arătaseră în direcția mea și-i ceruseră s-o ia într-acolo. Dar, chiar și avându-l pe el ca profesor priceput, controlul meu asupra puținei magii de care-mi îngăduiau să dispun nu era perfect. Am ridicat din umeri.

— Perfect. Atunci o s-o căutăm în continuare împreună pe țicnită de soră-ta. Mâine, a zis Jilo, luându-și termosul roșu pe care-l căra întotdeauna după ea în Cimitirul Colonial, unde își întâlnea clientela obișnuită.

A pus în termos borcanul Ball. O rugasem să-l păstreze ea, ca să nu se poată folosi de el nimeni altcineva care ar fi vrut s-o pedepsească pe Maisie.

— Ar trebui să te gândești un pic ce-o să faci cu Maisie a ta dacă-i dăm de urmă, fiindcă Jilo n-o să-i fie dădacă.

Printr-una dintre deschizăturile din perete – pătrate mici, cu latura de vreo treizeci de centimetri – s-a strecurat o rază de soare. Silueta bătrânei de la răscruce s-a conturat în contralumină, cu trăsăturile feței ascunse sub strălucirea care o învăluia.

— Știu că ești hotărâtă să faci asta, de-aia te-ajută Jilo. Dar nu-i datorezi nimic surorii tale. Grijă ar trebui să ai de copilul pe care-l porți.

A deschis ușa grea cu o fluturare a mâinii.

— N-o să te mai poți plimba mult pe bicicleta aia a ta. Dacă vrei să continuăm, Jilo zice să găsești pentru noi un loc mai curat și mai aproape de casă.

A lăsat ușa să i se trântească în urmă, subliniindu-și părerea cu zgomotul metalului izbit de metal.

Mi-am rotit privirea prin acea încăpere uitată din depozitul de praf de pușcă părăsit în care ne întâlneam. Pulberea explozivă dispăruse de acolo cu mult timp în urmă, dar peste tot erau aruncate obiecte tăioase și ruginite, acoperite de praful câtorva decenii. În

afara fortăreței de piatră roșie, mormane de gunoi spulberau farmecul desuet, aproape venit din poveste, creat de marginea crenelată a acoperișului depozitului. Ar fi fost greu să găsesc un loc mai insalubru pentru copilul meu nenăscut.

— Poate că are dreptate, Colin, am spus, vorbindu-i pruncului.

Știam că e băiat; nu fusese nevoie de ultrasunete, fiindcă mătușa mea Ellen nu se înșela niciodată când era vorba de așa ceva. Știam și c-o să-l botez Colin, ca să poarte numele tatălui tatălui său.

Mătușa Iris mă bătea la cap să mă mărit cu Peter Tierney, să oficializez legătura noastră înainte de nașterea copilului. Aveam intenția să mă căsătoresc cu el, îi acceptasem inelul, dar încă nu-l purtam. Îl țineam ca pe inima unei păpuși matrioșka, adăpostit în cutia lui căptușită cu catifea albastră din caseta cu bijuterii de pe măsuța mea de toaletă. Îl iubeam pe Peter, dar, de fiecare dată când mă imaginam stând în fața lui Dumnezeu și a lumii întregi și spunând „da”, îmi aduceam aminte că se dusese la Jilo și o plătise ca să arunce asupra mea o vrajă de dragoste. Fusese disperat, îngrozit de gândul c-o să-l părăsesc pentru Jackson. Iar faptul că asta îmi trecuse, într-adevăr, prin cap mă supăra destul de mult. O iertasem pe Jilo și, în aparență, îl iertasem și pe Peter, dar trădarea fusese atât de profundă, atât de neașteptată, încât o parte din mine se-ntreba cât de departe ar fi fost Peter în stare să meargă în orice altă situație în care s-ar fi simțit strâns cu ușa.

După ce m-am gândit la asta, am simțit o împunsătură de vinovăție. Peter se străduia să fie la înălțime, să devină un tată bun și un bun cap de familie. Pe lângă slujba lui obișnuită, începuse să lucreze noaptea în taverna părinților săi și încerca să pună pe picioare propria afacere în construcții, angajându-se să facă lucrări de mică amploare, pe care le putea rezolva în weekend, împreună cu doi băieți din echipa lui. Îi reamintisem că banii nu erau o problemă – de când împlinisem douăzeci și unu de ani primeam o subvenție lunară din fondul familial – dar el nu voia s-accepte niciun bănuț.

— Nu, îmi spusese, ridicându-și spre mine palmele deschise. Nu *vreau* să iau bani de la tine. Vreau să știi că sunt în stare să am grijă de soția mea, sau de cea care-mi va fi curând soție, și de copilul nostru. Fără banii și fără vrăjile tale.

Era o manifestare a neîndoielnicului și demodatului său orgoliu masculin, dar instinctul și intuiția îmi spuneau, deopotrivă, să nu mă opun. Așa că mă mulțumisem să dau din cap și să zâmbesc.

— Bine. Am tot respectul pentru asta, spusesem, deși doar cu intenția de a-l măguli.

Însă, după câteva săptămâni de gândire, ajunsesem să-mi dau seama cât de mult îl respectam cu adevărat.

— Ești un băiat norocos fiindcă ai un asemenea tată, i-am spus lui Colin, plimbându-mi mâna peste mica umflătură de sub cămașa mea.

M-am sprijinit de ușa enormă, ca s-o deschid împingând-o. Placa de oțel înaltă de doi metri și lată de unu abia dacă s-a întredeschis. În copilăria mea, cineva reușise s-o fure, scoțând-o din balamale. Dar apoi, din pricina greutății ei, o abandonase pe marginea unui drum neasfaltat, lăsând montarea ei la loc pe seama municipalității din Savannah.

M-am gândit s-o deschid folosindu-mă de magie, cum făcuse Jilo, dar era foarte posibil s-o smulg din țâțâni, azvârlind-o în districtul alăturat. M-am hotărât să-mi folosesc, totuși, mâinile. M-am împins în ea cu toată greutatea și m-am trezit aproape orbită de lumina care a năvălit în jurul meu.

Ziua era caldă și umedă, era plină de zgomotele naturii și de zumzetul traficului de pe Ogeechee Road. Bicicleta mea stătea așa cum o lăsasem, sprijinită de clădire. Aș fi putut ajunge în depozit folosindu-mă de magie, dar mă hotărâsem să nu fac asta. În lipsa unui termen mai potrivit, pot spune că singura „vrajă” pe care reușisem s-o stăpânesc până în acel moment era teleportarea pe distanțe scurte. Nu mulți vrăjitori o puteau face, însă eu eram în stare, și încă bine. Dar nu-mi plăcea senzația pe care mi-o provoca. Aveam de fiecare dată strania impresie că persoana care fusesem când plecasem din Punctul A nu era neapărat aceeași care ajunsese în Punctul B.

— Mama are nevoie de exerciții de magie, dar trebuie să facă și puțin sport, am cugetat cu glas tare, adresându-mă fiului meu.

M-a străbătut un fior de încântare când am simțit, pentru prima oară, o formă de inteligență la celălalt capăt al conversației. Colin

era acolo, conectat cu mine. M-a străbătut un șuvoi de dragoste, neegalat de nimic din ceea ce simțisem vreodată. Mi-am dat seama că sunt în stare de *orice* ca să-mi apăr copilul de pericole. De orice. Apoi m-am întrebat dacă asta ar fi însemnat și renunțarea la căutarea lui Maisie. M-am hotărât să las întrebarea asta deocamdată fără răspuns, dar și să găsesc un loc mai curat și mai sigur în care să mă-ntâlnesc cu Jilo.

M-am îndreptat spre bicicletă, dar din spatele meu s-a auzit un zgomot. Aproape. M-am întors. La numai câțiva pași în dreapta mea se afla un pâlc singuratic de pini de Georgia, și dintre ei a ieșit împleticindu-se un bărbat în vârstă – ba nu, *incredibil* de bătrân. S-a clătinat pe picioare, fiind cât pe ce să se-mpiedice, însă și-a regăsit echilibrul. S-a rotit în loc, părând dornic să se orienteze. Aerul părea mult prea fierbinte și prea umed pentru pardesiul pe care-l purta, mai ales că-i era și cu câteva numere prea mare. Tivul aproape că mătura pământul. În ciuda staturii lui mărunte, am început să mă simt neliniștită. Ceva nu era în ordine.

Teama de străini mă cuprinsese cu puțină vreme în urmă. Nu mă mai apăra nicio vrajă. Când mă alesese bariera, puterea i se contopise cu a mea, destrămând toate protecțiile țesute pentru mine de Emmet și de rudele mele. Vrăjitorii obișnuiți nu pot arunca nicio vrajă, fie ea bună sau rea, asupra ancorelor barierei. Acum trebuia să mă descurc singură.

— Bună dimineața, i-am strigat bărbatului, dar n-a părut să mă audă.

— *Ta me ar strae. Ta me ar strae,* a repetat, învârtindu-se încă o dată înainte de a mă observa în sfârșit.

S-a năpustit spre mine și mi s-a iuțit răsuflarea. Adrenalina mă îndemna să fug sau să lovesc. În graba lui, bătrânul a fost cât pe ce să cadă în nas, dar s-a redresat în ultimul moment. S-a oprit și s-a uitat la mine. Avea cea mai nevinovată față pe care-o văzusem vreodată, cu ochi mari, inocenți. Chelise, dar pe tâmple îi rămăseseră smocuri de păr, toate albe ca zăpada. Avea fața plină de zbârcituri adânci, dar erau riduri de expresie.

— Salut, am spus din nou. Aveți nevoie de ajutor? am întrebat apoi, sperând că înțelegea engleza.

— Trebuie să fii un înger, a răspuns, cu un accent irlandez puternic, care dădea cuvintelor un ritm săltăreț. Mi-au spus c-o să vii să mă iei la sfârșit.

Și-a întins brațele în direcția mea, într-un gest de bun venit.

Spaima pe care mi-o stârnise s-a risipit. M-am apropiat de el cu câțiva pași.

— Îmi pare rău, am spus, dar aici nu-i niciun înger. Oare ceea ce am văzut în ochii lui era dezamăgire?

— E la fel de bine, a zis, cu pardesiul agățându-i-se de un tufiș și izbutind cu greu să rămână în picioare.

— Ascultați-mă, vă simțiți bine? Vă pot ajuta cumva?

S-a uitat din nou la mine cu fața lui dulce. Avea ceva care părea atins de magie. Radia o ușoară strălucire albă, o luminiscență pe care nu eram sigură c-aș fi zărit-o dacă n-aș fi fost vrăjitoare. M-am întrebat dacă era într-adevăr om sau un soi de stihie cu mască omenească. După experiențele mele recente, devenisem mult mai înclinată să accept lucrurile de genul acesta.

A tras de pardesiu, desprinzându-și-l de tufiș, și a mai făcut un pas către mine. A început să-și maseze brațul stâng cu mâna dreaptă.

— Problema-i doar că nu știu sigur unde mă aflu, a spus.

— Sunteți lângă Ogeechee Road. Locuiți în apropiere?

În loc de răspuns, a râs scurt, ascuțit. Și râsul i s-a stins la fel de brusc cum izbucnise.

— Nu știu.

I s-au îndoit genunchii și a căzut. M-am apropiat în fugă, fiind cât pe ce să mă împiedic de propriile picioare, și am îngenuncheat lângă el. L-am scuturat ușor. N-a reacționat. L-am rostogolit cu fața în sus cu o oarecare dificultate. Avea pielea vânătă și radiația pe care-o observasem cu doar câteva clipe înainte dispăruse. Magia sa, de orice soi o fi fost, îl părăsise.

— O să fie OK, am spus, deschizându-i pardesiul și descoperind cu surprindere cât de firav era trupul de sub el.

I-am slăbit gulerul. Mi-a zâmbit, dar ochii i-au devenit imediat sticloși. I-am căutat pulsul. N-avea. Cu câțiva ani în urmă, făcusem un curs resuscitare cardio-pulmonară și m-am străduit din toate

puterile să-mi amintesc pașii. Mi-am pus palma dreaptă pe pieptul lui și stânga peste ea, apoi am început compresiile. O sută pe minut, de câte cinci centimetri adâncime.

— Ajutor! am strigat, sperând că mă poate auzi cineva din magazinele din jur. Chemați o ambulanță!

Am continuat să număr compresiile și să ascult, sperând într-o reacție a bătrânului. N-a apărut niciuna. Am strigat din nou. Alesesem locul ăla pentru strădaniile mele asistate de Jilo tocmai fiindcă zgomotele de pe șoseaua aglomerată acopereau orice altceva și, cu toate că-n jur mai erau magazine, pomii groși îl ascundeau perfect pe cel abandonat. Acum am blestemat zgomotele și camuflajul. Resuscitarea cardio-pulmonară nu-i putea oferi mai mult de șase minute. De când îi tot apăsam pieptul? Poate de vreo treizeci de secunde, dar mi se părea că trecuse o veșnicie. Poate trebuia să-ntrerup resuscitarea și să chem chiar eu ambulanța?

Am icnit când am avut brusc o revelație – acum eram vrăjitoare, dar gândeam ca un om obișnuit. Ce-ar fi făcut o vrăjitoare? Știam că eforturile mele de resuscitare nu sunt de-ajuns ca să-l readucă la viață pe bătrân. În cel mai bun caz, reușeam să-i alimentez creierul cu oxigen până când sosea cineva cu un defibrilator. Inima lui trebuia repornită cu un șoc electric.

În clipa când mi-a trecut asta prin minte, în josul brațului mi s-a năpustit o pulsație luminoasă, strălucitoare și albastră ca un fulger. N-o comandasem conștient. Magia mea îmi interpretase gândurile confuze și preluase controlul. Fulgerul a pătruns în trupul bătrânului și, pentru o clipă, i s-au deschis ochii, plini de uimire. Corpul i s-a săltat cu vreo zece centimetri în aer și, când am încercat să-mi retrag mâinile, electricitatea dintre noi l-a tras după mine, ca un magnet. După ce legătura s-a întrerupt, într-un târziu, a recăzut la pământ și pleoapele i-au fluturat, închizându-se pentru ultima oară. Duhoarea de carne arsă mi-a ajuns în nări și mi s-a făcut greață. Acea parte a pieptului prin care pătrunsese energia era neagră, calcinată, iar explozia din interior croise un tunel în dreptul inimii.

Ce făcusem? Mi-am înfipt degetele în solul nisipos, îndepărtând reziduurile care mi se lipiseră de ele și de palmă. Mi s-a tăiat răsuflarea, am început să respir scurt, sacadat, încercând zadarnic

să-mi umplu plămânii. Din spatele meu s-au întins niște mâini care m-au prins de umeri. Am auzit o voce calmă, feminină.

— E OK, micuțo. Dar trebuie să vii cu mine. Trebuie să te luăm de-aici.

Nu mai auzisem niciodată vocea aia, dar îmi fusese cunoscută toată viața mea. Am început să tremur, pielea mi s-a răcit. În fața ochilor vedeam când o beznă incredibilă, când o strălucire dureroasă. Am simțit că lumea se năruie sub mine. Probabil aveam halucinații. Mi-am desprins ochii de leșul mutilat care era opera mea. Capul mi s-a întors încet, știind că, odată ce o s-o văd, nimic n-o să mai fie la fel. M-am uitat în sus. Un zâmbet. Ochi verzi, iubitori. O față foarte asemănătoare cu a mea.

— Mamă?

Vocea mi-a ieșit dintre buze ca un chițăit, croindu-și drum cu forța printre ziduri de uimire și neîncredere.

— Da, micuțo. Eu sunt, a spus, și a părut să-mi citească următorul gând. Sunt chiar eu. Trăiesc.

2

Mama m-a condus prin râpa plină de tufe care despărțea depozitul de praf de pușcă de parcarea celorlalte clădiri din jur. Acolo aștepta o limuzină și șoferul în livrea care stătea alături de ea a luat brusc poziția drepți, apoi ne-a deschis portiera. Împreună cu mama, m-a ajutat să intru în coconul cu aer condiționat, apoi ea s-a strecurat lângă mine. Un geam întunecat ne asigura intimitatea, despărțindu-ne de zona în care se afla șoferul, iar de restul lumii ne fereau geamuri și mai negre, care păreau de onix. Mașina a pornit, dar habar n-aveam încotro mergem. Ca să fiu sinceră, nici nu-mi păsa. Mă țineam de mâinile mamei, strângând-o atât de tare încât cred c-o durea. Nu-mi puteam lua ochii de la chipul ei. Semăna atât de mult cu imaginea mea din oglindă, dar purta două decenii de experiență și de tristețe în plus.

— Știu că trebuie să ai atât de multe întrebări!

Cuvintele ei au început să-și croiască drum prin pâclă.

— Și, a adăugat, mângâindu-mă cu privirea, trebuie să-ți spun atât de multe! Dar acum n-avem timp.

Pe față i s-a așternut un zâmbet îndurerat. A reușit să-și desprindă mâna dreaptă dintr-a mea și și-a trecut degetele prin părul meu.

— N-aș fi dorit să afli așa. Nu voiam s-apar brusc în lumea ta, dar te-am descoperit în depozitul de praf de pușcă și n-am putut să nu-ți arunc o privire.

Mi-a tras capul la pieptul ei și a apăsat pe obrazul meu palma rece.

— Dac-aș fi sosit cu câteva clipe mai devreme, aș fi putut da o mână de ajutor, însă te-am zărit prea târziu. Bătrânul domn deja… își dăduse ultima suflare. Iar tu erai atât de înnebunită încât nu m-am putut convinge să te las acolo.

— Dar cum ai putut? am întrebat. Adică nu-nțeleg cum ai putut să mă părăsești de la bun început. Cum ai putut s-o părăsești pe Maisie?

M-am desprins de ea, și o furie tăioasă, usturătoare, m-a pătruns până în măduva oaselor.

— Cum ne-ai putut lăsa să te credem moartă?

— N-am avut de ales, a răspuns. Nu m-a lăsat să mă apropii de voi. Era pornită împotriva mea cu mult înainte de a complota împotriva ta.

Mama n-avea nevoie să rostească niciun nume.

— Ginny, am zis.

Ea mi-a confirmat bănuiala dând ușor din cap.

— Dar de ce? am întrebat-o.

— O să-ți povestesc. O să-ți povestesc totul. Însă nu acum. Am așteptat toată viața ta să am ocazia să-ți explic cum stau lucrurile și nu e ceva care se poate istorisi în grabă.

A-ntins mâna și m-a tras din nou lângă ea. Mirosul ei m-a îmbătat – a străbătut anii și m-a adus înapoi, în leagăn. Pentru o clipă, am dat totul uitării, lăsând-o pur și simplu pe mama să mă țină-n brațe.

— Acum trebuie să te las să pleci, a șoptit. Dar o să fiu în apropiere și vom sta de vorbă curând. Foarte curând, îți făgăduiesc.

— Nu.

Mi-am ridicat privirea spre ea, cu inima în gât.

— Nu, trebuie să fii acasă, cu mine, am insistat. Trebuie să le spunem lui Iris, Ellen și Oliver că trăiești. Vor fi atât de…

Trupul i s-a încordat și ochii i s-au îngustat, conturându-și la colțuri riduri mărunte.

— Nu.

Refuzul i s-a smuls usturător de pe buze. A tras aer în piept și s-a silit să se relaxeze.

— Nu, a repetat, mai calmă.

M-a împins cu delicatețe, apoi m-a bătut pe dosul mâinii.

— Ei nu trebuie să știe că m-am întors. Nu încă.

— Dar trebuie să…

Cuvintele mi s-au stins în aer când expresia feței ei mi-a dezvăluit mai mult decât voiam să aflu.

S-a uitat în jos, cu privirea pierdută, ca și cum ar fi retrăit o amintire neplăcută. În colțul gurii i-a dansat un tremur și și-a încleștat fălcile ca să-și controleze ticul.

— Oh, ele știu, draga mea fetiță. Surorile mele știu foarte bine că trăiesc.

Vocea i s-a stins și a tușit scurt, recăpătându-și-o.

— Nu sunt sigură că i-au spus lui Oliver, dar mătușile tale știu.

S-a aplecat și m-a țintuit cu privirea.

— Iris și Ellen mi te-au luat pe tine și pe Maisie din brațe la porunca lui Ginny.

— Nu pot să cred c-au făcut ceva atât de cumplit, mi-am auzit propriul glas, insistând în favoarea lor pe lângă mama. De ce-ar fi făcut-o?

— Din același motiv care a îndemnat-o pe Ginny să-ți fure puterea și s-o întoarcă pe sora ta geamănă împotriva ta – da, știu totul despre asta. Bariera. Ginny și-a justificat toate nelegiuirile spunând că le-a săvârșit ca să apere bariera. Iar când m-a despărțit de copiii mei, Iris și Ellen i-au fost complice de bunăvoie.

Am clătinat din cap. Nu voiam să cred, dar în cuvintele mamei mele era ceva care mi s-a părut atât de convingător!

Ea a continuat.

— Crezi că le cunoști, dar nu e așa. Nu cu adevărat. Nu le cunoști decât acea parte pe care te lasă să le-o vezi. Dacă află că știi… și că m-am întors, mă tem că nu mai ești în siguranță.

Voiam să protestez, să spun că ele nu mi-ar face niciodată vreun rău, dar mama și-a ridicat mâna, oprindu-mă.

— Au pus întotdeauna bariera mai presus de binele tău, și așa vor face întotdeauna. O știi, în adâncul sufletului, fiindcă altminteri nu te-ai întâlni pe furiș cu tămăduitoarea înrădăcinată ca să-ncerci să afli ce-a făcut bariera cu Maisie. Surorile mele vor anunța fără ezitare familiile unite că ai aflat de existența mea. Celelalte ancore au deja un ghimpe împotriva ta fiindcă-mi ești fiică. Dac-ar afla că am luat legătura cu tine, *ar lua* deja măsuri preventive împotriva ta. Mă tem că ți-ar face o legare.

A așteptat până când i-am înțeles avertizarea în totalitate. Acum, când eram ancoră, o legare nu m-ar fi lipsit doar de puteri. M-ar fi lăsat să-mi trăiesc tot restul vieții într-o stare vegetativă – puterea barierei m-ar fi consumat, din mine n-ar mai fi rămas decât o carcasă goală.

— Nu trebuie să spui nimic. Nimănui. Altminteri o să ne pierdem din nou una pe alta și de data asta va fi pentru totdeauna.

— Dar ce-ai făcut ca să devii o amenințare atât de puternică pentru Ginny? Nu-nțeleg.

— Știu că nu-nțelegi, a spus, bătând o singură dată în fereastra care ne despărțea de șofer. Îmi pare rău, dar pentru mine nu e sigur să mai zăbovesc aici. O să-ți explic totul la următoarea noastră întâlnire. Deocamdată promite-mi c-o să ții toate astea pentru tine, pentru binele tău. Și pentru binele nepotului meu.

A zâmbit când a pomenit de Colin.

— Promite-mi.

Mi-a pus o mână netedă și rece sub bărbie, înclinându-mi fața astfel încât să ni se-ntâlnească ochii. Am auzit portbagajul mașinii închizându-se și apoi deschizându-se. Abia atunci mi-am dat seama că ne opriserăm.

Nu mi s-a părut cu putință s-o refuz.

— Promit, am răspuns și ea s-a aplecat să mă sărute pe frunte. Dar de unde știi ce i s-a întâmplat lui Maisie?

— Am… prieteni care m-au ținut la curent în privința fiicelor mele. Îmi pare rău doar că n-am putut împiedica totul.

— OK, dar mă poți ajuta s-o găsesc?

Mi-a zâmbit pentru o ultimă oară.

— Deja o fac, fetița mea.

Portiera de lângă mine s-a deschis și l-am văzut pe șofer. S-a tras într-o parte. Știam că așteaptă să cobor, dar nu mă puteam smulge de-acolo. Mama mi-a atins obrazul, apoi și-a dus mâinile la gât. Și-a desprins lănțișorul și l-a pus la gâtul meu. Să-i port medalionul avea ceva care mă făcea să mă simt atât de ferită de primejdii, atât de iubită! M-a împins cu blândețe.

— Acum du-te. O să mă revezi foarte curând. Asta ți-o promit eu.

Am coborât din mașină și am descoperit că ne opriserăm în apropiere de Forsyth Park, în sudul său. Bicicleta mea, care fusese în portbagaj, mă aștepta răbdătoare lângă bordură. În minte mi-a revenit brusc ceva și am oprit mâna șoferului înainte de a închide portiera.

— Străinul ăla, bătrânul, am spus, amintindu-mi că lăsaserăm cadavrul bietului om printre buruieni.

Mama s-a aplecat ușor spre mine.

— Deja s-a ocupat cineva de asta, a spus, iar șoferul a închis portiera.

Am urmărit cu privirea limuzina care se îndepărta, sprijinindu-mă cu toată puterea de bicicletă ca să nu-mi cedeze genunchii. Urletul unei sirene m-a smuls din gânduri, iar o ambulanță și o mașină de poliție au trecut în goană pe lângă mine, îndreptându-se, o știam, către vechiul depozit de praf de pușcă. O a doua mașină de poliție le-a urmat după vreun minut. Era tot cu girofarul și sirena în funcțiune, dar nu mergea cu aceeași viteză nebună. Când a ajuns în dreptul meu, un pasager s-a întors să se uite la mine și după expresia așternută pentru o clipă pe fața detectivului Adam Cook mi-am dat seama că mă recunoscuse.

3

Înaintând cu bicicleta pe aleea noastră, am înțeles brusc că locul acela, casa în care crescusem, nu fusese niciodată ceva mai mult decât decorul instalat pe o scenă, într-un teatru al minciunilor. Lemnul și cărămizile din care fusese construit erau reale, dar nimic altceva nu mai era. Parfumul mamei părea să mai zăbovească încă asupra mea. Mama trăia. Trăia! *Asta* era realitatea. *Ăsta* era adevărul. Tot ce crezusem despre ea, despre familia mea și despre viața mea, suna acum fals. O negură mi-a învăluit inima în vreme ce prindea rădăcini o nou-descoperită ură împotriva lui Ginny. Mă străduisem să scap de furia stârnită de strămătușa mea, dar acum orice gând de iertare se spulberase. Iertare, pe naiba! În ziua următoare, aveam să mă duc să dansez pe mormântul ei. Îmi furase puterea. Peste asta puteam trece. Dar s-o ia pe mama de lângă mine, de lângă Maisie? Așa ceva nu puteam să iert niciodată. M-am rugat ca, oriunde ar fi ajuns spiritul lui Ginny, eternitatea să nu-nsemne pentru ea nici măcar o singură clipă de liniște.

Ce justificare găsise Ginny ca s-o îndepărteze pe mama de lângă mine? Și ce sperase să înfăptuiască refuzându-mi dreptul la putere, primit prin naștere? Pretinsese că-și face datoria ca ancoră. Că apără bariera. C-o apără de mama. C-o apără de mine. Dar bariera mă alesese. Nu se temea de mine; mă considerase bine-venită. Probabil că Ginny se înșelase și în privința mamei mele. Trebuia să se fi înșelat.

Mi-am dus mâna la medalionul pus de mama la gâtul meu. Atingerea metalului său prețios mi-a confirmat că nu-mi jucase imaginația o festă. Mi-am sprijinit bicicleta de garaj și am apăsat pe închizătoarea medalionului pe bâjbâite. S-a deschis brusc, dând la iveală două fotografii minuscule, una a lui Maisie și una a mea. Păream atât de mici – cu abia destul de mult păr pe creștete ca să susțină panglicile pe care ni le pusese cineva. Cum făcuse rost de poze? I le trimiseseră Ellen sau Iris, ca să-și domolească propriile sentimente de vinovăție?

Era evident că mătușile mele mă mințiseră. Mama era încă aici, în

lumea noastră, și ele își petrecuseră ultimii douăzeci și unu de ani reamintindu-mi să-i duc flori la mormânt. Mama îmi spusese limpede că Iris și Ellen complotaseră împreună cu Ginny ca să ne ascundă mie și lui Maisie adevărul, dar eu le cunoșteam bine pe cele două femei și nu mă lăsa inima să cred că fuseseră altceva decât victimele lui Ginny. Adevărul pe care trebuia să-l descopăr era motivul pentru care se hotărâseră să mă mintă. Trebuia să existe unul – întemeiat, puternic și scuzabil – și, odată ce descopeream toate dedesubturile, aveam să găsesc o cale de a-mi reuni familia. Nu puteam recupera anii pierduți, dar ne puteam reveni și puteam construi un viitor. Împreună, le-am fi făcut față familiilor. Și am fi adus-o pe Maisie acasă.

M-am întors către ușa de la intrare, dar m-am oprit brusc când mi-a trecut altceva prin minte. Oare nu cumva fusesem eu singura ținută în întuneric? Până cu doar câteva luni în urmă, mă crezuseră fără nicio putere. Oare Maisie știuse tot timpul adevărul?

Cu un an în urmă, sau chiar cu numai câteva luni, n-aș fi dat crezare acuzațiilor mamei mele. M-aș fi întors acasă într-un suflet și i-aș fi povestit totul lui Iris, pe nerăsuflate. Dar asta înainte de a afla că mătușile mele îmi ascunseseră faptul că răposatul soț al lui Ellen îmi era tată; înainte ca soțul lui Iris, Connor, să mă lase să ard de vie în casa lui Ginny; și înainte ca iubita mea soră să mă dea pe mâna unui demon. Acum, după ce bariera mă alesese ca ancoră, toți mă supravegheau cu atenție. Și simțeam, în adâncul ființei mele, că o grămadă de vrăjitori și vrăjitoare, printre care și membri ai familiei mele extinse, s-ar fi grăbit să se folosească de orice pretext ca să mă scoată din rolul de ancoră. Așa că aveam să respect promisiunea făcută mamei. Aveam să păstrez tăcerea asupra întoarcerii ei în Savannah. Dar numai până când aveam să înțeleg și să stăpânesc mai bine alunecosul adevăr.

Mi-am adunat laolaltă toate fărâmele de autocontrol ca să nu dau buzna în casă urlând și cerând răspunsuri. Mi-am strecurat medalionul sub cămașă și am respirat adânc. M-am rugat să am destulă putere și destulă rațiune ca să-mi țin în frâu limba slobodă. Mâna mi-a tremurat când am deschis ușa bucătăriei.

— Ai întârziat, a spus Emmet, fără să se-ntoarcă să mă privească.

Stătea la masă și se holba, concentrat, la un măr suspendat în aer. Fructul se rotea încet, cu coaja desprinzându-i-se sub forma unei fâșii subțiri și curate.

— Da, îmi pare rău. Mi-a abătut ceva atenția, am răspuns.

Am ocolit masa și m-am așezat vizavi de el, incapabilă să rezist atracției pe care o exercita. Era atât de sumbru, atât de pasionat. Atât de captivat. Cu câteva luni în urmă, bărbatul din fața mea nu era nimic mai mult decât o mână de pământ de pe aleea noastră pentru mașini. Ca golem, fusese foarte îngrijit, ba poate chiar exagerat de îngrijit și, cu siguranță, exagerat de sigur de sine. După câteva luni de existență ca om, căpătase o înfățișare mult mai sălbatică. Umbra de pe obrajii lui spunea că-n dimineața aceea nu se bărbierise, iar părul lui negru, cândva tuns cu grijă, era acum mult mai lung și cădea în bucle dese, nepieptănate. Și l-a dat deoparte de pe frunte și, după înfățișarea jalnică a mâinilor sale, mi-am dat seama că-și făcuse obiceiul să-și roadă unghiile.

— Te lași distrasă prea ușor, a spus, și mărul a încetat să se rotească, zburând în schimb drept spre fața mea.

Am ridicat mâna ca să-l resping și, cât ai clipi, a ars și a căzut în chip de cenușă. Emmet s-a uitat la mine, câtuși de puțin impresionat.

— Chiar era nevoie de așa ceva? Ai folosit prea multă forță ca să scapi de o amenințare atât de neînsemnată.

— Nu începe, i-am spus. Nu sunt în toane bune.

Cuvintele lui își atinseseră prea bine ținta. Fumul înălțat din pulberea rămasă din măr îmi aducea aminte de mirosul cărnii calcinate a bătrânului.

— Ești voluntară, a spus, ignorându-mă. Încăpățânată. Nu te concentrezi. Familiile m-au întrebat când vei fi gata să-ți iei în primire rolul de ancoră. Va trebui să le spun că nu știu. Că nu-mi acorzi timp suficient. Că nu-i acorzi magiei tale suficient timp.

M-am înfierbântat și am simțit temperatura crescând în jurul nostru. În spatele meu zăngănea ceva – vasele din bufet începuseră să se cutremure.

— Bun. Bun, a zis Emmet împingându-se în masă ca să se ridice. Ești plină de forță. De pasiune. Acum să vedem cum controlezi și

una, și alta.

S-a apropiat de mine și s-a oprit chiar în fața mea. Mi-am încleștat mâinile, simțind cum creștea în ele un foc în care fierbea electricitatea. Ușile bufetului s-au deschis și s-au închis trântindu-se. Un pahar a căzut pe podea și s-a spart, trimițând în aer așchii minuscule care-au rămas suspendate, ca niște mici prisme letale. Mă comportam magic, așa cum, înainte de a-mi fi înapoiată magia, nu îndrăznisem să mă port niciodată.

Emmet m-a prins de încheieturile mâinilor. Mă domina cu înălțimea lui. Ochii lui negri mă ardeau cu o privire plină de... ce anume? Furie? S-a aplecat spre mine.

— Ce se petrece aici?

Vocea lui Peter a răsunat în încăpere. M-am întors și l-am văzut în cadrul ușii, și așchiile de sticlă au căzut pe podea ca stropii de ploaie. Vasele și-au încetat zăngănitul.

Liniștea s-a reîntors.

Emmet mi-a eliberat încheieturile mâinilor și a vorbit.

— Ne antrenăm. Tu n-ar trebui să fii aici.

Peter a intrat cu pași apăsați și mi-a pus pe umăr o mână posesivă.

— Nu-mi spune tu mie unde ar trebui și unde n-ar trebui să fiu și nu-mi spune mie că adineauri am văzut aici ceva care se numește „antrenament”. O cunosc pe Mercy și știu când o scoate ceva din sărite. Nu e nevoie să văd bucătăria făcută zob ca să-mi dau seama.

— Trebuie să-nvețe cum să-și controleze magia. Și pentru asta trebuie să-nvețe cum să-și controleze pasiunile.

— E gravidă. N-are nevoie de genul ăsta de stres.

— Te referi la cineva care e de față. Și care poate vorbi în numele său, i-am spus lui Peter, dar am făcut-o mângâindu-i brațul.

Adoram felul în care se străduia să mă apere, chiar și când avea de-a face cu ceva pe care eu însămi nu fusesem în stare să-l înțeleg sau să-l controlez. Undeva, în adâncul sufletului, știam că Emmet are dreptate. Trebuia să-nvăț să stăpânesc energia care curgea prin mine. Gaura din pieptul sărmanului om pe care-ncercasem să-l salvez era o dovadă suficientă. Îmi doream să pot vorbi cu Emmet despre cele petrecute, dar dezaprobarea lui m-ar fi copleșit. Și-mi

doream să-i pot dezvălui lui Peter ce se întâmplase, dar și-ar fi făcut griji pentru mine.

— N-are importanță, a răspuns Peter. Te iau de-aici.

Mi-a tras scaunul și m-a ridicat în picioare.

— N-am terminat. De fapt, nici n-am început cu adevărat, a zis Emmet.

Și-a încrucișat brațele și s-a sprijinit cu nonșalanță de frigider. Părea de un calm desăvârșit. Iritant de relaxat.

— O, ba da, ați terminat.

Peter m-a condus către ușă. Când am trecut pragul, m-am uitat peste umăr și l-am zărit pe Emmet. Dacă n-aș fi știut că e imposibil, aș fi jurat că-n privirea lui e gelozie.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să-i fac față, am spus.

— Dar nu acum. Nu știu ce se întâmpla acolo, dar nu vreau să-ți mai petreci timpul cu tipul ăsta. Nu e bine nici pentru tine, nici pentru copil.

— Familiile vor să lucreze cu mine. Să mă-nvețe cum să-mi folosesc magia. Cum altcumva aș fi putea fi vreodată în stare să preiau sarcina de ancoră a barierei?

— Puțin îmi pasă ce vor familiile, Mercy.

Peter s-a oprit locului și s-a întors spre mine.

— Nu-mi pasă decât de familia noastră. De tine, de copil și de mine. De nimeni și nimic altceva.

— Și mie la fel, am spus, aplecându-mă spre el ca să-l sărut.

I s-au luminat ochii, verzi și albaștri, și calzi, și iubitori.

— Dar trebuie să-nvăț să controlez magia asta din mine. M-ai văzut acolo, înăuntru. Trebuie să fac progrese și să-mi îndeplinesc datoria. Bariera m-a dorit. M-a ales. Știu că pare o nebunie, dar crede în mine, și în viața mea n-au fost prea mulți oameni care să facă asta.

— Eu am crezut întotdeauna în tine. Cu magie. Fără magie. Am crezut întotdeauna în tine și o să cred întotdeauna.

— Știu. Știu atâta lucru.

— Bine.

Peter a făcut o pauză.

— Ascultă, știu că nu e cel mai potrivit moment pentru un

asemenea subiect, dar în dimineața asta am venit aici dintr-un anumit motiv.

A șovăit, căutându-și cuvintele potrivite.

— Continuă. Spune ce-ai de spus.

A dat scurt din cap.

— Șeful meu a aflat că lucrez în paralel în weekenduri și mi-a spus că trebuie s-aleg. Și am ales. M-am hotărât să renunț la slujbă și să lucrez tot timpul pentru propria mea companie. Vreau să construiesc un viitor pentru noi, Mercy, să am ce-i lăsa lui Colin moștenire. Nu vreau să mai fiu sluga nimănui.

— E minunat.

M-aș fi simțit mai bine dac-ar fi luat hotărârea după o discuție cu mine, dar oricum l-aș fi încurajat să facă exact ceea ce făcuse, dacă mi-ar fi vorbit despre asta.

— Ei, stai așa. Mai e ceva.

S-a îndepărtat de mine cu câțiva pași și s-a sprijinit de camioneta lui.

— Pot lua lucrări mici de unul singur, dar n-am ce-mi trebuie ca să pun temelia afacerii pe care vreau s-o încep. N-am bani ca să cumpăr echipamente și ca să angajez oameni.

— Asta nu e o problemă. Cum ți-am mai spus, acum, când mi s-a dat acces la fondul familiei, am o grămadă de bani.

Suma de pe cecurile lunare mă uluise. Când sosise primul, îmi imaginasem că e vorba de banii pentru un an întreg. Crescusem fără să-mi dau vreodată seama cât de bogată e familia mea. Poate că ăsta era un lucru bun.

— Nu, a zis Peter, îndreptându-și arătătorul spre mine. Ți-am spus ce cred în privința banilor luați de la tine. Te rog să mă-nțelegi, am nevoie să crezi în mine și să mă susții, dar trebuie să fiu în stare să stau pe propriile picioare.

— OK. Înțeleg. Sau cel puțin așa cred.

N-am putut să nu zâmbesc.

O expresie de ușurare i-a inundat fața, dar în clipa următoare sprâncenele i s-au încruntat din nou.

— Am găsit un partener. Pe cineva care mă poate susține financiar. Și care, cu atât mai important, are un proiect, unul mare,

și vrea să-l transpună în faptă. Imediat.

Ezitarea lui a fluturat un steag roșu. *De-asta* luase hotărârea fără contribuția mea.

— Și cine e acest cineva?

— Tucker, a spus, lăsându-mă cu gura căscată. Tucker Perry.

— Cred că glumești, am spus, întorcându-i spatele, gata să mă reped înapoi, în casă, până când mi-am dat seama că Emmet trebuia să fie încă acolo, așteptându-mă și probabil savurând fiecare clipă a spectacolului pe care i-l ofeream.

— De omul ăsta te descotorosești mai greu decât de-o căpușă de pădure, am spus, aproape aducând un zâmbet pe buzele lui Peter.

Dar i-am aruncat o privire care i-a schimbat brusc expresia feței.

Tucker era când prietenul, când fostul prieten al mătușii Ellen. În clipa aceea era fostul și mă rugam creatorului meu să rămână așa. Era prea onctuos, prea sigur de el. Pe lângă avocat și constructor imobiliar, Tucker era și seducător de profesie. Se culcase cu o bună parte din populația feminină a orașului, dar și cu un număr considerabil de bărbați. La un moment dat, pusese ochii și pe logodnicul meu și pe mine, făcând-o pe Ellen să-l amenințe că-l transformă în clapon dacă nu ne lasă în pace. Tucker era un prădător, un șarpe neted, alunecos. Faptul că Peter voia să și-l facă partener de afaceri îmi depășea puterea de înțelegere.

— Nu, ascultă-mă, a spus Peter, întinzând mâna spre mine. Ideea nu e atât de nebunească pe cât pare. În zilele noastre nu mai construiesc mulți pe-aici, nicidecum oameni dispuși să riște lucrând cu un tip abia lansat în afaceri. Tucker o fi un nemernic, dar are și bani, și proiecte. Te rog să mă susții în privința asta. Te rog.

Gândul că Emmet ne privea m-a făcut să capitulez mai repede decât aș fi făcut-o altminteri.

— Bine. O să te susțin, de probă. Dar nu sunt convinsă că e o idee bună. Până una-alta, ia-mă de-aici.

M-am apropiat de camionetă și l-am lăsat să-mi deschidă portiera.

— Unde mergem?

— Nu contează. Oriunde altundeva decât aici.

4

— Ai spus „oriunde”, a zis Peter, pornind motorul camionetei. În plus, mama moare de nerăbdare să-ți vorbească.

Mi-am ridicat ochii spre steagul Irlandei, arborat cu mândrie în afară, către fluviu. Stătea acolo, ca unic simbol al localului Magh Meall, dar asta n-avea importanță. Berea neagră de grâu, îndulcită cu miere, și mica scenă pe care dădeau spectacole talentele locale făceau barul părinților lui Peter popular atât printre turiști, cât și printre localnici. În sezonul turistic, șeful pompierilor împărțea adesea personal păhărele de băutură, asigurându-se că legea capacității maxime e respectată.

Eram încă în toane rele din pricina veștii bombe cu Tucker, ca să nu mai vorbesc de tot ce se-ntâmplase înainte de asta. Asocierea lui Peter cu Tucker nu reprezenta nimic mai mult decât o iritare minoră. Individul știa cum să facă bani și nu mă-ndoiam că dorea să-și păstreze părțile intime ale anatomiei la locurile lor. Nu mă simțeam încântată, dar probabil că rezultatul final n-avea să fie un dezastru total. Mi-am simțit umerii relaxându-se.

— Fie, am acceptat. Dar mama ta ar face bine să nu-i vorbească tot timpul burții mele, cum s-a-ntâmplat rândul trecut.

Peter era destul de nebun ca să izbucnească în râs, dar s-a controlat imediat și și-a ridicat mâinile, cu palmele în față.

— Îmi pare rău, a zis, aplecându-se cu prudență ca să mă sărute. O să discut cu ea despre asta. E pur și simplu încântată de copil.

— Ei, peste cinci luni o să-și poată petrece tot timpul gângurind împreună cu Colin, dar, până atunci…

— Am înțeles.

Peter a sărit din camionetă și a ocolit-o ca să-mi deschidă portiera și să m-ajute să cobor, un gest care nu era necesar, dar pe care-l apreciam. A și închis-o în locul meu și m-a luat de braț.

— Te porți ca un gentleman numai fiindcă te temi că mama ta ne-ar putea vedea.

— Al naibii de adevărat, a zis el, bătându-mă pe braț, în timp ce mă conducea spre ușa localului.

Am râs fără să vreau. M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat.

Imediat ce am trecut pragul, mama lui s-a și năpustit asupra noastră.

— Mercy! Fetița mea frumoasă! Îmi pare atât de bine că te văd!

S-a silit să mă privească în ochi, în loc să se uite imediat la mijlocul meu.

— Oh, dă-i drumul, am zis, și ea s-a grăbit să se apropie și să-și pună amândouă mâinile pe burta mea.

— Și pe tine, micuțul meu Colin. Bunica te iubește, prichindelule.

— OK, mamă. Ajunge, a zis Peter.

Ochii lui străluceau de fericire și inima mi-a tresăltat ușor când i-am văzut. Îl iubeam cu adevărat. Așa cum iubeam și copilul pe care-l purtam.

— Așază-te, m-a invitat mama lui. Iar tu fă o plimbare, i-a spus lui Peter. Vreau să vorbesc „ca-ntre fete” cu logodnica ta, aici de față.

Peter s-a uitat la mine, cu întrebarea „ce-ar trebui să fac?” afișată pe chip.

— E OK, am zis.

— Ia-o ușurel, i-a spus mamei lui.

— Haide, fugi de-aici, i-a răspuns ea.

Tonul era jucăuș, dar ordinul din spatele lui se vedea clar.

— Mă-ntorc peste o oră, m-a asigurat Peter, înainte de a se-ndrepta spre ușă.

Doamna Tierney l-a urmat și a încuiat în urma lui.

— Ca să m-asigur că ne bucurăm de puțină intimitate, a spuse. Aduc niște ceai.

De fapt, nu voiam ceai, dar m-am gândit că o cană îmi dădea ceva de făcut cu mâinile. Îmi era dragă mama lui Peter. O cunoșteam, practic, dintotdeauna, dar în prezența ei mă simțeam totuși un pic cam agitată. Avea idei foarte bine conturate despre ceea ce se cuvine sau nu și obișnuia să și le impună cu mână de fier. Poate căpătase însușirea asta având de-a face, de-a lungul anilor, cu atâția clienți beți, dar mie mi se părea întotdeauna oarecum tulburătoare.

— Mulțumesc, am răspuns.

După câteva minute, s-a întors cu un ceainic și cu două căni grele.

Mirosul de mentă mi-a întors oarecum stomacul pe dos, dar m-am decis să nu spun nimic. Și ea a păstrat tăcerea cât a turnat ceaiul, dar mă fixa cu privirea. A împins o cană către mine și m-am grăbit s-o iau, recunoscătoare pentru încurajarea pe care mi-o oferea căldura din palme.

Câteva clipe mai târziu, mama lui Peter a sorbit din cana ei, apoi a pus-o din nou pe masă.

— Ei, fetița mea. În viața ta s-au petrecut multe schimbări în ultima vreme.

Cu asta chiar că mă nimerise. N-am zis nimic, m-am mulțumit să dau din cap.

— Vreo veste de la sora ta? Se simte bine în California?

Fuseserăm nevoiți să țesem o invenție în jurul dispariției surorii mele. Povestea noastră spunea că, după despărțirea de Jackson, Maisie se hotărâse să vadă cum e viața pe cealaltă coastă. Nici măcar Peter nu știa adevărul. M-am gândit la conclavul de familie la care luaserăm parte eu, Iris, Ellen și Oliver. Căzuserăm de acord să-i ascundem lui Peter adevărul, protejându-l. M-am întrebat dacă, cu douăzeci de ani în urmă, purtaseră o discuție similară și se convinseseră reciproc să mă protejeze și *pe mine* de adevăr, spunându-mi că mama nu mai trăia.

— Se simte foarte bine, am răspuns. Încearcă să se hotărască dacă e mai bine să se stabilească în apropiere de San Francisco, sau poate mai la sud, pe lângă Los Angeles.

— Ei, e un pic cam ciudat că unchiul tocmai ți s-a întors din California numai ca să rămâi fără sora ta, plecată în același stat.

— Carta orașului Savannah nu permite decât prezența unui anumit număr de *Taylori* în același timp, am glumit.

Buzele ei s-au curbat în ceea ce părea aproape un zâmbet.

— Ei, dar tu n-o să mai fii o Taylor prea mult timp, nu-i așa? O să devii una de-a noastră, o Tierney.

M-am foit puțin. Mătușa Iris și mama lui Peter complotau fără fereală ca să ne forțeze să ne căsătorim. Voiau să vină copilul pe lume într-o familie de oameni căsătoriți, dar gândul organizării unei nunții, colac peste pupăză, era copleșitor.

— Doamnă Tierney… am început.

— Nu mai e cazul să-mi spui doamnă Tierney. Ești femeie în toată firea, nu o fetiță de doisprezece ani. Nu trebuie să-mi spui „mamă”, dar doresc cu sinceritate să-mi spui pe nume.

Când a pronunțat cuvântul mamă, în minte mi s-a conturat chipul mamei mele. Avea să fie acolo la nașterea fiului meu? Tânjeam s-o revăd. Nu mă-ndoiam că, dac-aș fi putut s-o conving să vină acasă și să stea de vorbă cu mătușile mele, am fi putut cumva s-o scoatem la capăt. Am fi putut să deslușim dedesubturile, să aflăm cum le păcălise sau cum le silise Ginny să fie de acord cu planul ei bolnav.

Mi-am lăsat deoparte gândurile la mama și m-am concentrat asupra stânjenitoarei clipe prezente.

— Bine, Claire, am răspuns, rostind numele cu prudență.

Părea straniu, dar m-am silit să-l pronunț.

— Ei, n-a fost chiar atât de greu, nu?

— Nu, doar că…

— Doar că nu vrei să-și bage viitoarea ta soacră nasul în planurile voastre de nuntă. Înțeleg. Nu-ți face griji. Nu-mi pasă unde o organizați. Nici cine o oficiază. N-am nicio treabă cu rochia, cu florile, cu tortul. Mă interesează doar s-o faceți cât mai curând. Nu mai e mult până când sarcina ta o să devină vizibilă.

— Nu văd de ce ar conta asta.

— Păi, pentru fotografii, a răspuns, ca și cum mi-ar fi explicat ceva evident. Poate că pentru tine n-are importanță. Poate că nici pentru Peter. Dar, peste câțiva ani, va avea pentru micul Colin.

N-am spus nimic, dar ea mi-a înțeles reacția.

— Vrei să te măriți cu fiul meu, nu-i așa?

— Bineînțeles că vreau.

Am ezitat.

— Dar, în clipa asta, simt că viața mea mi-a scăpat oarecum de sub control. Sper să pot încetini lucrurile. Să pot face totul în ritmul meu.

— Îmi pare rău, draga mea, dar trebuie să-ți spun bun-venit în lumea părinților. Timpul tău nu-ți mai aparține. Însă n-o să te presez. Nu înainte de o săptămână sau două, a spus, făcându-mi cu ochiul.

Am sorbit din ceai și mi-a părut imediat rău. Mirosul mă deranja

mai mult decât gustul. M-am împotrivit unui val de greață. Doamna Tierney, Claire, a întins mâna și mi-a dat cana deoparte.

— E în ordine. Eu, când eram gravidă, nu puteam să suport scorțișoara.

A dus cănile pe bar, apoi s-a întors pe scaunul ei cu o expresie mult mai serioasă.

— Copilașul. E sănătos, nu? Ceva neobișnuit?

— Nu, doctorul zice că totul arată într-adevăr bine, am răspuns, pe cel mai liniștitor ton de care mă simțeam în stare.

— Nu mă interesează părerea doctorului. Ellen ce-are de zis?

I-am luat mâna.

— Ellen spune că bebelușului îi merge foarte bine. Jură că-l aude cântând.

Am crezut că vestea asta picantă o s-o distreze, dar ea s-a încruntat.

— Seamănă cu tatăl lui, da, seamănă, a zis. Ei, e bine. Dar spune-mi, a adăugat, schimbând vorba, tipul ăla înalt care stă la familia ta de ceva vreme… Cel brunet, care se uită urât tot timpul.

— Emmet? am întrebat, știind foarte bine că descrierea nu se potrivește nimănui altcuiva.

— Da, Emmet. Vă e rudă?

— Nu, am răspuns. E un prieten de familie.

M-am simțit mulțumită de sinceritatea cu care puteam răspunde.

— Atunci îl cunoști de ceva timp.

— De fapt, numai de vreo câteva luni. Ce-i cu el?

— Nimic, doar că-n ultima vreme se învârte cam mult prin taverna noastră. Își petrece timpul savurând băuturi și punând o grămadă de întrebări despre familia noastră – despre Colin, despre Peter, despre mine. Cum ne-am cunoscut eu și Colin? De câtă vreme eram căsătoriți când s-a născut Peter?

A ezitat.

— În familie mai sunt și alți roșcovani prea voinici? Pentru asta a fost cât pe ce să primească un pumn în ochi.

— L-a jignit pe Colin?

— Nu, m-a jignit pe mine. Chiar dacă n-a vrut să insinueze nimic, tot a pus mai multe întrebări decât permite politețea.

— Nu prea știe să se poarte în societate, dar e inofensiv.
— Nu contează. Treaba asta nu-mi place, și nu-mi place nici el.
Ochii îi ardeau de furie.
— O să vorbesc cu el, o să-i spun…
— Nu. Mă port prostește, a dat ea brusc înapoi, fluturându-și o mână. Nu-i spune nimic.
Ușa s-a zgâlțâit, ca și cum i-ar fi încercat cineva mânerul.
— E închis. Întoarce-te la cinci! a strigat viitoarea mea soacră, fără să se ridice de pe scaun.
S-a auzit o bătaie insistentă și autoritară în ușă.
A urmat încă una, de data asta mai puternică, și în colțul ferestrei au apărut niște polițiști în uniformă. Mi s-a ridicat inima în gât în timp ce am schimbat o privire cu Claire. Era o femeie subțirică, dar s-a ridicat împingându-se în masă de parcă întreaga greutate a lumii ar fi căzut asupra ei. S-a luptat cu încuietoarea, apoi a deschis ușa la perete. În cadrul ei a apărut detectivul Cook, aureolat de lumina soarelui care i se revărsa în jur.
— Doamnă Tierney, a început el, soțul dumneavoastră e aici? Aș vrea să vorbesc cu amândoi.
— Peter, am spus, sărind de pe scaun și repezindu-mă la ușă. Peter e teafăr?
— Bună, domnișoară Taylor, a zis, evident câtuși de puțin încântat să mă găsească acolo. Nu-ți face griji. N-are nicio legătură cu Peter.
Claire și-a îngăduit să respire.
— Intrați, domnule polițist.
Cook a trecut pragul, urmat de polițiștii în uniformă care se uitaseră pe fereastră.
— Soțul dumneavoastră? a întrebat.
— Colin nu e acum aici. E cu un distribuitor, au ceva de lămurit în privința unei facturi. O să se-ntoarcă înainte de a deschide pentru noapte. Despre ce e vorba?
Cook s-a uitat la mine și Claire i-a ghicit gândurile.
— E în ordine. Face parte din familie.
Mi-am dat seama că, pentru detectiv, eram o sâcâială și un inconvenient exact în măsura în care era și el același lucru pentru

mine. M-am simțit oarecum insultată, deși n-aveam dreptul. Adam s-a uitat la mine, probabil curios să afle cum făcusem saltul de la *un soi de prietenă sau ceva de genul ăsta* la o membră a clanului Tierney. Nu făcuserăm din sarcina mea o știre cunoscută tuturor și nu existau planuri oficiale de nuntă.

— Bine.

A scos din buzunarul hainei o fotografie polaroid veche. Era într-o pungă transparentă, pentru probe.

— Recunoașteți fotografia asta?

Claire a luat punga și i-a privit cu atenție conținutul. I s-au înmuiat picioarele și s-a lăsat greoaie pe un scaun. M-am așezat lângă ea și, fără să-i cer permisiunea, i-am smuls fotografia din mână. Plasticul întuneca întru câtva imaginea, dar asta nu te împiedica s-o recunoști imediat. În poză erau Colin, tatăl lui Peter, și Claire, cu un bebeluș în brațe. Probabil era Peter, dar părea atât de sfrijit și de bolnăvicios încât îmi era greu s-accept asta. M-am concentrat asupra fundalului și mi-am dat seama că fotografia fusese făcută chiar în încăperea în care ne aflam.

Adam s-a întins și mi-a luat-o dintre degete.

— Doamnă Tierney?

— Da, a răspuns ea, regăsindu-și sângele rece. Evident. Nu știu cine ar fi putut s-o facă, dar e în ziua când am adus bebelușul – adică pe Peter – acasă. Unde ați găsit-o?

— În momentul ăsta aveți vreo rudă sau vreun prieten în vizită?

— Nu. Niciunul, a răspuns ea, apoi și-a repetat întrebarea: Unde ați găsit fotografia asta?

— Azi-dimineață am primit un telefon care ne-a anunțat că a fost găsit trupul unui bătrân, lângă Ogeechee, chiar pe marginea drumului. N-avea niciun act de identitate asupra lui, dar i-am găsit asta în buzunar. În lumina unor amănunte neobișnuite, trebuie să-i privim moartea cu suspiciune.

Am simțit că pălesc. Ochii mi-au fost atrași către Claire – și ea se albise la față în aceeași măsură.

— Detest s-o fac, dar trebuie să vă cer să veniți cu mine. Să vedem dacă puteți identifica trupul.

— Da, desigur, a murmurat ea. Îl sun pe Colin. Îi spun să vină să

ne-ntâlnească.

— Apreciez gestul, doamnă.

Când ea s-a îndepărtat de masă, îndreptându-se spre telefonul de lângă bar, Cook m-a privit în adâncul ochilor.

— Știi ceva despre asta?

— Bineînțeles că nu, m-am răstit.

Prea repede. Prea defensiv. Am clătinat din cap.

— Habar n-am ce se petrece.

În minte mi-a venit proverbul biblic: „Să știți că păcatele voastre vă vor ajunge.”[1] Vinovăția și regretul mi-au împins un firicel de sudoare în josul șirei spinării.

Adam a dat din cap, ca și cum mi-ar fi acceptat spusele, dar știam că nu e așa. Și-a silit trupul să adopte o poziție mai relaxată și și-a dus mâna în buzunar, după omniprezentul lui blocnotes negru. Îl văzusem purtându-se la fel când venise să mă interogheze în legătură cu uciderea cu Ginny. Își folosea carnețelul ăla ca pe un sprijin, atrăgea atenția martorului asupra lui, îl făcea să creadă că adăpostea o listă de fapte incontestabile care-l aduceau pe primul loc în lista suspecților din cazul investigat. Obiectul putea fi considerat anacronic, dar era, totodată, o unealtă eficientă.

Claire a închis telefonul și Adam și-a pus blocnotesul la loc, reîndreptându-și atenția spre ea. Însă detectivul avea instincte excelente și era în primul rând extrem de tenace. Avea să se întoarcă la mine. Eram sigură de asta.

— E deja pe drum, i-a spus Claire lui Cook. Mercy, vrei să rămâi aici și să-l ajuți pe Peter să deschidă dacă nu ne-ntoarcem la timp?

— Bineînțeles, am răspuns.

Claire m-a sărutat pe obraz când a trecut pe lângă mine.

— Iată o fată bună, a zis. Domnilor polițiști?

Au plecat toți patru, lăsând ușa să se trântească în spatele lor. M-a străbătut un val subit de panică și am redeschis ușa, apoi am ieșit împleticindu-mă. Aerul proaspăt m-a îmbrățișat ca un prieten primitor, dar pe urmă prin dreptul soarelui a trecut un nor, lăsându-mă înfrigurată și neliniștită.

5

Am rămas afară, în fața ușii închise, încercând să scap de panică. M-am înconjurat cu brațele, frecându-mi pielea înfiorată de pe ele. Cine era bătrânul care-mi ieșise în cale? Între el și familia Tierney ar fi putut exista vreo legătură? De ce fusesem atât de proastă încât să-mi închipui că-l puteam resuscita?

— Ce nu e-n ordine, frumoasă doamnă? m-a făcut să tresar o voce de bărbat.

Mușchi voluminoși, aproape inflexibili; mai înalt decât mine, dar totuși scund pentru un bărbat; capul proaspăt ras. Purta un tricou cu steagul Confederației rebele, cu mânecile tăiate ca să lase la vedere tatuajele care-i acopereau brațul drept. Deși mintea mea n-a reușit conștient să treacă în revistă numeroasele componente din alambicatul model al tatuajului, subconștientul a înregistrat câteva simboluri și le-a considerat de rău augur. Accentul lui, felul în care se mișca, ca și absolut tot ce-l caracteriza, spuneau „bădăran".

Din prima clipă în care am dat cu ochii de el, am știut că nu-mi place, că-l detest în totalitate, dar mi-am impus să-i zâmbesc. Instinctul m-a sfătuit să fiu politicoasă. Să nu-l provoc.

— E totul bine, mulțumesc. Am avut o dimineață un pic cam neplăcută, atâta tot.

I-au scânteiat ochii – negri, aspri, cam prea apropiați, umbriți de frunte. S-a apropiat cu un pas. Soarele i-a licărit pe mânerul unui cuțit de vânătoare, de genul celor numite „înjunghietor de porci", pe care-l purta legat de gambă.

O femeie, cu părul oxigenat de-o amatoare, împletit într-o coadă, și cu machiajul întins peste un ten urât, a venit lângă el și și-a atârnat brațul de umărul lui.

— Mie mi se pare mai degrabă un pic de greață matinală, a zis.

Și-a îndreptat bărbia în jos și m-a privit cu asprime, cu ochii mijiți. Își marca teritoriul. Mă informa, fără cuvinte, că bărbatul îi aparține. Domnul s-o aibă în pază, n-avea decât să și-l păstreze, numai că el a săltat din umăr, dându-i la o parte brațul, și a venit mai aproape de mine.

— Neh, nu se poate. N-are verighetă pe deget. Și, dacă te uiți la ea, poți spune că nu-i genu' care-și desface picioarele ca să zică „salutare". N-am dreptate, băiete?

Cu coada ochiului, am văzut o mișcare. Altcineva din grupul lor, mult mai tânăr. De vârsta unui licean, poate? Era deja cu câțiva centimetri mai înalt decât șeful haitei. Conformația trupului îl înscria în categoria ectomorfilor – foarte musculos, însă mult mai zvelt decât amicul lui. Se foia în spatele celorlalți doi, mulțumindu-se să rămână doar destul de aproape ca să sugereze că le e complice. Jeanși soioși, păr blond murdar, furie în ochii albaștri, zâmbet strâmb. Era un puști frumos, prea frumos ca să fie copilul lor și, la drept vorbind, cam prea *mare* ca să fie al lor, chiar și după standardele de pe coclauri. Un frate? Un văr? Un prieten? Indiferent ce i-ar fi adus împreună, rămânea cel mai arătos dintre cei trei. Ochii lui dușmănoși care luceau aveau expresia unui om care așteaptă ceva palpitant. Am simțit un gol în stomac când mi-am dat seama că, indiferent ce s-ar fi așteptat să-l excite, avea legătură cu mine.

— Trebuie să mă-ntorc înăuntru, am spus, căutând pe bâjbâite mânerul ușii din spatele meu.

— A, n-ai de ce să fugi atât de repede, a zis bărbatul mai vârstnic. Speram să ne putem cunoaște puțin. Că putem afla câte ceva despre frumosul vostru oraș. Vino-ncoace, Joe, și prezintă-te doamnei.

Puștiul s-a apropiat și a completat un semicerc, blocându-mă. Singura mea scăpare era în spatele ușii localului.

— Salut, a spus, și i-am simțit mirosul excitării.

De aproape, îmi puteam da seama că avea ceva mai mulți ani decât mi se păruse la prima vedere. Șaisprezece? Optsprezece? În ochi n-avea nici urmă de empatie, de omenie. Aura lui era exact combinația de inocență și pericol potrivită ca să fascineze o fată cu înclinație către gesturi nebunești. Mă temeam pentru cea care s-ar fi lăsat captivată de farmecul lui.

— Vezi, n-a fost chiar atât de rău, nu-i așa? a întrebat bărbatul, dar nu mi-am dat seama dacă vorbise cu mine sau cu acel Joe. Eu sunt Ryder. Ryder Ludke. Ea e Birdy. Spune „salut", Birdy.

Femeia a păstrat tăcerea până când Ryder și-a înclinat ușor capul

spre ea, o promisiune de violență dezlănțuită concentrată într-un gest atât de sumar.

— Salut, a zis ea, strângând din umeri și trăgându-se cu un pas într-o parte.

— Poate vrei să ne inviți în frumosul tău local și să ne oferi o libație?

Întrebarea avea greutatea unui ordin.

— Libație, a repetat papagalicește Joe, apoi a râs zgomotos.

El și Ryder au schimbat o privire care preamărea inteligența celui de-al doilea. Am presupus că erau oameni ai trenului, vagabonzi moderni, la fel de dezgustători ca pe vremuri, dar fără nimic din romantismul de atunci. O specie de cerșetori care prinseseră rădăcini în Savannah și luau locul celor vechi, uneori băgând groaza în aceștia din urmă. Locul celor care vindeau trandafiri din frunze de palmier sau cântau la vreun instrument. Oamenii trenului apelau mai degrabă la intimidare decât la suveniruri ca să golească buzunarele turiștilor de surplusul de mărunțiș.

— Îmi pare rău. Nu pot. Localul nu e al meu și barul se deschide abia la ora cinci. Ne-am putea pierde autorizația de comercializare a băuturilor alcoolice.

— Ei, haide. Ești liberă, ești albă și ai douăzeci și unu de ani, nu-i așa? m-a întrebat Ryder. Poți face orice naiba vrei.

— Iar ceea ce vreau e să mă duc înăuntru și să pregătesc localul pentru deschidere.

Am găsit mânerul ușii și mi-am strâns degetele în jurul lui. Cei trei stăteau prea aproape de mine. Trebuia să mă mișc repede ca să nu poată da buzna înăuntru. Am răsucit mânerul și m-am împins cu spatele în ușă, dar aceasta nu s-a clintit. Se încuiase în urma mea.

— Io unul credeam că numiți cu toții Savannahul „Orașul-Gazdă”, a spus Ryder, apropiindu-se cu încă un pas.

Ceilalți doi i-au urmat exemplul, strângând cercul.

— Tu nu ești prea ospitalieră. Unii s-ar putea simți jigniți.

Mâna i-a coborât și și-a plimbat un deget pe partea de deasupra a tecii cuțitului. Cu douăsprezece secunde și jumătate în urmă, locul ăla mișuna de polițiști. Acum, când mi-ar fi fost de folos, nu se mai zărea niciunul. M-am întrebat dacă oaspeții așteptaseră să plece

poliția înainte de a se apropia.

M-am gândit să descui ușa folosindu-mă de magie. Dar, dacă nu mă mișcam destul de repede ca să le-o trântesc în nas, ar fi putut intra după mine în bar. În vreme ce mă gândeam la asta, înaintaseră agale și ajunseseră cu câțiva pași mai aproape. După încă unul sau doi, i-aș fi putut atinge dacă întindeam mâna. Sau m-ar fi putut atinge *ei*.

M-am întrebat dacă să-mi folosesc cel mai bun truc – ei, de fapt singurul meu truc – și să mă teleportez de acolo, dar am conchis că era mai bine să nu bat la ochi. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să enervez și mai tare familiile afișându-mi talentele de vrăjitoare. Am respins valul de mânie care m-a cuprins când mi-am amintit că familiile mă lipsiseră de puterea de a mă apăra așa cum s-ar fi cuvenit. Trebuia să-mi păstrez capul limpede, și furia împotriva unor oameni care nu erau de față nu m-ajuta cu nimic. M-am gândit să scot ceva din sacul cu vrăji al unchiului meu. Oliver domnea ca rege al puterii magice de convingere, din care jumătate părea susținută de o simplă și veche încredere în sine.

— Ei bine, îmi cer scuze în numele Biroului Vizitatorilor din Savannah, dar acum cred într-adevăr că e timpul să vă vedeți cu toții de drum.

Mi-am îndreptat spatele și mi-am încrucișat brațele, străduindu-mă să par fermă, dar destinsă, de parcă eu aș fi fost șefa. Joe și femeia pe nume Birdy au dat înapoi cu câțiva pași, însă Ryder nu s-a clintit.

— Acum plecați! am ordonat.

Ryder a chicotit, apoi și-a șters zâmbetul cu dosul mâinii.

— Tu, micuță doamnă, ești numa' bună să scoți omu' din țâțâni, nu-i așa? Ești frumușică, dar ai căpătat maniere de-a dreptul urâte. O să te-ajut cu plăcere să ți le corectezi.

În mod normal, doi din trei nu e rău, dar pe Ryder ăla nu reușeam să-l conving să plece. Trebuia să vorbesc cu Oliver despre asta. Era necesar să aflu unde greșeam, dar deocamdată aveam de rezolvat ceva mai presant. Am respirat adânc, comprimându-mi diafragma, și mi-am imaginat un zid care creștea între noi, nu doar despărțindu-ne, ci și împingându-l pe Ryder înapoi, silindu-i pe cei

trei să plece. Brațul lui tatuat s-a întins spre mine, apoi a vibrat și i-a căzut pe lângă trup.

Mi-a aruncat o privire urâtă și a făcut un pas înainte cu brațele larg deschise, izbindu-se cu pieptul de bariera invizibilă pe care-o construisem între noi. Magia mea nu-l înspăimânta câtuși de puțin. Mai rău decât atât, privirea lui mi-a spus c-avea de gând s-o pună la îndoială, însă, o clipă mai târziu, s-a întors cu spatele și a pornit-o țanțoș înapoi, către fluviu. Joe s-a luat după el, mergând la câțiva pași în urma lui, ca un cățeluș îndrăgostit. Birdy a rămas locului cel mai mult.

— Nu-mi placi, a spus, aruncându-mi o ultimă privire încărcată de ură.

Sentimentul era mai mult decât reciproc, dar nu mi s-a părut înțelept s-o irit, mai ales fiindcă tocmai câștigasem bătălia aia. Mi-am ținut gura.

— Birdy! a ordonat Ryder, și ea s-a grăbit să i se alăture.

I-am urmărit din priviri până când nu i-am mai văzut, apoi mi-am îndreptat atenția asupra încuietorii. Am strecurat în ea o fărâmă de energie și mi-am imaginat forța ei modelându-se după forma părților interioare ale mecanismului, apoi condensându-se și întărindu-se. Aveam inima în gât când am răsucit-o. Am fost încântată când i-am auzit păcănitul – de data asta, magia mea lucrase așa cum dorisem.

Am dat buzna înăuntru, trântind ușa în urma mea și grăbindu-mă s-o zăvoresc. Pe urmă m-am sprijinit de ea și am respirat adânc, încercând să mă calmez. Aproape c-am sărit pe bar când a sunat ceva. Vechiul telefon fix, galben cu butoane gri și fără nicio posibilitate de identificare a apelantului, a sunat iarăși. Am ezitat, dar am răspuns.

— Salut, fetiță dulce, a zis Colin, și receptorul demodat a transmis cu fidelitate tristețea din glasul lui. Mă bucur c-ai răspuns. N-am putut să-mi amintesc numărul tău de mobil nici în ruptul capului, dar pe ăsta îl am în minte de treizeci de ani.

— Peter încă n-a ajuns aici, domnule Tierney.

— Ah, știu asta, draga mea, Peter e aici, cu mama lui. Tocmai de-aia am sunat. Bărbatul găsit de poliție. Era… ne e rudă.

Mi-am încleștat mâna de bar ca să nu cad lată pe podea. Accident

sau nu, am simțit vinovăția pentru ceea ce făcusem, strângându-mi pieptul ca un boa constrictor și scoțând tot aerul din mine.

— În seara asta n-o să deschidem, așa că ar fi cel mai bine să-ncui și să te-ndrepți spre casă.

— O clipă, domnule Tierney. O să rămân. Mi-ar plăcea să fiu aici pentru tine și pentru Claire, am spus, deși, la gândul ăsta, mi se învârtea capul.

N-aveam idee cum aș mai fi putut da vreodată ochii cu părinții lui Peter după cele întâmplate. Trebuia să găsesc, cumva, o cale de a mărturisi totul.

— Nu vreau să te jignesc, fetița mea, dar eu și mama avem nevoie de un timp în care să-l jelim în intimitate. Ne vom baza destul de curând pe tine și pe micul meu nepot ca să ne oferiți alinare, dar în seara asta va trebui să ne lași singuri. Mama își vrea băiatul lângă ea, așa că eu nu mi-aș imagina c-o să-l văd pe Peter mai devreme de mâine dimineață. Acum trebuie să mă-ntorc la ei.

— Domnule Tierney! am strigat, înainte de a avea timp să întrerupă legătura.

— Da?

— Cine era?

— Unchiul meu Peadar, fratele tatei. Cred că voia să ne facă o vizită-surpriză. Nu l-am mai văzut de zeci de ani, de când era Peter în scutece, dar Claire se simțea foarte atașată de bătrânelul ăsta. La revedere, Mercy.

— La re… am început eu, dar închisese deja.

6

Am petrecut o noapte aproape fără somn și, ori de câte ori am reușit să ațipesc, m-au bântuit coșmaruri în care apărea străunchiul lui Peter. Când m-am trezit din unul care s-a terminat cu un șarpe – un mocasin de apă care sâsâia la mine prin gaura pe care-o lăsasem în pieptul bătrânului – mi-am spus „ajunge" și am decis că e de preferat să rămân trează până la ivirea zorilor. Mi-am găsit telefonul și am văzut că, în timp ce mă luam la trântă, în vis, cu ruda lui devenită zombi, Peter îmi trimisese un mesaj. Îmi spunea că mă iubește. Că mama lui e întoarsă pe dos. *Cu adevărat* întoarsă pe dos, având în vedere că nu-l mai văzuseră pe unchiul Peadar de mai bine de douăzeci de ani. Poate din cauză că poliția presupunea că e posibil să fi fost asasinat? Avea să mă sune după ce făcea, împreună cu Tucker, un tur al locului unde urmau să înceapă o construcție.

Primele raze de soare m-au găsit trează și în drum spre Cimitirul Colonial, în căutarea lui Jilo. Își făcea vrăjile ceva mai departe, la o răscruce ascunsă în fundătura unde se termina Normandy Street, dar își încheia afacerile primindu-și banii acolo, în Colonial.

— Ai fost ocupată, nu-i așa? a spus, în timp ce traversa greoaie terenul către mine, cu scaunul pliant pe care-l căra întotdeauna după ea în Colonial, servindu-i acum drept baston.

— De unde știi?

— Fetițo, e o secție de poliție chiar lângă locul ăsta plin de oase, iar Mama o fi ea bătrână, dar nu e surdă. Acum spune-i tu cu ce te-ai ocupat.

— După ce-ai plecat din depozitul de praf de pușcă, a apărut un bărbat, i-am mărturisit, simțindu-mă ușurată fiindcă puteam să mă destăinui cuiva.

Poate că era nedrept, sau poate că nu era, dar nu puteam să nu-i port pică mamei pentru tăcerea ei. Probabil știuse că aveam nevoie de ea. Am atins lănțișorul cu medalionul ei și mi-am alungat gândul ăsta.

— Bietul om era bolnav, am continuat, străduindu-mă să mă concentrez asupra poveștii pe care i-o *puteam* spune lui Jilo. Derutat.

Cred că avea Alzheimer, sau cam așa ceva.
— Mm-hmm, m-a îmboldit ea.
— Vorbeam cu el, încercând să-mi dau seama de unde e, când s-a prăbușit. Nu mai respira. Nu mai avea puls.
— Și te-ai gândit că l-ai putea readuce la viață zgâlțâindu-l cu o ușoară atingere a magiei?
Am dat din cap.
— Și ai sfârșit arzând o gaură prin boșorog, a spus, apoi a izbucnit în râs, în hârâiala aia care te-nfiora și care se-ncheia întotdeauna sunând a horcăit de moarte.
Și-a tras răsuflarea și, cât a respirat șuierător, s-a sprijinit cu aproape toată greutatea de scaunul pliant. Am întins mâna spre a ei, dar m-a oprit, ridicându-și o palmă către mine.
— Nu-ncerca s-o ajuți pe Jilo. A văzut unde duce soiu' de-ajutor pe care-l dai tu și încă nu-i gata să se-nfățișeze la porțile de mărgăritar.
A izbucnit într-un nou hohot de râs, dar a izbutit să se controleze când a văzut că-n ochii mei se adunau lacrimi.
— Termină. Nu te mai agita, fetițo. N-ai făcut nimic rău. N-ai de ce să te simți prost. Moșu' ăsta al vostru era deja mort când ți-ai pus mâinile pe el.
Jilo se străduia din răsputeri să mă absolve de vină, dar nu reușea.
— De unde știi? N-ai fost acolo.
— Avea puls? Respira?
— Nu. Se învinețise.
— Ei, atunci asta e. Un alb vânăt e un alb mort.
Pe buze i-a fluturat un zâmbet încurajator. A întins mâna și mi-a șters lacrimile cu degetele ei pline de bătături.
— La naiba, oricum cei mai mulți oameni nici măcar nu s-ar fi oprit să-ncerce să-l ajute, a zis, dar mi-a aruncat o privire dezaprobatoare. Îi ascunzi ceva lui Jilo, nu-i așa? Nu mai sta pe gânduri, fetițo. Spune-i Mamei.
Și-a desfăcut scaunul pliant și s-a așezat. Uneori părea o forță a naturii, dar în ultima vreme îmi dădeam seama că devenea tot mai plăpândă. M-am așezat jos, lângă ea, și mi-a lipit capul de genunchii

ei, trecându-și prin părul meu degetele noduroase. Nu știu exact când s-a întâmplat, dar în ultimele câteva săptămâni începusem să simt din cale-afară de atrasă de femeia de la răscruce și știam că, indiferent dacă-i plăcea sau nu, ajunsese și ea să simtă același lucru față de mine.

Secretul pe care-l simțise Jilo apăsându-mă era adevărul despre mama. Îmi doream cu atâta disperare să spun cuiva! Să-ncerc să pricep cum se putuse-ntâmpla așa ceva. Jilo cunoștea istoria familiei mele mai bine decât oricine altcineva. Eram sigură că m-ar fi putut ajuta să aflu în ce împrejurări se petrecuse totul, dar nu puteam s-o trădez pe mama – cel puțin nu încă. Mă pusese să promit că n-o să-i spun nimănui, ceea ce o includea și pe Jilo. În plus, îmi puteam da seama că bătrâna plătea pentru ajutorul pe care mi-l dădea ca s-o găsesc pe Maisie. Așa că trebuia să știu mai întâi cu ce am de-a face, nu putea risca s-o amestec în ceva care i-ar fi depășit puterile. Prin urmare, i-am oferit un adevăr de mai mică importanță:

— Bărbatul. Când l-a găsit poliția, avea asupra lui o poză a lui Peter și a părinților săi. S-a dovedit a fi un străunchi cu care pierduseră de mult legătura. Se numea Peadar. Cred că l-au botezat pe Peter dându-i numele lui. Într-un fel. Familia Tierney habar n-avea că e în oraș.

Jilo a chicotit.

— Ei, fetița mea, dacă e adevărat, te-așteaptă o mare surpriză.

Mi-am ridicat privirea spre ea.

— Străunchiul de care nu mai știau nimic de multă vreme, cel prăjit de tine? Asupra lui nu s-a găsit doar fotografia aia.

— Ce vrei să zici?

— Poliția încă n-a spus nimănui, da' moșu' ăla avea cusută-n căptușeala pardesiului o avere pe cinste, în bijuterii și monede. Dacă nu se va dovedi că-s furate, Jilo crede c-or s-ajungă la nou-nouța ta familie, dacă nu cumva guvernului i s-o părea potrivit s-o păstreze. Probabil că alde Tierney n-au idee de asta. Știi cum sunt polițaii. Încearcă mereu să găsească un motiv, nu le dă nicidecum prin cap că toate necazurile lor ar putea veni de la o fată plină de intenții bune.

Am încercat să mă uit urât la ea, dar mi-a zâmbit cu căldură. Pe

urmă și-a luat ochii de la mine și s-a uitat peste umărul meu. Toată bunătatea de pe chip i-a pierit, făcând loc unei durități de beton.

— Două dintre doamnele mele preferate.

Vocea unui bărbat s-a auzit din spatele meu. M-am grăbit să mă-ntorc și am văzut că Tucker Perry reușise să se-apropie de noi pe furiș. Mâna lui Jilo m-a împins într-o parte, cu un gest blând, dar hotărât.

— Ai face bine să pui restul banilor mei lângă cuvintele astea dulci, Perry.

Jilo a vorbit cu dinții scrâșnindu-i. S-a silit să se ridice de pe scaun și s-a apropiat cu pași mari de el, ca să-l împungă cu arătătorul în piept. Se înfuriase într-o fracțiune de secundă – furie pentru că fusese surprinsă într-un moment de tandrețe, pentru că fusese văzută fiind altceva decât doamna neagră de la răscruce.

— Ai făcut vrăji pentru el? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— Banii lui sunt la fel de verzi ca ai oricui altcuiva, s-a stropșit la mine, peste umăr.

— O, eu și Mama avem în urmă o istorie lungă, nu-i așa? a zis Tucker, ocolind-o pe Jilo ca să se-apropie de mine.

M-am străduit să mă ridic, iar el mi-a întins mâna. L-am refuzat și m-am ridicat singură. Centrul de greutate mi se schimbase și mă mișcăm cu ceva mai multă greutate decât ar fi fost normal. Dar n-aveam în niciun caz de gând să-l las să mă întineze atingându-mă.

Tucker mi-a vorbit ca și cum nu mi-ar fi observat refuzul.

— Iar acum, noi doi avem în față un lung aranjament plin de beneficii pentru ambele părți.

N-am spus nimic. L-am privit fără nicio expresie, hotărâtă să nu-i ofer nici cea mai mică satisfacție.

— Mulțumită logodnicului tău, a continuat. Sunt sigur că vom avea multe ocazii să ne-ntâlnim, a adăugat, și mi-a făcut cu ochiul. Arăți cu siguranță foarte bine, Mercy. Îmi placi cu câteva rotunjimi în plus.

Eram cât pe ce să-l pocnesc, dar s-a-ntors din nou spre Jilo. A scos un plic burdușit de bancnote și i l-a întins.

Ea i l-a smuls din mână.

— E-o plăcere să fac afaceri cu tine, Perry. Acum pleacă naibii de-

aici.

Tucker a zâmbit larg, cu ochii la noi amândouă.

— Da, o plăcere ca întotdeauna, Mamă.

S-a îndepărtat pe îndelete, oprindu-se la un moment dat ca să studieze una dintre puținele pietre de mormânt rămase.

— Se zice c-aici, în cimitir, e plin, da' pentru ăsta aș face cu dragă inimă un locușor, a spus Jilo, cu cea mai senină figură pe care i-o văzusem vreodată.

Imaginarea morții celor care-o scoteau din sărite avea ceva care-i aducea la lumină cele mai valoroase calități.

— Atunci de ce faci afaceri cu el?

— Cum spuneam, chiar dacă el nu valorează nimic, banii lui sunt buni.

— Dar *ce* faci pentru el? am întrebat, apăsând pe al doilea cuvânt.

— Nu te mai gândi la asta. N-are nicio legătură cu tine.

Am rămas cu ochii la Tucker, care mergea șerpuit printre morminte, către ieșirea din cimitir.

— Nu-mi place. Nu-mi place că faci vrăji pentru el. Nu-mi place că Peter face afaceri cu el. Să nu pretinzi că nu știai *asta,* am adăugat, cu degetul îndreptat spre ea.

— Jilo nu pretinde nimic, așa că fă bine și ia-ți degetul ăla din ochii ei.

— Când l-a dat Ellen afară din viața ei, am sperat că-l văd pentru ultima oară.

Jilo s-a uitat la mine cu o expresie de nepătruns.

— Adică tu crezi că Ellen l-a azvârlit din patul ei?

— Da, a terminat-o cu el, am răspuns.

— Ei, dac-au făcut-o, au și terminat-o, a zis Jilo. Și n-ai decât să-ți pui tot ce-ți place și ce nu-ți place în cufăru' cu speranțe, pen' că lui Jilo puțin îi pasă. Face afaceri cu cine naiba vrea ea.

Ca la comandă, Tucker a trecut pe lângă noi în mașina lui decapotabilă, claxonând și făcându-ne cu mâna. Ellen stătea lângă el. Și-a fluturat și ea mâna, dar cu jumătate de inimă. Și-a lăsat capul în jos și s-a-ntors spre Tucker, probabil ca să-i tragă un perdaf. Nu voia să aflu că-și pierdea timpul cu el. Jilo a chicotit din nou.

— Acu' nu-ți pare rău c-ai pus-o pe Jilo să promită că n-o să mai

omoare pe nimeni?

7

— Ellen e în oraș, cu Tucker, am spus, simțindu-mă brusc ca și cum aș fi bârfit-o.

Stăteam în ușa bibliotecii noastre, reamintindu-mi acel moment din copilărie în care mă dusesem la Iris să mă plâng de sora mea.

— Da, știu, a zis Iris, ridicându-și privirea de pe masa de lucru din mahon, pe care stăteau răsfirate vechile jurnale și dosare ale bunicului meu.

Nu-și mai purta părul lung și blond strâns într-un coc, ca pe vremea când soțul ei, Connor, era în viață. Acum îl lăsa liber, și părul îi ajungea nu cu mult mai jos de umeri. Se farda foarte discret, deși n-ar fi fost necesar s-o facă deloc, și purta pantaloni de yoga negri și un hanorac roz – mi-am dat seama că era hanoracul meu.

— Am sperat c-o s-o rupă definitiv cu el, a spus, dar nu pot face mare lucru în privința asta. Dumnezeu știe că nu-mi prea pot permite tocmai eu să-i judec gusturile în materie de bărbați.

Iris încerca să facă impresie bună, dar încă își mai jelea soțul, sau cel puțin îl jelea pe acel Connor pe care crezuse ea că-l cunoaște. Niciuna dintre noi n-avusese destul timp să-ntoarcă pe toate părțile faptul că bărbatul ei plănuise să mă ucidă. Iris deplângea două morți: decesul lui Connor și dispariția falsei imagini pe care-o avusese în ochii ei. Însă, spre deosebire de Ellen, care se agățase de numele ei de femeie căsătorită, „Weber”, Iris se grăbise să renunțe la „Flynn” și să-și reia numele de fată.

M-am apropiat de ea și i-am cuprins umerii cu brațul.

— Ce faci?

A oftat.

— Săpături prin hârtiile bunicului tău, ca să văd ce putem afla despre situația din vechiul Spital Candler.

Trăisem pentru prima oară experiența stăpânirii puterii unei adevărate vrăjitoare când mi se îngăduise să împrumut magia unchiului meu Oliver, și asta mă condusese către spitalul abandonat. Atunci conștientizasem prezența spiritelor prinse acolo în capcană de vraja bunicului meu. Cred că le socotise victime colaterale în

războiul purtat de el pentru apărarea copiilor din Savannah.

După închiderea vechiului spital, copiii au început să dispară în timpul nopții. Bunicul meu a urmărit vinovații de aceste dispariții până la Old Candler și, după ce a țesut în jurul clădirii o plasă protectoare, un soi de versiune în miniatură a barierei înseși, a părăsit locul nedându-și seama că, de fapt, construise o oală sub presiune fără supapă de siguranță. Jilo m-a alertat, mi-a spus că trebuie să facem o mică gaură în vraja lui, fiindcă înăuntru presiunea devenise prea puternică. Avea de gând să-i dea ea însăși cep, canalizând energia astfel eliberată pentru înlocuirea puterilor ei, pe atunci în curs de secătuire.

Jilo a fost de acord să renunțe la planul ăsta după ce i-am dat o parte din puterea mea, suficientă pentru cel puțin zece ani. Dacă vechiul spital rămânea la fel de neîntrebuințat și de pustiu cum fusese vreme de mai multe decenii, eu și familia mea avea destul timp să punem la punct logistica necesară pentru eliberarea spiritelor omenești captive acolo, fără să scape și forțele întunericului vinovate de răpirea copiilor. Neașteptata și brusca transformare a clădirii într-o facultate de drept ne-a forțat mâna, silindu-ne să acționăm cu mai multă repeziciune decât ne-am fi dorit.

— Ai găsit ceva?

— De fapt, da, dar reușesc să rătăcesc lucrurile la fel de repede cum le găsesc. Jur că fie hârtiile astea au o minte a lor înșile, fie eu încep să mă prostesc.

Iris și-a coborât privirea către un teanc de dosare; capul i s-a lăsat pe umăr și a strâns din buze. Părea surprinsă de ceea ce vedea, însă, o clipă mai târziu, a dat cu nepăsare dosarele la o parte și a început să răscolească toate celelalte hârtii întinse în ordine pe biroul ei. Pe dosarul de deasupra teancului dat deoparte fusese scris un cuvânt din altă limbă: *Lebensborn.* Nu știam nicio boabă de germană, dar l-am recunoscut. Era numele programului nazist de reproducere care urmărea mărirea numărului de nou-născuți din tipul lor arian preferat. Fiindcă nu reușiseră să aducă pe lume copii cu ochi albaștri destul de repede ca să alimenteze mașina nazistă, începuseră să-i răpească din țările învecinate.

Am întins mâna către teanc.

— De ce-avea bunicul un dosar despre *Lebensborn*?

— Se simțea atras de ceea ce numea excentricitățile istoriei. S-ar putea să-ți facă plăcere să te uiți prin hârtiile lui când o să ai timp.

Mi-a luat dosarul din mână și l-a pus la loc.

— Dacă o faci, te rog doar să le lași în aceeași ordine.

— A pomenit vreodată de mama în scrierile lui?

Am urmărit reacția lui Iris cu atenție, dar, în loc să trădeze vreun soi de șoc, chipul i s-a luminat la auzul întrebării.

— Bineînțeles. Ne-a amintit pe toți, însă însemnările lui nu sunt jurnale personale. Sunt pline de fapte istorice, de cugetări și de teorii despre procedeele magice. Totuși, din când în când, printre ele s-a strecurat câte ceva despre viața lui. Ai întrebări despre ceva anume?

— Nu. Sunt doar curioasă.

S-a uitat la mine și a strâns din buze, adunând încrețituri în jurul acestora. Dacă știa că mama trăiește, fața n-o trăda. N-am deslușit decât o amărăciune estompată.

— Poftim, a spus, întinzându-mi un jurnal legat în hârtie marmorată. Aici a scris despre ceea ce a găsit în Old Candler.

Ochii mi s-au plimbat în josul paginii acoperite cu un scris meticulos, citind fărâme și fragmente.

— Jilo s-a înșelat într-o singură privință, a adăugat Iris. A crezut că-n spatele neplăcerilor se află un grup de demoni minori, poate chiar de niște *boo hag* obișnuiți.

Iris a părut să-și reamintească despre *neplăcuta* mea întâlnire cu un *boo hag* „obișnuit” imediat ce i-au ieșit cuvintele dintre buze, dar era prea târziu ca să și le ia înapoi. A decis să-și acopere neinspirata alegere a termenilor trecând repede mai departe.

— Dar nu e așa. Acolo e o singură entitate. Un demon pe nume Barron.

— Deci acest Barron e ceea ce a prins bunicul în capcană la Candler?

— Găsești totul aici, a răspuns Iris, luându-mi jurnalul și întorcând câteva pagini. A făcut multe cercetări legate de bestia asta înainte de a o înfrunta. Demonul cu pricina are un adevărat pedigri.

A fost adus în Lumea Nouă de un negustor de sclavi – mă rog, de fapt a călătorit până aici *în* trupul negustorului de sclavi. Uite o superstiție în care există un grăunte de adevăr: un demon nu poate traversa o întindere de apă de unul singur.

— E bine de știut, am spus, cu toată sinceritatea. Dar, în primul rând, cum a izbutit creatura s-ajungă în lumea noastră? Bariera n-ar trebui să ne apere de astfel de monstruozități?

— A fost invocat. Bariera seamănă, în mai multe privințe, cu o plasă. Ea ne protejează de răul cel mai cumplit. Dar, dacă un practicant al magiei – observă că n-am spus un vrăjitor – e destul de puternic și de hotărât, poate căsca o gaură suficientă pentru pătrunderea unei forțe mai mici și mai puțin intense. Barron a fost adus pe furiș în lumea noastră de Gilles de Rais, cel care-a lucrat mână-n mână cu Ioana d'Arc.

Pot rezuma tot ce știu despre Rais în câteva cuvinte: aristocrat, erou de război, risipitor al uneia dintre cele mai mari averi din vremea lui, pedofil și criminal în serie. M-am cutremurat gândindu-mă la zecile de copii pe care-i ucisese ca să-și satisfacă dorințele perverse; nu eram șocată că se aliase cu un demon.

— Dar, dacă Barron e destul de mic ca să se strecoare lângă barieră, ar trebui să fie ușor de stăpânit, nu?

— Te rog, nu uita că, dacă-l numim pe demonul ăsta *mic,* nu înseamnă că e ușor de manipulat sau de distrus, înseamnă că, deși e un ucigaș și un profanator, nu e neapărat în stare să ne distrugă lumea, așa cum o știm acum. Puterea i-a crescut în timpul petrecut printre noi. Scopul nostru e să-l trimitem înapoi, de unde a venit, dar n-o să fie simplu să-l expediem undeva unde nu vrea să meargă. Încep să-nțeleg de ce tata s-a hotărât să-l închidă în loc să-l expulzeze. Cercetările l-au condus la concluzia c-ar fi nevoie de sacrificiul unui suflet nevinovat chiar și numai pentru a-l face pe Barron să apară pentru aruncarea vrăjii de alungare.

Mâna mi-a alunecat, protectoare, mai jos de mijloc.

— Exact, a zis Iris.

A pus jurnalul pe masă și s-a așezat pe unul dintre fotoliile înalte, cu tetiere laterale.

— Dar am vorbit de-ajuns despre demonul ăsta. Cum te simți tu?

Limbajul trupului ei era ca la carte. S-a lăsat pe spate, într-o poziție confortabilă, apoi și-a pus mâinile pe brațele fotoliului, astfel încât partea de sus a corpului să-i rămână descoperită, cu umerii relaxați. Și-a înclinat capul ușor spre dreapta și s-a uitat la mine. Sinceră sau nu, postura ei îmi spunea că se află acolo pentru mine, e prezentă, gata să m-asculte fără să mă judece.

— Bine. Mă simt bine.

A dat din cap, în semn că înregistrase răspunsul meu, rostit din reflex.

— Totuși simt că există un lucru pe care-ai vrea să mi-l împărtășești. Poate ca să scapi de-o povară?

Mintea mi-a zburat mai întâi la mama, și am avut nevoie de tot autocontrolul de care sunt capabilă ca să nu repet papagalicește cuvintele lui Iris, întorcându-i întrebarea. Nu mă puteam convinge c-aș fi pățit ceva rău dacă trădam încrederea mamei răspunzând cu sinceritate, dar mă deranja, și nu puțin, faptul că nu mă puteam scutura cu desăvârșire de teama – oricât de firavă ar fi fost – că mătușile mele ar fi fost în stare s-o dea pe mama pe mâna familiilor. Indiferent dac-o făcuse fiind înșelată de minciunile lui Ginny sau constrânsă, Iris mai trecuse o dată de partea dușmanilor mamei. Mi-am mușcat buza. Cu putere. Pe urmă mi-am adus aminte de incidentul cu Peadar. Oare Iris știa ceva despre asta? Sau doar sonda terenul, așa cum obișnuia când eu și Maisie eram copii? Simțea ceva oarecum în neregulă și dădea de înțeles că știe despre ce e vorba, păcălindu-ne ca ne să divulgăm secretul.

Am zâmbit și am clătinat din cap.

— Nu. Totul e bine.

Aș fi putut, și probabil c-ar fi trebuit, să-i vorbesc despre Peadar, dar mă temeam de discuția care ar fi putut urma. În viața mea începuseră să se adune tot felul de lucruri mărunte pe care nu le puteam dezvălui de teamă să nu mă pun în pericol, și detestam asta.

Iris s-a crispat ușor, apoi s-a ridicat și s-a-ntors la hârtiile de pe masă.

— Bine. O să-mi spui când o să fii pregătită. Între timp mă-ntorc la lucru, a spus, făcându-mi semn să plec și scăpându-mă dintr-o situație stânjenitoare.

Umbra din bibliotecă mă înfrigura, așa că m-am hotărât să ies sub razele calde ale soarelui. Am stat o vreme în grădină, apoi am simțit nevoia să mă-ndepărtez. Pentru prima dată de când apăruse fotografia lui Connor pe prima pagină a ziarelor, mă simțeam destul de în largul meu ca să mă-ntorc pe River Street. Mi-am spus că, oricum, acolo majoritatea trecătorilor erau turiști. Nu știau absolut nimic despre mine. Am găsit o bancă lângă apă și m-am uitat la un vas cu mărfuri care a făcut manevre pe partea dragată a fluviului până ce a reușit să treacă pe sub pod. Am acceptat o mostră oferită cu eleganță de un magazin de dulciuri, apoi am pornit-o în susul malului, lăsându-mi picioarele să mă ducă unde vor ele. Și m-am trezit hoinărind fără țintă, purtată de o atracție anume. Am traversat Warren Square și am luat-o pe East Julian, simțind că atracția devenea tot mai puternică cu fiecare pas.

— E o cinci-patru-și-o-ușă{2} clasică, mi-a strigat Oliver.

Stătea pe treptele unei frumoase, dar modeste exemplificări a arhitecturii din Savannah, fără altă îmbrăcăminte în afară de un șort de alergare și de pantofi de sport. Părea să sfideze trecerea timpului. Înfățișarea lui tinerească îi făcea pe mulți să presupună că făcuse un pact cu portretistul lui Dorian Gray{3}. Avea abdomenul plat și musculos, șoldurile zvelte și umerii lați ai unui bărbat mult mai tânăr. Îmi era unchi, dar putea trece cu ușurință drept fratele meu. Înainte mă gândeam că-și folosea magia ca să-și creeze o imagine atrăgătoare, făcând lumea să-l vadă fără urmele urâte ale timpului. Însă acum simțul meu vrăjitoresc îmi spunea că propria lui putere reușise cumva să-l conserve, ajutându-l să îmbătrânească mult mai lent decât noi, ceilalți.

— Tocmai am făcut o ofertă pentru ea în dimineața asta, mi-a spus, trecându-și mâna peste noua sa tunsoare.

Se-ntorsese de câteva zile din San Francisco, după ce-și vânduse casa de acolo, și se tunsese foarte scurt, ca să se acomodeze mai ușor cu clima mai călduroasă din Savannah.

— Sunt sigur că vânzătorii o vor accepta, a continuat, zâmbind. Ei, haide, am făcut o ofertă corectă, a adăugat, după ce mi-a citit dezaprobarea pe față. N-am folosit niciun strop de magie.

A ridicat două degete, gestul cu care-și întăresc jurămintele

cercetașii.

— Îți place?

— Bineînțeles. Mi-a plăcut întotdeauna casa asta, dar de ce vrei s-o cumperi?

— Pentru că sunt om în toată firea și am nevoie de spațiul meu personal. Unul în care surorile mele mai mari nu-și vâră tot timpul nasul. Nu pot nici măcar să las ceva în propria cameră fără să fiu sigur că n-o să dispară. Iar *distracția* nu poate fi neglijată, dacă înțelegi ce vreau să spun.

S-a ridicat și s-a întors să contemple casa.

— Pot să mă ocup de afaceri la parter și să locuiesc la etaj.

S-a uitat la mine înălțând dintr-o sprânceană.

— Toate afacerile la fund și petrecerea deasupra.

— Oliver, am spus, roșind.

A izbucnit în râs, încântat că mă făcuse să mă simt jenată.

— Ei, a spus, schimbând vorba pe neașteptate, cum merge cu magia?

— Nu știu. Am, cumva, senzația că mă aflu în centrul unui uragan.

— Și Moș Ene?

Era porecla pe care i-o dăduse lui Emmet.

— E o belea cât toate zilele. Mă critică și se plânge tot timpul, dar nu-mi oferă nimic folositor.

Oliver s-a mulțumit să dea din cap, apoi a schimbat din nou vorba.

— Mai e ceva despre care-ai vrea să discutăm?

— Nu, am răspuns, mult prea repede.

Oliver aborda întotdeauna lucrurile mai direct decât Iris.

— Chiar nimic? a insistat.

Și, fiindcă n-am răspuns, a continuat:

— Cum ar fi o gaură în pieptul unui trecător?

Mi-a pierit sângele din obraji.

— Cum ai aflat?

— Cum am aflat? a întrebat, întinzându-se să-mi ciufulească părul. Gingersnap, am simțit cu toții răbufnirea de forță. Sălbatică, necontrolată, uimitor de puternică. Și plină de frumoasele tale

amprente. Cât despre „misterioasa” moarte a bătrânului, asta n-a lipsit din nicio emisiune de știri.

S-a bătut cu degetul pe frunte.

— Mi-am folosit uimitoarea putere de deducție ca să pun cap la cap cele două evenimente. Iris a sperat c-o să-ți deschizi inima în fața ei, dar am înțeles că n-a reușit să scoată de la tine nicio vorbuliță.

— Nu voiam să-i fac rău… am încercat să-l ajut.

Mi-am auzit supărarea din propriul glas.

— Da, pe bune, chiar n-ai devenit o ucigașă în serie care vânează moșnegi?

Oliver mi-a zâmbit larg.

— Haide, să mergem.

M-a luat de mână și m-a condus, pe East Julian, către Warren Square.

— Unde mergem?

— Acasă, să ne schimbăm și să le luăm pe mătușile tale, și apoi la Elizabeth, pentru dineul oficial, în cinstea întoarcerii mele acasă.

— Știi cât de încântată sunt că te-ai întors definitiv, am spus, în timp ce mă trăgea după el. Dar nu știu dacă am dispoziția necesară să ies în seara asta. N-am cu ce să mă-mbrac. Sunt prea grasă pentru toate hainele mele frumoase. În plus, oamenii ne privesc ciudat din pricina celor întâmplate cu mătușa Ginny și cu Connor. Nu mă simt în stare să mă afișez în public.

Și, dacă astea nu erau motive întemeiate, se adăuga faptul că m-aș fi simțit mai bine mâncând sticlă pisată decât stând la masă cu el și cu mătușile mele, fără să le cer să-mi dezvăluie adevărul despre mama. Dar asta nu i-o puteam spune.

— Ei, am înțeles, dar vii, totuși, cu noi din două motive, în primul rând, tu plătești. În al doilea, m-am întors în oraș.

Întoarcerea lui Oliver în Savannah fusese anunțată în rubrica de evenimente mondene a ziarului, punându-se accentul mai degrabă pe succesul firmei lui de relații cu publicul decât pe superstițiile care pluteau în jurul familiei noastre.

— Asta-nseamnă că Taylorii s-au întors.

Ziariștii încercaseră să ne facă o favoare abătând atenția

publicului de la recentele scandaluri care ne zguduiseră clanul. Poate că nu fusese corect să-l stigmatizăm pe Connor și să-l prezentăm drept autor al atacului asupra lui Ginny, dar – după cum o aflasem nemijlocit – unchiul meu fusese mai mult decât capabil de crimă. În plus, chiar și în Savannah, ar fi fost extrem de greu să găsim un juriu care să creadă că fusese omorâtă de un *boo hag* deghizat în om.

— Oamenii nu te pot vorbi pe la spate dacă le tot apari în față.

Oliver și-a accentuat ideea strigând după un membru al consiliului orașului care trecea pe trotuarul de vizavi.

— Ne-am *întors,* Gingersnap. Cât despre problema ta cu hainele, Ellen ți-a rezolvat-o. A cutreierat toată ziua prin magazinele pentru gravide ca să-ți facă o garderobă nou-nouță.

— Nu toată ziua, l-am corectat. Am văzut-o azi-dimineață cu Tucker. Cred că se-ntâlnește din nou cu el.

Oliver a dat din cap.

— Da, așa e, dar situația asta n-o poți controla tu, Gingersnap. Trebuie s-o accepți, așa cum vei accepta și să cinezi cu noi, pen' că n-o să ai câștig de cauză în niciunul din astea două cazuri.

— L-am văzut ieri pe detectivul Cook, am spus, surprinsă de propria mea doză de răutate.

Voiam să-l subminez, să-l fac să-și piardă o parte din control, dar am fost uimită fiindcă am început lovindu-l sub centură.

— Da, și eu, a răspuns, câtuși de puțin tulburat. A trecut pe la noi. S-a gândit că oricum trebuie să ne facă o vizită, mai curând sau mai târziu, având în vedere că străinul care și-a găsit aici un sfârșit misterios face parte din familia din care vei face parte după căsătorie.

Am traversat în tăcere partea de sud a pieței și am luat-o spre vest, pe Congress, ca să cotim apoi spre sud, intrând pe Habersham.

— N-aveam idee că sunt rude, mi-a scăpat, când tăcerea începea să m-apese.

— Mmm, s-a mulțumit Oliver să răspundă.

— Nu știam... nu în momentul respectiv. A apărut ca din pământ, și-avea nevoie de ajutor.

— Și-ai încercat să i-l oferi, dar încă nu-ți controlezi puterea, așa

c-ai întrecut măsura.
— Da, am recunoscut.
— Dar, în loc să-nveți cum s-o ții sub control, îl ocolești pe Emmet, care, în momentul de față, nu urmărește nimic altceva decât să te antreneze. În schimb îți pierzi vremea cu Mama Jilo.
Mi-am tras mâna dintr-a lui, gata să-l înfrunt.
— Temperamentul tău de roșcată se face simțit din nou, a zâmbit el. Ce s-a-ntâmplat? Ești surprinsă că nu te scap din ochi?
— Nu, nu surprinsă. De-a dreptul călcată pe nervi.
Râsul lui m-a înfuriat mai tare.
— Știu ce faceți. Tu și bătrâna sperietoare de ciori.
M-am mulțumit să mă uit urât la el.
S-a răsucit pe călcâie și s-a pus din nou în mișcare.
— N-o s-o găsești pe Maisie. Nici singură, nici cu ajutorul lui Jilo.
— Nu pot s-o dau pur și simplu uitării, m-am răstit. Nu pot să-i întorc spatele și să plec, cum ați făcut cu toții.
— Eu n-am plecat nicăieri.
Oliver s-a uitat la mine, înroșindu-se la față și cu pumnii strânși lipiți de coapse.
— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca s-o găsesc.
Am clacat. Poate m-au luat hormonii în stăpânire. Poate m-am simțit pur și simplu ușurată fiindcă Maisie nu fusese părăsită de toată lumea. Oliver și-a întins brațele și m-a strâns la piept când am început să plâng.
— Nu pot s-o abandonez pe Maisie. Așa cum nu te-aș putea abandona nici pe tine. Nici mătușile tale n-o pot face.
— Dar Iris a spus…
— Lasă ce-a spus Iris, m-a întrerupt el. Uită și ce-a spus Ellen. E o deosebire între ceea ce spunem în casă, unde bănuim că familiile ne ascultă, și între ceea ce spunem când suntem siguri că nu pot trage cu urechea.
A făcut o pauză.
— O s-o găsim. O s-o găsim, a repetat, ridicându-mi bărbia, ca să ne privim în ochi.
Eram încântată fiindcă mătușile mele erau gata să pună binele lui Maisie mai presus de supunerea față de familii. Trebuiau să fi avut

un motiv și ca s-o despartă pe mama de noi. Unul pe care nici măcar mama nu-l înțelegea.

— Dar, a spus Oliver, probabil luându-mi ușurarea drept încredere exagerată în reușită, trebuie să fii pregătită, fiindcă nu știm în ce stare o vom găsi.

— Dar cum o s-o găsim?

— O să-ncepem cu ceva care n-ar fi trebuit să-i scape bătrânei tămăduitoare înrădăcinate. Cu o mână de pământ.

— Pământ?

Știam că Jilo folosea adesea pământul pentru săculeții ei magici, extrăgându-i treptat energia. Pământ de lângă o bancă pentru bani, pământ dintr-un cimitir pentru moarte.

— Exact. Pământ din locul unde stătea Maisie când a dispărut. De ce crezi c-am săpat acolo? Și de ce crezi c-am pus un cadran solar?

Am clătinat din cap.

— Te-ai uitat vreodată cu adevărat la el?

— Nu, nu cu adevărat, am răspuns.

Ca să fiu sinceră, evitam să m-apropii de locul ăla.

— Aruncă o privire când ajungem acasă. O să observi ceva interesant.

— Spune-mi, l-am implorat.

A rânjit și a înălțat din sprâncene.

— Umbra nu se mișcă niciodată. Nu e cadran solar. E un lacăt al timpului, care ține bucățica aia de pământ reavănă și cât mai asemănătoare cu putință cu ceea ce a fost în clipa dispariției lui Maisie. Acum spune-mi, ai ceva mai mult chef să sărbătorești?

M-am săltat pe vârfuri și l-am sărutat pe frunte. La urma urmelor, poate, poate, totul avea să se termine cu bine.

8

Aveam nevoie de un spațiu larg, unde să putem folosi magia fără să atragem privirile iscoditoare ale celorlalte familii de vrăjitori. Spre surprinderea mea, Jilo ne-a oferit camera ei de culoare albastru-bântuit, o încăpere magică, care exista în afara dimensiunii noastre, dar se putea conecta la orice loc din dimensiunea noastră. Era dovada de necontestat a abilității cu care, fără să fie vrăjitoare, reușise să împrumute putere cu care să construiască așa ceva. Vreme de ani întregi, locul ăla fusese legat în secret cu o încăpere din casa noastră, oferindu-i lui Jilo posibilitatea de a veni și de a pleca exact când voia. Dar nu se plimbase pe-acolo prea mult în carne și oase. Se bazase pe un *boo hag,* care purtase mai întâi masca lui Wren, prietenul imaginar al lui Oliver, iar apoi pe a lui Jackson. Wren apăruse în casa noastră de zeci de ani, dar familia mea nu-și dăduse niciodată seama care-i era adevărata natură, ci îl crezuseră o *tulpa,* o siluetă închipuită, ceva atât de perfect imaginat încât se separase de omul care-l concepuse.

Nu mai fusesem în camera de culoare albastru-bântuit a lui Jilo din noaptea în care-l găsisem pe Wren ținându-i un cuțit la gât. Pereții, podeaua, toate fuseseră vopsite în aceeași nuanță albastru-verzuie, prețuită pentru eficiența cu care alunga spiritele dușmănoase. În ciuda acestui fapt, dacă invitai spiritele înăuntru, așa cum făcuse Jilo când încheiase pactul cu acel *boo hag,* albastrul-bântuit nu-ți era de prea mare folos.

În ziua acea, tronul azuriu al lui Jilo lipsea și Oliver desenase în locul lui, cu cretă, un simbol magic. Era alcătuit dintr-o combinație de linii și cercuri care se încrucișau, ocupând o bună parte a încăperii. Mergând în jurul ei, am numărat zece cercuri și am observat o pentagramă înscrisă în cel mai apropiat de centru dintre ele.

— Jilo i-a spus că trebuie să folosească sânge, nu cretă, dar dulceața ta de unchi nu vrea să vadă nici măcar un strop.

Vocea lui Jilo răsuna în jurul meu, dar ochii mei n-o vedeau încă. Pentru mine, încăperea părea cu desăvârșire pustie. Apoi aerul

dintr-un colț a prins să unduiască, așa cum se-ntâmplă în august, când din asfaltul autostrăzilor se înalță căldură, și ea s-a întrupat acolo.

— A zis că știe el ce face, a continuat bătrâna, pronunțând „el” ca și cum ar fi vrut să biciuie aerul cu cele două litere, așa că Jilo trebuie să stea deoparte și să lase expertul să se ocupe de toate.

— Ce vrea să reprezinte asta?

— El îi zice „Arborele Vieții”, da’ cu siguranță n-aduce cu niciun pom pe care l-a văzut vreodată Jilo. N-a vorbit prea mult. A intrat aici fudul, și-a făcut mâzgălelile și a plecat.

Disprețul pentru unchiul meu îi picura din fiecare cuvânt. Eram pur și simplu uluită fiindcă Jilo îi îngăduise lui Oliver să intre în sanctuarul său, fiindcă era cu putință să lucreze împreună.

— Îți mulțumesc că ne-ajuți, Jilo. Și pentru că ne îngădui să-ți folosim…

M-am străduit să găsesc cuvântul potrivit. Camera? Nu, nu era o cameră. Camerele stau într-un loc, dar spațiul ăla putea să existe în orice punct de pe pământ. În clipa aceea, plutea deasupra grădinii noastre. Pentagrama din centrul desenului lui Oliver se afla deasupra cadranului solar.

— În fine, pur și simplu îți mulțumesc. Și pentru că suporți egotismul lui Oliver.

Fața ridată a lui Jilo s-a netezit atât cât se putea la vârsta ei înaintată.

— Cu plăcere, fetițo. Oricum, lui Jilo îi place să-ți cumpere unchiul pentru cât valorează de fapt și să-l vândă pentru cât crede el că valorează.

Un zumzet a umplut atmosfera și liniile diagramei lui Oliver au prins să strălucească. Le-am privit concentrată, așa că n-am observat pâlpâirea aerului care-a anunțat sosirea lui. I-am simțit prezența – mi-au coborât furnicături pe șira spinării – și mi-am ridicat privirea. Stătea neclintit, îngăduindu-și câteva clipe în care să cuprindă cu privirea încăperea de culoare albastru-bântuit.

— N-am spus-o data trecută, dar locul ăsta e cu adevărat impresionant, Mamă.

M-am simțit recunoscătoare fiindcă i se adresa lui Jilo folosind

cuvântul ăla plin de respect.

— Nu cred că mulți dintre cei născuți cu putere ar fi în stare să construiască o cameră ca asta.

O spusese drept compliment, însă în urechile lui Jilo a sunat ca o nouă reamintire a faptului că ea n-avea putere proprie, ci doar putere împrumutată.

— Ah, ce cuvinte din partea unui vrăjitor cu adevărat puternic, a răspuns ea.

— Nu voiam să te jignesc, a zis Oliver, înclinându-se politicos.

— Nu-i nevoie să te-apleci în fața lui Jilo. Nu ești genu' ei, s-a rățoit bătrâna, apoi a chicotit, amuzată de propria sa aluzie răutăcioasă. Să trecem la treabă.

— Ai adus borcanul? am întrebat-o, vorbind despre recipientul în care păstram flăcările rămase.

— Sigur, a răspuns, scurt, cu răceală.

Se uita înspre noi fără să-și concentreze privirea asupra noastră. Gura îi era o linie dreaptă. Nu-i mai văzusem privirea aia de destul de multă vreme. Începusem să mă dezobișnuiesc de masca ei reptiliană. Îl primise pe Oliver pe tărâmul ei, dar nu afișa niciun semn de bunăvoință care ar fi putut fi luată drept slăbiciune. Termosul ei roșu a apărut literalmente din senin, contrastând puternic cu acea lume turcoaz.

Jilo l-a deschis și mi-a dat borcanul. În el zburau mici scântei strălucitoare care speram c-aveau să mă conducă la sora mea geamănă. M-am uitat o clipă cum interacționau, schimbându-și pentru scurt timp culorile când se ciocneau unele de altele și zburând apoi în toate părțile. I-am dat borcanul lui Oliver, care-l aștepta cu mâinile întinse.

— Și cum o să funcționeze asta? l-am întrebat, când a pus pe podea, lângă el, o plasă pe care n-o observasem până atunci.

El a îngenuncheat și a așezat borcanul lângă sacoșa pe care apoi a deschis-o.

— Pământ, a spus, scoțând din ea o pungă din hârtie maronie.

I-a aruncat lui Jilo o privire dojenitoare. Pământul juca un rol atât de important în soiul ei de magie, dar, până în momentul acela, uitase de el cu desăvârșire. Jilo a mormăit, ca semn că n-o

impresionase.

— E de sub cadranul solar? am întrebat.

El a dat din cap.

— Da. E pământul pe care stătea Maisie când a dispărut.

A pus punga jos.

— Aer, a continuat, scoțând un pulverizator de parfum și eliberând un jet scurt.

Parfumul preferat de Maisie s-a înălțat deasupra noastră, invocând o imagine a feței ei, pe care am văzut-o clar, de parcă sora mea chiar mi-ar fi stat în fața ochilor.

— Foc, a continuat Oliver, ridicând borcanul Ball. Și apă.

A scos, ca prin farmec, o sticlă cu scotch și trei pahare.

— Malț unic{4}, vechi de douăzeci și unu de ani. Voiam să i-l dau lui Maisie, cadou de ziua ei.

A aliniat paharele jos, lângă săculeț, și le-a umplut fără să verse nici măcar o singură picătură. A ridicat unul dintre ele.

— Mamă?

Jilo a ezitat, dar numai pentru o clipă. A luat paharul din mâna lui Oliver.

— Mulțumesc, a spus, și l-a golit dintr-o sorbitură. Amin, a adăugat, apoi a răsuflat adânc.

Oliver și-a ridicat paharul spre ea, în semn de salut, înainte de a-l da peste cap, la fel ca ea.

— Eu nu pot, am început. Copilul, și așa mai departe.

— Oh, ăsta nu e pentru tine, Gingersnap. Ne trebuie pentru vrajă. Ai avut ocazia să-ți vezi spațiul de lucru de aici? m-a întrebat, arătând spre simbolurile magice desenate de el cu cretă.

— Da, dar n-am idee ce reprezintă.

— E cunoscut drept Arborele Vieții și, ca să-i fie explicată semnificația, a curs multă cerneală. Cea mai mare parte a fost irosită în zadar.

— Bine, profesore, și ce-ar fi să ne luminezi? a zis Jilo, dar în cuvintele ei nu se simțea nici urmă de răutate autentică.

Scotch-ul trebuie să fi fost foarte bun.

— Mai bine nu. Nu vreau să dau culoare percepțiilor lui Mercy. Azi o las numai pe ea să se ocupe de iluminare.

A făcut un adevărat spectacol din așezarea celor patru elemente pe diagrama sa, punând pământul și focul în partea de jos a pentagramei, iar aerul și apa pe brațele ei.

— Iar acum, „spiritul” sau, poate, mai corect spus, „puterea”.

Mi-a făcut semn să vin lângă el și m-am așezat pe capul stelei cu cinci colțuri.

— Nu știu ce trebuie să fac aici. Nu-nțeleg nimic din toate astea.

Am dat să mă îndepărtez, dar mâna lui a zvâcnit și m-a ținut pe loc.

— Nu te mișca. Și nu-ți spune că nu știi. Acum, Mamă, vrei să treci lângă Mercy, chiar în afara pentagramei?

Jilo și-a târșâit picioarele către mine, uitându-se tot timpul cu prudență la Oliver.

— Mulțumesc, a zis el, pășind dincolo de liniile de cretă și scoțându-și din plasă un bol și o baghetă scurtă.

Am clătinat din cap și am dat să vorbesc, dar privirea lui mi-a oprit cuvintele pe buze. M-am supus voinței lui.

— Ce naiba pui la cale? a întrebat Jilo.

Oliver i-a răspuns lovind în bolul cu partea acoperită cu pâslă a baghetei. Bolul a scos un sunet puternic și limpede, de clopot.

— Ăsta, a spus apoi, folosindu-și palma ca să oprească sunetul, e un bol cântător.

— Mm-hmm, a zis Jilo, sigur că e.

Oliver s-a așezat pe podea, cu picioarele încrucișate, punându-și bolul în palma dreaptă, întinsă. A închis ochii, a respirat adânc, și-a îndreptat spatele și a lovit din nou vasul cu partea căptușită a baghetei. De data asta, și-a încordat mușchii, curbându-și mâna și făcând sunetul să se schimbe. Apoi a-nceput să clatine bolul, cu delicatețe, între vârfurile degetelor și rădăcinile lor. Sunetul s-a modulat, urcând și coborând, devenind de-a dreptul încântător și liniștitor. M-am relaxat, urmărindu-l, și-n clipa aceea Oliver a zâmbit.

— E bine, a spus, lovind din nou bolul. Ascultă. Încearcă să descoperi unde-ncepe și unde se termină sunetul.

A lovit cu bagheta iarăși și iarăși, și din izbiturile repetate a luat naștere un ritm. Sunetul mă străbătea, ieșind și reintrând; îl auzeam

și, în același timp, simțeam vibrațiile. Se suprapuneau unele peste altele, tot mai ample și tot mai profunde, unindu-se într-un val care mă lua pe sus. Nu mai simțeam niciun început. Nu mai percepeam niciun sfârșit. Trupul lui Oliver a început să se legene și, înainte de a-mi da seama ce se petrece, mi-am simțit propriul trup șerpuind prin aerul care se dădea deoparte, făcându-mi loc. Respiram în ritmul reverberațiilor.

Nu mai auzeam nimic altceva în afară de sunetul bolului, dar probabil că Oliver comunica într-un fel sau altul cu Jilo, fiindcă ea a deschis borcanul Ball și flăcările au ieșit și au plutit până-n palma mea întinsă. Pe urmă n-au mai existat decât zvonul limpede de clopot și lumina. S-au contopit, scurgându-se împreunate, iar Arborele Vieții conturat de Oliver cu cretă a pătruns din nou pe tărâmul de care eram conștientă. Mi-am dat seama că acel simbol magic nu era niciun simplu desen, nicio simplă diagramă. Reprezenta expresia bidimensională a unui lucru atât de vibrant și de mare încât nu era cu putință să-ncapă în lumea noastră. I-am privit contururile pliindu-se, era un origami de sine stătător, buclându-se în niște dimensiuni aflate cu mult dincolo de orice îmi imaginasem sau trăisem vreodată. Cercurile au prins să se suprapună și s-au unit într-o sferă de o inegalabilă perfecțiune, colorată în același albastru-bântuit ca încăperea lui Jilo. Eu pluteam alături de ea, în întuneric – *transformându-mă* în întuneric.

— Ce e locul ăsta? am întrebat, cu voce tare, fără să mă adresez cuiva anume.

Globul se rotea într-un ritm înnebunitor, în vreme ce către mine săreau diverse imagini. Epoci și momente, și toate posibilitățile conținute în fiecare dintre ele.

Mirosul parfumului lui Maisie m-a izbit iarăși și toate gândurile mi s-au îndreptat către ea. În mâna mea stângă era ceva. M-am uitat în jos și mi-am dat seama că pământul calcinat îmi fusese cumva așezat acolo. Peste el s-a scurs un lichid, împingându-mi-l printre degete. Gândul la Maisie m-a mistuit și flacăra din cealaltă mână a mea a crescut, devenind un soare, pământul a crescut transformându-se într-un munte, lichidul a devenit ocean și parfumul s-a deschis ca o floare când muntele și oceanul s-au

întâlnit sub razele calde ale astrului. Rotirea sferei albastre a-nceput să-ncetinească și imaginea i s-a limpezit, concentrându-se într-o singură ușă, din panouri de un roșu strălucitor, cu cadre și grilaje negre. Ceva mi s-a frecat de o gambă, apoi mi-a șerpuit printre picioare, trasând un opt. M-am uitat în jos și am descoperit, uluită, că pisica aia cu trei picioare a lui Jilo era acolo, cu mine.

— Schrödinger, a zis, și s-a pierdut din nou în întuneric.

Mesajul dintr-un singur cuvânt m-a nedumerit, dar apoi am înțeles. Aidoma pisicii din celebrul experiment imaginat de Schrödinger{5}, Maisie era încremenită într-un loc unde posibilitățile erau nelimitate. Bariera o întemnițase într-o stare de permanentă schimbare, ca pe un soi de frumoasă adormită care-și așteaptă salvatorul. Am simțit prezența surorii mele. Bariera o închisese într-un sentiment de venerație, de uimire – era pierdută într-un extaz foarte asemănător cu ceea ce simțisem când puterea barierei pătrunsese pentru prima oară în mine. Sunetul s-a atenuat. Sfera a început să pălească, apoi s-a desfăcut, cerc după cerc, linie după linie. Stăteam din nou în camera lui Jilo, iar Arborele Vieții nu mai era nimic altceva decât un desen făcut cu creta sub picioarele mele. Oliver bea scotch direct din sticlă.

— Ai făcut-o, a spus, cu fața împurpurându-i-se. Ai deschis istoriile Akashice, puștoaico. Cunoașterea universală a tuturor evenimentelor care au avut sau vor avea loc, cu toate deformările lor și în toată splendoarea lor schimbătoare. Ai tras cu ochiul chiar în însemnările lui Dumnezeu.

Încă o sorbitură.

— Am auzit întotdeauna spunându-se că vrăjitorul potrivit poate face asta.

— O clipă, am spus, încercând să-mi limpezesc mintea. Până acum n-ai mai făcut niciodată nimic asemănător?

— Bineînțeles că nu, a răspuns, cu buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet trist. Dimensiunile nu se deschid în fața oricui. Până acum n-am mai întâlnit pe nimeni pentru care ele să se deschidă. Cu toate astea, am știut. Am știut că, dacă le poate vedea cineva, aceea ești tu.

Folosise pentru experiment toate flăcările lui Maisie rămase. Dacă

n-ar fi funcționat? O jumătate din mine își dorea să-l strângă de gât, și mai mult decât o jumătate se aștepta să mi-o ia Jilo înainte, dar, când m-am întors să mă uit la ea, am rămas cu gura căscată.

Tremura, cu privirea fixată pe ceva aflat foarte departe. M-am apropiat și am luat-o de mână. A tresărit, smulsă din reverie, cu ochii plini de panică și tristețe.

— Acum am văzut, a spus, cu voce blândă. Am greșit. Am făcut mult rău în lumea asta.

Nu-și rostea cuvintele pentru urechile mele, ci pentru ale altcuiva, implorând să-i fie iertate păcatele.

— Trebuie să plecați. Trebuie să plecați amândoi, a spus, fluturându-și brațele, de parcă ar fi gonit niște copii dezgustători.

Albastrul bântuit ne-a explodat în jur ca o bulă de săpun, iar Jilo și lumea ei au dispărut cât ai clipi, lăsându-ne pe mine și pe Oliver singuri în grădina noastră. Unchiul meu încă mai strângea în mână sticla de scotch, în timp ce sorbea iarăși din ea, borcanul Ball gol a căzut de nicăieri și i s-a făcut țăndări la picioare.

9

Iris a îngenuncheat lângă stratul de flori aflat cel mai aproape de cadranul solar, adunându-le cu ostentație, ca și cum ar fi fost uscate, pe unele care nici măcar nu începuseră să se veștejească și smulgând puținele buruieni răzlețe care izbutiseră să prindă rădăcini sub vigilenta îngrijire pe care o acorda grădinii. Pălăria de soare pe care o purta aparținuse bunicii mele și, ajutată de mânușile de grădinărit murdare, cu model floral, sporea asemănarea mai mult decât întâmplătoare dintre cele două femei, ușor de observat în fotografiile vechi. Mătușa mea nu fuse câtuși de puțin surprinsă de apariția noastră neașteptată.

— Cum a mers? ne-a întrebat, de parcă ne-am fi întors de la cumpărături. Puteți vorbi fără teamă, a adăugat, arătându-ne un cristal imens, cea mai mare bucată de cuarț trandafiriu pe care o văzusem vreodată, așezată în stratul de flori, cu rol aparent decorativ.

Când a vorbit, cuarțul a strălucit ușor.

— Ce-i asta? am întrebat, apropiindu-mă cu prudență.

— Asta, draga mea, mi-a răspuns Oliver, e un mic talisman făcut de mătușa ta Ellen pentru noi.

— OK, dar la ce servește?

— Împiedică familiile să ne asculte sau să ne spioneze, folosindu-se de vederea la distanță. Are de gând să pună câte unul în fiecare încăpere din casă. O să ni se alăture imediat ce termină.

Nu aveam nicio dovadă incontestabilă că suntem ținuți sub supraveghere, dar când se întâlniseră ca să discute despre călăuzirea mea și despre accesul meu la putere, familiile păruseră să cunoască fără dubiu amănunte despre care nu le vorbise niciunul dintre noi. Nu le scăpaseră nici conversațiile la care nu fusese prezent Emmet, bănuit de Oliver, pe față, că e spion.

— Înainte de a dezvălui ceva pe care familiile nu trebuie să-l afle, asigurați-vă că în locul respectiv există un cristal și că strălucește.

— Dar familiile nu-și vor da seama că le blocăm?

— Ba da, Gingersnap, firește, dar e al naibii de sigur că nu se pot

plânge din pricina asta, nu? N-au niciun drept să ne spioneze și e la fel de sigur că n-au niciun drept să te spioneze nici pe tine. La urma urmelor, ești ancoră, nu?

— Haide, povestiți-mi ce-ați aflat, a zis Iris.

M-am uitat în adâncul ochilor ei. Era în stare să mintă. Ea și Ellen mă mințiseră în privința identității tatălui meu cu o naturalețe care mă îngrijora. Când minți ca să protejezi pe cineva, în asta există o anumită noblețe – știi, sau crezi că știi, că scapi un om drag ție de povara cunoașterii. Înțelesesem asta când îl mințisem pe Peter în legătură cu Maisie. Dar mă simțeam tot mai puțin nobilă cu fiecare alt neadevăr care apărea.

Nu-mi venea ușor să mint, fapt care îi surprindea pe mulți, având în vedere cum îmi făcusem, până nu demult, rost de bani de buzunar. Obișnuiam să plimb turiștii prin Savannah într-un Tur al Mincinosului, inventând povești despre locuri și oameni de renume. Mătușile mele erau mult mai talentate în domeniul ăsta. Mă mințiseră amândouă, direct și prin omisiune, nedezvăluindu-mi cine îmi era adevăratul tată. Pretinseseră c-o făcuseră ca să ne protejeze, pe Maisie și pe mine. Și, împreună, cu sau fără instrucțiuni din partea lui Ginny, născociseră o poveste despre moartea mamei mele, care-și dăduse chipurile sufletul la nașterea mea, implorând-o pe Ellen să mă salveze în primul rând pe mine. Îmi doream din adâncul sufletului să pot crede că oribila lor minciună pornise din dorința de a face bine. Mi-am amintit că mama le sedusese amândurora soții și am simțit o împunsătură dureroasă. Voiam să cred că Ginny nu le lăsase de ales, dar, când mătușile mele dăduseră o mână de ajutor la izgonirea mamei mele, era posibil ca supunerea față de ea să nu fi jucat niciun rol.

— A făcut-o, a spus Oliver, iar licărul din ochii lui arăta cât de mândru era de izbânda mea.

Sincer vorbind, n-aveam idee ce era atât de ieșit din comun.

— N-am făcut nimic, am zis. Am stat pur și simplu acolo.

— Ei, stând pur și simplu acolo, ai făcut un lucru la a cărui reușită cei mai mulți vrăjitori nici măcar nu visează. Istoriile Akashice nu-și dezvăluie secretele în fața oricui.

Iris și-a scos mănușile și pălăria.

— Unde e? a întrebat, în șoaptă.
Zâmbetul a pierit de pe fața lui Oliver.
— Nu e nicăieri.
Știam că văzuse ceea ce văzusem și eu, că simțise ceea ce simțisem.
— Înțeleg, a spus Iris, cu vocea poticnindu-i-se. Cred că am cerut prea mult sperând că i-a supraviețuit răbufnirii care-a răpit-o.
— Ba nu, am spus, ajutând-o pe Iris să se ridice. Nu e moartă… oricum, nu deocamdată. E, cumva, „în suspensie".
Iris m-a privit nedumerită, apoi s-a întors spre Oliver, așteptând o explicație.
— Cred c-am putea spune că e încremenită între câteva variante de viitor posibile. Ca și cum bariera ar fi pus-o la loc sigur până când își va da seama ce are de făcut cu ea.
— Suferă? a întrebat Iris.
— Nu, am răspuns. Sunt sigură că nu.
Nu spuneam asta doar ca s-o liniștesc. Bariera nu optase pentru pedepsirea surorii mele; se hotărâse s-o protejeze.
— Ascultați-mă, știu că sună a nebunie curată – aici am ezitat, și cei doi s-au apropiat de mine – dar, în timp ce mă aflam în apropierea lui Maisie, a apărut pisica lui Jilo. Și mi-a vorbit.
Iris și Oliver s-au holbat o clipă unul la altul, cu expresii de nedescifrat.
— OK, partea asta mi-a scăpat. Ce-a avut de spus pisicuța? a întrebat Oliver.
— „Schrödinger." Atâta tot.
— Să nu luăm pisica aia în serios. Vraja te-a dus într-un loc unde limbajul e eficient doar la nivel de simbol. Cred c-am înțeles cu toții ce simbol a încercat mesajul să-ți transmită.
— Da, am zis. Pisica lui Schrödinger. E așa cum a spus Oliver: Maisie a fost întemnițată într-o stare de schimbare perpetuă.
— N-ați vrea să dați explicații și pentru copiii care abia acum au intrat în clasă? a întrebat Ellen, apropiindu-se de noi cu o tavă cu pahare și cu un ulcior cu ceai îndulcit.
Peste umărul ei, l-am văzut pe Emmet holbându-se la noi prin fereastra bucătăriei.

— Pe șoptite?

A pus tava pe masa din apropierea noastră și a început să toarne ceaiul. Ne-am îndreptat spre ea. Radia de vitalitate. Își purta cu ostentație noua tunsoare scurtă și, în combinație cu asta, experimenta un nou gen de machiaj. Avea fața relaxată și ochii îi străluceau. Își revenise, în sfârșit, și începea să treacă peste dubla tragedie a pierderii soțului și fiului în aceeași zi. Se hotărâse să-și redeschidă florăria și-și căuta deja un spațiu liber în Piața Orașului. Și renunțase la alcool, deși am văzut că Oliver ascunsese pe furiș sticla cu scotch pe care-o strângea în mână. Măcar dacă ar uita și de Tucker, o dată pentru totdeauna… M-a privit radioasă. Dragostea pe care mi-o purta era reală, deși eram fiica bărbatului său, Erik, și a surorii ei. Totuși, oricât de mult mi-aș fi dorit să mă-ncred în ea, știam că, la fel ca restul rudelor mele, și dulcea mea Ellen era în stare să mă amăgească.

— Ei? a întrebat ea, cu o înălțare din sprâncene, clătinând din cap cu nerăbdare.

— Pisică în cutie. Nici moartă, nici în viață, ci într-o stare aflată cumva între aceste două posibilități, până când un observator deschide cutia. Observatorul joacă un rol în hotărârea sorții pisicii, a rezumat Oliver ceea ce aflasem, apoi a luat un pahar cu ceai.

— Poate sunt o idee cam prea blondă, a zis Ellen, dar nu văd ce legătură are pisica asta cu Maisie a noastră.

Am zâmbit. Îmi plăcea s-o aud numind-o pe Maisie „a noastră”.

— Cel care ajunge primul la Maisie o s-o elibereze din închisoarea ei. Locul în care se află în clipa asta e niciunde. Și nicicând. E un simplu punct între mai multe posibilități. Observatorul n-o va elibera pur și simplu, va și alege unul dintre numeroasele forme de viitor posibile, hotărând astfel ce urmează să i se întâmple.

— Și cum ne asigurăm că ajungem noi primii la ea? În ciuda acestei discuții despre niciunde și nicicând, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu știu, am răspuns. Ceea ce am văzut părea în totalitate simbolic. Adică pisici vorbitoare și o ușă neagră cu roșu suspendată în…

— Ușă neagră cu roșu? m-a întrerupt Ellen, cu voce mai sonoră

decât ar fi voit.

Și-a coborât tonul, aruncând o privire către bucătărie.

— Cum arăta?

— Ca orice ușă din panouri. Panourile erau roșii, iar restul negru.

— De ce? a întrebat Oliver. Are vreo semnificație pentru tine?

Ellen ne-a privit pe rând și a rămas cu ochii la Oliver.

— Da, a spus. Tillandsia.

Și-a lăsat ochii în jos.

— Tucker și alți câțiva au cumpărat o casă mare, la țară, pentru întruniri. E imediat dincolo de Richmond Hill. Acolo ne duceam când am trecut pe lângă tine, la Colonial.

N-am spus nimic, dar ea s-a uitat drept la mine și a început să se apere.

— Nu mai fac parte din Tillandsia. Doar…

— Doar ce? a întrebat Iris, cu glas aspru.

— N-a fost decât o plimbare. O ocazie de a ieși din Savannah pentru câteva minute binecuvântate, de a merge undeva unde nu stă nimeni cu ochii pe mine, așteptându-se să mă îmbăt sau să mă destrăbălez.

A scuipat cuvintele, însă în clipa următoare s-a calmat.

— Îmi cer scuze, dar Tucker nu mă judecă niciodată. Și nici nu-și ascunde whisky-ul în clipa când apar eu, a adăugat, săgetându-și fratele cu privirea.

— OK, e corect, a zis el. A fost o ieșire nevinovată… Și de ce crezi că povestea noastră are o legătură cu Tillandsia?

— Casa. E imensă și are mare nevoie de o groază de reparații. Singurul lucru aflat într-o stare decentă e ușa de la intrare. A fost vopsită de curând. Panouri roșii pe fundal negru. E hidoasă. I-am spus lui Tucker că e primul lucru care ar trebui să dispară, dar el s-a mulțumit să râdă. A zis că, într-un fel, îi place așa și că, probabil, o vor păstra.

Am înțeles că acea nouă casă pentru Tillandsia era proiectul lui Peter, dar am dat descoperirea asta deoparte, pentru când aveam să-mi găsesc timp să mă gândesc la ea.

Oliver a clătinat din cap.

— Ar putea fi o simplă coincidență.

— Ar putea fi, am spus, în clipa când m-a izbit adevărul, dar știm cu toții că nu e. Eu și Maisie am venit pe lume ca urmare a „activităților” din Tillandsia. Tucker însuși mi-a spus că mama a fost cea care l-a inițiat, aducându-l în Tillandsia. Tot ea l-a introdus în grup și pe unchiul Erik – încă mă mai trezeam numindu-l astfel – nu-i așa?

— Bombonico… a început Ellen.

— Da, a întrerupt-o Iris. Dar nu pentru sex. Emily urmărea altceva.

S-a întors către sora și fratele ei, anticipându-le protestele.

— Fetele au, cumva, o legătură cu Tillandsia. Dacă vrem s-o aducem vreodată pe Maisie înapoi, Mercy trebuie să știe ce-ncerca Emily să facă.

— Ai dreptate, a zis Oliver.

Ellen a dat din cap, dar s-a cuprins cu brațele. S-a dus să se așeze la soare, aproape întorcându-ne tuturor spatele. Oliver a urmărit-o cu privirea, dar a vorbit adresându-mi-se mie.

— Micul tău incident de zilele trecute. Cu moșneagul, a adăugat, de parcă ar fi fost cu putință să arzi din greșeală inima cuiva fără să fie ăsta primul lucru care să-ți vină în minte. Pentru zguduiala aia a fost nevoie de un strop de putere. Am simțit cu toții când ai absorbit-o. Niciun vrăjitor din preajmă n-avea cum să n-o simtă. A fost ca o cădere de tensiune electrică.

— Asta înseamnă, a intervenit Iris, că, ori de câte ori faci ceva care absoarbe foarte multă putere din barieră, ceilalți vrăjitori știu că pui ceva la cale. Dacă vrei să faci ceva de amploare fără să sune trâmbița magiei, trebuie să colectezi energie pe o altă cale.

— Bine, dar de ce ai face așa ceva? am întrebat, când au amuțit amândoi.

— Păi, Gingersnap, depinde de amploarea lucrului pe care vrei să-l faci.

Iris și-a pus mâna pe brațul meu.

— Dacă nu poți absorbi din barieră, nu-ți mai rămâne decât să apelezi la tacticile prietenei tale Jilo. Folosești magia prin afinitate, te bazezi pe atracția reciprocă. Ceea ce merge de minune pentru trucuri mărunte. Dar, în realitate, fără să te atingi de barieră nu poți

pune mâna pe marea putere adevărată decât pe două căi: magia sângelui și Tantra, sacrificiu și sex.

— Așa că s-a folosit de Tillandsia ca să-și construiască o baterie pentru putere, am spus.

— Da. Cred că tu și Maisie sunteți un produs secundar neprevăzut, obținut de Emily ca urmare a întrebuințării sexului pentru colectarea unei mari cantități de energie magică.

— Dar de ce? Ce-ncerca să facă, de ce-i trebuia?

— Nu știm. Presupun că nici nu vom afla vreodată, a răspuns Iris, clătinând din cap cu tristețe. A murit înainte de a reuși să scoatem asta de la ea.

— Oh.

Propria răsuflare m-a trădat și cuvântul mi s-a înțepenit în gât. Iris făcea treabă foarte bună, își spunea povestea fără să se dea de gol cu nimic.

— Nu putem face nici măcar presupuneri? am întrebat și sunetul jalnic al propriul meu râs m-a făcut să tresar.

— Am putea face speculații toată ziua, a răspuns Iris, întinzându-și mâna spre mine.

Nu i-am luat-o.

— Dar trebuie să-ncercăm să-nțelegem ce relație există între toate astea și ce i s-a întâmplat surorii tale.

— Dar, dacă tu ai dreptate, iar eu și Maisie avem cumva vreo legătură cu ceea ce a sperat mama să poată face când a intrat în Tillandsia, trebuie să descoperim despre ce anume a fost vorba. Cum altcumva ne-am putea da seama ce legătură are asta cu Maisie?

— Are dreptate, a încuviințat Oliver.

Am simțit neliniștea crescând în Iris ca un val aproape palpabil.

— Dar de unde să-ncepem? După ce-a murit Emily, Ginny a cerut jurnalele ei.

Nu știu ce anume a fost la mijloc – lipsa oricărei viclenii din tonul lui, lipsa de concentrare cu care trecea de la o variantă la alta sau faptul că nici măcar nu încerca să-și păstreze calmul – dar ceva mi-a spus că, într-adevăr, nu știa că mama trăiește. Am simțit ușurarea ca pe o zvâcnire, subminată însă de îndoielile încă puternice pe care continuam să le am în privința lui Iris și Ellen.

— Iar tu, Gingersnap, știi mult prea bine că din ele n-a mai rămas decât cenușa.

A șovăit.

— Am putea încerca, o spun cu toată seriozitatea, să căutăm ecouri, dar totul s-a petrecut cu atât de mult timp în urmă!

— Să căutăm ecouri?

Până atunci nu mai auzisem de așa ceva.

— Să încărcăm atmosfera în locurile unde și-a petrecut Emily cea mai mare parte a timpului. Să vedem dacă putem reda amintirile pe care le-ar mai putea conține încă mediul înconjurător.

— După atâta timp? a întrebat Iris. Nu, nu cred că merită nici să ne ostenim, nici s-atragem atenția golemului asupra lucrurilor pe care le facem.

Mătușa mea s-a uitat drept la mine.

— Știi că se află aici ca să ne spioneze. E singurul motiv al prezenței lui. E ridicol din partea familiilor să insiste că se pricepe, cumva, mai bine decât noi să te antreneze ca să-ți folosești magia.

— E adevărat. Moș Ene e sub papuc, dar cum altcumva l-am putea ține ocupat mai bine decât punându-l să-i arate lui Mercy cum să caute, cernând amintirile? a zis Oliver. Nu e nevoie să știe adevăratul motiv. Doar că lui Mercy i-ar plăcea să-nvețe asta.

Ellen s-a răsucit în scaun.

— Sunt de acord cu Iris. Ideea nu e bună.

Am văzut-o trimițând spre Iris o scurtă privire îngrijorată, dar sora ei și-a păstrat aerul stoic.

— Aveți voi una mai bună? a întrebat Oliver, dar n-a așteptat răspunsul. Nu, nu cred. Așa că rămâne stabilit, a adăugat, apoi mi s-a adresat mie: Hai să-l căutăm pe Emmet. Oh, o clipă – vocea îi mustea de sarcasm – uite-l.

A făcut un gest de salut către fereastra la care stătuse Emmet tot timpul, neclintit.

10

Emmet stătea tot ca o statuie când am intrat în încăpere și s-a întors spre noi abia după ce l-a strigat Oliver.

— Hei, Moș Ene, ești gata s-o-nveți pe fata noastră o șmecherie?

— Bineînțeles că sunt gata să contribui la educația lui Mercy. E singurul scop al prezenței mele în casa voastră, a spus, apoi m-a sfredelit cu ochii săi negri. E singurul scop pe care-l urmăresc dându-i lecții, atât de bine cât mă pricep.

Camera s-a umplut de o anumită tensiune, manifestată fizic prin întunecarea aerului din jur.

— Nimic la nelalocul lui, a spus Oliver, abia șoptit și, cu toate că am simțit, fără dubiu, că Emmet îl auzise, expresia feței golemului a rămas neschimbată. Atunci e bine. Mercy, aici de față, vrea să-nvețe cum să scuture ceva amintiri din casa asta veche. Să-ncarce atmosfera și să vadă ce iese la iveală. Poate să-și întrezărească mama, sau bunicii.

— Aș fi mai mult decât încântat să-ți arăt.

Emmet s-a uitat direct la mine, ca și cum ar fi uitat că Oliver se afla în aceeași încăpere cu noi.

— M-am gândit că poate am abordat educația ta greșit, străduindu-mă să te-nvăț ceea ce cred eu c-ar trebui să știi, nu ceea ce ți-ar plăcea ție să afli. Poate că, în graba lor de a te împovăra cu responsabilitățile unei ancore a barierei, familiile te-au tratat ca pe un obiect. Au uitat, așa cum au uitat și eu, că ești om și vrăjitoare prin naștere.

— Mulțumesc, am spus, mișcată de cuvintele lui.

Rezumau o mare parte din ceea ce simțisem în ultima vreme; familiile vedeau pur și simplu în mine un recipient al puterii, iar pentru părinții lui Peter eram incubatorul copilului lui. Undeva, pe parcursul transformării în ceea ce trebuia să devin, cea care eram se pierduse.

— Însă, a continuat el, mi s-a interzis să te ajut – pe tine sau, în privința asta, pe oricare dintre voi – să-ncerci s-ajungi la Maisie.

— Nu-ți cerem să faci așa ceva, a zis Oliver. Adică aș fi putut s-o-

nvăț eu însumi ceea ce vrea să știe. Dar, pur și simplu, ne-am gândit că astfel o să simți să servești scopului pentru care te afli aici. Și, a adăugat pe un ton care spunea că se enervase, sperăm că așa o să stai ceva mai puțin la pândă.

Mi-am dat seama că nu-ncerca să-l provoace; dar încă îl mai considera pe bărbatul înalt un morman umblător de pământ, nedemn de considerație și, probabil, incapabil să simtă împunsăturile.

— Nu mi-am dat seama că „stau la pândă". Unica mea intenție a fost să mă aflu tot timpul la dispoziția lui Mercy.

Vorbea cu glas echilibrat și ferm. Numai ochii dezvăluiau că Oliver atinsese o coardă sensibilă. Emmet mă sâcâia într-adevăr, dar nu voiam să-l văd suferind.

— Vino, Emmet, am spus, luându-l de mână și trăgându-l după mine.

Tonul lui Oliver devenea din ce în ce mai sardonic și știam că, dacă rămânea în prezența lui Emmet, avea să-l folosească drept țap ispășitor, revărsându-și asupra lui toată furia și toată frustrarea. Eu și golemul aveam, de fapt, multe lucruri în comun. Familiile ne considerau pe amândoi niște pioni, niște mijloace prin care să-și atingă scopurile. În realitate, în întreaga poveste, era la fel de pierdut ca mine.

Căldura mâinii lui m-a surprins; arderile lui erau mai intense decât ale unui om obișnuit. Mă urma îndatoritor, așa că i-am dat drumul. Și, în clipa aceea, l-a străbătut ceva tangibil. Dezamăgire? În ultima vreme mă izbeau sentimentele altora. Încercau să mă copleșească, și asta era, în mare parte, motivul pentru care mă simțeam atât de pierdută. Trebuia să vorbesc despre asta cu Emmet sau cu altcineva, dar mă îndoiam că e momentul potrivit.

— Amintiri despre mama ta, despre părinții tăi, a spus el, când am ajuns la primul etaj. Ar putea fi mai dificil de invocat, fiindcă a trecut ceva timp și fiindcă toți sunt… dispăruți.

— OK, m-am grăbit să-l aprob.

— Poate-ar trebui să-ncepem cu ceva mai ușor, a zis și, pentru prima oară de când devenise *real,* i-am deslușit pe buze o umbră de zâmbet. Și ești dornică să-ți îmbunătățești astfel poziția? Vreau să ai

senzația unei realizări, mi-a explicat. Un succes o să te-ncurajeze să-ți continui studiile cu mai multă tărie decât eșecurile de mai înainte.

Am râs.

— Ai citit cărți despre metodele de predare din învățământ, nu-i așa?

— Ei bine, da, a recunoscut el, lăsându-și ochii în jos și trăgându-se ușor înapoi, ca și cum i-aș fi descoperit un secret stânjenitor. Te simți ofensată?

Am făcut semn că nu și l-am privit dându-mi ochii peste cap.

— Ei, haide. Cu ce începem?

— Urmează-mă, a spus, și m-a condus chiar în camera mea. Pot să-nchid ușa?

— Bineînțeles. De ce nu?

— M-am gândit că te-ai putea simți vulnerabilă fiind singură aici cu un bărbat. Cu un străin.

— Nu ești străin, am răspuns. Te cunosc de când ai venit pe lume.

Umerii lui lați s-au relaxat și buzele pline i s-au arcuit într-un zâmbet. Tristețea care-i bântuia privirea s-a risipit, deși numai pentru o clipă.

— Ești singura care vede în mine un om adevărat. Toți ceilalți – mătușile tale, unchiul tău și restul familiilor – mă consideră o carcasă goală. Un automat.

— Noi doi știm că nu e așa. Și, mai devreme sau mai târziu, își vor da seama și ceilalți.

I-am atins brațul și am simțit o vibrație străbătându-l. Pentru o clipă, fața i s-a împurpurat și i-au tremurat buzele. M-am tras înapoi și momentul a trecut.

— Nu mă-ndoiesc că știi deja, a spus, pe ton acum distant, profesoral, că totul e făcut din energie. Energie vie. Tot ce ne-nconjoară. Pereții, podeaua, patul și biroul tău. Acțiunile și circumstanțele sunt alcătuite tot din energie, iar energia nu poate fi distrusă. Însă modul în care ea se organizează se schimbă cu timpul. Casa asta e bine întreținută. Acoperișul e aproape nou; zugrăveala e proaspătă. Familia ta continuă să toarne în ea energie nouă, menținând-o în starea pe care-o dorește. Dacă n-ar face-o, în cele din urmă casa s-ar părăgini și s-ar prăbuși.

S-a întrerupt și s-a așezat la biroul meu. La aproape doi metri și zece înălțime, părea supradimensionat în mod bizar față de scaun.

— Înțelegi?

— Da, cred că da. Entropie și tot restul.

La universitate făcusem continuu progrese la cursurile de fizică, matematică, limbi străine, artă și literatură. Mătușa Iris se simțea de multă vreme frustrată fiindcă nu-mi luasem nicio diplomă, deși aveam credite suficiente pentru trei. Îmi plăcea să-nvăț și cred că o parte din mine se temea că o diplomă ar fi fost simbolul încheierii anilor de învățătură. Partea rațională a minții îmi spunea că eram datoare față de mine însămi să-mi finalizez cursurile și că, totodată, trebuia să fiu un bun exemplu pentru fiul meu. Voiam să știe că mama lui duce la bun sfârșit tot ce începe. Mi-am promis s-o fac imediat după nașterea lui Colin.

Emmet s-a uitat la mine cu mândrie.

— Da. Lucrurile se dezmembrează. E valabil și-n privința evenimentelor. Noi construim evenimentele din viața noastră. Le mobilăm cu inteligența noastră și le decorăm cu sentimentele noastre, dar ne-ndepărtăm de ele. Nu le alimentăm cu energie nouă și, cu timpul, pălesc și sunt dispărute pentru simțurile noastre. Asta ne dă senzația că timpul trece; ceea ce numim „prezent" arată pur și simplu unde investim cu toții cea mai multă energie.

— Înseamnă că evenimentele de zi cu zi din viața mamei mele sunt încă disponibile pentru mine dacă le pot oferi destul de multă energie?

— Da, într-o anumită măsură, dar timpul a trecut. Și, cu mult mai important, ai o senzație foarte bine înrădăcinată de despărțire de mama ta.

Ironia cuvintelor lui aproape că mi-a tăiat răsuflarea, dar Emmet era prea prins de propria lui prelegere ca să observe.

— Cele mai apropiate amintiri sunt cel mai ușor de reînviat – nu așteaptă decât o răbufnire de energie suficient de puternică. Poate cu asta ar trebui să-ncepem.

Emmet s-a ridicat și s-a apropiat de mine, oprindu-se atât de aproape încât îi simțeam căldura trupului radiind lângă mine.

— Apreciezi acest recipient, a spus, după ce m-a fixat cu privirea

preț de o clipă îndelungată. Îți produce o reacție emoțională, poate că și una fizică.

Niște mâini puternice m-au înșfăcat și m-au tras într-o strânsoare de fier. Gura lui a găsit-o pe a mea și a deschis-o cu sila, și limba lui, o flacără pâlpâitoare, a pătruns înăuntru cu forța. O răbufnire de foc mi-a coborât brusc în josul șirei spinării și, dacă brațele lui nu m-ar fi strâns cu atâta putere, aș fi fost ridicată de pe podea. Când m-a eliberat, în sfârșit, aveam răsuflarea tăiată. M-am tras înapoi și l-am pălmuit cu toată puterea. Degetele mele au lăsat urme, dar el n-a reacționat. În schimb, m-a înșfăcat și m-a răsucit iarăși, întorcându-mă cu spatele.

Am dat cu ochii de o versiune a mea mult mai tânără, într-o rochie roz de plajă, pe care o detestam. După gustul lui Iris, eram un băiețoi, și se străduia fără răgaz să mă facă să mă-mbrac ca o fată. Eu, cea în rochie roz, stăteam la masă, cu creioane în mână și cu o expresie furioasă pe față. Imaginea i-a smuls actualei mele versiuni un zâmbet. Emmet și-a slăbit strânsoarea și m-am tras mai aproape. Acum îmi aminteam momentul. Iris mă pedepsise pentru că-mi ieșisem din fire tocmai fiindcă trebuia să port rochia aia.

— Când ți l-ai imaginat pe tatăl tău, ai desenat silueta mea, trupul meu. Cu creioanele alea.

Vocea lui Emmet trecea peste umărul meu.

Am fost șocată, dar știam că avea perfectă dreptate, în desen se vedeau mâinile imense și puternice ale unui bărbat înalt și voinic, cât un copac. Îmi imaginasem pe cineva care ar fi putut repara nedreptatea făcută mie de rochiile roz și de pedepse. Uitasem de imaginea aia după ce mă maturizasem, lăsând în urmă speranța copilărească de a-mi găsi tatăl. Dar, în linii mari identică, imaginea stătea acum în spatele meu. M-am întors spre ea.

— Recipientul ăsta ar fi putut lua orice formă – a unui copil, a unei femei, a unui animal de casă, în aceeași măsură. Când ai dat cu ochii de el înălțându-se din pământ, nu conținea nimic altceva decât potențial în cea mai pură stare. Mintea ta l-a modelat astfel. Când te confruntai cu moartea lui Ginny și cu problemele apărute între tine și sora ta, dorința de a avea un tată a reieșit la suprafață, probabil nu conștient, dar cu destulă forță încât să dea naștere acestei

imagini. Tu ai inventat forma în care s-au scurs energiile. Au răspuns, pur și simplu, nevoii tale de protecție, proiectată asupra lor.

Oh, nu, nu mă simțeam câtuși de puțin dezgustată, dându-mi seama că mă simțeam atrasă de o imagine paternală idealizată. Ei, m-am gândit, în treacăt, poate că Emmet nu era altceva decât o manifestare a percepției infantile a bărbatului ideal. Mulțumită de acea atenuare a sentimentului de vinovăție și hotărâtă să nu mă mai gândesc niciodată la asta, m-am retras cu câțiva pași, îndepărtându-mă de Emmet.

— Nu știu, am spus.

— Și apoi mi-ai ales numele, a continuat el, înaintând ca să recâștige spațiul pe care-l pusesem între noi. Îți place sau nu, ți-ai pus amprenta asupra acestui trup. M-ai însemnat cu pecetea ta. Bariera te-a ales și a făcut din mine un om, un bărbat, în aceeași clipă. Nu pot să cred că așa ceva s-a petrecut din greșeală sau din întâmplare.

A îngenuncheat în fața mea, aducându-și privirea aproape la înălțimea ochilor mei.

— Mercy, țin minte incidentele din viețile tuturor celor nouă care m-au creat. Toate bucuriile lor, toate petele rușinoase din existențele lor, toate realizările, toate micile infidelități. Dar, Mercy… fața ta apărându-mi înaintea ochilor e prima *mea* amintire.

— Ridică-te, Emmet, am spus, încercând să împrăștii pasiunea pe care-o simțeam în declarația lui, dar s-a întins și m-a prins de amândouă mâinile.

— Mercy, bariera n-a făcut o greșeală. M-a creat *pentru* tine. Ești unicul meu țel și unica mea pasiune.

Aș fi putut să mă simt amenințată sau stânjenită, dar știam că nu spune nimic altceva decât adevărul.

— Poate că da, deocamdată, dar o să-ți găsești altele.

A devenit livid; ideea asta îl îngrețoșa. Nu știam de ce alesese tocmai acel moment ca să-mi facă această declarație, dar îmi oferea tot ce avea și tot ce era. În întregime. Momentul în care dăduse cărțile pe față fusese marele lui pariu cu viața. Mi se rupea inima respingându-l, dar știam amândoi c-o să spun nu.

— Sunt gravidă. Mă mărit cu Peter.

— Dac-ai fi voit să te măriți cu el, ai fi făcut-o deja.

În voce i se strecura furia. Hotărârea mea îl rănise.

— A fost nevoit să se folosească de magia unei babe ca s-ajungă la tine.

— Nu e așa. Eram derutată, l-am contrazis, calmă, ignorând indignarea încărcată de ură pe care i-o simțeam în glas.

Nu voiam să-l fac să sufere. Nu mă gândisem niciodată c-ar fi putut avea sentimente față de mine.

— Jackson m-a amăgit. M-aș fi întors oricum la Peter. *M-am întors* la Peter. Îl iubesc. Îi port copilul.

— Îți voi crește cu dragă inimă copilul ca și cum ar fi al meu, mi-a făgăduit Emmet.

— Ajunge, am spus, smulgându-mi mâinile dintr-ale lui. Ieși din camera mea.

I-aș fi poruncit să plece din casa mea, să plece din Savannah, dar, în ciuda rațiunii, n-aveam inima s-o fac. N-avea unde altundeva să se ducă.

— Cum dorești.

S-a ridicat, arătându-și înălțimea impresionantă.

— Măcar ai aflat cu câtă ușurință se poate pune pasiunea în slujba magiei și de ce a folosit-o mama ta ca să-și atingă scopurile.

În prima clipă n-am fost în stare să-mi găsesc cuvintele. Cristalul lui Ellen fusese acolo, lângă noi, dar nu putea opri decât spionatul de la distanță. Am rămas cu gura căscată.

— Ai tras cu urechea la discuția noastră. Ai reușit cumva să ne-auzi.

— Nu tocmai. Unul dintre vrăjitorii care m-au creat e surd. De la el am primit priceperea de a citi pe buze. Ia notă că familiile mi-au interzis să te ajut în orice fel în privința lui Maisie, dar n-au spus nimic despre mama ta.

A dat să plece, dar s-a întors din nou spre mine.

— Crezi că-l cunoști pe Peter, dar poate nu știi anumite lucruri despre el.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Nu ți se pare ciudat că e singurul pețitor care ți-a bătut la ușă,

singurul pețitor *uman?*

— Oamenii obișnuiți sunt înclinați să se teamă de familia mea. De magie.

— Tocmai de-asta vrăjitorii se căsătoresc de obicei între ei, dar Peter al nostru n-a fost niciodată îndepărtat cu ajutorul magiei. Nu ți s-a părut niciodată bizar?

— N-am de gând să-l bârfesc pe Peter cu tine, am spus, simțind mânie împotriva golemului, grație loialității mele față de Peter și dragostei pe care i-o purtam.

Emmet a dat din cap și a plecat în tăcere, lăsând ușa deschisă. Am traversat camera ca s-o închid, dar Ellen a apărut înainte de a apuca s-o fac.

— Ai aflat de la golem ceea ce te interesa? m-a întrebat, trecându-mi pragul camerei fără s-aștepte să-i dau permisiunea. Dacă nu, știi că-mi face plăcere să te învăț eu.

— Nu e nevoie, am răspuns. Cred c-am înțeles cum să-ncarc camera cu energie. Mulțumesc.

Nu era adevărul adevărat, dar n-aveam dispoziția necesară ca să-i ofer amănunte despre lecția mea.

Ellen a răsucit scaunul măsuței mele de toaletă și s-a așezat cu fața la mine.

— Îmi pare rău, am spus. Mă pregăteam să plec.

— Dar îmi poți acorda câteva minute, nu?

Și-a netezit fusta și și-a aranjat părul tuns șic.

— Te rog.

— Bine, am dat din cap, și m-am așezat pe patul meu, la picioare.

— Știu că nu ești încântată fiindcă am de gând să-mi petrec timpul cu Tucker…

— Nu, chiar nu sunt, am întrerupt-o, și cuvintele mi-au sunat mai tăios decât aș fi vrut. Te descurci atât de bine. Nu vreau să-l văd trăgându-te din nou în jos.

— Oh, Mercy, îmi dau seama de ce, din perspectiva ta, ai impresia că mă trage în jos. Pentru că judeci după ceea ce se vede din afară. Nu știi nimic despre nenumăratele ocazii în care m-a ridicat de jos.

Și-a lăsat capul pe-o parte, cu părul blond căzându-i pieziș în

jurul feței angelice. Ochii ei de culoarea albăstrelelor nu se mai uitau direct la mine. Țintuiau în schimb un loc de pe podeaua dintre noi.

— Eram aproape nebună. Ba nu, eram de-a dreptul nebună de durere după ce i-am pierdut pe Erik și pe fiul nostru. Nu mai voiam să trăiesc în lumea asta fără ei. Am încercat să mă stăpânesc măcar până ce au fost înmormântați. În noaptea de după ceremonia funerară…

A tăcut și din ochi au început să-i curgă lacrimi mari.

— Am luat o lamă de ras și mi-am tăiat venele.

Dezvăluirea asta mi-a smuls un geamăt.

— Voiam să se termine. Îmi doream moartea cu atâta ardoare încât nu m-am sinchisit de durere. Nu mi-a păsat de sânge. M-a lăsat indiferentă gândul că unul dintre voi o să mă găsească. Mă chinuia o suferință cumplită, nu găseam nici măcar o singură rază de lumină care s-o străpungă.

Și-a ridicat privirea spre mine și i-am simțit groaza din ochii tăind în mine, așa cum tăiase cândva lama de ras în carnea ei.

— N-am murit, Mercy. Propriile mele puteri nu m-au lăsat. Tăieturile mi se vindecau aproape la fel de repede cum le făceam.

S-a ridicat, s-a apropiat de fereastra mea și a privit ziua perfectă de afară.

— După patru sau cinci ore, m-am dat bătută. Mi-am turnat ceva de băut. Am curățat mizeria. M-am dus la culcare.

Mătușa mea s-a întors spre mine.

— A doua zi, am dat buzna peste Tucker, pe River Street. Tocmai se muta în biroul lui.

— Și a profitat de durerea ta.

— Nu. Nu.

Ellen s-a grăbit să mi se așeze alături și m-a luat de mâini.

— Uită-te la mine, mi-a poruncit, și m-am uitat. N-a profitat de mine. M-a lăsat să profit eu de el.

N-am spus nimic, dar probabil că îndoiala mea era evidentă.

— Nu c-ar fi cu adevărat treaba ta, a zis, dar au fost aproape doi ani în care ne-am bucurat de prietenia noastră, înainte de a lua în seamă atracția pe care-o simțim unul față de altul.

— N-avea nevoie de tine pentru sex. Pentru asta avea Tillandsia.

Ellen m-a privit cu ochi măriți de furie, dar și-a recăpătat controlul.

— Ai dreptate. N-avea nevoie de mine pentru sex. N-avea nevoie de mine pentru bani. N-avea nevoie de mine pentru nimic. Mă voia, pur și simplu. Mi-a fost prieten sincer ani întregi.

— Un prieten sincer care vrea să-ți seducă nepoatele.

— Am vorbit cu el despre asta. Mi-a promis că n-o să te mai abordeze niciodată ca să intri în Tillandsia. Și va ieși și el din grup. Se ocupă de renovarea casei lor pentru întâlniri, apoi se retrage pentru totdeauna.

— Ellen, am spus, exasperată. Promisiunile lui n-au nicio valoare. Nu e un om bun. Pur și simplu, nu e bun de nimic.

— Peter îl crede destul de bun ca să și-l facă partener de afaceri.

— Da, și nici asta nu mă încântă, dar măcar nu e vorba decât de afaceri. Există legi care să-l pună la punct, dar tu trebuie să știi că n-o să-ți fie credincios niciodată. Tucker nu e în stare de așa ceva. Nu are asta în ADN.

— Da. Știu. Știu exact ce fel de om este Tucker. Nu trebuie să mântreb dacă mă minte sau nu. Știu că mă *minte* dacă pentru el e mai convenabil așa decât să-mi spună adevărul.

Ellen a râs ca de o glumă pe care o știa doar ea.

— Și sunt al naibii de sigură că nu trebuie să-mi petrec nopțile plângând și întrebându-mă dacă nu cumva mă înșală, fiindcă știu că, dacă nu e în pat cu mine, face dragoste cu altcineva.

A tăcut și m-a privit în adâncul ochilor.

— Știu cine e. E mincinos și infidel, dar, cu mine, e și bun și iubitor. Când suntem împreună fiindcă, în clipa aia, cu mine preferă să fie. Iar când face dragoste cu mine, știu că eu sunt cu adevărat cea pe care-o dorește. Cu Erik, știam că trupul lui îmi e alături, pe când inima și mintea îi erau cu mama ta.

Când am auzit-o spunând asta, aproape că mi s-a tăiat răsuflarea; detestam faptul că existența mea era urmarea infidelității bărbatului ei, dar știam că nu-mi spune asta din cruzime.

— În plus, nu fuge de magie, ca majoritatea bărbaților. Cred că stranietatea pe care-o simte în jurul meu e o parte din ceea ce-l

atrage către mine. Nu mă judeca, scumpa mea. Și nu-l judeca nici pe Tucker. E-adevărat că e un nemernic, dar dincolo de asta nu există scopuri nemărturisite. Cu el, ceea ce vezi e cu adevărat ceea ce primești.

— Dar, Ellen, tu meriți mai mult.

— Oh, dragă fetiță, n-ai tu idee ce merit eu, dar trebuie să-nțelegi un lucru. Tucker e departe de perfecțiune, dar mă face fericită așa cum nimeni altcineva nu reușește.

— Nu vreau să mai aud nimic despre asta, am spus, ridicându-mă, și m-am îndreptat spre ușă.

— Mercy! a strigat Ellen, cu glas pătrunzător, făcându-mă să mă opresc brusc și să mă-ntorc spre ea. Tucker mi-a propus să mă mărit cu el.

Mi-a lăsat răgaz câteva secunde, ca să-i pot pricepe sensul cuvintelor.

— Am acceptat.

11

Ellen s-a ridicat și a plecat, lăsându-mă cu gura căscată. Am decis că n-aveam ceva mai bun de făcut decât să ies din casă. Am rotit scaunul pe care stătuse mătușa mea și m-am așezat în fața oglinzii. Mi-am trecut o perie prin păr, certându-mă în mintea mea cu oameni care nu erau de față. Peter ocupa prima poziție pe listă. Tucker reușise să-mi manipuleze logodnicul, îl convinsese să facă afaceri cu el. Se străduia să se strecoare în familia noastră și parteneriatul lor îl ajutase pe ticălos să-și găsească o *justificare*. Separat, am avut o conversație imaginară cu Ellen, i-am spus că-și pierduse mințile dacă-și imagina c-o să-i fiu domnișoară de onoare. Pe urmă mi-am dat seama că, purtându-mă astfel, fie și numai în imaginația mea, dădeam dovadă de meschinărie sufletească.

Am lăsat peria jos și m-am privit în oglindă. Femeia de acolo se uita la mine furioasă, cu ochi îngustați. Nu, mi-a plăcut ce-am văzut. Nu-mi plăcea cum mă afectau sentimentele mele față de Tucker. Dacă omul încerca, într-adevăr, să se schimbe? Poate trebuia să văd în faptul că-l ajuta pe Peter să se lanseze în afaceri o ofertă de pace adresată mie? Ellen părea să-l considere demn de ea. Poate trebuia să mă străduiesc să-l accept? Pe urmă valul s-a spart și repulsia pe care mi-o stârnea a trecut peste digul de toleranță pe care începusem să-l construiesc. *Poate fi oricine, numai să nu fie Tucker.*

Aveam nevoie de un loc liniștit, unde să scap de toată zarva din capul meu. M-am dat cu o cremă de protecție solară și cu una hidratantă, apoi cu un strop de ruj roz pe buze, după care mi-am conturat ușor ochii cu un dermatograf. Mi-am pus o rochie de plajă simplă, aproape protocolară, cu un guler care-mi acoperea umerii și lungă până sub genunchi. Pe urmă m-am dus la biserică.

Alte clădiri se construiseră înghesuit în jur, văduvind turlele Catedralei St. John de fala din vremurile când acestea se înălțau cel mai sus pe cerul orașului Savannah. Însă niciuna nu egala splendoarea avântului lor spre înălțimi. Totuși, frumusețea exteriorului în stil gotic francez, o alegorie în stuc, nu era pe măsura grației cupolelor interioare. Am intrat și m-am simțit instantaneu

consolată de albastrul-bântuit al plafonului scânteietor și al arcadelor. M-am așezat pe al doilea rând de bănci de dincolo de intrare și am stat în tăcere, savurând jocul luminii filtrate prin vitraliile ferestrelor. La fel ca întreaga mea familie, nu eram catolică. Eram protestantă. La drept vorbind, niciunul dintre noi nu era adeptul vreunei religii oficiale, dar eu îndrăgisem dintotdeauna Catedrala St. John. Oricare ți-ar fi fost religia, descopereai energia plină de împăcare și pietate a locașului. Turiștii se strecurau înăuntru, cei mai mulți dând dovadă de respectul cuvenit față de caracterul sacru al clădirii, dar ceilalți fiind puțin cam prea zgomotoși în timp ce făceau fotografii. Dar, gălăgioși sau tăcuți, erau cu toții copleșiți de frumusețea care-i înconjura. Am închis ochii, lăsând exclamațiile și clicurile aparatelor de fotografiat să se transforme în fundalul unei rugăciuni. O rugăciune pentru îndrumare. Și pentru umilință.

— Scuzați-mă, domnișoară.

O voce m-a făcut să tresar. Am deschis brusc ochii.

— Îmi pare atât de rău că trebuie să vă deranjez, a spus un bunicuț cu pălărie de fetru și pantaloni scurți ecosez. Vă numiți Mercy?

— Da, am confirmat, dând din cap nedumerită.

— Mama dumneavoastră m-a rugat să vă spun că v-așteaptă afară.

— Mulțumesc, am răspuns, cu inima zvâcnindu-mi în piept.

Am sărit în sus și m-am grăbit să ies. M-am oprit pe treapta de sus și mi-am plimbat privirea pe deasupra mulțimii purtătoare de aparate de fotografiat în căutarea feței mamei mele, dar n-am zărit-o. M-am uitat și în lungul străzii, încercând să-i descopăr mașina, dar nu se zărea nicăieri.

— Arăți încântător.

Vocea mamei ieșea dintre buzele altei femei. M-am grăbit să cobor și să mă apropii de o femeie grăsuță, de vârstă mijlocie, într-un tricou St. Augustine de culoare verde-fosforescent, prea mare pentru ea.

— Mamă? am întrebat, străduindu-mă să mă obișnuiesc cu vocea ei ieșind dintre buzele de un mov strălucitor ale străinei.

M-am uitat în adâncul ochilor ei, cu pleoapele acoperite, aproape până sub sprâncene, cu fard de un turcoaz întunecat.

— Da, într-un fel. *Împrumut* trupul ăsta pentru câteva clipe. Nu-l pot păstra multă vreme, dar trebuie să-ți spun că mă gândesc mereu la tine. Creez un refugiu pentru noi, un loc unde putem vorbi fără teamă și unde o s-o pot cunoaște pe îndelete pe frumoasa mea fiică. O să trimit după tine cât de curând posibil.

Era ridicol. Trebuia să vină acasă, să se confrunte cu surorile ei. Nu putea continua să fugă de ele.

— Dar am atât de multe întrebări acum. Trebuie să înțeleg ce s-a petrecut. Sunt confuză, mamă, am spus, dar femeia s-a mulțumit să clatine din cap, uitându-se la mine ca la o nebună.

— Dacă ai impresia că sunt mama ta, ești, cu siguranță, confuză.

S-a îndepărtat de mine, privindu-mă cu îngrijorare până când au ieșit din biserică prietenele pe care le aștepta. Le-a șoptit ceva celorlalte două, care s-au întors spre mine.

— Nu vă uitați la ea! a exclamat prima femeie. Să plecăm de-aici.

Celelalte două au început să râdă și toate trei și-au purtat hohotele răgușite către următoarea oprire a turului. Tocmai fusesem catalogată drept una dintre numeroasele ciudățenii ale orașului Savannah, dar, ca să fiu sinceră, asta era ultima dintre problemele mele.

12

Când ne-am oprit în parcarea de lângă Magh Meall, am remarcat anunțul de pe ușă: „închis pentru un eveniment personal”. Mulți dintre cei veniți la priveghi nu-l cunoscuseră niciodată pe oaspetele de onoare, dar eu aveam un motiv mai bun decât majoritatea celorlalți să ridic paharul în amintirea lui Peadar. De când închisese bătrânul ochii pentru ultima oară trecuse o săptămână. M-am străduit să nu mă gândesc la ceea ce simțisem când trupul i se săltase sub magia mea, căzând apoi carbonizat la pământ. Știam că, în seara aceea, aveau să se afle acolo mulți dintre clienții obișnuiți ai tavernei; cei care veneau să bea, cei care veneau să asculte muzică și cei care veneau și pentru una, și pentru alta. Claire și Colin îl recrutaseră pe Peter pentru munca de la bar, așa că fusesem nevoită să ajung acolo în aceeași mașină cu Iris și Oliver.

Nunta lui Ellen cu Tucker fusese anunțată în rubrica de evenimente mondene a ziarului cu o zi înainte.

— Toată lumea se așteaptă să sosim împreună, spusese ea, ca să explice de ce prefera să meargă cu mașina lui Tucker, nu cu noi, ceilalți.

Detestam să mă gândesc că urma să se lege de el pentru totdeauna, dar ajunsesem la concluzia că e imposibil s-o influențez. Mă rugam să-și găsească fericirea și să se deprindă cu viața de femeie măritată, așa cum Iris se obișnuise să fie singură.

Nu puteam să nu recunosc că mătușa mea înflorise după moartea lui Connor. Scăpase de stilul vestimentar care-i reflecta nesiguranța, acum își evidenția deopotrivă frumusețea exterioară și pe cea interioară. În seara aceea se îmbrăcase cu o rochie nouă, neagră, care-i cobora foarte puțin sub genunchi, modestă în privința croielii și culorii, dar seducătoare prin felul în care-i contura silueta elegantă.

Oliver purta un costum negru, la un singur rând, și o cravată neagră subțire; cele două nuanțe de negru se asortau într-o măsură sesizabilă doar pentru ochiul lui expert. Ellen considerase că, pentru mine, ideală era lungimea unei rochii de cocktail, și-mi alesese una

gri-verzuie. Nu era cea mai potrivită culoare pentru doliu, dar mă avantaja, potrivindu-se perfect pe mijlocul meu tot mai rotunjit. Mă făcea să mă simt frumoasă și, Dumnezeu mi-e martor, în seara aceea îmi era de-ajuns.

Oliver a lăsat mașina în apropierea intrării, dar într-un loc unde staționarea era interzisă. S-a uitat la mine peste umăr și mi-a făcut cu ochiul.

— Nu e valabil pentru noi, a spus.

Știam sigur că, în toată viața lui, nu fusese niciodată nevoit să plătească pentru parcare. Dar acum nu blocase niciun hidrant sau altceva de genul ăsta, iar picioarele mi se umflau în pantofii pe care vanitatea mă îndemnase să-i încalț, așa că i-am răspuns cu un zâmbet.

— Voi două rămâneți pe loc, a spus, și a sărit din mașină ca să deschidă mai întâi portiera lui Iris, apoi pe a mea.

— E minunat să te-avem acasă, a spus Iris, cu vocea și expresia feței inundate de dragostea pentru fratele ei mai mic.

El a închis portierele, ne-a oferit fiecăreia dintre noi câte un braț și ne-a condus spre ușa care s-a deschis la apropierea noastră.

— Ei, iat-o pe frumoasa mea viitoare noră! m-a întâmpinat Colin, aplecându-se ca să-mi lase pe obraz un sărut umed, asezonat cu whisky. Pentru Claire, prezența ta și a familiei tale valorează cât întreaga lume. Valorează cât întreaga lume pentru noi amândoi.

Un alt sărut, și Oliver a reușit să mă treacă peste prag.

— Va sosi și Ellen în scurt timp, a explicat el.

— Am primit frumoasele flori trimise de ea – sunt alături de aranjamentul făcut de Claire pentru Peadar al nostru.

Colin s-a silit să zâmbească.

— Și, fiindcă a venit vorba de Ellen, abia aștept să-l felicit pe Tucker fiindcă a convins-o în sfârșit să facă din el un bărbat onest.

— Asta ar fi o adevărată faptă de glorie, a spus Iris.

Iminenta ceremonie nupțială n-o entuziasma mai mult decât pe mine.

— Poate ar fi nimerit să facem o nuntă dublă? m-a întrebat Colin, binedispus.

— Nicio șansă, a răspuns Oliver. Nu e cazul să-ți dorești vreodată

să vezi două femei Taylor concurând pentru luminile aceleiași scene. Crede-mă, e foarte ușor să te arzi.

L-a luat pe Colin de umeri și l-a condus către whisky.

Mi-am îndreptat privirea către partea opusă a încăperii, unde Peter radia, uitându-se la mine din spatele barului. Ni s-au întâlnit ochii și am simțit copilul mișcându-se.

— E-n ordine, omulețule, am spus. E tatăl tău.

M-am apropiat de bar și Peter s-a aplecat peste tejghea ca să mă sărute apăsat și lacom. Din nou gust de whisky. Era ceva cam roșu la față și avea ochii umezi. Sângele lui irlandez ieșea la iveală.

— Iată-te, dragostea mea, a zis Claire, venind lângă noi și luându-mă în brațe.

— Vă pot ajuta cumva?

— O, nu, totul e sub control. Ai văzut aranjamentul comemorativ?

— Nu, nu încă.

— Haide, vino să ți-l arăt.

M-a condus pe lângă bar, către o masă lungă. O acoperea o față de masă albă, ancorată la capete de două vaze voluminoase, ambele cu trandafiri albi, lisianthus albaștri și irişi galbeni, contopiți într-unul dintre buchetele preferate de Ellen. O fotografie mare, alb-negru, a unui bărbat tânăr, cu zâmbet întunecat și poznaș, stătea în mijloc, flancată de lumânări albe înalte și de alte poze mai mici, care-l înfățișau pe Peadar de-a lungul timpului (anii ’70? – anii ’80?), cu părul negru încărunțind și cu ridurile întinzându-i-se la colțurile ochilor. Era și un polaroid asemănător cu cel găsit de detectivul Cook, unul în care Peadar stătea între Claire și Colin, ținându-l în brațe pe bebelușul Peter, tizul său.

— Aproape că nu-ți vine să crezi că acest bebeluș sfrijit a crescut ca să devină omul din spatele barului, am spus, negăsind nimic de zis despre bătrânul străin, a cărui existență ne adunaserăm s-o comemorăm.

Fața lui Claire s-a întunecat pentru o clipă, însă apoi a aruncat o privire spre fiul ei și zâmbetul i-a revenit pe de-a-ntregul.

— Da, nu-i așa?

S-a întors către aranjamentul comemorativ.

— N-am avut prea multe fotografii de care să ne folosim. Asta e din ziua când l-am adus pe Peter acasă, de la spital. Atunci, a adăugat ea, atingând rama groasă din partea de jos a polaroidului, l-am văzut ultima dată pe Peadar. El și tatăl lui Colin s-au certat urât și apoi… ei, apoi nimic.

Claire a încercat să-și rețină lacrimile.

— Îmi cer scuze. Nu suport gândul că e posibil să fi fost ucis.

Aș fi dorit să-i spun că nu fusese omorât. Și că nu murise fiind singur. Aveam s-o fac cât de curând, dar nu acolo și, cu siguranță, nu în acest moment.

— A fost atât de drăguț, atât de inocent.

— Mi-am dat seama, am spus, atrăgându-mi privirea ei nedumerită. Din fotografii, am adăugat, deși pozele nu reflectau câtuși de puțin inocența din ochii lui Peadar. Pare un om foarte de treabă.

Claire a scos un șervețel din buzunar și și-a șters ochii.

— Trebuie să mă-ntorc la bucătărie, să văd cum merge treaba acolo.

M-a îmbrățișat în grabă și m-a mângâiat ușor pe burtă. Am observat că Ellen tocmai intra, urmată de un Tucker sfios. Zâmbea cu gura până la urechi și accepta cu încântare numeroasele strângeri de mână și bătăi pe umăr care-l întâmpinau. În clipa aceea m-am detestat. Părea fericit. Și îndrăgostit cu adevărat. Cine eram eu, ca să pun la îndoială deciziile lui Ellen? Mi-am dat seama că trebuie să mă maturizez și să-mi cer scuze.

În apropierea barului, mai multe voci au început „The Girl I Left Behind Me[6]”, unindu-se într-un cor condus, spre amuzamentul meu, chiar de Oliver. Un muzicant de lângă estrada pentru orchestră a umplut aerul cu sunete de mandolină. Cimpoaiele irlandeze s-au trezit la viață și, câteva clipe mai târziu, li s-a alăturat o vioară, urmată de un banjo. În cor au intrat glasuri din toate colțurile. Iris își lăsase paharul jos și dansa cu Colin. Da, *așa* e priveghiul la irlandezi. Nu izbutisem să-l salvez pe Peadar, însă, uitându-mă în jur și simțind muzica venind către mine, mă simțeam fericită. M-am așezat lângă aranjamentul comemorativ, de unde vedeam foarte bine estrada.

O mână m-a atins pe umăr și, când m-am întors, am dat cu ochii de detectivul Cook, în picioare în spatele meu.

— Continuă să fie sufletul petrecerilor, nu-i așa?

A discuta cu el despre Oliver mi se părea, cumva, lipsă de loialitate.

— Cred că n-ar fi trebuit să vii aici în seara asta, am spus. Evenimentul e personal și n-am văzut numele „Detectiv” pe lista invitaților.

Știam prea bine că el și Oliver avuseseră o relație. Idila lor secretă se încheiase, cu ani în urmă, cu o tragedie, în care fusese amestecată Grace, nepoata lui Jilo. Vinovăția guvernase ani buni întreaga existență a lui Oliver și, cu toate că n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului, știam că și-ar fi dat propria viață ca să îndrepte răul făcut. La detectiv nu observam câtuși de puțin același gen de remușcare.

— O, ba da, am fost invitat, a spus, arătându-mi halba de bere pe care-o ținea în mână.

— Atunci te afli aici în calitate de persoană particulară, nu de polițist?

— Asta depinde dacă există sau nu un amănunt pe care-ncerci să-l ascunzi, a răspuns, dar licărul din ochii lui mi-a atras atenția că mă tachina.

— Oh, domnule detectiv Cook, în prezent viața mea nu e nimic altceva decât o carte deschisă.

A sorbit din bere.

— Știi, dacă vrei, îmi poți spune Adam. Nu-ți sunt dușman. De fapt, sunt unul dintre cei mai buni prieteni pe care-i ai în încăperea asta.

— Îmi rezerv dreptul de a judeca eu asta.

Am ezitat.

— Adam. Oricum, sunt mai mult decât dornică să renunțăm la formalități, dacă nu-mi mai spui „domnișoară Taylor”.

— S-a făcut, a aprobat el. Dar n-o să-ți mai zică nimeni „domnișoară Taylor” pentru prea multă vreme, nu? Claire mi-a spus, a adăugat, ca răspuns la întrebarea mea nerostită. Pe când nunta?

— Curând. De ce, vrei o invitație?

— Aș fi onorat, a spus, și a aruncat o privire spre Oliver. Cred că

unchiul tău va fi acela care te va încredința mirelui.

— Da, și sper că voi putea face cândva, pentru el, ceva similar.

Cook – Adam – a râs. Indiferent dacă-nsemna sau nu lipsă de loialitate, momentul părea potrivit ca să m-amestec puțin în relația lor.

— Ei, dar cât ai de gând să-l mai pedepsești? E evident că încă mai aveți sentimente unul pentru altul.

— Ah, Mercy. Dacă ar fi atât de simplu. Nu-l pedepsesc…

— Nu?

— Nu. Lumea nu e atât de simplă cum pari s-o crezi tu. Sunt polițist, detectiv…

— Oh, atunci nu ești răzbunător, ești doar laș.

S-a retras cu un pas și m-a privit cu ochi mari, în care s-au aprins flăcări. S-a clătinat, părând gata să mă dojenească aspru, apoi i s-au destins umerii și pe față i-a revenit zâmbetul.

— La naiba, voi, Taylorii, chiar știți cum să mă scoateți din minți.

— Nu e foarte greu, am răspuns.

A mai sorbit de câteva ori din bere, apoi s-a uitat în jur. L-am urmărit amândoi cu privirea pe Oliver, care o luase pe Iris și o rotea prin încăpere, plasând-o apoi cu îndemânare în brațele unui necunoscut brunet, mult mai tânăr.

— Nu sunt laș, Mercy, dar toți oamenii de pe-aici, la naiba, chiar toți cei din încăperea asta, dacă ar ști adevărul despre mine…

— Ce-ar face? am întrebat, lovind cu pumnul în abdomenul lui tare ca piatra. Ar încerca să te bată măr și să te lase fără banii pentru gustare?

— Și-ar pierde respectul pentru mine. Am muncit toată viața ca să devin cineva în orașul nostru. Ca să fac din viața mea un model pentru alții.

Nu puteam să-l contrazic pe tema asta.

— Ai dreptate. Unii și-ar pierde respectul pentru tine. Te-ar insulta. Ar râde de tine pe la spate. Să presupun că încă n-ai crescut destul de mare ca să te descurci într-o astfel de situație?

— Ce faci tu nu e corect, a spus.

A strâns din buze și și-a plimbat privirea prin încăpere. L-am urmărit studiind toate fețele din jurul barului, încercând să-și dea

seama cum ar fi reacționat fiecare după ce s-ar fi lansat bârfa.

— Da, cred că nu e corect. De fapt, nu înțeleg ce-ai făcut ca s-ajungi acolo unde ești. Nu înțeleg nici ce-ar trebui să-nfrunți, nici ce ai avea de pierdut. Dar înțeleg un singur lucru.

— Și care e ăla?

A încetat să studieze mulțimea, dar și-a pironit, în schimb, privirea asupra mea. Ritmul muzicii a devenit ceva mai lent. Un vals pentru două viori i-a ridicat în picioare până și pe câțiva dintre cei mai sfioși oameni din încăpere, perechi-perechi. Am fost surprinsă când am văzut-o pe Iris încă în brațele frumosului ei necunoscut, care, după cum o privea, n-avea nicidecum intenția să se despartă de ea. Oliver trecuse în spatele barului, ca să-l înlocuiască pe Peter, și-l ajuta pe Colin să umple halbe și să împartă păhărele cu whisky Jameson.

— Că, indiferent cât de vehement ar susține contrariul, Oliver o să-și petreacă restul vieții așteptându-te, dacă nu faci ceva în privința asta.

— Și ce propui să fac?

— Să te hotărăști. Oliver fie merită riscurile pe care va trebui să ți le asumi, fie nu. Dacă nu le merită, spune-i-o, și fă-o cât mai răspicat, ca să poată în sfârșit să treacă mai departe. Cu adevărat.

— Și dacă merită?

— Cred că-ți poți da seama și singur.

— Da, asta pot, a spus, și și-a golit halba. Te rog să mă scuzi.

— Desigur.

M-am uitat cum și-a croit drum către bar, șerpuind printre dansatori. Oliver s-a întins să-i umple paharul, însă Adam a scuturat din cap și l-a prins de mână. Nu-mi mai văzusem niciodată unchiul atât de șocat. Mai întâi s-a albit la față, apoi s-a împurpurat, cu cel mai nătâng zâmbet posibil pe față când Adam l-a condus în jurul barului și l-a luat în brațe. În jur s-a așternut tăcerea când detectivul s-a pus în mișcare, dar, când cei doi au început să danseze, muzica a părut să debordeze de mai mult entuziasm.

În spatele meu am auzit pe cineva pufnind zgomotos, apoi:

— Ei, ia te uită la asta!

Phil Jones, unul dintre cei mai duri tipi din port, a început să

râdă atât de tare încât i s-a vărsat berea. M-am întors, gata să-l pocnesc și să-i scot ochii.

— După cum se pare, Cook și-a găsit în sfârșit o pereche, a zis el, scuturându-și de pe mână berea vărsată.

— Era și timpul, a răspuns prietenul lui. Ascultă, eu mâine-mi încep ziua devreme. Fă-mi o favoare și spune-le la revedere lui Colin și Claire și în numele meu, OK?

— Bineînțeles, a răspuns celălalt. Stai liniștit.

Văzând că mă uitam la ei, a zâmbit și și-a fluturat scurt mâna înainte de a se duce, clătinându-se, să-și înlocuiască berea vărsată.

Niciodată nu poți ști ce și cum va fi, mi-am spus, scoțându-mi picioarele din pantofi și dorindu-mi să-și lase Peter chitara jos și să mă invite la dans. În vreme ce-l priveam cântând, mi-am dat toată silința să-mi doresc să se întâmple asta, fără să „impun" să se întâmple – trebuia să-mi folosesc nou-dobânditele puteri cu mare grijă. Atunci am simțit privirea cuiva în ceafă. A rămas pironită acolo, arzându-mă cu intensitatea ei. M-am întors trezindu-mă față-n față cu Emmet, ai cărui ochi negri mă fixau, rupându-mă de restul mulțimii.

S-a apropiat de mine fără să-și schimbe expresia și mi-a întins mâna.

— N-am mai dansat niciodată, dar unul dintre creatorii mei dă lecții de dans. Vrei să-ncercăm împreună?

— Nu, am spus, și refuzul a avut o tentă de regret.

Voiam să dansez, dar nu cu Emmet. N-ar fi fost cinstit față de el, iar Peter ar fi considerat asta o trădare. În plus, ținând cont că, ultima dată când vizitase barul, Claire fusese cât pe ce să-l pocnească, nu mă îndoiam că nu i-ar fi plăcut să-l vadă acolo. Valsul s-a terminat și atât ritmul, cât și volumul muzicii s-au întețit brusc când dansatorii mai vârstnici s-au întors pe scaunele lor sau la bar.

— Atunci să-ți aduc ceva de băut?

— Ascultă, Emmet, am strigat, ca să mă fac auzită în ciuda muzicii, e frumos din partea ta să te oferi, și ți-ai dovedit prietenia venind aici în seara asta, dar…

— Atunci puțină apă?

Și-a lăsat capul pe-o parte și a zâmbit. Orice altă femeie din local

i s-ar fi dăruit încântată în schimbul acelui zâmbet.

În mine s-a aprins o mică flacără. Da, o înghițitură de apă mi-ar fi priit.

— Bine. Da, mulțumesc.

Emmet a reușit să fie servit repede, probabil fiindcă era cu un cap și jumătate mai înalt decât restul lumii. Mi-am îndreptat privirea spre estrada orchestrei, către Peter, dar, cu coada ochiului, am văzut-o pe Claire ieșind din bucătărie și ducându-se glonț la golem. Vacarmul m-a împiedicat s-aud ce-i spunea, însă nu era nevoie să ai puteri magice ca să-i simți agitația. I-a azvârlit paharul din mână cu un dos de palmă, dar el s-a întins și l-a prins, cu iuțeala unei pisici. Am oftat. Se părea că e nevoie să mă încalț la loc.

Când mi-am pus pantofii, Claire îl împinsese deja pe Emmet până la ușă și ieșea din bar în urma lui. Mi-am făcut loc prin mulțime.

— Pardon. Scuzați-mă, am strigat, strecurându-mă printre oameni și știind că orchestra cânta prea tare ca să-mi fie auzite scuzele, dar rostindu-le totuși.

Am deschis ușa, surprinsă să văd că Emmet fusese condus de Claire la câteva străzi distanță, unde erau prea prinși de schimbul lor de cuvinte ca să-mi remarce prezența.

Între timp se întunecase. M-am îndreptat spre ei șontâcăind, atentă la fiecare pas. Deși Claire vorbea în șoaptă, îi deslușeam spusele din ce în ce mai clar.

— Te previn.

Își sublinia fiecare cuvânt cu o lovitură de pumn în pieptul lui Emmet.

— Nu te mai apropia de noi. Știu cine ești.

Expresia feței lui Emmet rămânea de nepătruns, deși Claire îl încolțise sub un felinar.

— Când mi-am încredințat fiul neamului tău, mi s-a promis c-o să aibă o viață frumoasă, lungă, îmbelșugată. Și c-o să-l pot vedea înainte să mor. Și mi-ați trimis înapoi o păstaie uscată. L-ați ucis.

Vocea lui Claire era șuierătoare.

— Acum ai face bine să m-asculți, fiindcă n-am de gând să repet. N-o să-l luați pe Peter și să fiți naibii siguri că n-o să v-atingeți de nepotul meu. Mai înainte de asta o să vă văd pe tine și pe-ai tăi

arzând în iad.

Emmet nu scotea niciun cuvințel, evident în aceeași măsură din pricina firii sale taciturne și a aparentei nedumeriri. Era limpede că n-avea idee despre ce vorbea Clare. Tăcerea lui a scos-o din fire. Și-a înfipt unghiile în obrazul lui, lăsând cu furie în urmă cinci dâre adânci și roșii.

— Claire, am spus, prinzând-o de mână înainte de a-l lovi din nou. Ce faci?

— Nu te apropia mai mult, Mercy. Nu înțelegi ce se petrece aici. Nu știi de ce e în stare…

A șovăit înainte de a-și alege următorul cuvânt.

— …omul ăsta.

— Te asigur că n-o să vă fac niciodată vreun rău ție și familiei tale, a spus Emmet, ducându-și mâna la obrazul însângerat. Și cu siguranță n-o să-i fac niciodată vreun rău lui Mercy.

Și-a retras mâna, apoi și-a privit sângele ca pe o curiozitate. Mi-am dat seama că durerea reprezenta pentru el o experiență nouă. Era ca un copilaș rătăcit. În clipa aia m-am simțit răspunzătoare de soarta lui.

— Tacă-ți gura, demon al tenebrelor, s-a răstit Claire.

— Lasă-mă să te conduc înapoi, în bar, am spus, trăgându-i spre mine trupul cuprins de tremur.

— Stai cât mai departe de el, Mercy, mi-a cerut ea, cu expresia unui animal rănit și încolțit.

— Bine, am răspuns.

Am întâlnit privirea lui Emmet. A clătinat din cap, dându-mi de înțeles că habar n-avea ce-o apucase pe Claire. Eu i-am făcut un semn apăsat cu capul. A priceput ce voiam să spun: *Fă-te nevăzut.*

— El pleacă, iar noi ne întoarcem înăuntru. O să-i găsim pe Colin și pe Peter și vom vorbi cu toții despre…

— Nu. Peter nu trebuie să știe. Nu-i poți spune.

— N-o să-i spun. Absolut nimic, am zis, încrucișându-mi în gând degetele. Vino înăuntru și-o să-l rog pe Colin să te ducă sus până-ți revii.

Claire a reușit să se controleze.

— Îmi pare rău. Știu că-ți par probabil nebună, dar trebuie să m-

asculți. Dacă-ți iubești copilul din pântec, ascultă-mă. Tipul ăsta, Emmet. Știu că sună a nebunie, dar nu e om.

— Ce crezi că e? am întrebat-o, cu prudență.

N-aveam idee ce-și imaginează, dar se apropiase de adevăr destul de mult ca să mă neliniștească.

— Trebuie să mă crezi. E… e altceva. M-am mai întâlnit cu unii de soiul lui și știu că spun minciuni cu grămada. Știu de ce-a venit. Îl vor pe Peter și, mai rău decât atât, cred că-l vor pe micul Colin.

— Nu, am spus, încercând s-o liniștesc. Emmet e inofensiv. Nu știu ce crezi tu că e, dar îți garantez că te-nșeli.

— Cum poți fi atât de sigură?

— În privința asta, trebuie să mă crezi pe cuvânt, am răspuns, bănuind că, dac-ar fi aflat că Emmet se întrupase dintr-un morman de pământ din Georgia, ar fi înnebunit de-a binelea.

— Mercy, te iubesc ca pe fiica mea, te iubesc mult, a zis, luându-mi mâna într-a ei. Am destulă încredere în tine ca să-mi pun viața în mâinile tale, dar nu mă-ncred în rațiunea nimănui altcuiva, nici măcar într-a ta, când e vorba de bebelușul pe care-l porți. Ascultă-mă. Dacă-l mai văd vreodată pe Emmet în apropierea ta, o să găsesc o cale să-l ucid, sau măcar cum să-l fac să-și dorească moartea. M-ai auzit?

— Da, sigur, am răspuns, străduindu-mă s-o calmez.

Nu mi s-a părut înțelept să-i spun tocmai atunci că Emmet continua să locuiască în casa noastră și că nu puteam să-l dau afară. Intenționam să amân dezvăluirea acestei taine până într-un moment în care avea să gândească un pic mai rațional.

Minunat – ceva în plus în dedesubturile vieții mele deja complicate. Pe lângă strădaniile de a-mi găsi sora dezechilibrată emoțional și de a afla adevărul despre motivele din care mă părăsise mama și, oh, pe lângă faptul că în mine creștea un copil, trebuia să descopăr și cum l-aș fi putut apăra pe Emmet de viitoarea mea soacră.

— Da. Te-am auzit. Acum hai înăuntru, să-l găsim pe Colin, OK?

A dat din cap și s-a întors în bar alături de mine.

13

Când s-a terminat priveghiul, Peter nu era în stare să conducă mașina, iar atât Oliver, cât și Iris dispăruseră. Dintr-un motiv nedefinit, incidentul dintre Claire și Emmet mă lăsase prea puțin dornică să folosesc magia ca mijloc de transport, așa că am chemat un taxi și m-am întors acasă ca un om obișnuit. Când am sosit, vila părea părăsită; am trimis un impuls supranatural, ca să văd dacă Iris nu ajunsese cumva acasă înaintea mea, dar acesta s-a întors înapoi gol. Nu se zărea nimeni, nici măcar Emmet. Am avut parte de o stranie combinație a senzației de singurătate cu buna dispoziție; nu mai fusesem niciodată singură în toată casa. Mi-am dat seama că aveam ocazia să-ncarc atmosfera cu energie, să văd ce amintiri pot scoate la suprafață. Țelul meu n-avea să fie, așa cum sugerase Oliver, o încercare de a descoperi ce urmărise mama să-nfăptuiască folosindu-se de Tillandsia. Unchiul meu era bine intenționat, dar eu n-aveam câtuși de puțin idee nici măcar de unde să-ncep să fac așa ceva. Bănuiam că mi-aș fi putut petrece o viață întreagă cotrobăind printre ecourile casei, străduindu-mă să găsesc câteva ace în carul umplut cu fân vreme de un secol și jumătate. Nu, eu trebuia să fiu martoră la un singur eveniment bine definit: nașterea mea. Odată ce-mi găseam răspunsurile în privința asta, toate celelalte amănunte aveau să se pună cap la cap. Eram sigură de asta.

Până și o novice ca mine era în stare să scuture câteva impresii care zăboveau, răzlețe, mai ales fiindcă aveam o țintă stabilită cu mare precizie. M-am asigurat că ușile sunt încuiate, ca să nu apară vreun intrus din afara familiei, apoi am trecut la pasul următor, punând la toate intrările câte o vrajă, ca să nu poată pătrunde nimeni, nici măcar cineva din familie, fără să fiu alertată. O situație nedorită, dar voiam să fiu sigură că surorile și fratele mamei nu află cu ce mă îndeletnicesc înainte de a primi răspunsurile pe care le căutam.

Mi-am închipuit că, ținând în mână ceva care-i aparținuse mamei, o să-mi fie mai ușor să mă concentrez asupra acelor energii de care trebuia să mă slujesc. Puteam să-i folosesc medalionul. Faptul că,

până nu de mult timp, se aflase în posesia ei ar fi trebuit să reprezinte un avantaj în plus. De când mi-l dăruise, era prima oară când nu-l purtam. Dat fiind decolteul rochiei, ar fi fost prea ușor de remarcat. Nu voiam să risc să-l observe vreuna dintre mătușile mele sau, chiar mai rău, să-l și recunoască. Îl lăsasem în cutia cu bijuterii, alături de alte câteva: perlele primite la a optsprezecea aniversare, minusculii cercei cu diamante primiți cu doi ani înainte de asta și mica și albastra cutie cu inelul de logodnă pe care încă nu mă puteam hotărî să-l port în permanență – nu mi-l pusesem nici măcar în seara aceea. Am împins deoparte toate sentimentele care radiau din inel către mine, pregătindu-se să mă ia în stăpânire, și am scos lănțișorul mamei. La atingerea lui, ceva m-a făcut să-mi pun la îndoială optimismul de mai înainte. Chiar puteam spera într-o reconciliere în familie? Despărțirea unei mame de fiicele ei putea fi iertată, sau măcar explicată?

Am închis ochii și am respirat adânc, ca să-mi limpezesc gândurile. Trebuia să-mi păstrez mintea receptivă. Nu-mi puteam lăsa temerile să mă influențeze. Cu toate astea, în locul veseliei de mai înainte, acum îmi simțeam inima grea. Mi-am pus medalionul și am închis capacul cutiei cu bijuterii trântindu-l.

Iris luase în stăpânire camera mamei, cea în care ne născuserăm eu și Maisie, transformând-o în studio pentru pictură. Spunea că, în după-amiezile târzii, îi place auriul luminii strecurate pe ferestre, dar la un moment dat mărturisise că era un spațiu care o mângâia și o făcea să se simtă mai aproape de iubita ei surioară, pe care-o pierduse prea devreme. Îmi venea să plâng când îmi aminteam ce sincere îmi păruseră cuvintele când îmi făcuse destăinuirea asta. Mi-am alungat tristețea și m-am uitat bine în jur.

Obiectele de mai mică importanță care-i aparținuseră mamei fuseseră donate de mult unei societăți de caritate, iar cele mai personale și mai prețioase fuseseră bine împachetate și depozitate în pod, așteptând ziua în care eu și Maisie aveam să ne hotărâm să le împărțim. Dar Iris nu ștersese amintirea surorii sale din încăpere. Imens și, după cum constatasem de curând cu ochii mei, fidel, portretul lui Emily domina peretele din sud. Nu intram des acolo, dar, de câte ori o făceam, plecam cu senzația că fusesem cumva

atinsă de prezența mamei.

În mijlocul încăperii stătea un șevalet mare. Susținea o pânză, dar fusese acoperită cu o prelată. M-am hotărât să respect intimitatea mătușii mele. În clipa aceea, mi-am dorit să nu fi refuzat cu atâta încăpățânare indicațiile pe care se oferise Ellen să mi le dea. Chiar nu știam ce trebuie să fac.

Emmet se folosise de o combinație de surpriză și pasiune ca să scoată la suprafață amintirea pe care mă ajutase s-o aduc la viață. Aveam nevoie de o emoție puternică, dar mă temeam că sentimentele confuze trezite de întoarcerea mamei mi-ar fi putut denatura percepțiile. Așa că nimic despre mama. Probabil era bine să evit și orice era legat de mătușile mele. Gândul mi-a zburat la recenta poveste cu mine și Maisie. O amintire prea proaspătă. Prea dureroasă. Sentimente care mi-ar fi putut distruge orice alte energii, mai subtile.

Picioarele îmi obosiseră. Mi-am aruncat pantofii cât colo și m-am așezat într-un fotoliu plasat într-o poziție nefavorabilă. Dintr-un anumit motiv, Iris îl pusese pieziș, astfel încât, odată ce te așezai, să nu vezi nici portretul mamei, nici șevaletul. Era îndreptat spre o porțiune goală a peretelui. Un resentiment familiar s-a ridicat la suprafață când m-am gândit la Ginny și la manipulările ei. Mi-am adus aminte cum mă lăsa s-aștept în holul de la intrarea casei sale, uitându-mă ore în șir la un perete alb. Făcusem față situației inventând povești cu care să mă distrez. Povești care aveau să devină mai târziu piedestalul Turului Mincinosului, organizat de mine. Atât holul cât și scaunul pe care fusesem silită să stau dispăruseră, arse pe de-a-ntregul în incendiul care-l mistuise pe Connor. Resentimentul s-a inflamat, transformându-se în furie, apoi am auzit voci în spatele meu.

M-am răsucit grăbită. Nu exista nicio imagine, numai murmure. Mi-am încordat auzul, străduindu-mă să deslușesc cuvintele rostite, dar glasurile erau atât de firave, încât păreau să vină de la mai multe lumi distanță. Pe urmă au amuțit cu desăvârșire. M-am ridicat și m-am îndreptat cu prudență spre centrul încăperii. Acolo am auzit din nou voci de femei, slabe și distorsionate. Și un țipăt, oare de durere? De disperare? Am recunoscut vocea lui Ellen și aproape că i-

am înțeles cuvintele. Am întrezărit o imagine, a ei și a lui Iris, înghesuite una în alta și aplecate deasupra mamei, dar părea dintr-un film prost conservat, proiectat peste realitatea din cameră. A încremenit și s-a lungit ca o bandă de cauciuc, înfășurându-se și trecând prin ea însăși, pentru a se înălța apoi ca să intre în portretul mamei. Mi-am dat seama că orice urmă emoțională a zilei nașterii mele fusese de multă vreme canalizată către tablou.

Am încercat să mă concentrez, să mă acordez la acele energii firave. Am prins rama tabloului în mâini, mi le-am apăsat pe lacul care ocrotea culorile în ulei. Am simțit mici erupții de energie înălțându-se din portret, dar ceea ce căutam fusese îndepărtat și zăvorât – canalizată către pictură, energia se transformase definitiv. Mi-am luat mâinile de pe tablou și mi le-am pus pe față. Din adâncul pieptului mi-a izvorât un suspin, dar l-am înăbușit. Nu voiam să plâng. Voiam să aflu adevărul.

Îmi tremurau brațele și îmi zvâcneau palmele, dar nu voiam să renunț înainte de a face un ultim efort. Mi-am silit furia și dezamăgirea să se adune într-un glob compact, dur, și mi-am ridicat mâinile. Globul mi-a țâșnit dintre degete și a aterizat acolo unde îl trimisesem: în locul unde le întrezărisem pe cele trei femei laolaltă. Am înaintat cu furie, concentrându-mi toată puterea ca să extind sfera de energie. Am văzut o imagine pâlpâitoare din trecut întinzându-se, distorsionată, pe suprafața ei. Am căzut în genunchi și m-am sprijinit în mâini în vreme ce încercam să dau o interpretare mișcărilor spasmodice din viziunea granulată și sferică. În jurul meu, camera trosnea de energie și mirosul de ozon îmi potopea simțurile. Mi-am impus să ignor asta, să nu mă las distrasă. Am canalizat către glob tot mai multă energie. Sunete distorsionate, desincronizate și de neînțeles soseau în valuri. Pe urmă, fără niciun avertisment, sfera strălucitoare s-a prăbușit în ea însăși și a dispărut. Forțasem prea multă energie să se înghesuie într-un moment fragil. Am auzit un vaiet și am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi dau seama că era al meu.

Mă luptam cu o disperare din ce în ce mai puternică. Mi-am întins din nou mâinile, dându-mi silința să adun altă energie, pentru un ultim efort, dar concentrarea mi s-a spulberat când vederea

periferică m-a avertizat că de sus cobora ceva, plutind lin. Mi-am ferit capul, lăsându-l pe-o parte, dar pe obraz mi-a aterizat ceva mic și moale. Mi-am ridicat mâna, încercând să-l îndepărtez, dar n-am reușit decât să-l întind, mânjindu-mă toată. Mi-am privit degetele și mi-am dat seama că era cenușă. Mintea mea abia apucase să priceapă asta când de sus au început să cadă alți fulgi, mari și grei, acoperindu-mă ca o zăpadă uscată, gri. Cenușa mi s-a așternut pretutindeni, ca un strat subțire de pudră, dar, în loc să rămână unde căzuseră, fulgii s-au ridicat din nou și au prins să mi se rotească în jur, ca un vârtej lent de praf, iar câțiva au încercat să mi se strecoare în nări. M-am ridicat dintr-un salt, am fugit spre șevalet și i-am smuls învelitoarea ca să mă apăr de cenușă. Am înlemnit când am văzut fața lui Connor întorcându-mi privirea.

Pe șevalet nu era un simplu portret. Era un triptic – pânza fusese împărțită în trei părți egale. Ambele panouri laterale erau gata; cel din stânga îl înfățișa pe Connor așa cum arătase în tinerețe, iar pe cel din dreapta chipul i se preschimbase într-al unui demon, având în ochi aceeași ură pe care i-o văzusem în noaptea morții lui. Panoul din centru era încă în stadiul inițial. Câteva tușe de culoare creau impresia că Iris făcea încercări, pregătindu-se să înceapă și porțiunea aceea. Mi-am dat seama că-și folosea arta străduindu-se să împace cele două imagini ale soțului ei: bărbatul cu care se măritase și monstrul care se dovedise a fi. Ochii mi-au alunecat peste reflexia strălucirii lui tinerești din stânga, atrași de imaginea flăcărilor pe care le văzusem devorându-l. Acolo, pe pânză, erau înghețate în timp. Connor nu avusese parte de o ceremonie funerară. Nu existaseră rămășițe pământești de înmormântat; nu fusese găsit niciun cadavru. Stihiile focului se ospătaseră din plin. Din Connor nu mai rămăsese decât cenușă.

Cenușă. Am început să lovesc pulberea cu prelata, străduindu-mă să-mi șterg rămășițele lui Connor de pe piele, să-mi scutur cenușa lui din păr. Pe urmă i-am auzit râsul. M-am întors către sunet. Cenușa s-a contopit sub ochii mei, căpătând o formă bine definită. O mână, arzând mocnit, ieșea din norul de cenușă încercând să mă înhațe. M-am retras dintr-un salt.

— O să trăiesc din nou. O să trăiesc prin tine.

I-am simțit cuvintele, mai degrabă decât să i le aud. Mâna și-a pierdut contururile, iar norul de cenușă învârtejită s-a năpustit, încercând să mă înconjoare, să mă învăluie, să intre în mine. Spiritul lui încerca să mă posede. Nu, nu pe mine mă voia; încerca să înlocuiască spiritul copilului meu nenăscut. Asta, pur și simplu, n-avea să se întâmple. Mi-am impus să-mi recapăt controlul asupra magiei. Am dispărut din studioul lui Iris, alunecând în camera mea.

De data asta eram pregătită. Mă pregătisem pentru un asemenea moment încă din prima zi de după moartea lui Connor, când îi văzusem spiritul ascuns într-o oglindă. Se făcuse o încercare de curățare a casei, de echilibrare a energiilor ei și de înlăturare a oricărui lucru care ar fi putut avea intenții rele, dar știusem cumva că nemernicul laș reușise să se strecoare și să rămână înăuntru. Nici mătușile mele, nici Oliver nu spuseseră vreodată că i-ar fi simțit prezența, dar eu îl simțeam de câteva luni stând la pândă pe margine, la cea mai mică distanță de la care nu putea fi capturat. Furios. Invidios. Un nor negru de deznădejde, care se hrănea cu propria sa fantomă.

Mi-am deschis dulapul dintr-o smucitură și am căutat cu mult în spatele cutiilor cu pantofi și cu amintiri din liceu. Am înhățat gâtul rece al sticlei pe care-o ascunsesem acolo. M-am cutremurat ușor la vederea creației mele. Fusese o simplă sticlă albastru-cobalt, dar Jilo îmi dăduse lecții, mă învățase cum s-o îmbrac în lut și s-o pictez cu pigmenți naturali. Preschimbasem un simplu recipient într-o efigie. Într-o imagine grosolană, dar recognoscibilă, a omului care fusese gata să mă sacrifice în schimbul puterii, deși credea că-mi e tată.

— Când faci o capcană pentru un spirit, îmi spusese Jilo, imaginea de pe ea nu trebuie să fie cea a unui mort. Trebuie să arate așa cum ți-l amintești.

Și sticla reflecta, într-adevăr, imaginea lui din mintea mea. Îi redasem perfect îngâmfarea. Lăcomia. Cruzimea.

Îmi simțeam sângele pulsând. Eram când rece, când fierbinte. M-am concentrat cu tot mai multă precizie, blocând în afara gândurilor mele tot ce nu ținea de ura arzătoare împotriva lui Connor. Mă simțeam sigură pe mine. Deținând controlul. Ușa camerei s-a cutremurat și a început să se curbeze spre exterior și spre interior,

ca și cum stafia ar fi-ncercat s-o deschidă cu forța. Oricine ar fi avut impresia că ușa respiră, umflându-se când absorbea aer și aplatizându-se când îl expulza. Eu stăteam în picioare, tăcută. Așteptând. Ascultând. Pulsul îmi zvâcnea în urechi. Am făcut un pas spre ușă, care a-nceput să tremure atât de tare încât mă așteptam să sară din balamale, apoi s-a oprit brusc.

— Haide, ticălosule, am murmurat, aproape neauzit. De data asta sunt gata să te-nfrunt.

Am scos dopul sticlei și l-am strâns în palma mea transpirată. Am simțit că spiritul intră în panică. Știam că-și dăduse seama că balanța forțelor e complet schimbată. Nu mai eram fata neajutorată pe care-i era ușor s-o rănească și s-o lase să moară. S-a îndepărtat de ușă. În clipa aceea, am înțeles că n-avea nicio putere, în afara celei pe care i-o împrumutasem eu însămi. Încărcând studioul lui Iris cu magie, îi oferisem destulă energie ca să se manifeste. Și tocmai întrerupsesem aprovizionarea. Am strâns capcana de spirite în ambele mâini și m-am folosit de magie ca să deschid ușa.

Am ieșit pe coridor cu pași mari.

— Spirit fără trup, acesta îți e trupul! am strigat, așa cum mă învățase Jilo.

Și am ridicat sticla-efigie cât am putut de sus.

— Spirit fără răsuflare, am continuat, lăsând sticla în jos și suflând peste buza ei, ceea ce a făcut-o să scoată un șuierat, aceasta îți e răsuflarea. Spirit fără sânge, am adăugat, scuipând în gâtul sticlei, acesta îți e sângele.

Am urmărit umbra prăfoasă pe drumul de întoarcere către ușa studioului lui Iris, de lângă care m-am retras apoi, dorindu-mi să se deschidă. Și s-a deschis, dar foarte încet, fiindcă o forță tot mai slabă aflată de cealaltă parte încerca să mă respingă. S-a auzit un zgomot – poate n-a fost decât protestul balamalelor, nemulțumite fiindcă se aflau în centrul unui război al voințelor, sau poate a fost o înjurătură, strigată ascuțit de spiritul din ce în ce mai neputincios al lui Connor.

— Îți poruncesc, spirite, să intri în trupul tău.

Am înclinat gâtul sticlei spre ușa de care m-am apropiat cu un pas.

— Îți poruncesc, spirite, să te umpli cu răsuflarea ta.

Am trecut pragul, intrând în studio.

— Îți poruncesc, spirite, să te scalzi în sângele tău.

Cenușa s-a înălțat iarăși, transformându-se în vârtej, dar știam că se află sub controlul meu.

— Îți poruncesc, spirite, să intri în trupul tău.

Cenușa s-a adunat într-o panglică gri, exact atât de subțire cât era nevoie ca să pătrundă în sticlă. Am urmărit concentrată toate particulele înălțându-se și ocupându-și locul în efigie. Câteva clipe mai târziu, camera era curată, iar sticla plină. Am zâmbit când am întemnițat spiritul, punând dopul.

— Știi, Connor, mă așteptam să te împotrivești mai mult, dar, la urma urmelor, cred că ai fost întotdeauna o *dezamăgire*.

Am răsucit sticla în mâini. Da, fusesem destul de prudentă ca să pregătesc o capcană și să-nvăț cum s-o folosesc, dar, odată ce pusesem la treabă magia necesară, nu știam ce să fac cu sticla. Jilo ar fi îngropat-o probabil la răscrucea ei, alături de Dumnezeu știe ce mai ascunsese acolo de-a lungul anilor. Dar ar fi fost o prostie să înhumezi stafia lacomă a lui Connor în epicentrul magiei lui Jilo. Dacă reușea vreodată să se elibereze din capcană, ar fi folosit orice strop de magie pe care l-ar fi găsit ca să se răzbune, făcând prăpăd. Nu, ar fi fost mai bine să leg de ea o greutate și s-o azvârl în ocean. Dar nu puteam face așa ceva în noaptea aia. Aveam nevoie de un loc unde s-o păstrez în siguranță, ca să am timp să mă gândesc pe îndelete ce să fac cu ea pe termen lung. *Timp*. În mintea mea, cuvântul s-a răsucit așa cum răsuceam eu sticla în mâini.

Am coborât scările în fugă și m-am dus în grădină. Cadranul solar pus acolo de Oliver păstra în stază tot ce se atingea de el. Connor n-a fi fost închis doar în capcana pregătită de mine – ar fi fost captiv și în timp. M-aș fi putut gândi oricât de mult cum să rezolv problema. M-am uitat la cadran și i-am poruncit, fără vorbe, să se ridice. A vibrat, propria sa greutate îl făcea mult mai greu de săltat decât anticipasem. M-am străduit să mă concentrez mai mult, să fac eforturi mai viguroase, dar părea să se îngreuneze cu atât mai mult cu cât trimiteam spre el mai multă magie. Exasperată, am închis ochii.

— Te rog, am spus.

S-a auzit un soi de zumzet și mi-am ridicat pleoapele. Spre uimirea mea, cadranul s-a săltat plutind și a rămas suspendat la înălțimea ochilor.

— Mulțumesc, am spus, străbătută de un val de ușurare.

Mă bazez pe Oliver să se revolte împotriva propriei naturi, creând un obiect vrăjit pe care nu trebuie să-l silești să coopereze, ci să-l rogi frumos. Am pus capcana cu spiritul pe solul înnegrit pe care-l acoperise cadranul și pământul s-a deschis ca să-nghită sticla, fără s-aștepte să i-o cer. Cadranul a coborât la loc.

14

M-am întors în studio, am acoperit din nou tripticul de coșmar și m-am uitat în jur. Nici măcar ochiul meu de vrăjitoare n-a observat nimic care ar fi putut să-i trezească lui Iris vreo bănuială în privința activității mele nocturne. Știam că trebuie să-i povestesc ce se petrecuse. Era dreptul ei să știe și eu aveam să-i spun. Cu siguranță, în dimineața următoare. Dar nu voiam să risc să descopere adevărul între timp, din întâmplare. M-am dus sus, am intrat sub duș și am stat sub cea mai fierbinte apă pe care o putea suporta pielea mea. Îmi doream să spăl până și amintirea rămășițelor lui Connor, care mă atinseseră. Când m-am strecurat în așternut, mi-am adus aminte că trebuie să desfac vraja pe care-o pusesem asupra intrărilor; n-aveam chef să fiu trezită când mi se întorceau rudele pe furiș.

Eram obosită fizic și psihic, dar somnul n-a venit repede, iar când a făcut-o mi-a adus vise despre o creatură fără chip, care se târa pe burtă, deși avea înfățișare omenească. Mă înconjurau obeliscuri azvârlind fulgere și cercuri de piatră ce zumzăiau pline de viață, scoțând un sunet din ce în ce mai înalt și mai puternic. Cădeau cioburi de sticlă, ploua cu ele peste toată lumea, și apoi am auzit-o pe mama țipând. M-am trezit și m-am dat jos din pat înainte ca zorii să apară, cu nuanțele lor roșiatice.

Am coborât scările, trimițându-mi gândurile în toate părțile, ca să aflu cine se întorsese acasă după priveghi și cine-și găsise un loc mai bun pentru petrecerea nopții. Cum Adam și unchiul meu începuseră să se urce unul pe altul aseară, am fost surprinsă când am simțit sub acoperișul nostru un Oliver adormit. Am fost și mai surprinsă, dar, în același timp, cumva ușurată fiindcă n-am dat de niciun semn al prezenței lui Iris.

Dintr-un motiv oarecare, nu m-am putut lămuri în privința lui Ellen, așa că m-am oprit în fața camerei ei și am întredeschis ușa. În pat dormise cineva și așternuturile răsucite și pernele răspândite pe podea mi-au spus că Ellen nu avusese parte de o noapte cu mult mai liniștită decât a mea. Firește, dacă nu cumva îl adusese pe Tucker la ea. În cazul ăsta, așternuturile spuneau o cu totul altă poveste.

Absența ei îmi oferea mai mult timp în care să-mi formulez scuzele deja întârziate.

M-am dus în bucătărie și am pregătit un ibric de cafea pentru ceilalți. Bănuiam că, după noaptea trecută, Oliver avea să considere bine-venită o ceașcă imediat ce cobora din pat, și că același lucru era valabil pentru Iris, indiferent când avea să se-ntoarcă târâș acasă. În ciuda noutăților pe care trebuia să i le împărtășesc, o mică și malițioasă parte din mine se bucura că mă trezisem destul de devreme ca s-o văd întorcându-se după o noapte petrecută în patul altcuiva. Bineînțeles că, din cauza faptului că mama nu fusese căsătorită, mi-era imposibil s-o dojenesc prea tare. În plus, nu voiam să fac nimic care s-o descurajeze acum, când încerca să-și înceapă o viață post-Connor. În lumina strălucitoare a zilei, șovăiam să-i povestesc despre întâlnirea din timpul nopții.

Pentru mine am făcut o cană de ceai decofeinizat, apoi am pornit-o către grădină, să întâmpin soarele. Mi-am dat brusc seama că, la numărătoarea mea senzorială, Emmet nu apăruse printre cei prezenți. Poate plecase în dimineața aceea foarte devreme, sau poate că nu se întorsese deloc. Dar era golem în toată firea, așa că nu mă îndoiam că-și poate purta de grijă timp de o noapte. Sau poate că-i purtase altcineva de grijă. Am simțit o stranie și nedorită împunsătură de gelozie la gândul că o altă femeie l-ar fi putut primi în patul ei. Mi-am alungat sentimentul, spunându-mi că, pentru toată lumea, ar fi fost cel mai bine dacă Emmet ar fi trecut mai repede peste cele petrecute între noi. Pe urmă m-a izbit un alt gând. Dacă-l speriase Claire, punându-l pe fugă? Nu. Nu era cu putință.

M-au cuprins din nou furia și o gelozie nelalocul ei față de femeia fără chip și, cu siguranță, imaginară care-l sedusese.

— Vino-ți în fire, mi-am spus.

Îl iubeam cu adevărat pe Peter. Mi-am studiat posesivitatea de care-ncepeam să dau dovadă în privința lui Emmet. Eram pur și simplu protectoare? În pofida tuturor anilor de cunoaștere și experiență primiți de la vrăjitorii care-l făuriseră, care-i creaseră trupul viril, într-un fel era încă inocent. Am dat să continui cu acest raționament, însă cea mai sinceră parte din mine a spus apoi adevărul. Gelozia nu avea de fapt nicio legătură cu Emmet sau cu

bunăstarea lui sentimentală…

Aflasem că nu sunt femeia stranie, născută fără puteri magice într-o familie de vrăjitori, iar Peter reușea întotdeauna să mă facă să mă simt frumoasă și specială, dar încă mă luptam cu o părere proastă despre mine însămi. Declarația de dragoste a lui Emmet mă flatase, îi oferise părții bolnăvicioase a personalității mele un sprijin. Aș fi putut să mă las condusă de acele sentimente, frângându-i – din nou – inima lui Peter și distrugând atât viața mea, cât și pe ale celor doi bărbați, doar ca să alimentez o adevărată gaură neagră emoțională. Sau aș fi putut conștientiza faptul că mai aveam mult până să mă maturizez complet. Am oftat. Conștiința de sine era o porcărie. M-am gândit la ceea ce făcuse mama… la aventura ei cu soțul lui Ellen. Poate că o asemenea decizie apăruse dintr-un motiv asemănător?

Gândurile mi-au zburat de la mama mea la mama lui Peter. Îmi făceam griji pentru ea. Nu știam de ce e atât de pornită împotriva lui Emmet. Poate avea o abilitate senzorială atât de puternică încât să-i perceapă stranietatea? Însă asta nu explica nici trecutul pe care crede că-l are în comun cu golemul, nici, mai important decât atât, ceea ce se-ntâmplase cu fratele lui Peter, fiul încredințat altora pentru a fi în siguranță. De un sigur lucru nu mă îndoiam. Bătrânul demult pierdut, străunchiul Peadar, era pură invenție. Omul ăla, acea „păstaie uscată”, cum îi spusese Claire, era, cumva, fiul ei și fratele lui Peter. Judecând logic, nu puteam pricepe cum era cu putință ca fratele lui Peter să fie mai bătrân decât părinții lui și nici nu-mi puteam imagina ce anume-i putuse îndemna pe Claire și pe masivul Colin să-și înstrăineze băiatul. Dar nu mă îndoiam câtuși de puțin că viitoarea mea soacră credea că e fiul ei, cel pierdut de multă vreme. Peadar, numele unchiului dispărut, nu era decât o etichetă convenabilă pentru cadavrul găsit. Ceva numai bun de rumegat pentru detectivul Cook.

După ce eu și Claire ne-ntorseserăm în local, Colin se grăbise s-o conducă sus, în apartamentul lor. Și ea nu mai coborâse. Eu mă dusesem lângă Peter, în spatele barului, și serviserăm împreună invitații, până la sfârșit.

— Îmi place asta, comentase el la un moment dat, cu ochii

ceacâri, dreptul albastru și stângul verde, încețoșați de băutură.

Știam ce voia să spună fără să-l întreb și o parte din mine era oarecum de acord. Totuși, descoperirea că familia Tierney – pe care o crezusem întotdeauna cea mai normală din lume – fusese atinsă de o formă de magie mă făcuse să-mi pun aceeași întrebare pe care o rostise Emmet. Cum se făcea că pe Peter nu-l deranjaseră niciodată puterile magice ale familiei mele, iar acum nu-l deranja nici puterea mea, când pentru majoritatea oamenilor obișnuiți acesta era un motiv serios de neliniște?

Zgomotul unei mașini oprite pe aleea noastră m-a trezit din gânduri. O portieră s-a deschis și s-a închis silențios, apoi mașina a dat înapoi și a ieșit în stradă. Niște tocuri înalte traversând cu grijă pavajul mi-au dat de veste că una dintre mătușile mele se reîntorsese.

Iris a făcut ochii mari și s-a oprit brusc, strângându-și geanta la piept, când și-a dat seama că sunt în grădină. În ciuda aerului ei surprins și vinovat, părea radioasă în lumina cu nuanțe trandafirii a zorilor. Știam că asta însemna să fiu ipocrită și mincinoasă deopotrivă, dar în clipa aceea mi-am dat seama că n-o să-i povestesc niciodată despre Connor. Nu mă lăsa inima s-o fac. Nu puteam pune în pericol fragila sa renaștere, așa cum nu mă-nduram să rup aripile unui fluture. Aveam să duc secretul cu mine în mormânt. Am luat hotărârea știind foarte bine că era o slăbiciune din pricina căreia avea să-mi fie mult mai greu s-o judec pe vreuna dintre mătușile mele. Mi-am ridicat cana.

— ’Neața.

— Bună dimineața.

Mi-a adresat un zâmbet care oscila între jenă și multă, multă mândrie.

— Cred că bătrânica asta încă mai e în stare de câte ceva, a spus, tocmai când își făcea apariția și Oliver, fără cămașă și în pantaloni de trening largi, cu o cană de cafea aburindă în mână.

— Ei, aseară cu siguranță ai fost, a spus, cu un zâmbet de cunoscător, și, după cum arăți, ai rezistat toată noaptea.

— Oliver! am exclamat amândouă într-un glas, iar el ne-a răspuns cu un hohot de râs gutural.

Pe urmă s-a apropiat de masă și s-a așezat lângă mine.

— Când ziceai că-ți cumperi noua casă? a întrebat Iris, înainte de a clătina din cap și de a dispărea înăuntru.

În pofida stânjenelii ei, părea satisfăcută și cu chef de glume.

— Sunt surprinsă că ești acasă, am spus.

— De ce spui asta?

Oliver și-a luat cana în mâini și s-a aplecat spre mine, ca și cum s-ar fi așteptat să-i dezvălui cel mai picant secret.

— Păi, știi. După noaptea trecută. Tu și Cook. Adică Adam.

S-a prefăcut șocat.

— Ei, draga mea, n-avem cu toții moralitate de pisică vagaboandă, ca mătușa ta Iris.

— Ai grijă să nu te-audă spunând așa ceva, am zis.

— Ai dreptate.

A sorbit din cafea și s-a lăsat din nou pe spătarul scaunului.

Pe urmă a zâmbit larg.

— Am dansat puțin. Am băut un pic cam mult. Am stat puțin de vorbă. Pe urmă m-am întors acasă pe jos. Nu mă simțeam în stare să conduc, fără nicio îndoială.

— O clipă, asta-i tot?

— Luăm prânzul azi împreună. Nu vreau să ne pripim, ci să fim siguri că e bine ce facem. Eram copii atunci… înainte. Prefer să nu grăbim lucrurile. Vreau să le iau încetul cu încetul și să savurez asta.

— Tu, Oliver Taylor, vrei să faci totul încetul cu încetul?

— E chiar atât de greu de crezut?

— Da. Cine ești și ce-ai făcut cu adevăratul meu unchi?

Și-a împins limba printre buze ca să-mi răspundă cu un zgomot de pârț umed. În minte mi-a venit o întrebare.

— Cum se face că Adam nu te-a respins din pricina magiei tale?

Oliver a înălțat din sprâncene și s-a încruntat în același timp, cântărindu-mi întrebarea.

— M-a respins, la început, când eram foarte tineri, la prima noastră întâlnire. Dar i-am *sugerat* să nu „aibă o reacție de respingere din pricina magiei mele”, ca să folosesc expresia ta bizară.

— L-ai obligat?

A dat din cap.
— Da, dar aceea a fost prima și singura oară. I-am mărturisit c-o făcusem și i-am făgăduit, nu doar lui, ci și mie, că n-o să-i mai sugerez niciodată nimic.
Oliver a sorbit din cafea și s-a uitat la mine peste marginea cănii.
— Adam își face griji pentru tine, știi?
— Griji pentru mine? De ce?
— E vorba de „instinct și intuiție”, zice el. Peadar Tierney a fost găsit cu o gaură în piept. Iar tu te porți în prezența lui Adam ca și cum ai fi încolțită, zice el. Nu te teme; nu i-am spus absolut nimic despre moș.
— Ți-e greu să ai secrete față de Adam?
Eu mă trezisem aducând în relația cu Peter o sumedenie de secrete: întoarcerea mamei, adevărul despre Maisie, incidentul cu Peadar, Emmet aruncându-mi-se la picioare, *încântarea mea* fiindcă mi se aruncase la picioare.
— Ca să fiu sincer, habar n-am, dar, după cum merg lucrurile pe aici, sunt sigur c-o să am multe ocazii s-o aflu. Spune-mi ceva, Gingersnap. Ce-a fost toată agitația aia a lui Claire de azi-noapte?
Și-a pus cana jos și s-a lăsat pe spate până când a început să se legene cu scaunul pe picioarele dinapoi ale acestuia.
— Nu, nu eram nici destul de beat, nici destul de preocupat ca să nu observ.
— Nu mai spune! Claire crede că-l cunoaște pe Emmet, sau că îi cunoaște „neamul”.
— Neamul?
Oliver și-a readus scaunul pe toate cele patru picioare și m-a privit pieziș.
— Spune că nu e ființă omenească. Crede că e ceva nelumesc, dar, în afară de asta, nu știu mai multe decât tine.
— Dar o să-ncerci să afli ce se-ascunde aici?
— Bineînțeles. Am ceva idei, dar sună absurd, chiar și pentru mine.
Instinctul îmi spunea să nu dezvălui mai mult, cel puțin nu înainte de a afla întreaga poveste din spatele purtării lui Claire.
— Îl iubesc pe Peter și vreau să mă mărit cu el, dar vreau să știu

în ce mă bag intrând în familia Tierney. Înțelegi.

— Chiar înțeleg. Să m-anunți dacă te pot ajuta cu ceva.

Soarele ajunsese destul de sus ca să ne lumineze întreaga grădină.

— Doamne, nu e minunat? a întrebat Oliver, întinzându-se sub lumina aurie.

S-a întrerupt la jumătatea gestului, s-a ridicat și s-a îndreptat spre cadranul solar. Și-a întins ambele mâini, cu palmele în jos, către indicator.

— Cineva a umblat aici.

S-a întors spre mine, cu sprânceana dreaptă ridicată.

— Tu ai umblat aici. Ce pui la cale, Gingersnap?

Prin minte mi-au trecut o mie de minciuni, dar n-am avut inimă s-o spun pe niciuna. M-am ridicat și m-am grăbit să mă duc lângă el.

— Connor, am răspuns, și am arătat spre cadran cu o ușoară înclinare a capului.

S-a zis cu marele meu secret.

— Am încercat s-aduc la viață o amintire despre mama, am continuat. Iar el a furat energia.

Oliver a devenit livid, înțelegând cumva totul din acele câteva cuvinte.

— Îmi pare rău. Habar n-aveam. Să nu spui nimic… nimănui. Mă ocup eu de asta. OK?

Am început să tremur, în ciuda razelor calde ale soarelui. M-am cuprins cu brațele și am dat din cap – o singură dată. Și uite-așa a început în familia Taylor o nouă uneltire. Nu era nevoie de mai mult. Doar de un secret și de dorința împărtășită de a-i proteja pe cei dragi. Oliver mi-a cuprins umerii cu brațul și m-a condus înapoi, spre scaunul meu.

— M-am gândit foarte mult la ceea ce ne-a dezvăluit Arborele Vieții despre situația în care se află sora ta, a spus, evident încercând să-mi abată gândurile de la Connor. Cred că trebuie să luăm în considerare un împrumut din rezerva de trucuri a mamei tale. Avem nevoie de Tillandsia.

— Ce vrei să spui?

— Cred că asta a-ncercat să ne spună – să-ți spună – Arborele Vieții când ți-a arătat ușa noii clădiri în care se va întruni Tillandsia.

Oliver s-a aplecat spre mine.

— Avem nevoie de putere. De putere multă, căreia familiile să nu-i poată da de urmă și de la care ancorele să nu ne poată deconecta dacă descoperă ce facem.

— Și crezi că putem obține puterea asta prin Tillandsia.

— Gândește-te. Nu știm cum voia Emily să întrebuințeze energia adunată astfel, dar știm că s-a folosit de „reuniunile” grupului Tillandsia ani de-a rândul, ca să construiască o baterie cu putere, a spus, și m-am simțit recunoscătoare pentru că preferase un eufemism. Putere pe care familiile unite n-o pot controla.

— Presupunând că puterea aceea mai există, că n-a fost folosită în întregime sau disipată, cum am putea s-o accesăm?

— Dacă am cunoscut-o bine pe Emily a mea, și sunt convins că așa e, puterea aia e încă undeva, bine zăvorâtă. Însă șansele noastre de a o lua în stăpânire sunt mai mici decât probabilitatea unei ninsori în iad.

— Atunci de ce-ai mai adus vorba despre ea?

— Pentru că *noi* n-avem șanse, dar *tu,* Gingersnap, ai. Sunt sigur că Emily a blocat-o cumva, ca să n-o poată accesa decât ea, dar tu porți în tine o fărâmă din Emily. Sunt gata să pun pariu că asta o face accesibilă pentru tine.

— N-ai de unde ști.

— Nu, nu am, dar nu crezi că merită totuși să faci o încercare? De dragul surorii tale?

Mi-am întors fața spre soare și am închis ochii, îngăduindu-mi să m-ascund în spatele culorilor de flamingo de pe propriile pleoape.

— Sigur c-o să încerc, dar n-am nici cea mai mică idee cum aș putea s-o fac.

Strălucirea a pălit, fiindcă Oliver pășise între mine și lumină.

— Mă tem că nu poți dobândi puterea Tillandsiei decât într-un singur fel.

— Și care ar fi ăsta? am întrebat, deschizându-mi ochii ca să-l văd stându-mi în față, aureolat ca un înger pământean.

— Singura cale de accesare a puterii create de Tillandsia e „participarea” la activitățile ei.

De data asta n-am mai apreciat eufemismul. Câtuși de puțin.

Gândul de a lua parte la o adunare a Tillandsiei – sau, vorbind pe șleau, la o *orgie* – îmi repugna. Pe măsură ce mă apropiam de vârsta adultă, ajunsesem să cred că Tillandsia nu e nimic altceva decât un grup exclusivist, alcătuit din persoane publice care se strângeau ca să petreacă fără să ajungă pe primele pagini ale ziarelor. Acum știam că e, ah, cu mult mai mult. Mi se frângea inima la gândul că frumoasa mea mătușă Ellen făcuse parte de bunăvoie din grupul acela în anii scurși după moartea lui Erik și a lui Paul. Spunea că, deși știe că nu e bine ce face, Tillandsia îi ușurează cumva durerea pierderii suferite. Și mă îndoiam c-o folosise altfel decât drept anestezic. Părea foarte puțin probabil să fi avut, sau să mai aibă încă un scop ascuns, cum avusese mama.

Iris, proaspăt ieșită din duș, ni s-a alăturat în grădină. Mi-am impus să mă concentrez asupra ei, neîndrăznind să-mi las privirea să se-ndrepte către cadranul solar. Își strânsese părul ud într-o coadă de cal. Nu se fardase deloc, dar, în ciuda acestui fapt, arăta mai tânără decât o văzusem vreodată. Se îmbrăcase cu pantalonii ei de yoga preferați și cu tricoul meu favorit.

— Sper că nu te superi, a spus, văzând că observasem.

Oricum, în ultima vreme începuse să-mi fie prea strâmt.

— Nicidecum. Îți stă bine.

A zâmbit și a clipit alene, ca o pisică fericită.

— Mulțumesc. Așa m-am gândit și eu. I-ai spus? l-a întrebat apoi pe Oliver.

— Nu, nu încă. Discutam despre altceva.

Unchiul meu mi-a făcut cu ochiul.

— Ce să-mi spună?

Am simțit furnicături coborându-mi pe șira spinării.

— Avem un plan pentru rezolvarea problemei cu demonul din spitalul vechi, mi-a răspuns Iris. Ei, de fapt e planul lui Emmet, dar cred că e bun. O să te lămuresc puțin mai târziu, dar nu-ți face program pentru diseară, fiindcă mergem la vânătoare de demoni.

15

Telefonul meu a început să sune și m-am uitat la număr. Era Claire. Am răspuns.

— Alo?

— Ah, Mercy dragă, mă bucur c-ai răspuns, a zis Claire, cu un glas care-i trăda neliniștea. Ascultă, trebuie să stăm de vorbă. Ai putea cumva să treci pe-aici?

— Sigur că da. Vin imediat.

Știam că urma să-ncerce să mă convingă să nu-i vorbesc lui Peter despre discuția dintre ea și Emmet, la care fusesem martoră. Simțeam că Peter ar fi trebuit să afle de existența fratelui său. Totuși speram să nu cadă în sarcina mea să-i spun asta, fiindcă probabil aveam să-mi pierd din nou stăpânirea de sine. Speram că, după un timp, părinții lui aveau să se împace cu durerea și să-i dezvăluie ei înșiși adevărul. Între timp, trebuia s-o fac pe Claire să gândească limpede în privința lui Emmet. Pentru început, să afle că n-avea niciun *neam*. N-avea decât donatori, vrăjitorii care-l creaseră. Oamenii din familia mea erau neamul lui, în cel mai bun caz.

I-am lăsat pe Iris și Oliver în grădină și m-am dus să mă-mbrac cu ceva mai prezentabil, o rochie azurie plisată, fără mâneci, pe care mi-o cumpărase Ellen. Băiețoiul din mine s-a opus, așa că am asortat-o cu niște adidași ponosiți. M-am bucurat că Ellen nu era pe-aproape ca să mă vadă purtând rochia aceea încălțată cu așa ceva. Nu m-ar fi lăsat niciodată să ies astfel în oraș. Mi-am dat brusc seama că încă nu-i mulțumisem pentru bătaia de cap cu care se împovărase în folosul meu. Am decis c-aș fi putut măcar să-i trimit un mesaj înainte de a se întoarce acasă.

După ce am ajuns din nou afară, am apreciat că se făcuse prea cald ca să merg pe jos și, pentru prima oară, m-am simțit prea îngreunată de sarcină ca să iau bicicleta. Am luat-o de ghidon și am dus-o în garaj.

— Pe mai târziu, vechea mea prietenă.

Am mângâiat-o ușor cu palma. M-a năpădit o senzație stranie, de sfârșit de capitol, și am început să plâng.

— Ce prostie, mi-am spus, ștergându-mi lacrimile.

Hormonii și capricioasele mele abilități vrăjitorești favorizau sentimentele intense, oricât ar fi fost ele de bizare. Am închis ochii și mi-am simțit trupul alunecând. Singura mea încercare de a ține ochii deschiși în timp ce săream dintr-un loc în altul mă lăsase plină de greață și amețită. De data asta, când i-am redeschis, stăteam pe aleea din spatele localului Magh Meall. Am apăsat pe soneria pentru furnizori și am încercat să-mi vin în fire, fiindcă încă mai aveam inexplicabila senzație a unei pierderi.

Am așteptat, ascultând zgomotul barei lungi, de oțel, care bloca ușa din spate și care acum se deschisese. Zăvorul s-a rotit și ușa s-a deschis. Deși mă aștepta, Claire a părut surprinsă.

— Oh, draga mea, tu erai. Ai ajuns repede.

După criza pe care-o făcuse din pricina prezenței lui Emmet, mă temeam s-o las să-și bage nasul în magia mea. Așa că i-am servit o mică minciună.

— Eram în apropiere când ai sunat.

Am intrat și am privit-o, punând bara de oțel la loc și trăgând zăvorul.

— Apreciez că ai venit, a spus, croindu-și drum prin bucătărie ca să ajungă în bar.

Am urmat-o mergând la un pas în spatele ei.

— Trebuie să vorbim despre cele petrecute azi-noapte. Trebuie să-ți explic…

— Ce e cu Peadar și de ce te îngrijorează Emmet.

— Da, Emmet, a spus ea, așezându-se la masa de unde se vedea cel mai bine ușa din față.

Mi-a făcut semn să mă așez și eu, și m-am instalat pe scaunul de vizavi.

— În privința lui nu te pot avertiza cu destulă vehemență. Nu e ceea ce pare să fie.

— Și dacă ți-aș spune că știu deja asta?

Și-a lăsat capul ușor pe spate și a făcut ochii mari când a priceput ce voiam să spun.

— Știi?

Știam că Emmet nu e om, deși nu eram sigură ce-și imaginează ea

că este.

— Da, am răspuns, și mi-am justificat jumătatea de adevăr considerând-o o ripostă la anii în care își ascunsese ea secretele de Peter și de mine. Dar nu văd de ce crezi c-ar trebui să mă tem de el.

A căpătat o expresie încordată și s-a aplecat spre mine, luându-mi mâna între-ale ei.

— Pentru c-o să-ncerce să-ți ia fiul.

— Nu fi ridicolă.

— Mercy, ascultă-mă. Am știut de când l-am văzut pentru prima oară pe Emmet că aduce belele. Ar fi trebuit să vin la tine atunci, dar am sperat c-o să pot face față singură, cruțându-te. Am crezut că am găsit pe cineva care să mă ajute. Cineva care-l poate convinge pe Emmet să plece și să ne lase familia în pace. Dar, după ce a fost găsit trupul lui Peadar, am știut că nu-ți mai pot ascunde adevărul. Că trebuie să ți-l dezvălui, de dragul copilului. Nu pricep de ce au nevoie semenii lui de copiii noștri, dar știu să te găsească imediat ce-ți pierzi speranțele. Vin la tine când ești prea disperat ca să-i refuzi. Vin cu ofertele lor, cu făgăduielile și cu minciunile lor.

Mi-am retras mâna din strânsoarea ei.

— Ție ce ți-au oferit în schimbul fiului tău?

Bineînțeles că n-aveam idee despre cine vorbea, dar începuse, în sfârșit, să-mi împărtășească secretele ei și nu voiam să spun nimic care s-o oprească.

Întrebarea mea a luat-o prin surprindere. Pielea i-a devenit lividă și s-a aplecat brusc în față, de parcă ar fi fost pe punctul să leșine.

— Mi-au făgăduit, a spus, în șoapte răgușite, c-o să trăiască.

Și-a ridicat ochii, ca să-i întâlnească pe ai mei.

— Era pe moarte. Leucemie. Doctorii nu puteau face nimic pentru el. Bunătatea lor nu i-a lăsat să nu recunoască asta și ne-au îngăduit să aducem copilul acasă. Când am intrat în bar, ea ne aștepta.

— Ea?

— Nu-i știu niciun nume. N-o mai văzusem niciodată până atunci și de-atunci n-am mai văzut-o nici pe ea, nici pe vreunul dintre semenii ei, până când a apărut acest Emmet. Era o adevărată frumusețe. O frumusețe atât de desăvârșită încât mi s-a părut de neimaginat c-ar putea fi altfel decât bună. Am crezut că i-am lăsat

pe cei ca ea în urmă, în țara veche, dar s-ar părea că ne-au urmărit până aici. A spus că muzica noastră o atrăsese la Magh Meall. Când vorbea, cuvintele ei aveau o atât de mare putere asupra noastră!

Claire a șovăit.

— Sau poate speranța pe care ne-o ofereau a avut efect asupra mea și a lui Colin. Ne-a promis că băiatul nostru o să trăiască. C-o să aibă o viață plină de dragoste și de lux. Neamul ei avea să-l crească așa cum i se cuvine unui prinț, a adăugat Claire, cu sprâncenele împreunându-i-se deasupra unui zâmbet trist. Ne-a promis c-o să-l revedem înainte de moartea noastră. Nu ne-a trecut niciodată prin cap că ni-l vor trimite înapoi ca moșneag zbârcit. Că vom primi un cadavru profanat.

A-nceput să tremure și am întins mâna spre ea.

— Nu știu de ce i-au făcut una ca asta, fata mea.

A clătinat din cap, cu ochi care mă implorau să-i ofer o explicație, deși nu credea cu adevărat că i-aș putea da așa ceva. Dar i-am dat-o, pentru că n-o puteam lăsa să creadă că fiul ei fusese ucis cu sânge rece.

— Nu i-au făcut-o, am spus, cu teama de mărturisire strivită sub greutatea vinovăției.

— Dar de unde poți tu să știi? De unde ai putea ști cum au fost ultimele minute ale vieții lui? La ce s-a gândit când i-au smuls inima din piept?

— Știu, pentru că n-a fost așa.

M-am ridicat, apoi am îngenuncheat în fața ei.

— Știi că oamenii din familia mea sunt diferiți de ceilalți, că eu sunt diferită.

Pe față i s-a citit prudența când și-a coborât privirea spre mine.

— Dacă prin asta vrei să spui că sunteți o căruță de vrăjitori, da, am știut-o dintotdeauna. Am văzut cu ochii mei lucruri care m-au convins.

— Fiul tău Peadar nu era singur când a murit, am spus, netezindu-i părul. Și nu l-a ucis nimeni.

— Atunci spune-mi ce i s-a întâmplat.

Vocea i-a devenit aspră. Mi-a oprit mâna cu care-o mângâiam.

— Când l-am găsit, se rătăcise, era confuz și pe moarte.

— Tu l-ai găsit? a repetat, ca un ecou.

— N-a fost singur. Eram eu lângă el, am spus, străduindu-mă să-i ușurez suferința. Am încercat să-l ajut. Să-i repornesc inima.

S-a tras înapoi cu putere, răsturnându-și scaunul când s-a ridicat.

— Tu? Tu i-ai făcut asta?

— Nu voiam să-i fac rău. Am încercat să-l ajut, am insistat.

M-am ridicat și am făcut un pas spre ea, dar și-a ridicat mâna ca și cum ar fi dorit să mă plesnească.

Palma a-nceput să-i tremure și degetele i s-au îndoit spre interior, lăsând doar arătătorul întins către mine.

— Nu te apropia. Nu acum. Nu te apropia.

— Claire, trebuie să știi că nici în ruptul capului nu i-aș fi făcut rău intenționat fiului tău. Nu l-am ucis. Jur. Nu mai avea puls. N-am încercat decât să-l ajut. Trebuie să crezi că niciodată nu i-aș fi făcut vreun rău fratelui lui Peter.

Mâna i-a căzut pe lângă corp. I-a căzut și falca, i s-a deschis gura, apoi a izbucnit în râs. Un râs aspru, amar.

— Oh, fată proastă. Fată proastă. Nu înțelegi nimic.

— Ce nu-nțeleg?

— Ce înțelegere am încheiat eu și Colin. Adică, a adăugat, venind mai aproape, nu-nțelegi că Peter n-are niciun frate. Bărbatul căruia i-ai ars inima, ăla era fiul meu. Singurul meu fiu. Peter al meu.

16

Șocul mi-a dat senzația că mă scurg pe picioare, pentru a mă ridica iarăși. Mi s-a deschis gura, dar nu s-a auzit niciun cuvânt.

— Ăsta e târgul pe care l-am făcut noi, fata mea. Ei îl luau pe Peter al nostru și, în schimbul faptului că-l țineau în viață, noi urma să-l creștem pe fiul lor. Băiatul pe care l-am crescut, băiatul pe care-l iubim ca și cum ar fi cu adevărat al nostru, băiatul pe care l-ai lăsat să-ți umple pântecul, e unul dintre ei, e un *daoine sidhe*{7}. Unul dintre cei nobili{8}. De-aia nu trebuie să afle niciodată nimic despre toată povestea.

— Ei, haide. E o aiureală. Nu poate fi adevărat. Nu există zâne, am spus.

Am rostit cuvintele din reflex, dar eu însămi întâlnisem lucruri și mai stranii. Totuși, chiar dacă zânele existau, Peter al meu nu putea fi unul de-al lor. Copilul meu ar fi fost, atunci, pe jumătate zână. Mi-am pus palma pe burtă. Ellen nu simțise nimic neobișnuit la băiatul meu.

Sau cel puțin nimic despre care să-mi fi spus.

— Și nici vrăjitoare nu există, cu toate astea iată-te aici, în fața mea.

În privința asta nu puteam s-o contrazic.

— OK, am zis. Acceptând, pe moment, că e cu putință, cum să-i ascund așa ceva lui Peter? Dacă e adevărat, are dreptul să știe.

— Tocmai aici e buba. Dacă-i spui, dacă află vreodată adevărul despre natura lui, îl pierdem. O să se ducă la ai lui. N-o să fie în stare să reziste, oricât de mult v-ar iubi pe tine și pe fiul lui. Dac-ar încerca să reziste ar înnebuni, sau asta ar putea chiar să-l ucidă. Nu, Mercy, trebuie să lași deoparte părerile tale despre ce e corect și ce nu și să faci ce-ți spun. Secretul ăsta – adevărul despre Peter – va trebui să meargă cu tine în mormânt.

Uau! De două ori într-o singură dimineață. Încă mai încercam să-ntorc pe toate părțile faptul că Emmet avusese dreptate, când cineva a bătut cu putere în ușă și amândouă ne-am uitat brusc într-acolo.

— Au venit. Ei nu știu nimic despre Peter, așa că nu scoate niciun

cuvânt despre asta.

— O clipă. Care *ei?*

Aproape că m-așteptam ca de cealaltă parte a ușii să se afle Regele Oberon și Regina Titania{9}.

Claire nu mi-a răspuns. A ridicat scaunul pe care-l trântise, apoi a traversat încăperea, îndreptându-se spre ușă. A tras zăvorul, dar vederea mi-a fost blocată până când a deschis ușa la perete și s-a dat deoparte.

— Te salut din nou, frumoasă doamnă, mi s-a adresat bărbatul care-și spunea Ryder, trecând pragul.

L-am recunoscut imediat – era șeful celor trei oameni ai trenului care mă acostaseră în fața barului. Însoțitorii lui, Birdy și Joe, l-au urmat, ea aruncând scurte priviri furișe în toate părțile, de parcă s-ar fi temut de o ambuscadă. Joe, care mergea agale în spatele ei, mi-a zâmbit larg, arătându-și toți dinții, înainte de a se așeza la o masă de lângă ușa pe care Claire a închis-o apoi, încuind-o astfel.

— V-ați mai întâlnit? a întrebat Claire.

— Da, am avut plăcerea, a răspuns Ryder.

— O clipă, am spus, uitându-mă la Claire. Îi cunoști pe oamenii ăștia?

Ea mi-a întors privirea.

— Nu te teme, Mercy. Ryder e aici ca să ne-ajute.

— La ce să ne-ajute?

— Știe despre Emmet. Ryder are experiență în privința supranaturalului. Am făcut cercetări despre cei nobili, încercând să descopăr de ce a venit Emmet să adulmece pe-aici. Am dat, în cea mai mare parte, de aiureli, dar, când am găsit site-ul lui Ryder…

— O clipă. L-ai găsit *online?*

A strâns din ochi și s-a tras ușor înapoi când mi-a deslușit indignarea din glas.

— S-a oferit să m-ajute. A venit tocmai din Louisiana.

Fiindcă n-a reușit să mă impresioneze cu asta, s-a aplecat spre mine, adăugând pe un ton conspirativ:

— S-a mai ocupat de *daoine sidhe.*

— Ce înțelegi prin „s-a mai ocupat”?

— M-am ocupat, a zis el, bătându-se peste partea de sus a

cuțitului pe care-l purta legat de gambă. Ca și de insecte supranaturale. Schimbă-piele[10], demoni, vampiri… vrăjitori.

Am tresărit, și el a râs.

— Dar tu nu ești vrăjitor. Trebuie să-mprumuți putere.

După cum aflasem de la Jilo, mulți non-vrăjitori erau foarte talentați în privința canalizării energiei, așa că nu-i puneam spusele la îndoială. Mi-am impus să scap de spaima pe care mi-o trezea și să-l privesc prin prisma propriei mele magii. Îl înconjura o aură de energie difuză, violentă. Pete roșii emise dintr-o gaură neagră. Am simțit negura din el recunoscându-mi puterea și trăgând de ea, încercând s-o înghită.

Și-a ridicat brațul, și tatuajul care i-l acoperea în întregime a prins să strălucească, cu o pulsație de energie zvâcnind în goană de-a lungul liniilor. Desenul a-nceput să se schimbe, animându-se sub ochii mei. A continuat să-și țină brațul în sus, arătându-și-l cu mândrie.

— Ai ceva vigoare în tine, fato, a spus, cu o privire lacomă. Sunt sigur că mi-ar plăcea să ți-o storc.

— Ce anume ești tu? am întrebat, neizbutind să-mi iau ochii de la desenul care se tot schimba.

I-am văzut cerneala preschimbându-se, luând înfățișarea unei gravuri a chipului meu, executată cu măiestrie.

Și-a lăsat brațul în jos și mi-am ridicat imediat privirea de la tatuaj la fața lui. Am văzut un zâmbet care m-a îngrețoșat.

— Nu sunt decât un om obișnuit. Un om care și-a acceptat misiunea și căruia i s-a dat puterea necesară pentru îndeplinirea ei. Descopăr o problemă și mă străduiesc din toate puterile s-o rezolv. Unul dintre semenii tăi, unul dintre voi, vrăjitorii, mi-a apreciat eforturile destul de mult ca să-mi dăruiască tatuajul ăsta. Nu numai că-mi oferă un strop de magie proprie, dar mă face aproape imun la magia altora. De-aia n-ai reușit să m-alungi acum câteva zile. Aș fi putut să pun laba pe tine atunci, dar nu era momentul potrivit. E o frumusețe, nu-i așa?

A râs, rotindu-și brațul în fața ochilor, ca să compare imaginea feței mele cu originalul.

— La început a fost o bandă în jurul încheieturii mele, dar crește

atât de frumos.

Cu o străfulgerare, tatuajul și-a recăpătat modelul inițial.

— Simbolurile din tatuaj te-ajută să furi magia altora. Pentru asta există un preț, știi? O să plătești arzând de viu. Am văzut așa ceva întâmplându-se.

— O, sigur c-o să ard, fetico, dar nu azi.

— Cred c-am greșit când v-am invitat aici.

Claire a dat să traverseze cu prudență încăperea, către mine. Am bănuit că, probabil, tocmai rostise cel mai evident eufemism din viața ei.

— Sunt de părere c-ar trebui să plecați cu toții.

— Ei, doar n-o să faci aceeași greșeală de două ori, nu-i așa? a întrebat Ryder și, cât ai clipi, Joe a ajuns lângă Claire și a prins-o în brațe, apăsându-i pe gât lama zimțată a unui cuțit de vânătoare identic cu al șefului său.

— Poate ai vrea să mai încercăm o dată? a adăugat acesta, uitându-se la mine. Ce-ai zice de băutura aia pe care mi-ai refuzat-o acum câteva zile?

— Nu-i faceți niciun rău, i-am rugat.

M-am dus în spatele barului, am găsit trei pahare și le-am umplut. Puteam să-l îndepărtez cumva pe Joe de Claire fără să pățească ea nimic? Îmi simțeam magia înălțându-mi-se în jur în valuri, împinsă de panica mea către limite pe care mă îndoiam că le-aș fi putut controla cu vreun strop de precizie. Trebuia să găsesc o cale de a ajunge la ei fără să i se-ntâmple ceva rău lui Claire. În timp ce așezam cu grijă paharele pe-o tavă, în minte a-nceput să mi se înfiripe un plan, vag conturat.

— Nu. Rămâi unde ești, a poruncit Ryder, și a adăugat: Adu-le-ncoace, Birdy.

Femeia a tresărit la cuvintele lui, nerăbdătoare să-i facă pe plac. Era atât de recunoscătoare fiindcă-l considera bărbatul ei încât părea să nu-i pese că i se dădeau ordine ca unui câine. Când a luat tava, privirile ni s-au întâlnit. A ei s-a înăsprit când a văzut compătimirea din ochii mei.

— Emmet nu e ceea ce crezi că e, am spus, sperând că pot găsi o cale pe care să-i conving că nu merită să-și dea atâta osteneală

pentru el.

— Nu e om, a zis Ryder. Și, pur și simplu, explodează de magie.

A luat un pahar de pe tavă.

— Prin urmare, ce e?

Am păstrat tăcerea și am rămas cu ochii la el, cu mintea alergându-mi de la o poveste plauzibilă la alta. Pentru a nu știu câta oară, mi-am blestemat incapacitatea de a spune minciuni gogonate în orice împrejurare.

— Dacă vrei să-și păstreze ea limba, ai face bine s-o dezlegi pe a ta.

Joe a silit-o pe Claire să deschidă gura și a schimbat poziția cuțitului. Panica îi mărise ochii – ajunseseră cât dolarii de argint.

— E un golem. Un golem. Lăsați-o în pace.

— Ei, să fiu al naibii! a exclamat Ryder, dându-și whisky-ul peste cap. Încă se mai fac așa ceva?

— E, totuși, mai mult decât atât. Trăiește cu adevărat. Nici eu nu pricep cum e cu putință, dar e viu.

— Ai auzit asta, Joe? O bucată de țărână s-a preschimbat într-un om viu, care respiră.

Joe i-a răspuns dând din cap. Birdy a lăsat tava să cadă pe-o masă și s-a postat lângă bărbatul mai tânăr, care tocmai sorbea din paharul lui. Ea și l-a golit dintr-o sorbitură și l-a aruncat spre bar, unde s-a izbit de tejghea, spărgându-se într-o mie de cioburi. Claire a tresărit violent la auzul zgomotului și cuțitul i-a crestat ușor gâtul.

— Stai potolită, i-a spus Ryder. În povestea asta, ești victimă colaterală.

S-a întors spre mine.

— Nu e firesc, un golem cu o minte a lui, a adăugat, adresându-mi-se. Un golem are nevoie de un stăpân. Băiatul tânjește probabil după cineva care să-l controleze, să-l scape de sâcâiala liberului-arbitru și de a conștiinței.

— Așa că vrei să-l transformi din nou în marionetă.

— Nu.

A râs, scoțându-și cuțitul din teacă și despicând cu el aerul.

— Vreau să-l jupoi, asta vreau. În trupul lui a fost îndesată magie adevărată, magie vrăjitorească. O să fac din pielea lui obiecte cu

putere, *talismane,* a precizat, părând să repete un cuvânt abia învățat. Din oasele lui o să fac relicve și-o să-i fierb măduva în *ungiente.*

A pronunțat greșit cuvântul, dar am înțeles că voise să spună *unguente.*

— Pe lumea asta nu există niciun doritor de puteri vrăjitorești care să nu mi-l dea pe primul său născut în schimbul unei părticele din magia golemului tău. Inclusiv babornița aia neagră cu care-ți pierzi timpul.

Cum de știa de Jilo? Dar asta era o întrebare de lăsat pe altă dată.

— Ascultă, am spus. Dacă vrei bani, am din belșug…

— Nu, drăguță, nu fac nimic pentru bani. O fac pentru putere. Flecuștețele pe care-o să le meșteresc din pielea golemului tău se vor vinde în schimbul unui legământ de *obediență* – un alt cuvânt pe care-l folosea ca să impresioneze – și al unui sacrificiu de sânge. Puterea acelui sânge o să-mi aparțină.

A dat scurt din cap către mine.

— Acum cheamă-l. Spune-i să vină aici și, odată ce-o să pun mâna pe el, o să vă las pe voi, frumoase doamne, să vă continuați ziua cum doriți.

— Ajunge, am spus. N-o să te-ajut să-i faci rău lui Emmet ca s-alimentezi o schemă Ponzi[11] magică.

— Oh, domnișorico, nu ți-am cerut ajutorul. Stau cu ochii pe tine de la o vreme și, poate că n-ai băgat de seamă, dar, oriunde te-ai duce, golemul ăsta al tău reușește să fie pe-aproape. Pesemne că nu dă nici doi bani pe prietena ta, aici de față, dar sunt cât se poate de sigur că dă mult mai mult pentru tine. Presupun că, dacă-ncep să tai din tine ca să-l scot pe nemernicul ăla mic, o să-și facă apariția, în loc să plutească în spatele tău, invizibil, ca un soi de înger păzitor neputincios. Ce zici de asta, golemule? Când se rupe creanga, oricum pică totul grămadă, a adăugat, desfăcându-și buzele într-un rânjet.

— Cheamă-l, Mercy. Cheamă-l, s-a jeluit Claire.

Sângele prelins din rana din gât îi umezise bluza.

— Nu e nevoie, s-a auzit, din spatele meu, vocea lui Emmet. Sunt deja aici.

Mi-am întors capul pentru o privire grăbită și m-a inundat un val de ușurare când l-am văzut pe Emmet materializându-se. A întins o mână și mi-a pus-o pe umăr.

— Am promis că-ți stau la dispoziție oricând vei avea nevoie de mine.

— Acum chiar că are nevoie de tine, a rânjit din nou Ryder.

Emmet s-a lipit de spatele meu. Brațele lui m-au înconjurat ca niște cârlige.

— Știi ce sunt eu, nu-i așa, golemule?

Emmet m-a strâns mai tare.

— După marcajul tău, pot spune că ești colector. Ucizi și câștigi putere cu fiecare moarte pe care-o provoci. Te hrănești cu potențialul energetic ai hoiturilor. Practici cea mai josnică speță de magie neagră.

— Da, exact, a răspuns Ryder, scoțându-și cuțitul din teacă. N-ai decât să mă insulți cât vrei, tot o să-ți jupoi pielea. Joe! a ordonat apoi.

Dar băiatul nu s-a supus poruncii nerostite. S-a clătinat pe picioare și s-a prăbușit pe spate, cu Claire scăpată din strânsoarea lui șovăielnică. Birdy s-a repezit să-l ajute, dar a căzut și ea grămadă.

— Cățeaua ne-a drogat, iubitule, a reușit să-i strige lui Ryder înainte de a-și pierde cunoștința.

Vraja pe care-o pusesem asupra whisky-ului funcționase. Sperasem c-o să-l dea gata și pe Ryder, dar el s-a repezit cu cuțitul spre mine, părând neafectat.

Spaima și furia mi s-au unit și m-am concentrat numai și numai asupra armei din mâna lui. Cuțitul a strălucit, mai întâi roșu, apoi albastru, și metalul și-a pierdut forma, devenind mănușă topită, care-a carbonizat carnea de sub ea. Ryder a urlat, apoi și-a prins mâna rănită în cealaltă. În ochi i se citea mânia. Falca i s-a desprins din încheieturi, ca a unui șarpe, și a vomitat pe podea două globuri negre, urât mirositoare. S-au rostogolit, dovedindu-se apoi a fi niște creaturi mici, dar oribile, șobolani cu fețe aproape omenești, care au traversat podeaua în grabă, înconjurându-mă. Din degetele lor foarte umane au ieșit gheare ascuțite ca briciul, spintecând podelele de lemn ale localului. Claire a țipat și s-a cocoțat pe tejghea. Mi-am

lăsat magia să mă ducă imediat lângă ea.

— Dă-le foc, Mercy, a spus Emmet, pe un ton atât de lipsit de teamă, atât de prozaic.

Fără să stau pe gânduri și fără să-mi fac nici cea mai mică grijă pentru Birdy și Joe, care continuau să zacă inconștienți acolo unde căzuseră, mi-am ridicat mâna și am trimis o flacără albastră, strălucitoare și dogoritoare, încercuind cu ea rozătoarele și pe dementul care le invocase. Creaturile s-au tras mai aproape de Ryder, apărându-l, încercând zadarnic să stingă flăcările. Focul s-a înălțat ca un zid între noi și rozătoarele au pocnit ca slănina în tigaie și au ars, emanând o duhoare de pucioasă. Când ultimul său apărător a căzut, Ryder a urlat, dar, spre surprinderea mea, și-a ridicat brațele și a-nceput să cheme flăcările la el. O lecție veche, prima învățată de la Jilo, mi-a revenit în minte. Îi trimisesem energie și acum putea s-o folosească după bunul lui plac. Proasta de mine. Proastă. Proastă.

Emmet s-a repezit în fața mea și a lui Claire și a construit cât ai clipi un scut de lumină, separându-ne de Ryder. În timp ce priveam din spatele acelei energii și mă rugam să ne poată proteja, Ryder a chemat flăcările în corpul său, urlând ca-n agonie, dar primind puterea cu încântare. După ce a absorbit și ultima urmă de foc, a tras spre el trupurile fără vlagă ale lui Joe și Birdy. Toți trei s-au comprimat și s-au avântat în aer, făcându-se nevăzuți sub ochii noștri.

— Au scăpat, a spus Emmet, întorcându-se spre noi.

Am dat din cap, străduindu-mă să pricep cele întâmplate. În locul unde stătuse Ryder, podeaua era plină de arsuri și de zgârieturi adânci, lăsate în urmă de ghearele creaturilor. Mirosul de pucioasă, de carne arsă și de ozon îmi făcea greață.

— Dar sunt totuși mândru de tine, a adăugat el. Te-ai apărat admirabil.

— Dar, dacă ai fost aici tot timpul, de ce nu ne-ai sărit în ajutor mai curând?

— Ți s-a oferit o ocazie să înveți. M-am amestecat numai când ai fost amenințată.

— Dar o răniseră pe Claire.

— Ea nu se află în grija mea.

M-a săltat de pe bar și m-a așezat pe podea. Nu și-a retras mâinile după ce m-a lăsat jos. M-a privit blând.

— Pentru tine sunt… *răspunzător*.

— Claire se afla în pericol, am spus, desprinzându-mă din strânsoarea golemului.

Mă domina cu înălțimea lui și mi-am lungit gâtul ca să-l privesc în față. Avea o expresie atât de calmă, de prozaică. Era de-a dreptul exasperant. Dacă nu m-ar fi salvat cu câteva clipe înainte, probabil că i-aș fi tras un pumn.

— Ar fi trebuit s-o ajuți.

— Voia să fiu ucis și pielea să-mi fie purtată ca un veșmânt.

M-am uitat la el. M-am uitat la Claire. Dreptatea era de partea lui.

— Emmet nu se află aici ca să-mi facă vreun rău mie sau copilului, i-am spus viitoarei mele soacre. Nu e o amenințare pentru tine, pentru Colin sau pentru Peter, am continuat.

— Dar pot avea încredere că n-o să dezvăluie ce a aflat despre Peter? a întrebat ea, apoi a adăugat: La naiba, măcar în tine pot avea încredere?

— O să-ți păstrez secretul, dacă așa vrea Mercy, a răspuns Emmet. Atâta vreme cât adevărata natură a lui Peter nu reprezintă o amenințare pentru ea.

— Peter n-ar putea fi niciodată o amenințare pentru mine, am spus. Da. Vreau ca asta să rămână numai între noi.

— Dar sentimentele tale pentru el nu se schimbă acum, când știi că nu e om obișnuit, într-o mai mare măsură decât mine? a întrebat Emmet, cu o neîndoielnică melancolie în glas.

Am simțit privirea lui Claire sfredelindu-mă ca un burghiu înfipt în metal.

— Cred că undeva, în adâncul minții, am știut dintotdeauna că e mai mult decât un simplu om. Așa că nu, am răspuns, uitându-mă în ochii lui Claire, sentimentele mele pentru Peter nu s-au schimbat.

Chipul ei s-a domolit la auzul cuvintelor mele, însă satisfacția din zâmbetul lui Emmet mi-a dezvăluit că simțea că-ntrezărea o breșă.

17

Ușa a-nceput să se zdruncine, în timp ce loviturile de pumn pe care le primea răsunau în încăpere. Am tresărit cu putere.

— Deschideți! a strigat Peter, părând speriat de moarte.

A continuat să bată, în vreme de Claire s-a dezmeticit, smulgându-se din tăcerea uluită, și a traversat încăperea ca să-i deschidă. Imediat ce a tras ea zăvorul, Peter s-a întins de dincolo de prag, a prins-o de sub umeri și a tras-o spre el, îmbrățișând-o scurt. Când a îndepărtat-o, ea a rămas locului, plină de ipsos, de parcă n-ar fi știut ce trebuia să facă. Ochii lui s-au rotit grăbiți prin bar, m-au descoperit și, câteva secunde mai târziu, m-a luat în brațe. Îi simțeam bătăile inimii.

— Ești teafără? a întrebat, slăbindu-și strânsoarea atât cât era nevoie ca să mă examineze din priviri.

— Teafără și nevătămată. Așa suntem cu toții, am răspuns, încercând să-l liniștesc, dar a dat cu ochii de podeaua distrusă.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat aici?

— Mama ta a fost o proastă, a zis Claire, închizând ușa. A luat prietenii drept dușmani și dușmanii drept aliați.

— OK, dar asta mă lasă tot al naibii de nelămurit.

Pe Peter nu-l mai auzisem niciodată rostind vreun cuvânt cât de cât vulgar sau obscen în prezența mamei lui. Am bănuit că numai propria rușine a împiedicat-o pe Claire să-l plesnească.

— Suntem OK, am repetat.

— Ar fi trebuit să știu că ești aici, a zis Peter, remarcând în sfârșit prezența lui Emmet. Când apar probleme, nu se poate să nu fii tu prin apropiere.

Emmet și-a ținut limba în frâu, dar ochii lui negri îl străpungeau pe Peter ca două pumnale.

— Domnul Clay tocmai a salvat viața mamei tale, pe a soției tale și pe a fiului tău, a spus Claire, lăsându-se să cadă pe un scaun. Îi datorezi recunoștință. Ca și mine. E un om de onoare.

Expresia lui Peter începuse să se îmblânzească, dar Emmet a ales cel mai prost moment cu putință ca să clarifice un lucru.

— Încă nu e soția lui, a declarat, pe ton prozaic.

Fața lui Peter a căpătat culoarea roșie a unui măr glazurat și ochii aproape că i-au ieșit din orbite.

— Nu din punct de vedere legal, m-am amestecat eu, prinzându-l strâns de braț, dar da, din oricare alt punct de vedere.

Figurile celor doi bărbați s-au schimbat de parcă s-ar fi dat huța pe o scândură, căci fruntea lui Peter s-a destins, pe când Emmet a strâns din sprâncene. În minte mi-a venit o întrebare și mi-am îndreptat toată atenția spre Peter:

— Ce te-a făcut să vii aici? De unde-ai știut c-avem necazuri?

— M-a chemat Colin.

— Dar tatăl tău e la pescuit, cu prietenii. N-avea de unde ști, a zis Claire, ridicându-și privirea spre el.

— Nu tata, a răspuns Peter. Fiul meu. Știu că sună a nebunie curată, dar l-am simțit chemându-mă. Am știut că e aici și am știut că e speriat. Am lăsat totul baltă și am alergat încoace.

Mâna mi s-a dus pe burtă. *Jumătate vrăjitor și jumătate zână – oh, micuțule, o să fii într-adevăr imprevizibil și greu de controlat. A mai existat oare vreodată cineva ca tine?*

Peter a zâmbit și și-a pus mâna peste a mea.

— Cred că băiatul meu seamănă cu mama lui.

Zâmbetul i-a pălit.

— Ce-i cu mirosul ăsta?

— E o poveste lungă, am început eu.

— Am timp.

Peter m-a condus către scaunul aflat lângă cel al mamei sale.

— Dați-i drumul.

— Mama ta credea că reprezint un pericol pentru tine și pentru copilul vostru, a spus Emmet, fără niciun strop de emoție în glas.

Ca și cum ar fi citit lista de ingrediente a unei rețete.

— Aș vrea să-mi povestească ele, mulțumesc, a zis Peter, strângând pumnii și încordându-și umerii.

— Lasă-l să vorbească, a intervenit Claire.

— Așază-te, i-am sugerat eu, sperând că astfel o să-și lase trupul să se relaxeze.

A răsucit un scaun și s-a așezat cu brațele sprijinite de spătarul

lui, dar nu s-a relaxat deloc.

— Bineînțeles că nu sunt un pericol nici pentru ea, nici pentru copil. Am jurat s-o protejez pe Mercy până când se va putea apăra singură.

— N-ar trebui să se apere singură. Eu ar trebui să fiu cel care o apără.

— Tu nu stăpânești magia, dar te însori cu o vrăjitoare care e una dintre ancorele barierei. Ca să îndepărtezi pericolele pe care le va-nfrunta e nevoie de o mare putere și, repet, tu nu ai deloc așa ceva.

Peter a dat să se ridice.

— Stai jos, i-a poruncit Claire.

Peter a șovăit, nehotărându-se dacă s-o asculte sau să-l azvârle pe Emmet afară din bar.

— Are dreptate, fiule. Îmi pare rău. Știu că ți-ar plăcea să fii tu cel care o ocrotește pe Mercy, dar azi am văzut cu ce se luptă. Ești un om bun – un om puternic – dar nu ești *decât* un om.

A rostit cuvintele în grabă, ca și cum s-ar fi temut că eu sau Emmet am fi putut avea ceva de obiectat.

— Lucrurile pe care le-am văzut eu azi… există monștri. Ești dator, față de Mercy și de fiul vostru, să fii destul de bărbat și să-l lași pe domnul Clay s-o învețe tot ce trebuie să știe. Nu-i sta în drum. Eu am făcut-o, și n-a lipsit mult ca să dăm serios de necaz. Dac-o iubești, trebuie s-o lași pe ea să fie cea puternică.

— Trebuie să mă-ntorc la lucru.

Peter s-a ridicat împingându-se în masă și ne-a lăsat pe toți trei cu ochii la ușa pe care-a trântit-o în urma lui.

— O să fie OK, a spus Claire, după câteva clipe de tăcere. Îmi cunosc băiatul. E speriat, dar o să-și revină. Tu ești universul lui.

— Oamenii speriați fac prostii, am spus, fără să mă gândesc, de fapt, cum se potrivea asta cu ceea ce făcuse Claire, care-l invitase pe Ryder, cu tot cu banda lui, în viețile noastre, dar, cuvintele odată rostite, nu le-am mai putut lua înapoi.

— Da, facem, a spus ea. Trebuie să-ți cer scuze, domnule Clay. M-am înșelat, atât în privința naturii tale, cât și în privința intențiilor tale. Sper că mă poți ierta. Mă rog să-ți poți ține cuvântul și să păstrezi tăcerea, spre binele fiului meu și al lui Mercy.

— Colectorul te-a pedepsit deja mult mai drastic decât aș fi făcut-o eu vreodată. În privința lui Peter, o să îngenunchez pe altarul lui Harpocrate[12].

Claire s-a uitat la mine, în așteptarea unei explicații.

— Așa spune Emmet „ne-am înțeles".

Ea a dat din cap.

— Cred c-o să mă-ntind puțin, a spus. Nu știu cum o să putem deschide diseară cu toată mizeria asta. Dumnezeule, duhoarea! S-ar putea să fie nevoie de mai multe zile ca să dispară.

— Odihnește-te, i-a spus Emmet. Ca semn de bunăvoință, o să repar podeaua stricată și o să vă scap localul de mirosul ăsta. E un mod de a „limpezi atmosfera" dintre noi, o dată pentru totdeauna.

Și-a lăsat capul pe-o parte și a zâmbit. Părea foarte încântat de jocul lui de cuvinte, dar Claire era prea copleșită de cele petrecute ca să-l remarce. A dat doar din cap și a ieșit din încăpere.

Imediat după plecarea ei, golemul a început să dreagă stricăciunile. Scândurile podelei au părut să se repare la nivel molecular și zgârieturile adânci au întâmpinat cu bucurie întoarcerea rumegușului care le umpluse până de curând. Urmele de arsură s-au deschis la culoare, apoi au pălit, recăpătându-și nuanța inițială. Înainte de a reface totul, Emmet s-a oprit pentru câteva clipe.

— Ca să clarificăm un lucru, mi-a spus, abilitatea unui fetus de a-și chema tatăl când se află în pericol nu le e caracteristică vrăjitorilor. Ține de magia zânelor.

18

Familia mea și Emmet se ocupau de ultimele pregătiri pentru curățarea vechiului spital, dar gândul meu zbura în altă parte. Iris mă avertizase că scoaterea demonului din Old Candler va fi o adevărată provocare, însă mi-era greu să mă concentrez. Nu mă gândeam la altceva în afară de fiul meu. Cum avea să fie viața lui. Cum avea să fie el. Cum puteam să aflu dacă s-a consemnat ceva despre nașterea vreunui hibrid, vrăjitor și zână, fără ca unchiul și mătușile mele să-mi pună niște întrebări încuietoare? Deși eram sigură că pot avea încredere în ei, simțeam că trebuie să respect promisiunea pe care i-o făcusem viitoarei mele soacre. Regretam că-i dezvăluisem lui Oliver chiar și numai cât spusesem despre îndoielile lui Claire în privința lui Emmet. Dar puteam găsi ceva cu care s-acopăr asta. Nu știam ce anume, dar ceva tot aveam să găsesc. Îmi făgăduisem de curând că-n viața mea nu vor mai exista minciuni, dar făgăduiala aceea era, probabil, cea mai gogonată dintre ele. Încercând să evadez din labirintul propriilor gânduri, m-am străduit mai mult să mă concentrez asupra cuvintelor lui Iris.

— Acum o sută de ani, ora vrăjitoarelor încă mai exista, a spus ea, scoțând din bufet câteva obiecte esențiale pentru ritualul de curățire și punându-le într-o pungă pentru alimente. Lumini electrice, schimburi de noapte, restaurante cu program douăzeci și patru din douăzeci și patru. Toate astea au cam desființat-o.

— Cum adică? am întrebat.

După ce așteptasem o viață, reușisem, în sfârșit, să pătrund în interiorul lumii magiei. În ciuda altor griji, voiam să absorb cât mai multe informații, cât mai repede cu putință.

— Păi ora vrăjitoarelor n-a avut niciodată nimic de-a face cu o oră sau alta indicată de ceas. Nu e la miezul nopții. Nu e la trei dimineața. E, pur și simplu, ora la care dorm majoritatea minților conștiente. Realitatea devine puțin mai *maleabilă,* mai *flexibilă,* când lumea din jurul unui vrăjitor visează. Atunci e mai ușor să lucrezi cu magia, îi imprimi realității voința ta folosind mult mai puțină energie. Acum oamenii sunt treji la orice oră. Lumea e mereu în

stare de veghe – calculând, măsurând.

Iris și-a privit lista.

— Salvie, levănțică și uleiuri de cedru.

S-a uitat la mine.

— Știi că toate astea n-au niciun efect asupra spiritelor, cu atât mai puțin asupra demonilor, da?

— Atunci de ce le folosim?

— S-ar putea să nu aibă efect asupra niciunui Bau Bau, s-a amestecat Oliver, dar au asupra oamenilor care intră acolo unde au fost spirite.

— OK, am spus, clătinând în același timp din cap, ca să dau de înțeles că nu-l puteam urmări.

— Salvia nu alungă spiritele, a continuat Iris, dar le maschează mirosul. Spiritele miros a ozon, iar demonii, a pucioasă sau a ouă stricate. Un om poate să nu-și dea seama că simte mirosul, dar, la un anumit nivel, îl înregistrează. Iar spiritul se poate folosi de această percepere ca de o ușă prin care să se-ntoarcă în acel loc.

— Cu alte cuvinte, ce nu știi nu-ți poate face niciun rău.

— Asta numai după ce au fost îndepărtate spiritele, bombonico, a zis Ellen. Ierburile și uleiurile fac, pur și simplu, locul mai plăcut. Cu cât mai puțin înfricoșătoare sunt vibrațiile într-un anumit loc, cu atât e mai puțin probabil să se uite cineva după fantome, invitându-le din neglijență să se întoarcă.

— Dar sarea afectează demonii nemijlocit, a spus Iris, făcându-l pe Oliver să chicotească, ca și cum cuvintele ei ar fi invocat o amintire. Când reușește unul să se materializeze în realitatea noastră, la început e foarte mic, cu trupul alcătuit dintr-o substanță asemănătoare cu mucusul.

— Gândește-te la melci sau la limacși, a zis Oliver, clătinând cutia cu sare gemă pusă de Iris pe masă.

— Pfui, s-a strâmbat Ellen. Am detestat întotdeauna sărarea. Sunetele scoase de creaturile alea, de parcă ar sfârâi sau ar chelălăi.

Mă uitam la toți trei, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Bunicul tău obișnuia să ne ia cu el la vânătoare, cum îi plăcea s-o numească, mi-a explicat Iris.

— Ellen era un pic cam prea feminină ca să savureze aspectele

cele mai subtile ale capturării, a adăugat Oliver.

Ea a alungat amintirea cu o fluturare de mână, înfiorându-se.

— Însă, pe de altă parte, a continuat el, mama ta era ceea ce bântuia coșmarurile puișorilor de demon.

Au izbucnit toți trei în râs în același timp, apoi au spus, într-un glas:

— Joagărul vechi.

Îi iubeam pe toți trei atât de mult, iar ei păreau s-o iubească atât de mult pe mama… Uitam întruna că, după cum spunea chiar ea, o despărțiseră de mine. Dragostea pe care păreau să i-o poarte cu toții nu se potrivea cu versiunea ei despre cele petrecute. Eram sigură că, din partea lor, exista destulă dragoste ca să îndrepte nedreptățile săvârșite de Ginny. Asta numai *dacă* izbuteam vreodată să-mi readuc toată familia laolaltă. Deocamdată aveam de înfruntat un demon. Am lăsat deoparte gândurile despre mama.

— Ca să fiu sinceră, a spus Ellen, aș fi preferat să nu fim nevoiți să ne ocupăm acum de asta. Avem deja destule pe cap.

— Și eu simt la fel, a răspuns Iris, dar cei care renovează clădirea stabilesc orarul. Trebuie să-l expediem pe Barron înainte ca Old Candler să-nceapă să slujească noului său scop. Nu vreau să risc, nu știu ce ar putea face altminteri.

Emmet a intrat în încăpere aducând cu sine o cutie prăfuită, probabil scoasă dintr-un cotlon îndepărtat al podului.

— Vă rog pe toți să vă gândiți bine și să renunțați la tonul glumeț al pregătirilor. Riscați s-o liniștiți pe Mercy, insuflându-i falsa senzație că se va afla în siguranță în timpul confruntării cu Barron. E-adevărat că nu reprezintă cel mai mare rău pe care l-a cunoscut vreodată lumea, însă e un parazit și-și alege victimele dintre cei slabi și nevârstnici, care nu se pot apăra singuri. Nu uita, Mercy, demonul ăsta se ospătează cu copii.

— Ai dreptate, a dat din cap Iris. Bineînțeles că n-avem intenția să-l desconsiderăm pe demon și eu i-am explicat deja foarte clar lui Mercy cât de periculos va fi să-l înfruntăm.

— Dar suntem pur și simplu încântați s-o avem alături de noi, pentru că este una *dintre noi,* a adăugat Ellen.

Știam ce vrea să spună. Simțeam și eu același lucru. Pentru prima

oară, puteau să mă includă în loc să mă inducă în eroare sau să mă deruteze, ca să fiu protejată.

— Dar tu ai dreptate, Moș Ene, a zis Oliver. Trebuie să lăsăm glumele și joaca deoparte, asta e treabă serioasă. Ești sigură că vrei și poți să iei parte, Gingersnap?

— E pregătită, a răspuns Emmet, în locul meu.

Și-a înălțat bărbia și s-a uitat în jos, la mine, cu mândrie. Rezultatele acțiunilor mele împotriva lui Ryder îl impresionaseră mai mult decât pe mine însămi. Însă îi cerusem să nu le dea celorlalți amănunte despre problemele noastre de la Magh Meall. După ce terminam cu Barron, aveam să lansăm o versiune asupra căreia căzuserăm de acord.

— Dar are nevoie de un exemplu de sobrietate din partea voastră.

Oliver s-a uitat oricum la mine în așteptarea unui răspuns.

— Are dreptate, am spus, sunt gata s-o fac. Știu că e o treabă serioasă, periculoasă, dar o *vom* face împreună.

— Atunci e-n ordine.

Iris s-a întors spre Emmet.

— Ai ales o păpușă?

— Da, a răspuns el, scoțând o păpușă veche, de porțelan, din cutia pe care-o adusese.

A pus-o pe masă, lângă proviziile așezate acolo de Iris. Am observat că mâinile păpușii fuseseră legate cu o panglică roșie.

— E gata pentru animare, dar simt că trebuie s-așteptăm până ce se apropie mai mult momentul propice folosirii.

— Oh, a zis Ellen. Trebuie neapărat s-o folosim pe asta?

— E singura făcută în întregime din lut. Vasul trebuie să fie din pământ.

— O clipă, m-am amestecat, ce-o să facem cu păpușa?

— Bunicul tău l-a închis pe Barron în spital, mi-a răspuns Emmet. Ne trebuie un vas în care să-l transportăm în noua lui casă. Un vas ademenitor. Un vas viu.

— O să-i dați viață păpușii?

— O imitație a vieții, a spus Iris.

— Foarte asemănătoare cu prima animare a trupului meu, a adăugat Emmet.

— O să-i dăm cu toții câte o parte din noi, Gingersnap, nu mai mult decât e necesar pentru ca energiile combinate să-l deruteze pe Barron, făcându-l să creadă că e vorba de un copil.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, m-a lămurit Iris, când vine să ia copilul, îl închidem în păpușă. Apoi putem să înlăturăm vraja bunicului tău, să eliberăm spiritele captive acolo și să-l ducem pe Barron într-un loc mai sigur, până când ne dăm seama cum să-l trimitem înapoi, acolo unde se afla înainte de a-l invoca Gilles.

— Toate astea ți se par OK? m-a întrebat Emmet.

Mă îmbolnăvea gândul că foloseam drept momeală ceva atât de asemănător cu ceea ce fusese Emmet până nu demult.

— Ce altceva propui? a zis Iris. Să folosim un copil în carne și oase? Sau să mergem la adăpostul de animale și să luăm un cățeluș?

— Sigur că nu, am gemut eu. Dar Emmet…

— Grija ta mă impresionează, însă păpușa nu conține scânteia de viață pe care mi-a dat-o mie bariera. Va fi așa cum eram eu înainte de a mă atinge bariera, un vas gol. Nimic mai mult.

Totuși, nu știam sigur ce simt în privința asta. Chiar înainte ca bariera să contopească la un loc cele nouă esențe ale creatorilor lui Emmet și să creeze o singură personalitate, îl considerasem pe acesta mai mult decât un „vas gol”. Oare propriile sentimente mă făcuseră să proiectez asupra lui mai mult decât exista cu adevărat? Oare, când eliberase golemul, bariera se aflase sub influența modului în care-l percepeam eu?

— Gata, luăm toate astea și plecăm? Mergem la Candler? a întrebat Oliver, smulgându-mă din reverie.

Am dat din cap, și mătușile mele și-au înșfăcat gențile, iar Oliver a luat în primire tot ce pregătise Iris. Eu am înhățat păpușa. Știam că împotrivirea mea era irațională, dar nu suportam s-o ducă Emmet spre locul sacrificării.

— A fost ideea mea, m-a asigurat el, încă o dată.

Oliver și Iris au plecat în aceeași mașină, iar eu și Emmet ne-am urcat într-a lui Ellen. Trebuia să ajungă Oliver primul, ca să aibă timp să-i farmece pe paznicii de curând instalați. Candler nu mai era părăsit și asta mă deranja – primul semn vizibil al lucrărilor de

restaurare era lumina care strălucea jur-împrejurul unei clădiri ce zăcuse în întuneric toată viața mea.

Nu mă așteptasem să văd că parcarea fusese deja extinsă și că deschiderea prin care coborâsem în căutarea lui Jilo era acum acoperită de pavaj, pecetluită pentru totdeauna.

— Se zvonește că vor să taie stejarul cel bătrân, să facă loc pentru câteva mașini în plus, a zis Ellen, când mergeam pe urmele automobilului lui Oliver. Am crezut că Iris o să moară de apoplexie. Știi, acum a pus o vrajă asupra copacului. Oricine o să-ncerce să-i facă vreun rău o să regrete amarnic.

Mătușa mea mi-a zâmbit în oglinda retrovizoare.

— O știi pe Iris și dragostea ei pentru istorie.

— Bravo ei, am comentat.

Stejarul Candler era sacru și pentru mine.

Mulțumită puterilor de convingere ale lui Oliver, atât magice, cât și izvorâte dintr-un simplu simț înnăscut al propriilor drepturi, nu numai că ni s-a permis să intrăm, ci am fost chiar conduși înăuntru de paznicul de serviciu.

— În seara asta, să nu lași pe nimeni altcineva să intre, iar mâine dimineață să uiți, te rog, că noi am fost aici.

— Desigur, domnule Taylor, a răspuns omul. Vă urez tuturor o seară frumoasă.

Încă nu reușeam să mă împac pe deplin cu priceperea lui Oliver de a-i face pe alții să i se supună, cu modul în care le impunea voința lui, fără nici cea mai mică mustrare de conștiință. Poate că pe mine tocmai conștiința mă împiedica să-mi folosesc talentul ăsta la fel de bine ca el.

Ușa încă nu se închisese bine în urma noastră când l-am auzit pe Emmet spunând:

— Simt că aici ceva e altfel decât ar trebui.

Ne-am oprit cu toții brusc și mi-am dat seama că familia mea încerca să simtă ce simțise el.

— Eu nu simt nimic, a zis Ellen, și s-a uitat la mine clătinând din cap.

— Ba nu, a contrazis-o Iris. Emmet are dreptate. Cineva a fost aici în seara asta. S-a folosit de magie.

— Magie a sângelui, am spus, când am simțit groaza victimei năpustindu-se asupra mea.

— Da, a întărit Emmet, și am citit în ochii lui că e mândru de mine, eleva lui eminentă.

Mă uitam, uluită, cum învăța să se conecteze la sentimentele omenești. Părea să simtă dragostea, poate și furia, dar la durerea victimei reacționa cu detașare. Empatia încă îi era străină… cel puțin în ceea ce-i privea pe necunoscuți. Eu simțeam durerea și spaima femeii. Fiindcă victima fusese o femeie – o știam fără dubiu. Senzația că fusese trădată de bărbatul care o adusese acolo mi-a frânt inima. M-am trezit strângând în brațe păpușa ca să mă liniștesc.

— Mă tem că e mai mult decât atât, a spus Oliver, conștientizând pe deplin tot ce ne înconjura. Lipsește ceva, ceva care ar trebui să fie aici, dar nu este.

— Demonul a plecat, a zis Iris, pe un ton care dovedea că nici ea însăși nu putea încă să accepte asta pe de-a-ntregul. Simt un gol, un vid acolo unde se afla răul.

M-am pus în mișcare, lăsându-mă condusă de simțul vrăjitoresc, care n-avea aproape nicio legătură cu celelalte cinci simțuri, cele obișnuite. Familia mea și Emmet m-au urmat, ca un scut din magiile noastre combinate, strâns împletite, protejându-ne în vreme ce ne continuam drumul prin holul principal, spre o scară ce fusese blocată mai multe decenii de-a rândul. Ușa de oțel fusese scoasă, ba nu, smulsă din balamale, și zăcea la câțiva pași distanță de locul unde se aflase mai înainte.

— Acolo, jos, am spus, lăsându-mi picioarele să mă poarte pe treptele care duceau la subsol.

Și ușa din celălalt capăt fusese smulsă din balamale. Se afla la câțiva metri distanță, îndoită în formă de U. În hol domnea semiîntunericul, singurul bec golaș răspândea un cerc de lumină insuficientă. Cioburile de sticlă înșiruite pe podea dovedeau că alte becuri fuseseră sparte. După ce mi s-au obișnuit ochii cu lumina sărăcăcioasă, am zărit cadavrul parțial ascuns în spatele ușii metalice curbate. O pereche de picioare în pantaloni de dril ieșea în afară, unul încălțat cu un tenis murdar, iar celălalt gol și răsucit

către noi, astfel încât oja roz fosforescentă era vizibilă chiar și în semiîntuneric.

Mirosul care venea din spatele ușii era de nesuportat. Mi-am dus mâna la nas. Voiam să mă opresc, dar trupul meu continua să înainteze. Când am ajuns destul de aproape ca să pot privi peste ușă, am țipat fără să vreau.

— O, Doamne!

Și m-am oprit.

Cadavrul nu avea tors, doar un ciot ciopârțit, care ieșea cu vreo zece centimetri în afara jeanșilor îmbibați de sânge. Acolo, sub roșul care colora carnea rămasă, am recunoscut partea rămasă dintr-un tatuaj: picioarele portocalii ale unei păsări celebre din desenele animate. Fără să-mi fi propus în mod conștient s-o fac, magia mea a încărcat încăperea, aducând la viață o viziune a violenței săvârșite acolo.

I-am văzut pe oamenii trenului. Joe o ținea pe Birdy, iar Ryder o tăia cu un *athame,* un pumnal pentru ritualuri. Îl strângea în mâna stângă și îl manevra cu greutate. Țipetele lui Birdy mi-au răsunat în urechi – urlete de durere care-ți frângeau inima și rugăminți neluate în seamă. Fața lui Joe era înclinată în sus și încordată într-o expresie de extaz sexual și aproape religios, în timp ce-l ajuta pe Ryder să-și săvârșească actul trădător. M-am întors cu spatele și m-am grăbit să mă-ntorc la familia mea, dar m-am împiedicat de ceva. Păpușa mi-a zburat din brațe și s-a spart când s-a izbit de podea. Am căzut în genunchi și m-am sprijinit în mâini, iar Emmet s-a repezit spre mine, încercând să mă prindă. M-am uitat peste umăr, să văd de ce anume mă împiedicasem și am icnit de groază în timp ce Emmet mă lua în brațe, strângându-mă la piept ca să mă apere de ororile pe care le văzusem. Mă împiedicasem de un braț, de o palmă cunoscută și de un antebraț tatuat, parțial acoperit de oțelul topit al unui cuțit de vânătoare.

— A jertfit-o pe Birdy, am spus, la urechea lui Emmet. A jertfit-o pe Birdy pentru putere.

— Așa s-ar părea, a răspuns el, depunându-mă, fără să se grăbească, în brațele întinse ale mătușii Iris.

— O cunoșteați pe femeia asta? a întrebat ea.

M-am gândit cât de multe îi puteam povesti fără să dezvălui adevărul despre Peter.

— Era o prietenă de-a voastră?

— Nu, nu o prietenă. Ea și amicii ei au încercat să le folosească pe Mercy și Claire drept momeală ca să mă captureze pe mine, a răspuns Emmet. Perechea femeii ăsteia, un bărbat pe nume Ryder, s-a înhăitat cu un vrăjitor, cu unul adevărat, care l-a marcat, făcând din el un colector. Străduindu-se să mă apere, Mercy i-a stricat însemnul. Bănuiesc c-a chemat demonul, oferindu-i libertatea în schimbul puterii pe care Mercy a luat-o de la el.

— Dar cum s-a putut folosi de Birdy ca să-l invoce? am întrebat. Credeam că demonul e atras doar de copii și de inocenți. Aș zice că Birdy nu era nici una, nici alta.

Ellen și Oliver s-au îndepărtat de noi, ca să examineze ce rămăsese din Birdy.

— Mă tem, bombonico, a spus Ellen, cu lacrimi șiroindu-i pe obraji, că a existat un copil. Birdy asta a voastră era gravidă.

19

M-am retras în camera mea imediat ce ne-am întors acasă. Eram secătuită psihic și istovită. În ciuda ororilor din ziua aia, am dormit buștean. Nu m-am trezit până a doua zi, după prânz, dar, imediat ce m-am ridicat din pat deprimată, m-am dus de-a dreptul în Cimitirul Colonial. Trebuia s-o găsesc pe Jilo și să vorbesc cu ea despre tot ce se-ntâmplase. Nu cunoșteam pe nimeni cu o experiență cât de cât apropiată de a ei în privința invocării demonilor, a puterii împrumutate și a canalizării iubirii încotro nu trebuia. Avea să mă dojenească, încântată, fiindcă o „turtă de noroi” se îndrăgostise de mine și mi-ar fi prins cu siguranță bine râsul pe care aveau să ni-l stârnească amândurora comentariile ei răutăcioase. În plus, n-o mai văzusem de la ceremonia Arborelui Vieții și-i simțeam lipsa.

Aproape de capătul cimitirului opus porții, unde aleile se uneau într-un V, pentru a deveni una, stătea scaunul ei pliant, verde și uzat. Partea de sus a termosului se sprijinea de brațul lateral, lăsând să i se vadă conținutul. Am zărit și o foaie de hârtie îngălbenită, lipită cu scotch de suprafața laterală a termosului. Dar eram prea departe ca s-o pot citi. M-am tot uitat în zare, căutând-o din priviri pe Jilo pe măsură ce mă apropiam de imitația ei de birou, dar n-am zărit-o deloc, nici vizual, nici altminteri. Am tresărit când am dat cu ochii de sulurile de bani gheață îndesate în termos. Nu mai văzusem niciodată atâtea bancnote la un loc. Am întins mâna către un sul de hârtii de o sută de dolari. O răbufnire de energie mi-a urzicat palma și mi-a ars degetele. M-am uitat la bilet. „M-am retras din afaceri. Ia cât mi-ai dat și niciun bănuț în plus.”

— Se pare că mama Jilo și-a închis prăvălia.

Vocea groasă venea din spatele meu. M-am întors și am văzut silueta dominatoare a lui Adam; îi ajungeam până la umăr. Lucra la postul de poliție de dincolo de zidul cimitirului, așa că întâlnirea cu el în Colonial nu m-a surprins.

— Te-am zărit la poartă. M-am gândit să te urmăresc înăuntru și să aflu dacă știi ceva despre asta, fiindcă tu și Mama ați fost foarte apropiate în ultimele câteva luni.

Cum și de ce anume ne supraveghea pe mine și pe Jilo mi s-a părut mai puțin important decât ceea ce se-ntâmpla cu ea.

— N-am idee, am răspuns, mai mult pentru mine decât pentru detectiv. Acum câteva zile nu era cu totul în apele ei, dar nu m-am așteptat câtuși de puțin să facă așa ceva.

— Era întoarsă pe dos? Poate pe bătrâna doamnă o amenința cineva.

La asta am izbucnit în râs.

— Ai auzit să fugă Jilo vreodată de vreo luptă?

A zâmbit.

— Cred că nu.

A întins o mână către termos, dar i-am îndepărtat-o.

— Nu te sfătuiesc să faci asta, am spus, decât dacă o parte din banii ăia îți aparțin.

— Nu, nu. N-am venit niciodată la mama pentru servicii „profesionale”. Am stat doar cu ochii pe ea, ca să m-asigur că se descurcă fără probleme. La urma urmelor, suntem aproape rude.

— Și eu am, într-un fel, impresia că face parte din familie, am spus, amuzându-mă când am văzut că asta l-a luat oarecum prin surprindere.

— Taylorii și-au unit forțele cu ale Mamei Jilo? Dumnezeu să ne aibă pe toți în pază.

S-a foit stânjenit și a ridicat din umeri, răsucindu-și partea de sus a trupului, ca să nu se mai uite direct la mine. Postura lui mi-a spus c-ar fi fost mai încântat dacă balanța tradițională a puterii ar fi păstrată.

— Ei, dacă vorbești cu Mama, spune-i c-am întrebat de ea. Și anunță-mă dacă e OK, da?

— Sigur.

Atâta lucru puteam să fac. Mă îngrijora retragerea neașteptată a lui Jilo, dar îmi spuneam întruna că oțelul nu se deformează atât de lesne.

Adam și-a fluturat scurt mâna dreaptă.

— OK, o să te caut mai târziu, a spus, apoi s-a uitat în jos, la aleea din dreapta a V-ului, paralelă cu șirul de pietre de mormânt.

Am oftat încet. Ce mai rămăsese din Birdy avea să fie descoperit

în scurt timp și Adam urma să ne facă din nou o vizită oficială. Spre surprinderea mea, s-a oprit brusc, s-a întors și s-a apropiat de mine cu câțiva pași repezi.

— Oh, a zis, pe acel ton inocent care, după cum ajunsesem să-nvăț, însemna că urmează să-mi trântească imediat ceva semnificativ, ca să vadă cum reacționez.

Eu îi ascund niște lucruri, iar el își lansează bombele asupra mea. S-a zis cu nou-înfiripata noastră prietenie.

— Bătrânul pe care l-am găsit. Străunchiul lui Peter.

N-am spus nimic, privindu-l întrebătoare.

— Am terminat de examinat obiectele ascunse în căptușeala pardesiului său.

— Nu înțeleg.

M-am prefăcut că nu aflasem deja de la Jilo despre mica avere pe care Peadar o avea asupra lui.

— Ce era acolo?

— Ăă, doar câteva obiecte personale, a răspuns Cook. O să le predăm curând familiei Tierney. Ai grijă ce faci, OK?

Am dat din cap și el s-a îndepărtat din nou. M-am bucurat că familia lui Peter urma să intre în posesia comorii rămase de pe urma lui Peadar. M-am luptat cu valul de vinovăție care-mi amintea că fusesem poarta prin care părăsise acesta lumea noastră. Dar nu-mi permiteam tocmai acum luxul să mă scald în el. Mi-am rotit privirea prin cimitirul ca prin farmec lipsit în totalitate de turiști, am închis ochii și mi-am vizualizat casa. Senzația de alunecare m-a amețit și m-a năucit puțin, dar, când am deschis ochii, stăteam lângă garaj. Era destul de ușor, dar până atunci nu încercasem să mă teleportez decât pe distanțe mici și către locuri pe care le cunoșteam foarte bine. Nu mai încercasem să găsesc o anumită persoană și, oricât de apropiate ajunseserăm eu și Jilo să fim, n-aveam idee unde locuia de fapt.

M-am concentrat asupra ei, i-am văzut cu ochii minții ridurile dese și modul în care se întretăiau acestea, și ochii ca mărgelele de abanos. Mi-a apărut imaginea unei încăperi, nu a celei magnifice, colorate în albastru-bântuit, ci a unei camere de zi cu jaluzelele bine trase. Am simțit răcoarea și umbra, zumzetul unui ventilator

portabil, jaluzelele unei ferestre săltate de vântul de afară, lumina soarelui strecurându-se și întinzându-se pe câțiva centimetri din încăpere și apoi dispărând. O voce, vocea lui Jilo, fredonând o melodie pe care n-am recunoscut-o. O cutie grea în poala ei. Senzațiile au devenit mai intense.

— Lasă-mă-n pace, fetițo, a zis Jilo. Azi nu vreau să te văd deloc.

Și-a fluturat mâna și camera s-a deformat în fața ochilor mei, aproape pierzându-și contururile. N-aveam chef să mă las dată afară și m-am simțit foarte mândră de mine când am reușit să-mi păstrez concentrarea. Pentru câteva clipe, ne-am înfruntat într-o partidă de skanderberg; ea se străduia să mă facă să plec, eu insistam să mă lase să mă apropii. Lumea ei s-a înălțat, plutind ca un balon de săpun, s-a deschis și mi s-a răspândit în jur, iar senzația de alunecare a dispărut. Câștigasem lupta, dar Jilo izbutise să mă țină la distanță într-o măsură suficientă pentru ca, în loc să apar în fața ei, în cameră, să mă trezesc în fața unei case de țară vechi, care, din câte vedeam eu, s-ar fi putut afla oriunde între Valcosta{13} și Florence{14}. Acoperiș din tablă roșie, ruginită. O verandă lată de jur-împrejur, sclipiri de albastru-bântuit decolorat pe copertină și vopsea cojită, de aceeași nuanță, pe tocul ușii din față și pe ale ferestrelor.

Însă patru dintre simțurile mele obișnuite îmi spuneau că recunosc locul. Am recunoscut scrâșnetul pietrișului sub tălpi când am făcut câțiva pași către casă și elasticitatea treptelor când am urcat pe verandă. Mi-am dat seama că era casa în care mă adusese Jilo în ziua înmormântării lui Ginny, când pusese stafia bunicului detectivului Cook să mă răpească, să mă orbească și să mă aducă acolo. Atunci fusesem atât de speriată de Jilo și de magia ei! Acum, în loc să mă tem de ea, mă temeam *pentru* ea. E bizară iuțeala cu care ți se poate schimba lumea. Am întins mâna spre ușa de plasă, dar aceasta s-a deschis înainte de a apuca s-o ating.

Un bărbat tânăr, foarte înalt, o versiune mult mai tânără și cumva, mai masculină a lui Jilo, s-a oprit în cadrul ei, blocându-mi drumul. Era îmbrăcat simplu, cu un tricou alb fără mâneci și cu jeanși prea largi. Îi susținea o curea lată, de piele, dar lăsau să i se vadă vreo cinci centimetri din partea de sus a boxerilor și nu i se

ridicau decât cu doi sau trei deasupra părților anatomice indecente.

— Zice că nu vrea să te vadă.

Lipsit de moliciunea sudică, cu care erau obișnuite urechile mele, accentul lui m-a șocat.

— Cine ești? am întrebat, încercând să fac cuvintele să sune ca și cum aș fi avut dreptul să pun întrebări.

Și-a lăsat capul pe spate și a râs.

— Chiar nu mă recunoști, nu-i așa?

A ieșit din casă, închizând cu hotărâre ușa în urma lui.

— Ca să fiu sincer, și eu abia dacă te mai țin minte. Când ai venit ultima oară aici erai un șoricel atât de speriat! Și uită-te la tine acum, doldora de magie din creștet până-n tălpi și câtuși de puțin înfricoșată.

S-a apropiat și s-a oprit la numai câțiva centimetri de mine, încercând să mă intimideze cu înălțimea lui.

Ușa casei s-a deschis singură.

— Martell! a tunat vocea lui Jilo.

Tânărul s-a dezumflat la auzul ei.

— A, doar o necăjeam un pic, bunico.

— Martell.

I-am repetat numele, înțelegând că era strănepotul pe care-l ajutase Jilo să evadeze din închisoare după ce fusese arestat, ca suspect de uciderea lui Ginny. Ca să-l ajute să fugă, Jilo curbase lumina în jurul lui, făcându-l invizibil, însă apoi avusese probleme când încercase să adune destulă putere ca să îndrepte lumina la loc. Îmi mărturisise că prima întrebuințare a puterii pe care i-o dăruisem fusese anularea invizibilității lui, dar nu mă gândisem prea mult la asta.

— Mă bucur că te văd, în sfârșit. Acum dă-te deoparte și lasă-mă să vorbesc cu Jilo.

A ezitat, dar s-a auzit din nou vocea ei.

— Las-o să intre. E o Taylor, și Taylorii nu înțeleg sensul cuvântului „nu”.

Am întâlnit privirea lui Martell. După o ultimă sfidare, o avertizare care spunea clar că-și iubește străbunica, s-a dat la o parte.

Am deschis ușa de plasă și am intrat în camera întunecată. Toate jaluzelele erau trase și toate luminile stinse. Piedicile din calea luminii nu păreau atât o încercare de a ține la distanță căldura clădirii încinse în timpul zilei, ci mai degrabă un semn de doliu.

— Ce naiba vrei?

Întrebarea s-a auzit venind din cel mai îndepărtat colț al încăperii. Zumzetul ventilatorului a încetat când degetele ei noduroase au ieșit din umbră, oprindu-l.

— Să te văd. Să mă conving că ești bine sănătoasă.

Am făcut doi pași spre ea, apoi m-am oprit, șocată de ceea ce vedeam. Părea să se fi contractat cumva, mototolindu-se. Părul i se transformase într-o luptă a oțelului cu zăpada, nemaipăstrând nimic din negrul de cărbune de acum câteva zile. Povara anilor pe care reușise să-i țină la distanță părea s-o fi prins din urmă peste noapte.

— N-ai de ce să-ți faci griji pentru Jilo. E doar sătulă până peste cap. Sătulă de oameni proști și de dorințele lor prostești. De lenea care-i face să vină la Jilo, pentru magie, în loc să pună osul la treabă ca să capete ce vor. S-a săturat să tot sape și s-a săturat de Hoodoo. Nu mai vrea puterea. S-a săturat de magie și e al naibii de sigură că s-a săturat de Taylori, a zis, apoi s-a oprit brusc. Jilo nu se referă la tine, fetițo.

Vocea i s-a îmblânzit.

— Jilo n-o să se sature niciodată de Mercy a ei.

Mi s-a pus un nod în gât și m-am grăbit să m-apropii și să mă așez pe podea, lângă scaunul bătrânei, cu picioarele încrucișate. Și-a întins mâna rece și cu piele tăbăcită și a început să-mi mângâie părul.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat, Jilo. Ce s-a întâmplat cu adevărat, am spus.

Între noi s-a așternut tăcerea și mi s-a părut c-a rămas neștirbită câteva minute.

— Afurisitul ăla de unchiu-tău, s-a mulțumit ea apoi să spună.

— Oliver? am întrebat, nedumerită.

— Mai ai și alții? a ripostat, făcându-mă să-mi dau seama că, Erik și Connor nemaifiind printre noi, lista se redusese, într-adevăr, la unul singur.

— Ce-a făcut?

— Nimic, a răspuns ea, și, pe de altă parte, totul.

A început să fredoneze din nou, mângâindu-mi părul.

— Jilo a văzut, a spus, în cele din urmă. A văzut toată blestemăția.

— Nu înțeleg.

— Oh, m-a lămurit ea, foindu-se țeapănă pe scaun, el nu voia să-i facă nimic rău lui Jilo, dar a pus-o să stea acolo, lângă tine, în arborele ăla al lui. La început, Jilo n-a văzut nimic. A făcut doar ce i-a zis unchiu' tău. A pulverizat parfum. Ți-a pus pământ în mână și-a turnat whisky peste el. Dar n-a văzut nimic. Nu-nainte de-a se uita-n ochii tăi. Pe urmă a văzut tot. Toată viața lui Jilo i-a trecut pe dinainte, de parc-ar fi fost pe moarte. A văzut fiecare hotărâre pe care-a luat-o. A văzut cum i s-a legat fiecare acțiune de alta. Și-a văzut fiecare greșeală în parte. Și tot răul pe care l-a făcut, în amănunt. Jilo s-a văzut din afară și ce-a văzut era rău. Jilo a văzut fiara care-o așteaptă dincolo. Stă pur și simplu și-așteaptă, cu dinții ei ascuțiți, ca să-i înfulece lui Jilo inima păcătoasă. Pentru Jilo e prea târziu, fetița mea. Răul pe care l-a făcut e făcut. Știe c-o să răspundă pentru asta. Dar nu se-adâncește mai mult de-atât. Jilo a terminat-o cu magia.

N-ar fi trebuit s-aștept atât de mult înainte de a trece pe la Jilo, dar o crezusem întotdeauna cioplită din granit și placată cu oțel. Nu-mi trecuse prin cap c-ar fi putut să aibă *ea* nevoie *de mine.* Mi-am îndreptat spatele, văzând-o mai clar acum, după ce ochii mi s-au obișnuit cu semiobscuritatea. Părea fragilă, dacă nu cumva deja zdrobită. Trebuia s-aleg între menajamente și adevărata dragoste. Am optat pentru un echilibru precar al amândurora, începând cu cea din urmă.

— Și ai de gând să stai în gaura asta până la moarte?

A râs spart, cu amărăciune.

— Aia o să vină după Jilo mai curând decât crezi, fetițo.

— Ba nu, am spus, ridicându-mă și uitându-mă în jos, la ea, cu asprime. N-o să mă părăsești așa. Nu mă-ndoiesc c-ai făcut niște lucruri de care-ar trebui să-ți fie rușine. Dar, după părerea mea, în loc să stai aici și să jelești…

— Ei, ai grijă cum vorbești cu Jilo…

— Și-n loc să-ți plângi de milă, am continuat, cu și mai multă vehemență, cât mai ai suflare în tine, ar trebui să ieși și să repari câte ceva din răul pe care l-ai săvârșit.

— Jilo…

Și-a pipăit pe bâjbâite unul dintre nasturii rochiei, cu buza de jos ieșindu-i în afară.

— E prea bătrână. Prea obosită. Ce s-a făcut e făcut.

— Dar ce nu s-a făcut nu e făcut, am ripostat, tăioasă.

Vocea mi s-a oprit în gât.

— Am nevoie de tine, Mamă. Am nevoie de tine.

Și-a ridicat privirea spre mine, cu ochii umezi.

— Și de ce-ți trebuie ție un lucru stricat, ca Jilo?

I-am luat amândouă mâinile. Erau, oh, atât reci, de parcă viața ar fi început deja să le părăsească.

— Pentru că ești singura în care sunt sigură că pot avea încredere. Fără rezerve.

M-a măsurat de sus până jos.

— Ești sigură?

— Da, am răspuns, fără ezitare.

— Ei, poate că n-ar trebui, a mărturisit, retrăgându-și mâinile.

— De ce spui asta?

— Ei, pen’ că amândouă știm că-i o mincinoasă patentată și pen’ că, dacă spune vreun adevăr, nu-l spune tot. Jilo știe ceva despre tine. Despre familia ta. Ticălosul ăla mic, cel căruia îi ziceați Wren. Nu uita, a-nceput să stea cu ochii pe familia ta, pentru Jilo, cu mult înainte să te naști. Dacă Jilo-ți spune ce ți-a ascuns, încrederea aia s-ar putea să-ți dispară.

M-am uitat la ea îndelung, făcând-o să se simtă stingheră, poate pentru prima oară în viață.

— Spune-mi.

Inima îmi bătea nebunește, dar mi-am silit vocea să rămână egală, calmă.

Și-a rotit privirea în jurul meu, apoi și-a lăsat-o să-i coboare în poală.

— Mătușile alea frumoase ale tale te mint, fetițo. Nu ca Jilo, doar

nerostind adevăru', te mint fățiș. Jilo crede că s-ar putea să-și fi dat seama și Ginny, dar nu e sigură. Iris și Ellen însă, ele știu. Trebuie s-o fi știut tot timpul.

— Ce anume știu? am întrebat, devenind nerăbdătoare.

Magia mea a atins-o când am simțit nevoia să-i pătrund în minte și să-i citesc gândurile. Undeva, în adânc, știam ce-o să spună chiar și fără să-i răscolesc amintirile, dar trebuia, totuși, s-aud din gura ei.

Ochii i s-au înălțat, cu neliniște, până ce i-au întâlnit pe ai mei.

— Mama ta, Emily. N-a murit când te-a născut. Nu e moartă nici acum.

Nu-mi trecuse niciodată prin minte c-o s-ajung să mă bucur fiindcă Jilo se folosise de Wren ca să-mi spioneze familia, dar aveam, în sfârșit, ocazia să aflu adevărul de la un martor cumva obiectiv. M-am așezat din nou la picioarele ei.

— Povestește-mi totul.

20

Jilo și-a lins buzele uscate și s-a pregătit să vorbească.

— Știi că Wren stătea cu ochii pe familia ta pentru mine.

Am dat din cap, remarcând că se repeta; dar nu i-am atras atenția.

— Ei, el e cel care i-a spus lui Jilo. El a văzut-o pe mama ta umblând în jurul casei în ziua când trebuia să fie coborâtă în mormânt. A spus că umbla de colo-colo, căutând ceva.

Din propria sa voință, mâna mi s-a dus la lănțișorul de care atârna medalionul mamei.

Jilo a dat să continue, dar, înainte să apuce, Martell a dat buzna pe ușă.

— Bunico, trebuie să vii să vezi ceva.

A alergat înapoi, pe verandă.

— La naiba, a spus și vocea i-a ajuns la noi, prin ușa de plasă.

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Jilo și m-am grăbit să mă ridic în picioare. M-am oprit s-o ajut pe ea să-și salte de pe scaun trupul ușor și fragil.

Pe urmă am lăsat-o să se descurce singură și m-am grăbit să ies. De pe verandă n-am văzut nimic neobișnuit, nimic care l-ar fi putut face pe Martell să intre în starea în care se afla. Am coborât în curte, lângă el, și i-am urmărit privirea către cer. Un arc întunecat, ca un curcubeu văduvit de culori, se întindea de-a lungul orizontului vestic. În cele câteva clipe în care l-am privit, și-a schimbat nuanța de la cea a oțelului la cea a granitului și apoi la cea a cărbunelui.

Jilo a ajuns pe verandă și s-a aplecat în afară, studiind fenomenul. Arcul a început să se lățească, devenind o perdea întunecată, care nu ascundea ce se afla de cealaltă parte, ci secătuia mai degrabă lumea de culoare, lăsând totul în alb și negru… și apoi toată lumina a dispărut, n-a mai rămas decât întunericul.

— Veniți amândoi aici. Plecați din curte.

Vocea lui Jilo tremura.

— Mișcați-vă! ne-a poruncit, fiindcă nu ne clinteam.

Martell încremenise locului, fascinat, neclintit ca o statuie. L-am

înșfăcat de mână și propria mea groază mi-a dat putere să-l trag după mine pe pietriș, în susul treptelor și-n casă, pe urmele lui Jilo.

Ne-am uitat pe fereastră în timp ce vălul de pe cer începea să se închidă în jurul nostru. Se apropia și se mărea, cu marginile curbându-i-se unele către altele, încercuindu-ne.

— Bunico, ce-i asta? a întrebat Martell, tremurând.

Spaima îi alungase fanfaronada care nu-i stătea în fire, pentru a-l dezvălui pe băiețelul inocent din spatele acesteia.

— O să fie OK, i-am spus, apoi m-am trezit uitându-mă la Jilo pentru confirmare.

Ea n-a zis nimic. S-a plimbat de la o fereastră la alta, îndepărtând jaluzelele. Fiecare fereastră era rama unui întuneric tot mai dens. Banda de negură se transformase, devenise devoratoare de lumină. M-am cutremurat când mi-am dat seama că nu se mai mărea, ci începuse să se contracte, ca un șarpe care te strânge din ce în ce mai tare. Pentru noi, lumea de dincolo de strânsoarea aia își încetase existența. Pe marginea interioară, aflată din ce în ce mai aproape, ultima fărâmă de albastru al cerului verii era secătuită de culoare și lumină. Cerul a prins să ne apese, făcându-și simțită greutatea, iar pământul de sub noi se cutremura. Ca o bulă ce se ridică la suprafață, lumea din jur se înălța, dând naștere unei sfere în contracție neîntreruptă. Era ca o gaură neagră care absoarbe totul.

Jilo s-a întors spre mine și i-am citit groaza în ochi.

— Vine după Jilo.

Vocea îi era o șoaptă tot mai stinsă.

— Îmi pare rău că vă prinde și pe voi, a zis, continuând să se uite la mine. Bunicii tale îi pare tare rău, a adăugat, trăgându-l pe Martell spre ea.

M-am uitat pe ferestre, dar dincolo de ele nu se mai vedea nimic. Lumea se oprea la ochiurile de sticlă, care au început apoi să crape, sub apăsarea tot mai puternică. Toate sunetele au încetat când cenușiul s-a infiltrat în pereți, absorbind deja tapetul decolorat, cu model floral, al lui Jilo, anihilându-l.

Pereții au început să ni se curbeze în jur și scândurile podelei să se încovoaie văzând cu ochii. Am alergat la Jilo și i-am luat pe ea și pe Martell în brațe. Băiatul tremura și, în loc să opună rezistență, s-a

agățat de mine. Nu știam dac-o să meargă. Nici măcar nu mai eram sigură că mai exista ceva în afara acelei bule trepidante, dar i-am înșfăcat pe amândoi și i-am strâns cu putere. Am închis ochii și m-am concentrat, gândindu-mă la casa mea.

Următorul lucru de care-mi aduc aminte e c-am simțit căldura soarelui pe față și am auzit ciripit de păsări și zgomotul traficului. Am deschis ochii și eram în grădină, încă strângându-mi autostopiștii la piept cu disperare. Martell s-a desprins, a făcut câțiva pași împleticindu-se și a început să icnească, părând gata să verse. Jilo m-a privit cu ceva mai presus decât respect, ceva apropiat de venerație și uimire.

— Fii binecuvântată, copilă, a șoptit, apoi s-a dus lângă nepotul ei și l-a bătut pe umăr, liniștindu-l.

— Îi aduc niște apă, am spus, îndreptându-mă spre ușa bucătăriei.

— Dacă unchiul tău mai are vreun strop din scotchul ăla, rămân îndatorată, a răspuns Jilo, bătându-l o ultimă dată pe Martell pe umăr.

Am zâmbit. Oricum o fi fost sau nu în rest, bătrâna era rezistentă; începuse deja să-și revină.

Am intrat în vila tăcută trimițând un impuls supranatural, ca să văd dacă avea să ricoșeze, întorcându-se la mine din vreun colț al clădirii. Nimic; nu era nimeni acasă.

M-am dus în bibliotecă și am găsit niște whisky pentru Jilo, apoi am trecut prin bucătărie ca să-nșfac două pahare, dintre care am umplut unul în întregime cu apă, iar pe celălalt cu lichidul mai tare, doar pe jumătate. M-am întors în grădină și n-a lipsit mult ca să scap paharele când am văzut-o pe Iris stând lângă masă, vizavi de Jilo și de un Martell cu aer insolent, prăbușit în scaunul lui. Se ferea ostentativ să se uite la mătușa mea și mima plictiseala. I-am întins apa și a luat-o nezicând nimic.

— Martell, a spus Jilo.

El și-a îndreptat ușor spatele.

— Mulțumesc, a spus, destul de apatic, și a început să bea uitându-se la paharul pe care i l-am întins lui Jilo cu ochi lacomi, de minor căruia alcoolul îi e interzis.

— Mulțumesc, fetița mea, a zis Jilo.

— Oh, Dumnezeule! a exclamat Iris. Oare eu chiar nu te-am învățat nimic? Astea-s paharele noastre de zi cu zi, nu cele pentru musafiri. Tânărul acesta, Martell – aici a înălțat dintr-o sprânceană, probabil amintindu-și unde și când îi auzise numele pentru prima oară – mi se pare flămând, și tu nu-i poți oferi nimic mai bun decât apă?

— Mi-ar prinde bine să mănânc ceva, a zis Martell.

— Țț țț, a zis străbunica lui. Martell, aici ești oaspete.

— Dar, bunico, am spus doar că...

Tânărul a tăcut când Jilo a făcut ochii mari, arătând cu degetul spre el.

— Mulțumim, domnișoară Iris, dar nu-i nevoie să li se dea atâta atenție lui Jilo și băiatului.

Iris a râs.

— Scuză-mă, Mamă, dar aici nu suntem de acord. Dacă, după toți acești ani, Mama Jilo Wills ne onorează casa cu prezența ei, e într-adevăr o ocazie care merită să i se acorde toată atenția.

S-a uitat la mine cu un zâmbet larg, pieziș, care i-a încrețit colțurile ochilor. Îmi dădeam seama că sperase întotdeauna să apară o șansă de a pune capăt discordiei dintre noi.

Jilo a păstrat tăcerea. A sorbit prelung din băutura ei, și-a închis și redeschis încet ochii, încântată ca o pisică grasă lângă un foc dogoritor.

— Martell, dragule, a spus Iris, iar el a privit-o cu o răceală probabil exersată ore în șir în fața oglinzii. Ce-ar fi să vii cu mine-n bucătărie și să-mi spui ce ți-ar plăcea?

Martell nu era prost. De data asta, s-a uitat la Jilo, așteptându-i părerea. Ea a dat din cap și i-a făcut semn să plece.

— Du-te, băiete. Nu sta să pierzi vremea aici. Ajut-o pe domnișoara Iris.

— Am înțeles, a răspuns el, și pur și simplu a alergat să-i deschidă ușa mătușii mele.

După ce ușa s-a închis în spatele lor, m-am așezat lângă Jilo.

— Ce-a fost asta? Ce fel de forță ar fi putut să-nghită așa lumea din jurul nostru?

S-a ferit să se uite în ochii mei. Avea sprâncenele lăsate-n jos și

mâna dreaptă i-a tremurat, apoi i s-a ridicat, ca să-și atingă părul.

— Wren ăla n-a fost singurul demon cu care-a făcut Jilo un târg de-a lungul anilor. A respectat majoritatea înțelegerilor, dar cu vreo câteva a-ncercat să scape mai ușor.

Bătrâna și-a dres glasul.

— De când cu unchiul tău și cu arborele lui, Jilo n-a mai avut inima să facă pașii ce trebuiau făcuți ca să-i țină pe cei furioși în frâu.

— Care-ar fi fost pașii ăia? am întrebat, cu prudență.

— Trebuie să jertfești ceva ca să-i împaci, un sacrificiu.

— Sânge, am spus, și în minte mi-a venit prima noastră întâlnire de la răscrucea ei, mi-am amintit că avea o găină vie într-un sac de pânză groasă.

Și-a înălțat privirea, clătinând din cap, și și-a adus mâinile în față, cu palmele în sus.

— Prea mult sânge. Prea mult sânge pe mâinile astea.

I le-am luat într-ale mele și i le-am strâns.

— Ar putea fi așa cum crezi și, dacă e, o să găsim o rezolvare. Dar nu sunt sigură că atacul a fost îndreptat împotriva ta și nu într-a mea, am zis, cu gândul la Ryder și Joe și la ceea ce-i făcuseră lui Birdy. Singurul lucru pe care-l știu e că, în momentul de față, casa asta e cel mai sigur loc pentru tine și Martell. Cel puțin până descoperim ce s-a-ntâmplat de fapt acolo.

— Ți-ai ieșit cu totul din minți, fetițo?

Jilo a râs. Nu era un râs vesel. Suna mai degrabă ca atunci când încerca să-și ascundă de mine părțile bune.

— Îi spui lui Jilo că vrei să-și petreacă noaptea sub acoperișul casei familiei Taylor?

— Da, exact asta am spus.

— Așa ceva n-o să se-ntâmple.

— De ce nu? Ești prea bună pentru noi, sau noi suntem prea buni pentru tine?

Fața i s-a adunat într-o aglomerare de riduri și pleoapele i s-au strâns, îngustându-i ochii care-au ajuns niște linii subțiri.

— Familia ta n-o să îngăduie asta niciodată.

— Oh, ceea ce va îngădui familia mea o să te surprindă, așa cred.

Ai văzut cum s-a întrecut Iris pe sine la vederea ta.

— Jilo e în curtea ei, nu sub acoperișul ei. Între astea două e-o mare diferență.

— Nu mi-e cunoscută. Tocmai ți-a târât nepotul înăuntru, cu tot cu pantalonii lui cu turul căzut. Ascultă, chiar vrei să te-ntorci acolo… acolo unde crezi că vrea cineva să-ți facă de petrecanie?

A rămas neclintită, întrebându-se dacă pericolul în care s-ar fi putut afla merita să-și sacrifice mândria.

— Nu știu. Jilo are în spate o întreagă istorie cu familia Taylor…

— Și istoria e tot ce-a mai rămas. Spune-mi, cu care Taylor încă în viață mai are Mama Jilo Wills vreo socoteală pe răboj?

— O să aibă cu tine, dacă-i mai vorbești pe tonul ăsta.

N-am putut să mă abțin. Am izbucnit în râs, și apoi a început și ea să chicotească.

— Haide, i-am spus. Vino înăuntru.

M-am ridicat, m-am dus la ușa bucătăriei și am ținut-o deschisă, ca Jilo să intre înaintea mea.

— Nu, a spus, câteva clipe mai târziu. Jilo n-o să intre prin spate.

Și-a împins scaunul și s-a sprijinit de masă ca să se ridice.

— Tu ai crescut într-o lume foarte diferită de aia-n care a crescut Jilo. În tinerețea lui Jilo, ușa din spate era singura pe care putea să intre într-o casă șic de-a albilor.

A ocolit cu greu masa până când s-a proptit bine pe picioare.

— Când era tinerică, Jilo și-a făgăduit ceva și, mă jur pe Dumnezeu, are de gând să-și țină făgăduiala aia.

— Ce făgăduială? am întrebat, lăsând ușa să se închidă la loc.

— Jilo și-a făgăduit că, dac-o să pună vreodată piciorul în casa Taylor, o să intre pe ușa din față. M-ai auzit?

— Da. Cred că-nțeleg.

Am luat-o de braț și am condus-o dincolo de poartă, dând ocol casei, până la intrarea din față. Am urcat treptele și ne-am oprit în fața ușii.

— Ei, atunci haide, i-am spus, arătând spre sonerie.

A întins mâna. M-a impresionat felul în care-i tremura, cu arătătorul înfiorându-se, de parcă s-ar fi așteptat să aibă un șoc la atingerea soneriei. A apăsat o dată, scurt, apoi înc-o dată, cu mai

multă putere. Și-a retras mâna și și-a îndreptat spatele, ca să pară mai înaltă. Și-a înălțat capul atât cât i-o permitea gâtul când mătușa mea a venit să deschidă, zâmbitoare și ușor nedumerită. Iris s-a uitat la mine pentru o explicație. Aș fi ridicat din umeri, dar momentul mi s-a părut, cumva, solemn.

— Jilo și-a promis dintotdeauna că, dac-o să intre vreodată în casa noastră, o s-o facă pe ușa din față.

În ochii lui Iris s-a citit înțelegerea, întristându-se ușor, în ciuda zâmbetului ei.

— Da, firește. Intră, Jilo, te rog, a spus, retrăgându-se ca să-i facă loc.

— Înainte de asta, Jilo trebuie să lămurească un lucru, a zis bătrâna, aruncându-mi o privire care-mi sugera c-aș face bine să-mi țin gura.

— Da? a întrebat Iris, iar zâmbetul i-a dispărut.

— Înainte de a intra Jilo, e corect să știi. Păcatele ei se-ntorc acasă, ca găinile pe stinghie. Îi oferiți lui Jilo adăpost și s-ar putea să vă treziți amestecați fără de voie în porcăriile ei.

— Adăpost?

Iris s-a uitat la mine, încercând s-adune informații din expresia feței mele.

Probabil c-a acceptat orice o fi văzut acolo.

— Taylorii pot suporta tot ce aruncă lumea asupra lor. Intră, Mamă.

— Mulțumesc, a spus Jilo, săltându-și cu delicatețe piciorul peste prag.

21

O dimineață frumoasă a urmat unei nopți care s-a îndurat să fie lipsită de evenimente. Iris ne-a servit un mic dejun în stil sudist, așa cum îl voia întotdeauna Connor, a prăjit totul și a adăugat câte-o fâșiuță de unt deasupra. Martell s-a repezit la farfurie și, după câteva mulțumiri și complimente, Jilo a făcut același lucru. Fiindcă stomacul meu nu suporta așa ceva, mi-am pregătit un castron cu un simplu terci de ovăz, îndulcit cu zahăr brun. Mulțumită că oaspeții noștri erau încântați, Iris m-a sărutat pe creștet, s-a scuzat și a plecat să se ocupe de straturile de flori.

— Mătușa ta ne-a îngăduit cu multă amabilitate să ne petrecem noaptea aici, oh, ca și unchiul tău, de altfel.

Jilo vorbise despre Iris cu toată sinceritatea, dar, după cum am remarcat, comentariul despre Oliver era ușor forțat. În seara dinainte, unchiul meu se întorsese acasă și, voind să-și toarne ceva de băut, intrase în bibliotecă, unde dăduse cu ochii de mine, de Jilo și de Iris discutând despre evenimentele zilei, bătrâna fiind îmbrăcată într-unul dintre halatele lui Iris.

— Bine, atunci, se mulțumise să spună și, după ce-și turnase un whisky dublu, ieșise fără să mai adauge nimic.

— Ai încredere în mine, am zis eu. Fiind vorba de tine și de unchiul meu, aia a fost o urare de bun venit cu fanfară.

Dacă Ellen venise cumva acasă, o făcuse cu mult timp după ce noi ceilalți ne retrăseserăm cu toții la culcare, așa că n-am avut ocazia să-i vedem reacția.

Eram nerăbdătoare să continui discuția pe care-o începusem cu Jilo înainte ca lumea să se prăbușească literalmente peste noi. Însă nu m-aș fi simțit în largul meu reluând-o în bucătăria familiei, mai ales de față cu Martell. Trebuia să am răbdare. M-am ridicat și m-am dus la chiuvetă, să-mi curăț castronul înainte de a-l pune în spălătorul de vase. Când mi-am aruncat privirea pe fereastră, l-am văzut pe Adam Cook stând de vorbă cu Iris. Avea o expresie serioasă; probabil că fuseseră găsite rămășițele lui Birdy.

— A venit detectivul Cook, i-am spus lui Jilo și am traversat

încăperea, ca să deschid ușa pentru el și pentru Iris. Adam, am zis, în loc de salut. Ne întâlnim din nou, după numai o zi.

— Într-adevăr, a întărit el. Mă bucur să văd c-ai dat de Mama.

S-a întors spre Jilo.

— Mi-am făcut griji pentru tine.

— Nu-i nevoie să duci grija lui Jilo, a râs ea pe-nfundate.

— Mă bucur totuși că te văd.

A făcut o pauză, dând ușor din cap către ea. Și s-a uitat din nou la mine.

— Deși în dimineața asta am trecut pe-aici dintr-un cu totul alt motiv.

I-am arătat scaunul de lângă Jilo și am mai tras unul pentru mine. N-am spus nimic, m-am mulțumit să ridic din sprâncene, în semn că poate continua. S-a foit pe scaun și picioarele un pic prea lungi i s-au lovit de partea de dedesubt a mesei.

— Domnișoară Taylor – Mercy, s-a grăbit el să se corecteze – ai fost cumva, din întâmplare, pe malul fluviului azi-noapte? Poate în apropiere de Elba Island Road?

Am clătinat din cap, ușurată fiindcă mărturisirea purului adevăr avea să-mi fie de folos de data asta.

— Nu, nicăieri prin apropiere. De ce întrebi?

— Bun, a zis el, fără să răspundă. Doamna Weber e cumva acasă?

— Nu, acum nu. Mătușa Ellen a ieșit probabil să facă puțină mișcare sau poate e în piața orașului, am răspuns și Adam s-a încruntat. Își redeschide florăria.

— A, mă bucur pentru ea, a zis.

— Da, cred că ai într-adevăr motiv, deși acum, cu toate buchetele pe care le pregătește pentru nunta cu Tucker, își este cel mai important client.

— Aveți cumva idee unde și-a petrecut noaptea? Știți dacă e cumva posibil să fi ieșit cu domnul Perry?

— E foarte posibil, a răspuns Iris, dar nu sigur. Mi-a spus că Tucker se duce la Atlanta, să rezolve o problemă de afaceri ivită pe neașteptate și că nu știe dac-o să se-ntoarcă la timp pentru o trecere în revistă a mostrelor din meniul ales de ea pentru nuntă.

— Și asta a supărat-o? a întrebat Adam.

Pe buzele lui Iris a apărut un zâmbet subțire.
— A deranjat-o. Dar nu s-a supărat. Adam, poate-ar fi cazul să ne spui despre ce e vorba.
— Bine, a acceptat el. Șalupa domnului Perry a fost adusă de apă la mal acum o oră, în apropierea cotului de lângă Falligant Avenue. Doi puștani au văzut-o și s-au dus la bord, s-arunce o privire.
— Oh, pentru numele cerului! a exclamat Iris și a izbucnit în râs.
I-am simțit ușurarea fiindcă vizita n-avea nicio legătură cu sinistra noastră descoperire din fostul spital.
— Deci Tucker nu și-a asigurat bine șalupa și doi adolescenți au luat-o pentru o plimbare de plăcere. Probabil aceiași care-au raportat la poliție.
— Nu, a contrazis-o Adam. Am motive să cred că lucrurile stau altfel.
S-a uitat la mine.
— Tu nu ești de acord cu căsătoria lui Ellen cu Tucker, nu-i așa?
— Ascultă, am spus. Am acceptat relația lui Ellen cu Tucker. Și în viața mea personală se petrec prea multe chestii ca să umblu prin oraș ținându-mă de hoții și vandalisme mărunte. Poți să-l asiguri pe Tucker că n-am nicio legătură cu asta.
Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred că pot fi bănuită de așa ceva.
— Mă tem că nu pot face asta, a răspuns Cook. Șalupa nu era goală. Domnul Perry se afla la bord. Mă tem că e mort.
Am tresărit. Am văzut-o pe Iris devenind lividă și clătinându-se ușor, șocată. Jilo s-a întins și i-a luat mâna.
— Îmi pare rău să aflu asta, am spus, deși, în realitate, îmi părea rău mai mult pentru Ellen decât pentru Tucker.
Cu un sentiment de vinovăție, m-am întrebat cum avea să afecteze dispariția lui Tucker afacerile încă în fașă ale lui Peter.
— Ei, sună aproape sincer, a zis Cook.
Mi-am dat brusc seama că ne reîntorseserăm la Cook și domnișoara Taylor.
— Am avut întotdeauna senzația că nu-ți pasă prea mult de Perry.
— Păi, tipul nu mi-a plăcut niciodată, dar… ei bine, totuși îmi pare rău. Nu doream să pățească așa ceva. Ellen o să fie distrusă.

M-am întrebat dacă va găsi destulă putere ca să treacă peste o nouă tragedie.

— Ce i s-a întâmplat?

— Încă nu mi-este permis să vă dau toate amănuntele.

S-a întrerupt, fixându-mă hotărât cu privirea.

— Dar moartea lui ni se pare suspectă, în mare măsură fiindcă există similitudini izbitoare cu un alt caz recent. O altă moarte cu care ai o legătură, domnișoară Taylor, deși numai tangențial.

M-am albit la față. M-am bucurat că stăteam pe scaun, fiindcă altminteri aș fi căzut. Jilo a sărit în apărarea mea.

— Dacă-ncerci să dai vina pentru asta pe oricine nu-l putea suferi pe ticălosu' ăla mieros, ar trebui s-o pui pe Jilo pe listă cu mult înaintea familiei Taylor. Dobitocul a călcat-o pe Jilo pe nervi încă de când a-mplinit nouăsprezece ani.

— Nu m-am gândit la asta din prima clipă, Mamă, a zis Cook, cu un zâmbet rece pe buze, dar, după ce v-am găsit pe amândouă aici, părând să fiți atât de apropiate și să vă simțiți atât de bine, o să fiu cât se poate de atent.

Și-a îndepărtat scaunul de masă și s-a ridicat, dând scurt din cap către noi trei.

— Mamă, Martell, a spus, în semn de rămas-bun. Domnișoară Taylor, vrei să-i spui lui Ellen să mă sune când ajunge acasă? Asta m-ar scuti de un efort, n-aș mai fi nevoit s-o caut eu.

A dat din nou din cap și a ieșit prin spate, lăsând ușa deschisă.

Am auzit-o pe Jilo scrâșnind din dinți.

— OK, fetițo, a zis ea. Jilo crede că ieri s-a înșelat. Treaba asta n-are legătură cu ea. Are cu tine. Știi că poți conta pe Jilo, deși nu crede că mai e bună de ceva. Acu trebuie s-aibă grijă de nepotu' ăsta al ei, de-aici, a adăugat, arătându-l pe Martell cu capul.

El a dat să protesteze, dar ea i-a ridicat un deget în față, făcându-l să amuțească.

— Jilo are pe cineva la Sapelo. O să-l ducă pe băiat acolo și-o să se-asigure că-i în siguranță. Încă mai sunt lucruri pe care trebuie să le afli și Jilo o să ți le spună îndată ce-o să aibă prilejul să-și tragă puțin sufletul. Până una-alta, asta trebuie să mai aștepte. Dacă ai nevoie de ea, o să vină-n goană, dar n-o să vă mai poată ajuta, pe

tine și pe ai tăi, s-o aduceți înapoi pe sora aia a ta.

S-a întors spre Martell.

— Ajut-o pe bunica să se ridice, i-a cerut.

El s-a supus în tăcere.

— Mulțumesc pentru ospitalitate, domnișoară Iris.

— N-ai pentru ce, draga mea. Ești întotdeauna binevenită aici. Amândoi sunteți.

— Martell.

Jilo și-a ridicat un braț. Băiatul a prins-o de el și a condus-o încet către ușă.

— Ai grijă de tine, fetițo, mi-a spus ea, aruncându-mi o privire peste umăr.

— Jilo! am strigat, și atunci s-a oprit și s-a întors spre mine. Vraja. Cea pe care-ai făcut-o pentru Tucker. La ce folosea?

— Jilo crede c-acum nu mai contează.

A întins mâna și și-a făcut cu delicatețe loc pe lângă nepotul ei.

— Nebunul a venit la Jilo și-a zis că vrea să se poarte corect cu mătușa ta. Voia o vrajă care să-i aducă-n fața ochilor chipul ei ori de câte ori ar fi-ncercat s-o înșele.

Mi-a întors spatele și a ieșit târșâindu-și picioarele. Martell a închis cu un gest hotărât ușa în urma lor. Mi-am luat capul în mâini și am început să plâng. Mă înșelasem cumplit, cumplit de tare în privința lui Tucker.

Iris s-a aplecat asupra mea și m-a strâns în brațe.

— Trebuie să dau de Oliver și să-l anunț, a spus.

În dimineața aceea, unchiul meu se făcuse nevăzut. Cred că nu-l încânta ideea unui mic dejun în compania lui Jilo.

— O să fii OK?

Înainte de a apuca să răspund, ușa s-a deschis și a intrat Ellen, radiind seninătate și fericire și strângând la piept un buchet de flori.

— Am halucinații, a întrebat, închizând ușa, sau tocmai am văzut-o pe Mama Jilo Wills ieșind chiar din casa noastră?

— Nu, a răspuns Iris, nu te-au înșelat ochii. Te rog.

A bătut cu palma în scaunul de lângă mine.

— Vino, stai jos.

— Ei, atunci cred că asta e o zi a miracolelor, a zis Ellen,

ignorând invitația lui Iris. În primul rând, a adăugat, întinzându-i surorii ei florile, am dat peste un curier când intram, și astea sunt pentru tine. O combinație ceva mai aiurită decât cele pe care le voi trimite după deschiderea florăriei, dar…

S-a întrerupt.

— Grăitoare.

S-a întors spre mine cu o mișcare grăbită și a făcut pentru o clipă ochii mari.

— Pun pariu pe orice că sunt de la tânărul mascul cu care-a dansat la priveghi.

M-a bătut pe mână și a chicotit ca o școlăriță.

— Iris are un prieten, a adăugat, cântând.

Mi-a făcut cu ochiul, apoi zâmbetul i-a dispărut brusc.

— Ce s-a-ntâmplat, bombonico? Nu te simți bine în dimineața asta?

A-ntins mâna spre mine, dar a citit ceva în ochii mei. Brațul i-a încremenit.

— Ellen, a spus Iris.

Ea nu i-a luat în seamă tonul și s-a silit să-și readucă zâmbetul pe buze. Dar n-a zâmbit și cu ochii.

— E o dimineață atât de frumoasă! Nu trebuie decât să ieși din casă și…

Eu și Iris ne-am uitat una la alta, niciuna dintre noi neștiind exact ce ar fi trebuit să fac.

— Mătușă Ellen, am spus, ar trebui s-o asculți…

— Nu, m-a întrerupt ea, clătinând scurt din cap și întorcându-ne spatele.

Simțise că avem vești rele. Am văzut că se închidea, se retrăgea, încerca să împiedice cumva momentul acesta să aibă loc.

Iris a prins-o de mână înainte de a apuca să plece. Ellen s-a întors spre sora ei.

— Detectivul Cook a trecut pe-aici cu puțin timp în urmă. Mă tem că s-a întâmplat un accident…

— Un accident… a repetat Ellen, retrăgându-și mâna.

— Îmi pare rău, Ellie, dar Tucker, Tucker e mort.

La auzul cuvântului, lui Ellen au început să i se înmoaie

genunchii.
— Poate-ar trebui să stai jos? am spus, ridicându-mă.
— Nu. Nu. Nu, a zis ea, clătinând din cap. Așa ceva nu se poate întâmpla. Nu se poate întâmpla încă o dată.
S-a cuprins cu brațele.
— Nu încă o dată, nu încă o dată, a continuat să repete. Mă pregăteam s-o strâng la piept, când buchetul de pe masă mi-a atras privirea. Toate florile se ofiliseră.

22

La insistențele lui Ellen, Iris a dus-o cu mașina să discute cu detectivul Cook. Eu am rămas în picioare în bucătărie, uitându-mă în urma automobilului lor și încercând să pricep tot ce se petrecuse. Atmosfera casei era atât de încordată încât aerul părea să se fi îngroșat, așa că, după câteva clipe, am ieșit în grădină. M-am așezat la masă și mi-am sprijinit mai întâi bărbia în palme, apoi m-am lăsat pe spătarul scaunului, ținându-mi mâna dreaptă ca barieră protectoare între Colin și lumea din jur. Nu-mi venea să cred că Tucker Perry murise.

L-am sunat pe Peter pentru a treia oară, dar mi-a intrat direct mesageria vocală. Speram să-l găsesc înainte de a primi vestea de la altcineva. I-am trimis un mesaj, rugându-l să mă sune.

Adam dăduse de înțeles că moartea lui Tucker părea, cumva, similară cu a lui Peadar. Nu puteam să presupun decât că avea o gaură în trup. Fără îndoială că, în decursul anilor, Tucker își făcuse o grămadă de dușmani, dar câți dintre ei se puteau folosi de o magie înnăscută sau împrumutată? Și de ce fusese asasinarea lui făcută să semene cu vătămarea pe care i-o provocasem cadavrului lui Peadar fără să vreau? Cineva intenționa să mă implice, sau se juca, pur și simplu, cu mine? Cine putuse face legătura dintre mine și trupul abandonat lângă vechiul depozit de praf de pușcă?

Fața lui Ryder, schimonosită de furie, mi-a apărut în gânduri. Îl umilisem și-l costasem un braț. În plus, probabil că mă considera vinovată pentru ceea ce-i făcuse lui Birdy. Ar fi fost cu putință să-ncerce să se răzbune? Îmi imaginasem că sosise în Savannah după moartea lui Peadar, dar era teribil de mândru de priceperea cu care mă urmărise fără să-mi atragă atenția. Poate sosise la timp ca să fie martor la cele întâmplate în fața depozitului părăsit?

Trebuia să aflu, cu exactitate, când intrase Claire în legătură cu el. Mi-am luat telefonul și aș fi sunat-o dacă nu m-aș fi gândit brusc că Ryder își primise puterea de colector de la un vrăjitor. De la unul adevărat. Și erau atât de mulți pe care alegerea mea ca ancoră îi aruncase în brațele nefericirii. Dacă eu eram cumva adevărata țintă

a lui Ryder, exista un mare număr de vrăjitori, jumătate făcând chiar parte din familia mea extinsă, car-ar fi putut trimite un colector să le facă treaba murdară. Oare Claire nu fusese decât o marionetă? Cineva o influențase cumva ca să intre în legătură cu Ryder? Neîncrederea ei în Emmet fusese alimentată prin magie? Mă detestam fiindcă încercam să leg de mine moartea lui Tucker, tragedia lui Ellen, dar bănuiam că, date fiind circumstanțele, chiar ar fi putut avea o legătură cu mine.

Am căutat cu mâna stângă medalionul primit de la mama și l-am scos de sub cămașă. Atingerea lui mi-a deconectat partea analitică a minții și sentimentele au preluat controlul. Știam că, de dragul lui Ellen, trebuia să fiu puternică, dar eram foarte speriată. Tânjeam să-mi găsesc alinarea în brațele mamei și-mi doream acea încredere în sine pe care mi-o puteau oferi mirosul și îmbrățișarea ei. Dar nu mai primisem nicio veste de la ea de când îmi vorbise împrumutând trupul unei turiste din fața Catedralei St. John. Am tras de închizătoarea medalionului, dornică să găsesc o mângâiere oarecare privind chipul meu și al surorii mele din vremea când eram în scutece.

Medalionul s-a deschis, dar, spre surprinderea mea, nu mai conținea pozele pe care le văzusem mai înainte. A lui Maisie fusese înlocuită cu fotografia unui bărbat. Cu ochi albaștri, plini de încredere în sine, sub o claie de păr blond. Față uscățivă, cu buze senzuale și gropiță în bărbie. Mi se părea cunoscut, dar nu știam de unde. Dar am recunoscut imediat fotografia care luase locul imaginii mele; era o versiune miniaturală a celei pe care mi-o dăduse Ellen și care o înfățișa pe bunica lui Erik și străbunica mea, Maria.

Folosindu-mă de o unghie, am scos cu grijă poza bărbatului. A ieșit foarte ușor, dar apoi mi-a fluturat pe lângă mână, plutind către pământ. Am reușit s-o prind din zbor. Bărbatul semăna fără nicio îndoială cu Erik, deși țineam minte că unchiul meu, adică *tatăl* meu, fusese mai robust și mai viril decât tânărul din ovalul minuscul. Am întors-o cu băgare de seamă în palmă. Cerneala de pe spate se întinsese și se decolorase cu timpul, iar scrisul era dureros de înghesuit și avea ceva străin, dar am reușit totuși să deslușesc un cuvânt, un nume: Careu. Am pus poza la loc și am închis

medalionul. Mi-am înșfăcat telefonul și m-am grăbit să caut numele. Ca rezultat, am primit o definiție din limba română („pătrat") și o serie de variante de îngrijiri medicale, dar nimic care să-mi ofere vreun indiciu.

Pielea de pe ceafă a început să mă furnice. Am simțit că mă fixa cineva cu privirea și m-am întors, așteptându-mă să dau cu ochii de Emmet.

— Mama ta îți cere să vii cu mine.

Cuvintele veneau dinspre șoferul mamei, un bărbat pe care nu-l văzusem decât preț de câteva clipe, cu două săptămâni în urmă. Acum stătea de cealaltă parte a porții grădinii noastre. De data asta, poate fiindcă-l vedeam pentru prima oară în lumina soarelui, mi-am dat seama că avea ceva bizar. Tenul lui cenușiu părea de ceară, iar mușchii maxilarelor nu păreau să se miște atât cât ar fi trebuit ca să pronunțe ceea ce rostea. Era aproape ca și cum cineva l-ar fi folosit ca să-și spună cuvintele. Felul desincronizat în care i se mișcau buzele, la care se adăuga apariția lui în același timp cu gândurile mele la mama, m-a făcut să-mi dau seama de ceva.

Așteptasem, zi după zi, o veste de la mama. După întâlnirea de la catedrală nu mai dăduse niciun semn de viață, iar acum șoferul ei apărea exact după ce aflaserăm de moartea lui Tucker. Oricât de mult aș fi dorit să-mi văd mama, simțeam că e ceva în neregulă. Nu-mi plăceau vibrațiile aurei șoferului. Nu-mi plăcea cum dădea mama de înțeles că mătușile mele o obligaseră să ne părăsească pe mine și pe Maisie, dar refuza să-mi dezvăluie orice fel de amănunt. Iris și Ellen și, într-o mai mică măsură, Oliver, îmi purtaseră de grijă toată viața. Dacă mă gândeam bine, despre mama nu știam absolut nimic. În plus, devenisem foarte prudentă când era vorba să mă urc de una singură într-o limuzină, după ce pățisem când făcusem asta ultima oară.

— Uite ce e; am nevoie de câteva minute ca să mă pregătesc. Dă-mi adresa și ne întâlnim acolo.

Bărbatul a rămas lângă poartă, neclintit. Telefonul meu a început să sune. Nu afișa niciun număr, dar am răspuns. Puteam profita de ocazie ca să-mi justific cumva refuzul de a-l însoți pe șofer.

— Te rog, urcă-te în mașina lui Parsons înainte de întoarcerea

familiei acasă, mi-a poruncit vocea mamei. Nu ești în siguranță acolo, dragă fetiță. Lasă-l pe Parsons să te-aducă la mine. Vino, te rog.

Legătura s-a întrerupt exact în clipa când șoferul a-ntins mâna să tragă zăvorul porții.

O apariție neașteptată. O amenințare ambiguă, sugerând că oamenii care mă crescuseră mi-ar putea dori răul. Nici una, nici alta nu mi se păreau în regulă. Și, colac peste pupăză, nu puteam scăpa de senzația că acel Parsons era manevrat de sfori nevăzute și că, dacă ele ar fi fost tăiate, s-ar fi prăbușit la pământ și ar fi rămas încremenit. M-am întrebat dacă mama era păpușarul și dacă se folosea de el așa cum se folosise de turista de la catedrală. Cu toate astea, nevoia de a o vedea și de a primi niște răspunsuri mi-a înfrânt temerile și am făcut ce-mi ceruse ea.

Șoferul a ieșit cu mașina din oraș. M-am foit pe banchetă când am trecut pe lângă vechiul depozit de praf de pușcă de pe Ogeechee, și amintirea ultimei mele vizite acolo m-a împiedicat să respir cu relaxare până când am intrat în Richmond Hill, unde Ogeechee se transformă în Ocean Highway. Pe urmă am ieșit din Richmond Hill. Am trecut pe lângă un mic cimitir aflat în dreapta mea și, la scurt timp după aceea, am părăsit autostrada și am pătruns într-un labirint de drumuri de țară, cele mai multe pavate cu pietriș.

În spatele geamurilor fumurii mă simțeam oarecum claustrofobică. Am apăsat butonul unuia și m-am simțit ușurată când s-a deschis, ușurată că puteam controla măcar un singur lucru din lumea în care mă aflam. M-a izbit aerul prăfos și uscat. În afara crepusculului arctic din limuzină, se înstăpânea o zi minunată de toamnă timpurie. Cerul albastru și căldura și-au dat mâna ca să mă scape de-o parte din încordare. Mi-am lăsat brațul să atârne în afară, savurând aerul care-l înconjura. Mi-am adus aminte de Iris, de modul în care se putea folosi de curenții de aer ca să zboare. Eram destul de dezamăgită fiindcă această mică scamatorie nu părea să facă parte din repertoriul meu. Dacă m-aș fi lăsat săltată și purtată de vânt, probabil că n-aș mai fi coborât niciodată. Nu puteam înțelege cum fusese Iris în stare să nu-și folosească puterea asta pe toată durata mariajului ei cu Connor. El fusese un vrăjitor slab, dar

extrem de orgolios, și mătușa mea îl menajase nefolosindu-și toate abilitățile.

Gândul la Connor a atras un altul, și sângele a început să-mi fiarbă când mi-am amintit cum plănuise să lase casa lui Ginny să ardă, prăbușindu-se asupra mea. Deși nemernicul credea că mi-e tată, fusese gata să mă ucidă ca să pună mâna pe un strop de putere în plus. Știam că pot avea încredere în Oliver, c-o să se folosească de capcana de spirite ca să ne scape de Connor o dată pentru totdeauna. M-am uitat în jos și am văzut scânteile albastre care începuseră să mi se formeze pe vârfurile degetelor; magia mea se pregătea să lovească, apărându-mă de un pericol care nu mai exista. Am închis ochii și mi-am înclinat fața în bătaia vântului, l-am lăsat să mă liniștească. Mașina a intrat pe o porțiune bolovănoasă a drumului, readucându-mi atenția la prezent. Atunci mi-am dat seama că m-aș fi putut îndrepta, chiar în clipa aceea, spre o confruntare similară. Cu oricât de multă ardoare mi-aș fi dorit să am încredere în mama, propria experiență îmi dovedise cât de important e să nu renunți la vigilență. Voiam să cred că ea nu mă va pune în pericol, dar, cu numai trei luni în urmă, propria mea soră mă dăduse pe mâna unui *boo hag,* ca să mă sacrifice. Dacă n-aș fi fost trădată de unchiul și de sora mea, n-aș fi luat niciodată în seamă insinuările mamei la adresa surorilor și fratelui ei. Însă atât Maisie, cât și Connor încercaseră să mă omoare, așa că trebuia s-aud ce avea mama de spus. În clipa aceea simțeam că nu mai pot avea încredere în nimeni.

Am încetinit când ne-am apropiat de o proprietate privată, cu aleea de acces încadrată de arcada porții de piatră și acoperită de coroanele împreunate ale unor stejari foarte bătrâni, înșiruiți pe două rânduri paralele. Șoferul a micșorat viteza când a ajuns la poartă și a părăsit drumul public accidentat intrând pe pavajul nou-nouț. Mirosul de creozot înmiresma aerul. M-am aplecat în afară, dornică să văd mai bine casa – ba nu, vila – de la capătul aleii. Când ne-am apropiat, în minte mi-au venit cuvintele „grandoare ponosită”. Era o clădire veche superbă, în stil georgian, cu temelia aproape pătrată, care devenise dreptunghiulară prin adăugarea unei verande late la intrare și a unui balcon deasupra ei, la etaj. Patru

ferestre jos și patru ferestre sus, cu câte o ușă împărțind în două fiecare șir. Șase coloane dorice, cu rol mai degrabă decorativ decât de susținere, stăteau de strajă, purtându-și veșmântul alb, plin de lovituri și jupuituri. Diversele utilaje pentru construcții montate în jur făgăduiau sosirea unor vremuri mai bune. În fața casei, aleea dreaptă se intersecta cu o suprafață ovală. Pământul reavăn din centrul acesteia era cu siguranță menit să hrănească niște flori, poate o magnolie tânără? Aceea avea să fie locuința mamei? Se-ntorsese cu adevărat acasă?

Mașina s-a oprit. Am deschis portiera și am sărit jos înainte ca șoferul să ajungă în dreptul ei.

— Trebuia să-mi îngăduiți să v-ajut, domnișoară, a spus, și cuvintele au sunat din nou de parcă ar fi înghițit telefonul altcuiva.

I-am zâmbit ușor în loc de răspuns și l-am lăsat să-nchidă portiera. Am făcut câțiva pași înapoi, îndepărtându-mă de vilă, ca să mă bucur de întregul său efect asupra privitorului. Nu mă uitasem în spate și am dat peste o capră pentru tăiat lemne, înconjurată de rumeguș. Privirea începuse să mi se-ndrepte iarăși către clădire când m-a izbit numele întipărit pe capră. „Construcții Tierney” – mi-a sărit în ochi și m-am uitat în jur, la restul echipamentelor lăsate la fața locului. O parte din echipament purta numele lui Peter, imprimat sau inscripționat într-un alt fel. Neașteptata legătură dintre mama mea și logodnicul meu părea nelalocul ei. Instinctul mi s-a trezit iarăși, străduindu-se din răsputeri să mă avertizeze. Ceva nu era așa cum ar fi trebuit să fie.

— Mercy! m-a strigat vocea mamei, de pe verandă. Vino înăuntru, a spus, oprindu-se în capul treptelor, cu brațele larg deschise pentru o îmbrățișare. Oricât de derutată m-aș fi simțit, apariția ei mi-a alungat temerile. Îmi doream cu atâta ardoare să mă-ncred în ea! N-am putut să-i rezist. Am ignorat pavajul și m-am repezit drept spre ea, traversând grădina ovală, neplantată.

— Ai grijă, ai grijă, a strigat mama, râzând.

M-am avântat în susul treptelor și în brațele ei, învârtind-o. Eram cu adevărat fericită, dar senzația a dispărut când mi-au căzut ochii pe ușa neagră cu roșu a casei.

— Tillandsia, am șoptit la urechea mamei.

Ea s-a desprins din îmbrățișarea mea, care-și pierdea vigoarea.

— Da, draga mea fetiță, Tillandsia.

M-a luat de mână și, cu mâna cealaltă, a deschis chiar ușa care-mi apăruse în viziune. M-a inundat neverosimila speranță că Maisie putea fi, teafără și nevătămată, de cealaltă parte a ușii, dar, când aceasta a început să se deschidă, în fața ochilor nu mi-au apărut nimic altceva decât o podea de lemn proaspăt lustruită și două fotolii confortabile și moderne, care păreau rătăcite fără speranță în acel spațiu imens. Am urmărit cu privirea contururile holului de la intrare, întrebându-mă ce soi de mobilă ar fi putut fi destul de masivă ca să nu pară neînsemnată într-un astfel de loc.

Sala din fața mea era un hexagon imens. Deasupra ei părea să planeze o cupolă transparentă, invizibilă din afară. În dreapta mea, o scară trecea pe lângă catul de sus, ajungând într-o galerie care, mulțumită cupolei, oferea probabil o vedere panoramică, de trei sute șaizeci de grade, a priveliștii înconjurătoare. Mi-am dat seama că exteriorul georgian nu era decât o simplă fațadă. În interior, simetria juca un rol infim. Mama a închis ușa în urma noastră și s-a așezat pe unul dintre fotolii.

— Spectaculos, nu-i așa?

— Da. De afară, n-aș fi ghicit niciodată.

— Mă tem că, deocamdată, nu prea mai am ce altceva să-ți arăt. Zona intrării, de aici, e partea cea mai completă. Totodată, echipa logodnicului tău lucrează minunat.

— Peter nu știe nimic despre tine, despre faptul că ești implicată în toate astea? am întrebat, așezându-mă în celălalt fotoliu cu prudență, aproape ca și cum m-aș fi așteptat să mă muște.

— Bineînțeles că nu. Din câte știe el, lucrează pentru un grup de prieteni de-ai lui Tucker.

— Tucker e mort, am spus, prăbușindu-mă pe pernele fotoliului.

— Știu.

Vocea i s-a frânt când a rostit cuvântul.

— De aceea am știut că ne putem întâlni aici. Când s-a aflat vestea, Peter a trimis echipa acasă.

— Te folosești de magie ca să-l spionezi pe Peter?

Mi-a răspuns cu un hohot de râs tărăgănat și trist, în timp ce ochii

i s-au umplut de lacrimi. A ridicat un deget către camera de supraveghere aproape ascunsă într-un colț.

— Nu, draga mea. Mă folosesc de tehnologie ca să urmăresc progresele.

A tras aer în piept și și-a șters lacrimile.

— Tucker mi-a fost un prieten drag. Cel mai vechi prieten și poate ultimul din Savannah.

— Îmi pare rău. Nu știam că voi doi erați apropiați.

— Bineînțeles că nu știai, a spus, cuprinzându-se cu brațele încrucișate peste piept. Nu știi nimic despre mine. Mulțumită lui Ginny și surorilor mele.

Am simțit o durere în piept când le-a pus pe Iris și Ellen în aceeași oală cu Ginny.

— Ți-am promis c-o să-ți povestesc totul, și am de gând s-o fac chiar acum. Moartea lui Tucker m-a convins că trebuie să afli urgent adevărul.

— Dar ce legătură are el cu toate astea?

— Tucker m-a ajutat… M-a ajutat să fac pașii necesari de drumul de întoarcere către tine. Cineva complotează împotriva noastră.

— Ellen nu l-ar fi ucis pe Tucker, am spus, cu loialitate. El și Ellen erau logodiți.

— Ține-ți prietenii aproape, iar dușmanii și mai aproape. Tot ce-a făcut Tucker, inclusiv cererea lui Ellen în căsătorie, a fost ca să ne-ajute.

— O mințea?

Sentimentele mele străbăteau un drum în zigzag; nu puteam păși pe teren ferm. Tocmai când începusem să cred că Tucker îmi iubise cu adevărat mătușa, mi se dezvăluia o nouă realitate.

— Cum ne-ar fi ajutat dacă Ellen ar fi avut inima frântă?

— Dacă Ellen ar fi avut inima frântă?

Mama a ridicat din sprâncene și și-a lăsat bărbia în jos, uitându-se la mine cu uimire și dezgust.

— Grija ta e înduioșătoare, a spus, privindu-mă de sus, dar îi ești loială cui n-ar trebui.

Era prea mult pentru mine. Nu mă puteam nici măcar gândi că una dintre mătușile mele ar fi putea fi criminală. Mama a părut să-

mi citească gândurile, fie prin magie, fie fiindcă fața mea era ca o carte deschisă.

— Nu acuz pe nimeni. Nu spun decât că omul care m-a ajutat să mă-ntorc și să ajung la tine a fost ucis. Ceea ce-nseamnă că există cineva care știe că m-am întors și acționează împotriva mea. Iar felul în care-a fost omorât Tucker îmi dă de înțeles că persoana respectivă e și împotriva ta. Încearcă să dea vina pe tine pentru uciderea lui Tucker.

— Nu cred că trebuie să-mi fac cu adevărat griji din pricina poliției, am răspuns, gândind cu voce tare. Legătura mea cu străunchiul lui Peter nu e decât tangențială și firește că-l cunosc, că l-am cunoscut, pe Tucker, dar…

— Nu poliția mă îngrijorează. E vorba de familii. Firește că știu de nefericita ta întâlnire cu bătrânul. Probabil că te-au simțit absorbind puterea barierei și, chiar dacă asta nu s-a întâmplat, spionul lor golem le-a dat raportul cu prima ocazie.

— Nu cred că Emmet e spionul lor.

Mama a căzut câteva clipe pe gânduri, apoi a dat din cap.

— Poate că da, poate că nu. Am devenit prea suspicioasă în decursul anilor, dar o să-nțelegi curând de ce. Pe de altă parte, sunt sigură că familiile au aflat de incident.

— În privința asta ai, probabil, dreptate, am fost de acord.

— Așa că Tucker a fost ucis, cu inima arsă prin gaura care i-a rămas în piept. Numai că, de data asta, nu s-a folosit nimeni de puterea barierei.

— Prin urmare, familiile își vor da seama că între mine și moartea lui nu există nicio legătură.

— Sau vor trage concluzia că te-ai folosit de magie dobândind puterea pe alte căi. Știu cu toții că te-ntâlnești pe ascuns cu Jilo, că tu și baba puneți ceva la cale.

— Dar n-am încercat decât s-o găsim pe Maisie.

— Adică ați făcut ceva interzis. Nu cred c-au aflat ce se petrece de fapt, dar simt că se pune la cale o rebeliune.

— Nu mă răzvrătesc…

— Atunci cum ai numi încercările tale? Faci tot ceea ce ți-au spus să nu faci.

— Oricum, de unde știi ce cred familiile?

— Am trucurile mele, și știu ce griji își fac în privința ta.

Așadar, avea spioni printre ei. M-am întrebat cine i-ar fi putut oferi informații.

— Ai refuzat să-ți petreci timpul luând lecții de la golemul lor, a continuat mama, preferând antrenamentul stângaci cu care te-alegi stând la picioarele lui Jilo. Nu te supui, nu faci pașii necesari ca să-ți poți asuma rolul de ancoră a barierei. Și, dacă asta nu e de-ajuns ca să-i convingă că necazurile le bat la ușă, există un detaliu decisiv, mai condamnabil decât orice altceva. Ești fiica mea.

Mândria din glasul ei mi-a încălzit inima, dar n-am reușit să fac saltul de care părea dornică să fiu în stare.

— Încă nu pricep ce legătură există între toate astea, pe de o parte, și Ellen și Iris, pe de altă parte. Cum e cu putință să crezi că-ncearcă să-mi înscenеze ceva? De ce și-ar dori așa ceva?

Și-a dus mâna la bărbie, cu arătătorul cu manichiură perfectă peste buze. Se uita în jos, cu privirea pierdută. Părea să ia în considerare lucruri petrecute cu mult timp în urmă. În cele din urmă, și-a ridicat ochii din nou spre mine.

— Atâta istorie. Atâtea secrete. Le-am păstrat prea multă vreme și acum, pur și simplu, nu știu de unde să-ncep.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat, am spus, aruncându-mi pantofii cât colo și trăgându-mi picioarele sub mine, încercând să par mai relaxată decât în realitate.

— Dacă Ellen și Iris sunt atât de îngrozitoare, cum ai putut să ne lași pe mine și pe Maisie cu ele?

Tenul ei fără cusur a devenit livid.

— Ce ți s-a povestit? m-a întrebat.

A strâns din buze, unindu-și-le într-o linie îngustă.

— Versiunea scurtă? I-ai sedus pe Connor și Erik, ai rămas gravidă cu Erik, apoi ai murit la naștere. Dar ai dat dovadă de noblețe în ultima clipă, m-ai pus pe mine mai presus de tine însuți. Ai implorat-o pe Ellen să-și folosească ultimele puteri ca să mă salveze.

— Biată copilă, a spus. Împovărată cu responsabilitatea morții propriei mame.

Ochii ni s-au întâlnit. Era minunat să simt că-mi confirmă părerile, că vede lucrurile din perspectiva mea. Dar ușurarea n-a ținut mult; m-am pomenit întrebându-mă dacă nu cumva se străduia să-mi reflecte ideile, să spună ceea ce știa că-mi doresc să aud și să-mi câștige astfel încrederea. Și-a lipit palmele, de parcă s-ar fi pregătit de rugăciune.

— OK, a continuat. Să-ncepem cu partea cea mai simplă: Connor. Ce știi despre puterile mele?

— Nimic. N-am discutat niciodată despre asta.

— Bineînțeles că nu ți-au vorbit despre așa ceva.

A urmat o succesiune de gânduri pe care încă n-o formulasem.

— Mama ta are totuși câteva trucuri în mânecă. Unul dintre cele mai utile e faptul că-mi pot crea o sosie. Un *doppelgänger,* o dublură fantomatică. Aparent la fel de reală cum sunt eu acum, în fața ochilor tăi. N-o pot menține pentru mult timp, deși, cu timpul, am ajuns să fiu tot mai pricepută.

— Ceva în genul lui Wren.

— În genul a ceea ce credeau părinții mei că e Wren. N-au fost deloc șocați când a apărut Oliver cu noul lui tovarăș de joacă. Mă văzuseră deja pe mine transformând energia în materie. Maisie s-a folosit de un talent similar când l-a ajutat pe Wren să se preschimbe în Jackson. Da, a adăugat, după o pauză, știu tot ce s-a petrecut.

M-am foit când mi-a adus aminte ce-mi făcuse Maisie. Emoțional, aveam la dispoziție prea puține puncte fixe pe care să mă sprijin, iar acum străina asta, mama mea, le făcea să se cutremure.

— Îmi pare rău, a continuat. Știu că pentru tine e neplăcut să insistăm asupra acelor întâmplări, dar trebuie să-ți dezvălui multe lucruri neplăcute.

Am dat din cap.

— Connor?

— Da.

A ezitat.

— Connor. Știi cum era. Slab, lacom și libidinos. E adevărat că Iris nu-i satisfăcea nevoile. A pierdut atât de multe sarcini și a început să-l respingă. Când s-au întors în Savannah, Connor a devenit obsedat de mine. Era întotdeauna prezent. Întotdeauna

încerca să mă pipăie. M-am străduit să-i redirecționez energia sexuală către Tillandsia.

Mama s-a întrerupt și m-a privit cu răceală.

— Știi că am făcut parte din grup. O să-ți explic, pe scurt, care mi-au fost motivele, dar deocamdată te rog să mă crezi c-am făcut tot ce-am putut ca să-l îndepărtez pe Connor de mine. În ciuda tuturor eforturilor mele, n-am reușit decât să-l fac să mă dorească mai mult. Cred că nu era vorba numai de sex, că nu era o simplă obsesie. Își dăduse seama cum încercam să mă folosesc de Tillandsia.

Mama s-a întrerupt din nou.

— Dar nu vreau să trec la dezvăluiri premature; toate la timpul lor. Am vorbit cu Iris. Am încercat s-o conving, Am rugat-o să-și țină bărbatul în frâu. A refuzat să-mi dea crezare. Într-o dimineață, m-am trezit și l-am văzut așezat la picioarele patului meu. Se uita la mine și… în fine, se masturba.

Fața mamei s-a crispat, dezgustată.

— M-am mutat chiar în ziua aia. Am închiriat o căsuță lângă fluviu, dar s-a ținut după mine și acolo. Când ieșeam pe ușă, îl găseam așteptându-mă. Îmi spunea că eu sunt cea pe care-o iubește, nu Iris. Continua subliniind cât de multă nevoie are de mine. Știam că nu e vorba de iubire; ceea ce numea el astfel era dorința de a mă poseda. În cele din urmă, am ajuns la concluzia că nu pot scăpa de el decât dându-i ceea ce-și dorește. Am sperat că, în cele din urmă, o să se plictisească de mine și o să plece după altcineva.

Un zâmbet i-a înălțat doar colțul drept al gurii.

— Mi-am creat o dublură și i-am trimis-o. Odată ce se simțea satisfăcut și adormea, ea, dublura, se disipa. A avut o mică aventură fierbinte cu mai multe dubluri de-ale mele, dar de mine nu s-a atins niciodată.

— Și Erik? am întrebat și i-am văzut expresia feței îndulcindu-se la auzul numelui tatălui meu.

— Erik era altfel, a răspuns. Sunt vinovată de o legătură amoroasă cu bărbatul lui Ellen, dar nu mi-e rușine de asta. Momentele petrecute alături de Erik au fost cele mai frumoase din viața mea. Nu voiam s-o fac pe Ellen să sufere, dar, după cum sper

c-ai înțeles, l-am iubit pe Erik și el m-a iubit pe mine.

23

— Erik a fost iubirea vieții mele, numai că Ellen l-a găsit prima, a spus ea, roșind.

Calmul exterior i s-a spulberat și am întrezărit-o pe femeia care trebuie să fi fost la vârsta mea. Am înțeles prin ce trecuse, ce durere o sfâșiase din două părți, fiindcă-și făcea sora să sufere și fiindcă nu putea să-și arate în văzul lumii dragostea pentru tatăl meu. Știam că eu nu-l „iubisem” niciodată pe Jackson, că tot ceea ce simțisem pentru el nu fusese decât o reacție la puterea folosită pentru crearea lui, o putere care-ar fi trebuit să-mi aparțină. Pe de altă parte, nu credeam că mă aflu pe o poziție care-mi dă dreptul să-mi judec mama.

— Aici devine totul teribil de complicat și de confuz, a spus, uitându-se dincolo de mine, către un trecut inaccesibil. Crezi în soartă? m-a întrebat apoi, focalizându-și din nou privirea.

— Nu știu. Presupun că numai uneori.

— Uneori?

— Cred c-o folosesc ca justificare. Când lucrurile se sfârșesc așa cum s-au sfârșit cu Maisie, o parte din mine vrea să creadă că nu puteau lua altă întorsătură. Că Maisie n-a avut niciodată de ales, c-a jucat pur și simplu rolul scris pentru ea.

— Și celelalte ocazii, când nu crezi?

— Când vreau să iau frâiele-n mâini și să fac schimbări.

— Cum încerci să faci acum, pentru Maisie?

— Da, cred că da.

— Dar ce-ai prefera? Dacă ai putea s-alegi? Control sau haos?

— Ca să fiu sinceră, ceva între ele, am răspuns, apoi am zâmbit.

Mi-a surâs și ea.

— Văd că ai moștenit felul în care se fofilează Oliver, evitând obligațiile și angajamentele, a zis, și m-a izbit căldura cu care mă dojenea, plină de mândrie. Însă acum bariera te-a ales. Ți-a trasat o sarcină, fără să-ți ofere variante.

Mama s-a foit în fotoliu și s-a aplecat în față.

— Bariera e o putere impresionantă, dar să nu te gândești nici

măcar o singură clipă c-o poți controla. Ea te controlează. Te stăpânește.

A lăsat cuvintele să plutească între noi, dându-mi timp să le conștientizez pe deplin înțelesul. Știam că are dreptate. Crezusem întotdeauna că accesul la magie reprezintă adevărata libertate, dar, de când mă alesese bariera, aveam senzația că viața mea nu-mi mai aparține. Familiile, celelalte ancore, toată lumea părea să aibă ceva de spus.

— Pe unii îi irită controlul ăsta crunt. Sunt cei care au luat cândva parte la crearea barierei, dar care acum ar vrea să scape de tirania ei.

— Celelalte trei familii, am spus.

— Da. Renegate, trădătoare, rele. Sunt sigură că ai auzit cuvintele astea folosite ca să-i descrie pe cei care s-au retras.

— Dar ceea ce vor e *rău,* am protestat. Vor să distrugă bariera, să ne lase sub controlul monștrilor.

Mama a clătinat din cap cu tristețe.

— Monștri, cum să nu. Gândește-te la lumea în care trăim, Mercy. Războaie și foamete. Oameni ucigându-se între ei și distrugând planeta ca să extragă din ea și ultimul strop de combustibil fosil. N-a fost întotdeauna așa. Monștrii, demonii, nu sunt nimic altceva decât un Bau Bau, creat ca să țină pe loc vrăjitorii puternici, ca tine și ca mine.

Se lăsase captivată de propria ei poveste și nu-și dădea seama că suspiciunile mele se înmulțeau.

— Cei de dincolo de barieră nu sunt demoni. Sunt creatori, sunt învățători, sunt cei mai milostivi judecători cu putință. Au pus cele treisprezece familii pe poziții de încredere, dar membrii lor au devenit lacomi și îndărătnici. Și i-au trădat.

S-a ridicat și s-a plimbat câteva clipe încoace și încolo.

— Tatăl tău, Erik, făcea parte dintr-una dintre cele trei familii.

— Da, știu, dar s-a dezis de ele și li s-a alăturat celorlalte zece.

— Nu.

Mama s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Nu și-a trădat niciodată familia. Loialitatea lui față de celelalte zece a fost o pură invenție.

— Dar de ce?

— Există o profeție…

— Da, am auzit de profeția făcută când au creat vrăjitorii bariera. S-a spus că, într-o bună zi, va apărea o vrăjitoare care va uni din nou cele treisprezece familii și că, împreună, vor distruge bariera. Vrăjitoarea se va naște prin amestecarea sângelui familiei lui Erik…

— …cu al familiei Taylor.

Mama s-a grăbit să se apropie de mine și mi-a luat mâinile într-ale ei.

— Cele zece ancore au considerat profeția sumbră și înfiorătoare, însă celelalte familii, printre care și cea a tatălui tău, au văzut în ea singura licărire de speranță dintr-un univers cuprins de nebunie. Îmi pare rău. Știu că asta-l face pe tatăl tău să pară insensibil și calculat, dar n-a iubit-o niciodată pe Ellen. Întâlnirea lor. Apropierea. Modul în care și-a renegat propriul sânge. A jucat un rol într-un plan pus la punct cu mare grijă, în scopul aducerii pe lume a unui copil.

Era un semn de generozitate să-i etichetezi purtarea drept „insensibilă”, iar eu m-am cutremurat la gândul că tatăl meu putuse fi atât de calculat și de nemilos. Mi-a fost rușine de legătura de rudenie dintre noi.

— Un copil, a continuat mama, părând să nu observe că mă simțeam distrusă emoțional, care să reinstaureze ordinea și să aducă pacea. La vremea respectivă, Ellen nu știa nimic despre profeția asta. Cei câțiva vrăjitori cărora le era cunoscută o considerau, mai mult sau mai puțin, un basm, însă Erik și Ellen s-au căsătorit. Simpla posibilitate a veridicității și îndeplinirii prorocirii le-a pus pe gânduri pe ancorele fidele barierei. Au conspirat ca s-o împiedice pe Ellen să procreeze, dar puterea ei de vindecare i-a păstrat organismul fecund. Ăsta e adevăratul motiv pentru care puterile ei au început să n-o mai slujească, lucru care a durat ceva vreme. După nașterea lui Paul, Ginny a micșorat abilitatea lui Ellen de a accesa energia barierei, ca să nu se mai opună magiei familiilor care-ncercau s-o transforme într-o ființă stearpă. Dacă în profeție n-ar fi fost vorba de o fată, familiile n-ar fi lăsat-o să-și poarte copilul până la soroc. Paul și-a datorat viața, așa scurtă cum s-a dovedit a fi, unui cromozom Y.

— Dar stai o clipă, am spus, când mi s-a activat propriul simț al trecutului. Țin minte ceva din timpul vieții lui Paul. Un băiat a fost lovit de-o mașină lângă florăria lui Ellen. Era pe moarte, și ea l-a adus înapoi. M-am speriat îngrozitor. Dacă Ginny începuse deja să-i controleze puterile, cum de-a reușit?

— Adrenalina? Emoția? Ceva i-a dat lui Ellen un impuls puternic, îngăduindu-i puterii ei să deschidă supapa pusă în cale de Ginny.

Mama s-a întrerupt pentru o clipă.

— Îți amintești, cu siguranță, că Paul și Erik au murit la vreo săptămână după acest incident.

— Dar asta nu poate avea cu adevărat vreo legătură cu faptul că Ellen l-a salvat pe acel copil.

— Ellen dovedise că nu poate fi controlată, cel puțin nu în totalitate. Familiile s-au simțit îndreptățite să se amestece și să rezolve problema.

Mi-a pierit sângele din obraji și mi s-a făcut greață.

— Crezi că accidentul ăla a fost întâmplător? Nu, familiile au pus la cale tamponarea, ca să fie sigure că nici Erik, nici Paul, nu vor aduce vreodată pe lume o fiică.

Am rămas cu gura căscată. Era prea oribil. Nu voiam să cred nicio iotă și, totuși, astfel se explicau atât de multe. Am pus în balanță îndoielile trezite de spusele mamei și precizia cu care se îmbina astfel totul.

— Ginny a știut de asta? A ajutat la uciderea lor?

Mama s-a așezat pe fotoliu și a avut nevoie de câteva clipe ca să-și adune gândurile. Și-a cuprins trupul cu brațele și s-a uitat pe lângă mine.

— Nu cred. Ginny era în stare de multe, dar nu și de crimă.

Tonul sugera că o asemenea afirmație despre strămătușa mea e plină de mărinimie.

— Fapta odată săvârșită, familiile nu i-au ascuns adevărul și au reușit cumva s-o convingă că făcuseră ce era mai bine pentru barieră. Sunt sigură că nu le-a fost greu să-i bage asta-n cap.

— Dar eu și Maisie?

Mama s-a destins și s-a aplecat în față, cu expresia unui copil poznaș.

— În ciuda magiei lor, membrii celor zece familii, ca și ancorele, nu sunt decât oameni. Nu sunt nici atotputernici, nici atotștiutori. Au crezut că sunteți fiicele lui Connor, a spus și apoi m-a șocat, lăsându-și capul pe spate și izbucnind în râs. De parcă nemernicul ăla nevolnic ar fi putut vreodată să dea viață unor fete ca mine, ca tine sau ca draga noastră Maisie. Oricine are măcar o jumătate de creier își poate da seama că prin venele voastre curge un sânge mult mai presus decât tot ce ar fi putut oferi Connor. Vă trageți dintr-o stirpe mult mai pură.

— Dar Iris și Ellen au știut, am îmboldit-o eu.

— Da, au știut.

Mama și-a lins buzele.

— Mă tem că mătușile tale seamănă foarte mult cu casa asta. Ceea ce se vede din afară diferă foarte mult de ceea ce găsești înăuntru. Sunt capabile de fapte de care nu le-ai crede niciodată în stare.

— De exemplu? am întrebat.

Probabil avea dreptate spunând că e vorba de ceva de care nu le credeam în stare, dar trebuia să aflu tot ce avea de spus.

— Povestește-mi.

— Erau amândouă furioase, pornite împotriva mea. Cred că e corect să spun că mă urau. În loc să dea vina pe propria frigiditate, Iris mă învinuia pe mine pentru problemele din căsnicia ei. Firește că nu era deloc adevărat. Cât despre Ellen, ea își făcea griji…

Mama s-a întrerupt iarăși.

— Te rog să nu uiți că eu și Erik eram foarte îndrăgostiți unul de altul. Ne iubeam cu disperare, așa cum sper că vă iubiți tu și Peter, sau măcar cum veți ajunge să vă iubiți.

Am păstrat tăcerea. Sublinia tot tipul similitudinile dintre experiențele noastre de viață, ca și cum s-ar fi străduit să mă facă să mă identific cu ea.

— Știam că asta o s-o facă pe Ellen să sufere, dar ne hotărâserăm să fugim împreună. Să plecăm din Savannah și să ne întoarcem acasă la Erik, în Germania. Să ne creștem copiii, pe voi, acolo, unde i-am fi putut apăra, de ancorele barierei. Însă Ginny a aflat cumva de planurile noastre și a pus totul cap la cap. Ea și surorile mele au

conspirat împotriva mea. Au venit la mine și s-au oferit să vă apere pe tine și pe Maisie. Dacă plecam, lăsând pe toată lumea, inclusiv pe Erik, să creadă că murisem, n-aveau să vă dea pe voi două pe mâna celor zece familii. Se potrivea de minune cu interesele fiecăreia dintre ele. Iris putea să-l țină pe Connor în frâu, fiindcă el credea că vă e tată. Erik era bucuros să rămână cu Ellen, sigur că ea avea să vă fie o mamă bună, deși știa cine vă e adevăratul tată, căci, eu *moartă* fiind, nu-i mai puteam amenința căsnicia. Ginny scăpa de mine, singura membră a familiei Taylor care nu se ploconea în fața ei și nu accepta slugărnicia cu care servea bariera.

— Dar te-au înmormântat. A venit tot orașul la ceremonie. Te-au pus în mormânt, am spus, nu ca o afirmație, ci cerând explicații.

— Nu m-au îngropat pe mine. Au îngropat o doppelgänger, pe care mătușile tale și Ginny m-au obligat s-o creez. Sicriul pe care l-au înmormântat e gol de multă vreme.

— Și ce rol a jucat Tillandsia în toate astea? Ați încercat, nu-i așa? Tu și Erik. Ați încercat să adunați destulă energie ca să distrugeți bariera.

— Da, a răspuns, eu și tatăl tău voiam să distrugem bariera și să smulgem lumea noastră din ghearele ancorelor. Să lăsăm iubirea și lumina să pătrundă iarăși. Acum îmi dau seama cât am fost de naivă.

S-a ridicat și a venit lângă mine, a îngenuncheat în fața mea și și-a pus mâna pe obrazul meu. M-am simțit sfâșiată între impulsul de a mă prinde de ea și nevoia de a o respinge.

— Familiile unite, cele zece care mențin bariera, ne-au izolat de cei care ne pot ajuta. De cei care ne-ar putea învăța să trăim în pace unii cu alții, să vindecăm bolnavii, să-i hrănim pe cei flămânzi. Cunoștințele și tehnologia pe care vor seniorii să ni le împărtășească ar aduce paradisul aici, pe pământ. Imaginează-ți o lume cu energie la discreție, fără foamete și fără boli. Bariera chipurile ne apără de demoni, însă adevărul e că ne întemnițează. Spune-mi, Mercy, de unde-și ia puterea o vrăjitoare adevărată, una ca tine?

— Din barieră, firește.

M-a privit cu tristețe.

— Așadar, e adevărat. Celelalte ancore nu ți-au spus cum a fost

creată bariera. N-au încredere în tine.

A clătinat din cap.

— Nu. Adevărații vrăjitori nu și-au luat niciodată puterea din barieră. Bariera și-a primit puterea de la vrăjitori. Ăsta e marele secret al ancorelor. Majoritatea vrăjitorilor care susțin bariera pretind că nu-l cunosc, sau, chiar dacă admit că le e cunoscut, pretind că nu cred în adevărul lui. Magia vrăjitorească, magia *noastră,* e un dar al ființelor pe care le-am izgonit. Ne-au oferit puterea și încrederea lor, iar noi le-am trădat.

Mi-am ridicat mâinile. Nu mai aveam răbdare s-ascult tot ce spunea despre mașinații și intrigi.

— OK, dar, chiar dacă toate astea sunt adevărate, nu mi-ai explicat de ce ar fi dorit Iris sau Ellen să-l omoare pe Tucker și, cu atât mai mult, să lase vina să cadă asupra mea.

— Ellen și-a dat, probabil, seama că Tucker mi-era loial mie.

— Sau ai putea spune c-o înșela pe ea.

Mama a dat din cap, aprobatoare.

— Așa vede Ellen lucrurile.

S-a îndepărtat câțiva pași, apoi s-a întors și și-a întins mâinile spre mine, cu palmele în sus.

— Ăsta ar fi motivul invocat de Ellen, cel puțin în privința înlăturării lui Tucker.

— Și în privința mea? am întrebat.

— Draga mea, după cum știi, bariera are o slăbiciune pentru familia Taylor din Savannah. Tu fiind dată la o parte, Ellen are cel puțin treizeci și trei la sută șanse să devină următoarea ancoră. Nici că și-ar putea dori o poziție mai favorabilă ca să răzbune moartea fiului ei.

M-am lăsat pe spătarul fotoliului și m-am gândit la ceea ce spusese, timp în care mi-au căzut ochii pe cupolă și am observat că e acoperită de promoroacă.

— Ia uite! am exclamat, arătând în sus.

Mama și-a ridicat privirea către cupolă și am auzit o bufnitură sonoră, ca și cum de acoperiș s-ar fi izbit ceva foarte greu. Pe sticlă au apărut niște linii subțiri și pocnetele panourilor au răsunat zgomotos în sala hexagonală. Fără să scoată niciun cuvânt, mama și-

a înălțat mâinile către mine și forța izvorâtă din ele m-a azvârlit mult în spate, cu fotoliu cu tot. Am aterizat imediat dincolo de intrare, într-o încăpere laterală, cu fotoliul rostogolindu-se peste mine. Muzica a mii de cioburi cântătoare a acoperit aproape cu desăvârșire geamătul de spaimă al mamei. Am reușit să mă ridic la timp ca să văd un țăruș transparent căzând de sus și împlântându-i-se într-un ochi. A urmat o prăbușire totală, ceea ce mai rămăsese din cupolă a căzut, împroșcând sala cu cioburi de sticlă, ca niște artificii. Am țipat. Dar nu s-a auzit niciun sunet. M-am mișcat. Dar trupul nu mi s-a clintit. N-am apelat la magie ca să mă apăr. Nu puteam nici măcar să gândesc, și cu atât mai puțin să canalizez energia. Chiar înainte ca cioburile să mă străpungă, din spatele meu s-au întins niște mâini care m-au smuls și m-au scos pe ușă. Am auzit-o trântindu-se în urma mea și apoi nenumărate izbituri, când în lemnul ei s-au împlântat micile proiectile de sticlă.

Niște brațe puternice mă strângeau, mă adăposteau. Tremurând îngrozită, mi-am ridicat privirea spre fața lui Emmet.

24

Nu știu cum am ajuns acasă, în camera mea. Când mi-am venit în fire, mă strângeau alte brațe, la fel de puternice și de ocrotitoare, legănându-mă cu blândețe.

— Peter.

I-am șoptit numele și el m-a strâns și mai tare în brațe. Imagini ale trupului stâlcit al mamei aproape că m-au trimis înapoi, în starea de șoc, și m-am zbătut în îmbrățișarea lui.

— Mama, mama.

Era tot ce puteam să spun.

— E în ordine, iubito. Totul o să fie OK. Sunt aici, cu tine. Familia ta e aici.

Când i-am auzit cuvintele, familia mea mi s-a strecurat în partea conștientă a minții. Ellen stătea aplecată deasupra mea, la picioarele patului. Oliver se postase în dreptul ferestrei, cu fața la mine și cu spatele către lumină. Iris era așezată pe pat, lângă Peter.

— Și eu sunt aici, a spus Emmet, o umbră înaltă, în colțul cel mai îndepărtat.

În mod bizar, prezența lui m-a liniștit cel mai mult.

— Acum ar trebui să dormi, a spus Ellen, ocolind patul și oprindu-se lângă mine.

Avea vocea aspră, lipsită de căldura obișnuită. Și cearcăne negre sub ochi. Mi-am dat seama că plânsese. Pentru Tucker, firește. A întins mâinile spre mine.

— Te rog să nu m-atingi, am spus și ea și-a retras mâinile de parcă aș fi ars-o.

Ochii deja roșii i s-au umezit.

O parte din mine se simțea prost fiindcă o făceam să sufere pe femeia pe care crezusem c-o cunosc, dar imaginea ultimelor clipe ale mamei mi se întipărise adânc în minte. Nu puteam suporta atingerea lui Ellen.

— Îmi pare rău. Dar aș vrea să plece toată lumea, în afară de Peter. Și de Emmet, am adăugat.

— Desigur, Gingersnap.

Oliver s-a ridicat. Pe față i se citea îngrijorarea pentru mine, amestecată cu o umbră de nedumerire și cu durerea provocată de dorința mea.

— Dar, scumpo, ai avut un șoc, a protestat Ellen. Ar trebui să rămân, să te țin sub observație. Să mă asigur că ești bine.

M-am trezit strângându-mă ghem ca să mă feresc de atingerea ei, împingându-mă mai tare în adăpostul brațelor lui Peter.

— Mă simt foarte bine. Copilul e bine. Suntem amândoi bine sănătoși.

Ellen a încremenit, uitându-se la fratele și la sora ei, în așteptarea unui sfat.

— Trebuie să ai grijă de tine. Îmi pare rău pentru Tucker.

Ochii i s-au întors spre mine, trădând ceva între furie și disperare, dar a strâns din pleoape și expresia feței i s-a înăsprit.

— Mulțumesc. Îți garantez c-o să aflu cine-a făcut asta.

— Haideți, să lăsăm fata să se odihnească puțin, le-a cerut Oliver, trăgând-o de lângă mine și îndreptându-se spre ușă. Iris?

Iris stătea în picioare, fără să spună nimic, dar șovăiala i se citea pe toată fața. S-a dus la ușă, lângă ceilalți, dar s-a întors spre mine.

— Te iubim, a spus, apoi a ieșit în urma lui Oliver și Ellen.

Emmet s-a grăbit să-nchidă ușa.

M-am zbătut în brațele lui Peter, destul ca să-și slăbească strânsoarea și să-l pot privi.

— Mama, a început să-i spun. Cred că ei au omorât-o.

Nu, eram dintr-odată sigură că ei o omorâseră.

Pe fața lui Peter a apărut un zâmbet plin de îngrijorare.

— Mercy, nu știi ce vorbești. Nu ți-au omorât mama; mama ta n-a fost ucisă. A murit, pur și simplu.

A ezitat.

— Știu că te îngrijorează nașterea copilului, te temi că semeni cu mama ta și n-o să supraviețuiești, dar așa ceva n-o să ți se întâmple. Ești atât de puternică…

— Nu.

M-am uitat la Emmet, însă fața lui a rămas ca o tăbliță goală.

— Mama n-a murit la nașterea mea. A fost ucisă în clădirea Tillandsiei. Azi.

— În clădirea Tillandsiei?

I s-a încrețit fruntea și a clătinat din cap, în semn că habar n-are despre ce vorbesc.

— Casa aia mare, veche, de dincolo de Richmond Hill. Cea pe care-o renovezi pentru Tucker. Cu ușa de la intrare neagră cu roșu. Cupola transparentă a holului de la intrare. S-a spart și s-a prăbușit peste mama. Ei au făcut-o să se prăbușească.

M-am gândit la trupul însângerat al mamei, cutremurându-mă.

Peter mi-a îndepărtat părul de pe frunte.

— Aia nu e decât o casă mare, dărăpănată, în stil georgian. N-are decât ferestre vechi, obișnuite. Nici urmă de cupolă. Nici măcar de vreo lucarnă. Nici măcar de niște ferestre plasate mai sus, care să poată fi luate drept lucarne. Nimic atât de modern. Și acolo n-a pățit nimeni nimic. Am fost eu însumi acolo până acum o jumătate de oră, când m-a sunat Oliver, să-mi spună că nu te simți bine. Ai visat urât, atât și nimic mai mult.

M-am răsucit cu disperare, smulgându-mă din strânsoarea lui și încercând să mă ridic în capul oaselor. Camera s-a învârtit cu mine, dar am reușit să mă sprijin într-un cot, cu fața spre Emmet.

— Spune-i, i-am cerut. Spune-i ce s-a întâmplat. Tu ai văzut. M-ai salvat.

— Îmi pare rău. N-am ce să-i spun. Te-am găsit căzută în grădină. Te-am adus sus, în camera ta, apoi ți-am chemat familia. Nu știu prin ce experiență ai trecut, dar mă tem că n-a fost decât o halucinație.

Am țipat la el.

— De ce minți?

A reacționat de parc-aș fi fost un copil bolnav. A clătinat din cap în tăcere, cu ochii la Peter, apoi m-a privit cu blândețe și compătimire.

— Nu vreau să te supăr. Aș confirma tot ce spui, dac-aș putea s-o fac.

Știam că nici nu visasem, nici nu avusesem halucinații. Peter se înșela. Mama nu murise aducându-mă pe lume. Asta nu era decât o minciună sfruntată. Mi-a venit brusc o idee și mi-am pipăit gâtul. Degetele mele au găsit medalionul, dovada că mama era în viață,

sau cel puțin că trăia în ziua când mi-l dăruise. Străduindu-mă cu disperare să i-l arăt lui Peter, i-am rupt lănțișorul. Încrederea în veridicitatea întâmplării la care fusesem martoră mi-a pierit brusc.

— Uite. Ia-l. Deschide-l.

L-am lăsat să cadă în palma lui și m-am sprijinit de perne.

Avea degete prea mari și prea bătătorite ca să deschidă medalionul cu ușurință, dar, după câteva încercări, a reușit.

— Ce pot să spun? a întrebat. Ai fost cu siguranță un bebeluș frumos. Ca și Maisie.

Am întins mâna și i l-am smuls. M-am uitat în jos, la poze; una era imaginea mea de prunc, iar cealaltă a lui Maisie, la aceeași vârstă. Fotografia străbunicii mele dispăruse, ca și a lui Careu, tânărul cu păr auriu și ochi plini de încredere în sine. Am închis medalionul cu zgomot și l-am strâns în pumn cu disperare.

Un alt val de amețeală m-a cuprins, silindu-mă să-nchid ochii.

— Probabil sunt bolnavă, am spus, mai mult pentru mine decât pentru cei doi bărbați.

— Mă tem că da, a dat din cap Peter. Și de-asta ai vise înfiorătoare. Acum pot s-o chem pe Ellen înăuntru? O lași să facă ce știe ea ca să te simți mai bine?

Chiar și cu ochii închiși, simțeam privirile lui Emmet sfredelindu-mă.

— Nu vezi că magia nu-l sperie niciodată, așa cum l-ar speria pe un om obișnuit? mă întrebau, fără cuvinte. Nu-ți dai seama că nu e *om adevărat,* așa cum nici eu nu sunt?

Întrebarea a pierit imediat, pentru a fi înlocuită de îngrijorarea pe care i-o trezea starea mea.

N-am spus nimic. M-am mulțumit să aprob cu o înclinare a capului, dar, în realitate, nu știam sigur dacă răspund la întrebarea lui Peter sau la a lui Emmet. Oboseala m-a înfrânt și, când Ellen a reintrat în cameră, eram ruptă de lume.

24

M-am dat jos din pat și m-am zărit în oglindă. Cineva îmi scosese hainele și mă-mbrăcase cu o cămașă de noapte din mătase, de culoarea spumei mării. De genul celor pe care le primești cadou de ziua ta și nu le porți niciodată. M-am așezat la picioarele patului, străduindu-mă să pun laolaltă bucățile din ziua de ieri, așa cum aș fi încercat să refac din cioburi cupola de sticlă care-mi strivise mama. Propria mea reflexie a pălit când mi-a apărut în minte imaginea trupului ei însângerat. A înăbușit țipătul care se lupta să iasă din mine. Chiar dacă totul nu fusese decât o halucinație, spaima și sentimentul de pierdere erau destul de reale.

M-am rugat să aibă ceilalți dreptate, să fi visat eu, cumva, întreaga zi. Să fie mama încă în viață și să pot găsi, într-un fel sau altul, o explicație pentru toate, ca s-o pot primi în viața mea fără să-mi resping mătușile și fără să trădez bariera.

Capotul care făcea parte din același set cu cămașa fusese pus peste un scaun. În pofida tuturor celor petrecute, mi-am dat seama că sunt moartă de foame, așa că l-am îmbrăcat și am coborât la parter, să caut ceva pentru micul dejun. Când am ajuns la baza scării, mi-am auzit numele, dar cuvintele aproape șoptite care au urmat mi-au spus că se vorbea despre mine, nu cu mine. Am înaintat tiptil în direcția vocilor și m-am trezit în fața ușilor batante ale bucătăriei.

— Mă simt vinovat, a spus Oliver. Parcă n-ar fi fost de-ajuns că e gravidă și că abia a intrat în contact cu magia, a trebuit s-o încurajez s-o facă și pe bibliotecara printre istoriile Akashice.

— Nu sunt de acord, l-a contrazis Iris. Mai bine că te-ai amestecat și ai preluat controlul decât să le fi lăsat pe ea și pe Jilo să dea peste ceva cu care nu s-ar fi putut descurca singure.

— Dar să aibă halucinații în care Emily e în viață și noi încercăm s-o ucidem… E prea stresată, iar eu am contribuit la stresul ăsta.

— Era hotărâtă s-o găsească pe Maisie.

Ellen încerca să-l scape de sentimentul de vinovăție.

— Iar tu n-ai nicio legătură nici cu sarcina, nici cu alegerea ei ca

ancoră.

— Dar tu cum poți crede că are o legătură cu uciderea lui Tucker?

Tăcerea lui Ellen a durat cu o clipă prea mult.

— N-are, nu la modul intenționat. Nici măcar la nivel conștient. Dar nu-și controlează cu adevărat puterile. Poate vinovăția pentru vătămarea străunchiului lui Peter s-a amestecat cu dorința ei de a-l scoate pe Tucker din viața mea. Poate a crezut că visează. Ai văzut cum a visat toată scena aia cu Emily.

M-am apropiat mai mult de ușă, încercând să mă hotărăsc dacă trebuia să ascult în tăcere sau să dau buzna înăuntru și să le trag un perdaf.

— Oh, Ellen, nici măcar așa, m-a apărat Oliver.

— Ai văzut cum m-a respins. Nu mai e ea însăși. Poate că afluxul brusc de putere a vătămat-o, a schimbat-o într-un fel sau altul. Poate că și jocul cu istoriile Akashice a avut vreo influență. Poate că nu mai poate face deosebirea dintre realitate și fantezie.

— Eu cred, a intervenit Iris, c-ar fi cel mai bine să facem cum au propus familiile, s-o trimitem s-o viziteze pe Gudrun. Ca s-o învețe cum să-și întrebuințeze puterile și să-i dezvăluie apoi secretele ancorelor. Măcar acolo Mercy o să fie în siguranță.

Numele lui Gudrun mi-a adus fulgerător aminte de ziua când simțisem pentru prima oară gustul magiei, când o așchie de lemn îmbibată în sângele lui Oliver devenise talisman și el îmi îngăduise să-i împrumut puterea. Am revăzut fața aspră care-mi întorsese privirea din oglindă când încercasem să-i dau de urmă lui Maisie.

— Nu, a zis Oliver.

Apoi a adăugat:

— Nu știu. Gudrun nu prea s-a dovedit de folos când a fost vorba s-o ajute pe Maisie. Trebuie să ne gândim, totodată, și la copil.

Să vorbească despre mine pe la spate era una, dar nimeni n-avea dreptul să discute despre fiul meu altfel decât în prezența mea. Am dat buzna pe ușă, lăsând-o să mi se legene în urmă.

— ’Neața tuturor. Ce-am pierdut?

— Ei, după cum te porți și după tonul tău, domnișoară, a ripostat Iris, îmi imaginez că n-ai pierdut mare lucru.

M-am oprit o clipă locului, conștientizând strania strălucire trandafirie a încăperii, emanată de cristalul roz din mijlocul mesei.

— Stai jos, Mercy, a spus Ellen.

Suferința care o împovăra de ieri se amestecase cu bănuielile în privința mea, întunecându-i privirea. Am rămas neclintită, gata să să-mi înfrunt cele trei rude, dar durerea întipărită pe fețele lor m-a dezarmat într-o oarecare măsură.

Îmi dorisem cu atâta disperare să cred că femeia care-mi dăduse de urmă era mama mea. Încă mi-o mai doream. Dar îmi doream și să cred că e încă în viață. Că ni se oferea o șansă să ne cunoaștem. Că fiul meu o s-o cunoască. În același timp, nu voiam să cred ceea ce-mi dezvăluise. Nu voiam să cred că Iris și Ellen erau în stare de astfel de mișelii. În afară de asta, încă mă mai împotriveam afirmațiilor eretice ale mamei în ceea ce privea bariera, care-mi îndureraseră inima. Putea fi oare adevărat că bariera ne întemnița în loc să ne apere? Încă mă mai străduiam să mi-i imaginez pe binevoitorii învățători despre care-mi vorbise, susținând că nu voiau nimic altceva de la omenire decât să se întoarcă în brațele lor ocrotitoare. Toate astea aveau ceva care mă izbise: erau prea frumoase. Întoarcerea mamei. Versiunea ei despre nașterea mea și cu dispariția ei. Neașteptata ei moarte într-o încăpere care, din câte îmi dădusem seama, nici măcar nu exista în planul nostru. Mi-am pus mie însămi o întrebare: cei trei oameni din fața mea, așa imperfecți cum cu siguranță erau, chiar ar fi putut comite fapte atât de monstruoase?

— Așază-te, mi-a cerut Iris, și un scaun a alunecat pe podea, părând să se îndepărteze de masă cu voință proprie.

Magia devenise mult mai vizibilă în casa noastră, se practica mult mai pe față de când îmi fuseseră înapoiate puterile. Știam că Iris se abținuse ca să-l menajeze pe Connor, dar nu puteam să nu mă-ntreb dacă nu cumva se reținuseră cu toții ca să nu-mi rănească mie sentimentele. Cumva, dorința lor de a mă ajuta să nu-mi pierd respectul de sine nu se potrivea deloc cu ceea ce-mi povestise mama. M-am așezat pe scaunul cu pricina, dar m-am lăsat pe spătarul lui și mi-am încrucișat brațele pe piept. Încă nu puteam scăpa de indignarea care mă cuprinsese când îi auzisem bârfindu-mă.

Iris nu se sinchisea.
— Presupun că te simți mai bine, nu?
— Da.
N-am spus nimic mai mult.
— Câți ani ai, cumva, doisprezece? a răbufnit Oliver, îndreptându-se spre masa lungă.
Deși îmi luase apărarea când nu fusesem acolo, ca să mă apăr singură, se vedea limpede că și el era în continuare îndurerat fiindcă-i respinsesem. A aruncat un pliculeț cu ceai de mușețel într-o cană și a turnat deasupra apă fierbinte. Mi-am îndreptat ochii spre tăblia mesei. Nu voiam să mă uit la niciunul dintre ei. Câteva clipe mai târziu, Oliver mi-a împins cana cu ceai în față. Am strâns-o în palme, recunoscătoare pentru alinarea oferită de căldura ei.
— Ieri ne-ai acuzat de fapte diabolice, a spus Iris, pe un ton cumpătat, uniform.
Era clar că exersase în timpul nopții, repetând cuvintele de multe ori.
— Știm că s-a întâmplat ceva, ceva care te-a întors pe dos. Le-ai spus lui Peter și golemului că te-am mințit în privința morții mamei tale. Iar pe urmă ai mers și mai departe și ai spus că noi am ucis-o?
— Iar voi stați aici, spunând cum l-am ucis eu pe Tucker și c-ar trebui să fiu expediată înainte de a omorî toți oamenii din Savannah, unul câte unul.
Ellen și-a acoperit fața cu mâinile. Umerii i s-au gârbovit și au început să-i tresalte în ritmul suspinelor. Iris s-a întins și i-a pus o mână pe umăr.
— N-a spus nimeni asta.
Ellen și-a lăsat mâinile în jos. Pe față umflată și roșie, cu cearcăne negre sub ochi, i se citea suferința.
— L-am iubit.
Vocea îi tremura.
— L-am iubit cu adevărat.
S-a uitat la mine cu ochi îndurerați, cu rimelul întins și cu contururile trasate cu dermatograf prelingându-i-se pe obraji în pârâiașe de acuarelă.
Furia a început să mi se topească.

— Știu asta. Știu, am spus.

Ea nu i-ar fi făcut pentru nimic în lume vreun rău lui Tucker. Pentru nimic în lume.

— Jur că nu i-am făcut nimic. Nu i-aș fi făcut niciodată nimic lui Tucker, fiindcă știam că-l iubești.

— Și crezi că noi nu ne-am iubit sora? m-a întrebat Ellen. Chiar poți să crezi că eu și Iris am ucis-o cu sânge rece? Chiar ne crezi în stare? Chiar mă crezi pe mine în stare de așa ceva?

Sentimentele m-au copleșit și am izbucnit și eu în lacrimi.

— Îmi pare atât de rău pentru Tucker!

Am luat mâinile lui Ellen într-ale mele.

— Știu, iubito. Te cred.

— Trebuie să știi că nu i-aș fi făcut niciun rău. Nu la modul intenționat. Nici măcar dac-aș fi crezut că visez. Pur și simplu, nu am genul ăsta de ură în mine.

Ellen m-a privit, iar furtuna i-a dispărut din ochi. Știam că-și dă seama care e adevărul.

— Nu. Nu-l ai. Nu știu de ce mi-am lăsat inima să creadă că ai fi putut face așa ceva.

Iris a venit lângă mine și mi-a lipit capul de pieptul ei.

— Gata, gata, gata.

M-a mângâiat pe păr și s-a aplecat să mă sărute pe creștet. După ce mi-am venit în fire, mi-a înclinat fața astfel încât să mă poată privi în ochi.

— Nu știu cine și de ce, dar sunt convinsă că există cineva care-ncearcă s-arunce între noi semințele îndoielii și neîncrederii. Cineva care vrea să ne certăm între noi, toți patru. O vrea cu destulă înfocare ca să ucidă pentru asta.

— OK, a spus Oliver, pe un ton care sugera că are de gând să preia controlul. Familia Taylor are un dușman. Nu e tocmai o noutate pentru cartea de istorie a familiei. Ce știm despre dușmanul ăsta? Un singur lucru: își dă seama că n-are nicio șansă dacă nu ne dezbină.

— Asta a fost o încurajare? a întrebat Iris, în timp ce aveam toți patru o senzație de ușurare palpabilă.

Sarcasmul surorii ei mai mari a făcut-o până și pe Ellen să

zâmbească. Și-a șters ochii cu dosul mâinii.

Iris s-a întors spre mine.

— Așa că acum spune-ne ce s-a întâmplat. Ce te-a putut face să crezi că noi ți-am ucis mama?

Am tras aer în piept. Nu-mi venea să cred că puteau fi atât de cruzi încât să se joace astfel cu mine. Să mi-o redea pe mama și apoi să mi-o răpească.

— Ea m-a găsit, am răspuns. Imediat după accidentul cu Peadar. A venit și m-a luat de-acolo.

— Cine, draga mea? Cine te-a găsit? m-a întrebat Oliver.

Accentul lui se făcea simțit cu atâta putere încât, în ciuda vâltorii de emoții care mă străbătuse, a reușit să mă amuze.

— Mama mea. Emily.

— Ei, Mercy, nu e cu putință, a zis Iris. Știi că nu mai e printre noi de multă vreme. Cineva face o glumă plină de cruzime, oribilă.

— Poate-a venit la tine ca spirit? O fantomă? a sugerat Ellen.

— Nu. Era reală. La atingere o simțeai solidă, am spus, deși propriile mele experiențe îmi dovediseră că asta nu conta prea mult. A spus că trăiește. Că n-a murit la nașterea mea.

— Oh, Mercy, a murmurat Ellen. Măcar dac-ar fi adevărat, dar am fost acolo. Iris la fel. Doar știi. Ți-am povestit ce s-a întâmplat.

— Mi-a spus că m-ați mințit. Că ne-ți luat pe mine și pe Maisie, iar pe ea ați obligat-o să-și creeze o dublură pe care s-o îngropați.

— Stop, stop, stop.

Oliver și-a ridicat mâinile.

— Să lăsăm puțin asta deoparte și s-o luăm de la început. Cineva – cineva care a pretins că e Emily – a venit la tine…

— Poate, dar nu sunt sigură c-a fost o impostoare.

— Crezi că ar fi într-adevăr cu putință…

— Ai spus „o dublură”? l-a întrerupt Iris.

— Da. A spus că poate crea *doppelgängeri.*

Iris și Ellen s-au uitat una la alta.

— Crezi că e posibil? a întrebat apoi Iris. Noi eram atât de concentrate asupra fetițelor, a adăugat, către sora ei. Emily ar fi putut să dispară lăsând în locul ei o dublură, imediat după naștere?

Ellen a ezitat înainte de a răspunde.

— Da, e posibil, a răspuns, în cele din urmă. Când am știut că Mercy o să trăiască și mi-am îndreptat din nou atenția spre Emily, ea își dăduse deja sufletul. Nu sunt sigură c-aș fi în stare să simt diferența dintre un trup pe care l-a părăsit viața și unul în care n-a existat niciodată viață.

— Dar, chiar dacă Emily avea putere magică pentru așa ceva, de ce-ar fi făcut-o? a întrebat Oliver.

— Povestește-ne ce ți-a spus. Tot ce ți-a spus, mi-a cerut Iris, ignorându-și fratele. Nu omite nimic, chiar dacă te temi că ne-ar putea face rău.

— Dă-i drumul, scumpo. Povestește-ne exact ce s-a întâmplat.

Oliver a dat din cap, îndemnându-mă să continui.

Mi-am sondat instinctul, cerându-i să-mi spună dac-ar trebui sau nu să am încredere în cei trei. Voiam – ba nu, chiar simțeam nevoia – să mă-ncred în ei. Dar și în Maisie simțisem nevoia să am încredere și învățasem pe pielea mea că dorința de a te încrede în cineva nu-l face automat demn de așa ceva. Cineva mă mințea, fie mama mea sau o impostoare care pretindea că-mi e mamă, fie unul sau mai mulți dintre cei trei așezați în fața mea. În cele din urmă, m-am hotărât să consider, până la proba contrarie, că ei erau sinceri. Am răsuflat adânc și le-am povestit totul. Aproape totul.

26

Atât Iris, cât și Ellen s-au retras în locurile unde se simțeau cel mai bine; cea dintâi și-a pus pălăria de soare a bunicii și a plecat în grădină, iar cea de a doua a preferat biblioteca, cu jaluzelele trase și cu o sticlă deschisă alături. Dar momentul nu mi se părea potrivit ca să mă amestec într-un fel sau altul.

Adâncit în gânduri, Oliver se uita în jos, holbându-se în gol și plimbându-și o mână în josul gurii și al bărbiei. Puteam, practic, să-i aud rotițele minții învârtindu-se. Și-a ridicat privirea spre mine.

— Am o idee, știu cum am putea afla ce se ascunde în spatele întregii povești.

A ezitat, ca și cum ar fi simțit nevoia să se gândească mai bine.

— Te ascult, l-am îndemnat eu să continue.

— Nu-ți mai pot citi gândurile ca pe vremuri, știi? m-a întrebat.

Bănuisem și eu asta, așa că m-am mulțumit să dau din cap, deși se abătuse de la subiectul discuției.

— Însă, când e vorba de oameni obișnuiți, trebuie să fac un mic efort ca să *nu* citesc ce le trece prin minte.

— Și ce-i cu asta? Tucker, Emily, Ryder. Dincolo de cele petrecute trebuie să se afle un vrăjitor.

Oliver nu m-a luat în seamă și s-a strâmbat. Era încă afundat în șirul propriilor gânduri și îngrijorarea i-a încrețit fruntea netedă, formând acolo o dungă de obicei inexistentă.

— Trebuie s-o facem fără să-i spunem nici lui Iris, nici lui Ellen. Iris ar considera încercarea noastră *scandaloasă,* chiar dacă se va dovedi eficientă. Cât despre Ellen, ei bine, pe ea n-o putem lăsa să afle.

Minunat, încă un secret, mi-am zis.

— La ce te gândești, mai exact?

— Să mergem la morgă, ca să-i facem o vizită lui Tucker.

— Ce?!

— Stai, ascultă-mă. Dacă tu poți canaliza în el destulă energie ca să-l reînsuflețești fie și numai pentru câteva clipe, eu voi reuși să-i citesc gândurile.

Am clătinat din cap și am simțit un fior pe șira spinării. Ellen ar fi fost distrusă dac-ar fi aflat fie și numai că ne trecuse așa ceva prin cap.

— Nu. Chiar dac-ar fi cu putință, Tucker are în el o gaură imensă. Probabil singurul gând pe care-ai reuși să i-l deslușești ar fi un strigăt de durere.

Oliver a ridicat din umeri.

— Sau am putea, pur și simplu, să aflăm cine l-a ucis. Trebuie să știm cine i-a răpit mătușii tale Ellen încă un strop de dragoste. Cine a trimis-o înapoi, în prăpastia din care credeam că a ieșit în sfârșit. Cine încearcă să te-ntoarcă împotriva rudelor care te iubesc.

— Spui c-ar trebui să facem asta pentru Ellen și pentru mine, dar știm amândoi că Ellen n-ar vrea să tulburăm odihna trupului lui Tucker. Nici eu nu sunt sigură că ideea e OK. Nu știu dacă e ceea ce trebuie să facem. Să ne amestecăm printre morți.

— Asta n-o știu nici eu, dar știu că e o greșeală să stau aici, fără să fac nimic, în timp ce rudele mele și oamenii dragi lor sunt țintele unor atacuri. În plus, nu propun o ședință de spiritism. E mai degrabă ca la școală, când te punea profesoara să atingi piciorul tăiat al unei broaște cu o baterie, ca să-l faci să se contracte. N-o să-l tulburăm pe Tucker. O să-i administrăm o mică zdruncinătură, ca să vedem dacă putem declanșa un reflex. Haide. Mergem acolo. Încercăm. Fie ajungem la un rezultat, fie nu. Hai s-o facem. Tucker nu devine mai proaspăt dacă-l lăsăm să aștepte.

Oliver a tăcut câteva clipe.

— Știi, următorul ar putea fi Peter.

Cu asta mă lovise sub centură.

— Sau Adam.

Iată ce-l îngrijora cu adevărat.

— Oliver, am spus.

Gândul la trupul intrat în putrefacție al lui Tucker mi-a ridicat fierea în gât. Mi-am lăsat capul în jos și am respirat adânc, sperând c-o să-mi treacă greața.

— O să te-ajut cu plăcere să faci vrăji de protecție pentru Adam.

Și aveam să pun câteva și asupra lui Peter, pentru orice eventualitate, indiferent dacă era sau nu deja protejat de magia

zânelor.

— Dar s-o facem pe cârpacii cu cadavrul lui Tucker?

Detestam cuvântul cadavru – modul în care-l simțeam pe limbă, modul în care-mi suna în propriile urechi.

— Știm amândoi că există multe căi de ocolire a vrăjilor.

Învățasem asta pe pielea mea, atunci când Jackson mă mutase într-o dimensiune alăturată, imediat dincolo de raza de acțiune a vrăjilor făcute de Emmet ca să mă apere.

— Sunt bune pentru respingerea indivizilor fără puteri magice, sau poate chiar și pentru a vrăjitorilor amatori, dar când e vorba de cineva care stăpânește magia adevărată? Nu rezolvă mare lucru.

Oliver mi-a studiat fața.

— De ce ți-e frică?

Mi-am ridicat ochii spre el și l-am văzut cercetându-mă cu privirea așa cum obișnuia înainte, când gândurile mele erau pentru el o carte deschisă.

— Mama a spus că Tucker a fost ucis fiindc-o ajuta.

— Ascultă, nici măcar nu știm dacă femeia aia era sau nu Emily. Și, chiar dacă era, înseamnă că nu-l căutăm doar pe ucigașul lui Tucker. Îl căutăm și pe cel care-a omorât-o pe ea. Asta ar putea fi cea mai bună cale – singura noastră cale – de a afla cu adevărat ce se ascunde sub tot ce s-a-ntâmplat. Ce zici?

Am lăsat să-mi scape un oftat. M-am dat bătută.

— Bine. Hai să mergem, până nu mă răzgândesc.

— Așa te vreau, a zis unchiul meu, și m-a izbit mulțumirea lui exagerată la gândul că urma să le facem o vizită morților.

Pe drumul către morgă, în mașina lui, a păstrat tăcerea. Pe lângă magie, una dintre cele mai mari puteri ale sale era faptul că știa când să se oprească. Nu voia să scape ceva care m-ar fi făcut să pun la îndoială înțelepciunea încercării de care ne pregăteam. M-am simțit tulburată când am văzut cât de aproape de sediul medicilor legiști se afla casa lui Peter. Crescusem în Savannah și mă obișnuisem cu ideea că aproape peste tot erau îngropate schelete, dar încă mă mai dezgusta gândul că la numai câteva străzi distanță de Sackville erau autopsiate leșuri proaspete.

— Arată ca o clădire cu birouri, am spus, în timp ce unchiul meu

parca mașina.

— Te așteptai să fie Castelul Frankenstein?

Oliver a oprit motorul și a deschis portiera lui.

— Să mă lași pe mine să vorbesc, a spus, de parc-aș fi fost disperată să fac eu asta.

A ocolit mașina și mi-a deschis portiera. A mers către clădire cam la un pas în urma mea, de parcă s-ar fi așteptat să fac stânga împrejur în ultimul moment și să fug. Ușa s-a deschis și aerul condiționat m-a învăluit, mângâietor. Oliver m-a ocolit apoi, îndreptându-se spre bărbatul de la recepție.

Existența unui recepționer la morgă m-a șocat, mi s-a părut o înscenare, o glumă proastă, dar Oliver începuse deja să-și transmită mesajul.

— Salut, Don! a spus, pe un ton care-i dădea de înțeles lumii întregi că bărbatul din spatele biroului e un prieten regăsit după amar de ani. Ce mai face Jen?

Don a rămas ușor surprins. A ridicat din sprâncene, țuguindu-și buzele, în timp ce încerca să asocieze chipul lui Oliver cu un nume. Se vedeau pentru prima oară, dar unchiul meu își folosea puterea de a citi mințile ca să obțină la întâmplare frânturi de informații din conștientul lui. Am fost surprinsă când mi-am dat seama că Don era ușor de citit chiar și pentru mine. M-am simțit, cumva, ca și cum, la o petrecere, m-aș fi dus pe furiș să arunc o privire în dulăpiorul cu medicamente al gazdei.

— Ăă, e bine, foarte bine, a răspuns Don.

— Bine, foarte bine, a repetat Oliver. Ei, dar cum e viața cu noul șef?

Cu câteva luni în urmă, izbucnise un mic scandal când medicul legist aflat de multă vreme în funcție demisionase din pricina unei întrebuințări abuzive neconfirmate a fondurilor districtuale.

— Metehne vechi în haine noi?

Am simțit mintea lui Don oprindu-se la numele Taylor. Amintirea unei fotografii din ziar. Notorietatea familiei mele se făcea simțită încă o dată.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Taylor? a întrebat.

— Ei, speram că i-am putea face o vizită lui Tucker Perry.

Lui Don i s-au îngustat ochii și pe buze i-a apărut un zâmbet dispretuitor.

— Aici e morga, domnule Taylor. Nu s-ar putea spune c-avem ore de vizită.

— Tu poți face totuși să existe așa ceva, a spus Oliver, ca și cum ar fi subliniat ceva evident.

— Păi da, firește, dar mai sunt și procedurile. Regulamentul. Nu putem, pur și simplu, să lăsăm lumea să se plimbe pe-aici, uitându-se la cadavre.

Oliver i-a imitat expresia feței.

— Se întâmplă foarte des?

— Ei, nu chiar, dar…

— Don, du-ne în spate și arată-ne trupul lui Tucker.

Tonul lui rămăsese moderat, dar, de data asta, era neîndoielnic vorba de o poruncă. Don a oscilat între neașteptata nevoie de a i se supune și teama adânc înrădăcinata de a încălca regulamentului.

— Hai, doar știi că asta vrei.

Oliver și magica lui putere de constrângere. Știam că nu mai poate citi în mintea mea cu ușurința de mai înainte, dar mă-ntrebam dacă nu cumva mă convinsese să-l însoțesc în același mod în care-l convingea acum pe Don să ni-l arate pe Tucker. Oare ancorele erau cu adevărat imune la vrăjile aruncate asupra lor sau era propagandă? O întrebare pe care trebuia să mi-o pun. Don s-a ridicat de la biroul lui și ne-a deschis ușa morgii.

— Nu te deranjează?

Cuvintele mi s-au desprins de buze din propria lor voință. Oliver și-a înclinat bărbia în jos și capul pe-o parte, într-o veritabilă imagine a inocenței. N-avea idee despre ce vorbesc.

— Treaba asta. Faptul că silești oamenii să facă anumite lucruri.

— Nu, a răspuns, apoi a zis: Ar trebui?

N-am răspuns, m-am holbat la el cu gura căscată.

— Chiar vrei să discutăm despre asta aici și acum? a-ntrebat. Vreau să zic că e nepoliticos să-l lăsăm pe Don să aștepte.

Și-a împins capul spre al meu și a ridicat din sprâncene. Uneori îl iubeam atât de mult, iar alteori aș fi fost în stare să-l strâng de gât. Mă uimea faptul că aceste două stări alternau la intervale din ce în

ce mai scurte.

Am intrat într-o încăpere complet îmbrăcată în faianță. Faianță gri pe pereți, faianță cafenie pe podea, cea din urmă cu plăcile ușor înclinate, pentru a crea canale de scurgere. M-am cutremurat când mi s-a dus gândul la ceea ce se prelinsese prin canalele alea de-a lungul anilor. Peretele bej alcătuit din unități de refrigerare era plin de uși. Știam că rămășițele lui Peadar continuau să zacă în spatele uneia dintre ele. Jilo se străduise din răsputeri să mă convingă că n-ar fi trebuit să mă simt vinovată, dar regretele nu încetaseră să mă asalteze.

— Tucker? a întrebat Oliver, îmboldindu-l pe Don să deschidă prima ușă, apoi pe a doua.

Și le-a închis în grabă, una după alta. Deși la știri nu auzisem nimic, mi-a trecut prin cap că tot acolo se aflau și rămășițele din Birdy.

— A treia încercare e cu noroc, Don.

Bărbatul dat din cap, cu un zâmbet nervos, deschizând o altă ușă. S-a uitat la eticheta prinsă de unul dintre degetele de la picioare al cadavrului și a dat din cap încă o dată, scoțând tava din congelator. Ajutat de Oliver, a mutat mortul pe o targă; pe urmă a împins tava la loc și a închis ușa.

— Acum te poți întoarce la biroul tău. O să-l punem noi la loc când terminăm aici.

— Bine, foarte bine, a răspuns Don, făcând efectiv o plecăciune înainte de a porni spre ușă fără să ne-ntoarcă spatele.

Oliver s-a îndreptat spre targa cu trupul lui Tucker, însă s-a oprit ca să strige:

— Oh, Don?

Bărbatul a încremenit locului.

— Mica noastră vizită să rămână între noi, OK?

— Cu siguranță. Bineînțeles, a răspuns Don, apoi a plecat.

M-am dus lângă targă, alături de Oliver. Sperasem c-o să am la dispoziție câteva secunde în care să mă pregătesc. Mă așteptasem ca peste chipul lui Tucker să fie tras cearșaful, dar acesta era lăsat în jos, în jurul claviculei. Pielea avea o ușoară tentă de culoare, ceva între albastru și purpuriu.

— Ah, Tucker, ticălosule, a zis Oliver, cu o stranie afecțiune pentru răposat în glas. Ai fost un dobitoc desăvârșit, dar cine-ar fi dorit să-ți facă așa ceva?

M-am simțit stânjenită de lipsa lui de respect față de mort. I-am aruncat o privire, și Oliver mi-a citit dezgustul pe față.

— Tocmai tu-mi spui să nu mă gândesc la el ca la un nemernic?

— Păi, da, pentru că acum e mort.

— Atunci e un nemernic mort.

— Ellen l-a iubit, am ripostat.

Regretele pentru reacția mea la auzul veștii despre logodna lor mă apăsau. Un alt bolovan de vinovăție care mă trăgea în jos. I-am cerut iertare lui Tucker, rostind cuvintele în gând. Mai târziu aveam să fac același lucru adresându-i-mă lui Ellen, cu glas tare.

— Iar noi o iubim pe Ellen și ăsta e, în mare parte, motivul pentru care ne aflăm acum aici. Începem?

S-a îndepărtat de targă, ca să mă pot posta între el și cadavru.

— Ești sigur că e bine să facem asta? Vreau să zic că, atunci când Iris și-a pus mâinile pe Ginny, a deschis o poartă prin care-a intrat spiritul lui Grace.

Oliver s-a crispat când și-a adus aminte.

— Nu e chiar același lucru, Gingersnap. Ginny a fost o vrăjitoare puternică, o ancoră. Tucker nu e decât un om obișnuit. Dar ai dreptate, nu trebuie să neglijăm nimic.

Și-a îndreptat în jos un deget din care a țâșnit un fascicul de lumină albastră. Apoi a ocolit targa, trasând un cerc luminos pe podea.

— În caz că se strecoară cine știe ce încoace, asta o să-l oprească până când o să-l putem trimite înapoi.

M-a condus către capul mesei. Iar eu m-am uitat în jos, la Tucker. La buclele lui aurii, la fruntea puternică, la buzele pline. Văzându-l astfel, cu ochii închiși și fără să rânjească la mine, îmi puteam da seama de întregul efect al trăsăturilor sale.

— A fost un bărbat frumos.

Oliver a dat din cap.

— Numai până când deschidea gura.

I-am aruncat o altă privire dojenitoare. A ridicat din umeri a

scuză și a trecut mai departe.

— O să fie nevoie să-l atingi. Probabil e cel mai bine să-i pui mâinile pe cap. Ți se pare OK?

Am dat din cap și mi-am întins brațele, pregătindu-mă să-i pun vârfurile degetelor pe tâmple, dar nu mi-am putut duce gestul la bun sfârșit. M-am oprit cu mâinile la vreo câțiva centimetri deasupra lui Tucker.

— Dar cum rămâne cu… am început, ezitând apoi și simțindu-mă ca o proastă.

— Cu ce?

— Cu sufletul lui?

Buzele lui Oliver s-au arcuit într-un zâmbet.

— Încă mai crezi în existența sufletului, Gingersnap?

Am cântărit întrebarea, simțind-o oarecum candidă, dar am dat apoi din cap.

— Da, am zis, cu vocea tremurându-mi, apoi am repetat, cu convingere. Da, cred.

Oliver mi-a pus mâna pe obraz.

— Da, într-un fel, și eu cred. Dar nu-ncercăm să-i aducem spiritul înapoi, în trup. Îl lovim cu un strop de energie, exact atât cât e nevoie ca să-i activăm hard-diskul și să-i punem sinapsele la treabă cât să am timp s-arunc o privire.

Mi-am lăsat hotărârea să-mi coboare din minte până-n viscere. Chiar dacă lui Ellen n-o să-i placă deloc ce fac acum, eram datoare față de ea să aflu cine-l mutilase pe Tucker. Și-mi datoram câteva răspunsuri mie însămi. Am dat din cap și am răsuflat adânc, liniștindu-mi mintea și concentrându-mă asupra puținelor amintiri plăcute legate de Tucker pe care le-am putut găsi în adâncul sufletului. I-am atins tâmplele și trupul i-a vibrat și i s-a săltat în capul oaselor, clătinându-se. A scos un sunet gutural. Ar fi putut fi un țipăt în toată puterea cuvântului dacă traheea nu i-ar fi fost distrusă. Spatele i s-a înălțat în fața mea și m-am cutremurat când am zărit lumină prin gaura arsă în trupul lui. Am văzut ochii lui Oliver zvâcnind către întâlnirea cu privirea lui Tucker și m-am bucurat că nu trebuia să-l privesc eu însămi în ochii morți, că nu trebuia să deslușesc ce anume se citea în ei. A ridicat brusc mâna

dreaptă și și-a apăsat-o peste a mea. Rece. Moartă. Dar încă tremurând. În gândurile mele s-a conturat o imagine. Un câine mare, înfiorător. Ba nu, un lup. Partea conștientă a minții mele a respins-o, considerând-o ridicolă. În Savannah nu existau lupi. Poate că așteptaserăm prea mult înainte de a face sinistra noastră încercare. Poate că vătămarea fizică era prea gravă, sau poate că putrefacția obturase circuitele vitale ale lui Tucker. Trupul lui s-a zguduit o dată, apoi încă o dată și mi-a recăzut fără vlagă în mâini, cu capul pocnindu-i-se zgomotos de masa metalică. Am rămas cu mâinile întinse în față. Le simțeam mânjite și, în clipa aceea, nu aveam în minte decât dorința de a le ține sub un jet de apă caldă, ca să mi le spele de răceala morții. Din vârfurile degetelor fiecăreia îmi țâșneau scântei mărunte. Mi-am încleștat pumnii și mi-am lăsat brațele în jos, tocmai când ușa sălii s-a deschis trântindu-se.

Adam a dat buzna, clătinând din cap, și el tot cu pumnii încleștați.

— Ce naiba faceți voi doi aici?

27

Adam l-a înșfăcat pe Oliver de guler și l-a scos pe ușă afară. Înainte de a trece pragul, s-a întors să-mi arunce o privire aspră. Fața îi era o mască a furiei – fruntea plină de riduri orizontale, ochii săgetându-mă și falca împinsă în afară. Îi vedeam venele pulsând pe tâmple. A înălțat dintr-o sprânceană, și-a fost de-ajuns ca să pricep că, dacă nu-l urmez, o să fiu următoarea persoană pe care-o scoate de-acolo târâș. Am aruncat o ultimă privire spre Tucker, cuprinsă de rușine fiindcă-l lăsam descoperit și cu brațele răsfirate aiurea; unul îi stătea întins peste cap.

— Mercy.

Vocea lui Adam mi-a transformat numele într-un ordin concis. M-am întors spre el și l-am urmat.

Adam ne-a lăsat apoi să așteptăm cel puțin o oră într-o cameră mică, cu pereți cenușii, din incinta morgii. Bănuiam că are nevoie de o bună bucată de timp ca să se calmeze.

— Mi-a văzut mașina, a dedus Oliver. A fost o prostie din partea mea că n-am parcat-o mai departe.

Unchiul meu părea liniștit ca seninul cerului, așa că m-am străduit să-i urmez exemplul.

N-aveam idee cât de multe legi încălcaserăm, dar în încăpere nu se zărea nicio cameră de luat vederi și niciun fel de aparatură pentru înregistrări vocale, așa că mi-am dat seama că nu e un loc pentru interogatorii, ci unul pentru conversații private. Mulțumită că Adam nu ne putea auzi, m-am întors spre Oliver.

— Am văzut un lup.

— Și eu. Unul roșcat, dar nu știu ce să-nțeleg din asta. Deocamdată las-o deoparte, OK?

Am abandonat subiectul, dar în minte mi s-a conturat imediat o altă grijă.

— Crezi c-au găsit-o pe Birdy?

M-am străduit s-alung amintirea feței ei chinuite, a groazei pe care o emana, a sentimentului că fusese trădată.

— Nu, a răspuns Oliver, cu nepăsare. Și nici n-o vor găsi. Eu și

Moș Ene am fost azi-noapte acolo și am curățat totul, dar, cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine.

Mă simțeam prea agitată ca să rămân pe scaun, așa că m-am ridicat și m-am dus să mă uit la pozele indivizilor căutați de poliție de pe avizierul din perete. În fiecare fotografie era câte un criminal dat în urmărire. M-am gândit că avea sens să existe într-o morgă. Fața unuia dintre tipi era acoperită de tatuaje. Ochii lui cu sclipiri de nebunie mi-au adus aminte de o fotografie de-a lui Charles Manson{15}, pe care-o văzusem cândva. Era de-ajuns o singură privire în ochii ăia ca să știi că aparțineau unui om care comisese multe acte violente, un om care savura spaima și disperarea altora. Am simțit un fior pe șira spinării și m-am întors pe scaunul meu, lângă Oliver.

— Oamenii ăia, am spus, arătând cu capul către fotografii, sunt îngrozitori.

El și-a ridicat privirea de pe ecranul telefonului, pe care-l folosise ca să răspundă la e-mailuri.

— Oamenii ăia sunt morți. E o colecție de poze de identificare ale ucigașilor celebri cărora li s-a făcut aici autopsia.

Minunat, mi-am spus, și, în aceeași clipă, Adam a dat buzna în încăpere și a trântit pe masă, în fața noastră, un dosar din hârtie maronie.

— Deschideți-l, ne-a cerut.

Oliver i-a făcut pe plac, dar a tras dosarul de sub ochii mei.

— Nu e nevoie să vadă ea asta, a spus, împingându-l înapoi, către Adam.

— A văzut lucruri mai rele.

Adam a deschis dosarul și mi l-a pus în față.

— O, Doamne, am spus, cu o clipă înainte să mi se urce fierea-n gât.

Erau fotografii făcute la morgă, în care apărea Peadar, sau „adevăratul” Peter, cum ajunsesem să mă gândesc la el, deosebindu-l astfel de înlocuitorul lui, cu care acceptasem să mă mărit. Indiferent ce credea Adam, fotografiile mă afectau mult mai rău decât vederea cadavrului lui Tucker. Eu eram cea care-l mutilase pe Peadar. N-am putut să mă stăpânesc. Am început să plâng.

— Adam, încetează, a spus Oliver, smulgând fotografia din fața mea.

— Atunci spuneți-mi ce se petrece, a ripostat detectivul.

Oliver mi-a cerut din priviri să păstrez tăcerea.

— Haideți, amândoi. Vorbiți cu mine. Spuneți-mi măcar o dată adevărul.

Adam s-a uitat ba la mine, ba la Oliver, apoi a rămas cu ochii la mine.

— Fără minciuni, fără jumătăți de adevăr. Măcar de data asta, nu vă eschivați. Nu disimulați. Dați cărțile pe față.

— Nu sunt sigur că-nțeleg ce vrei de la noi, a zis Oliver, făcându-l pe Adam să-și întoarcă brusc din nou ochii spre el.

Detectivul a strâns din pleoape, apoi și-a ferit privirea. S-a uitat în jos, la brațele lui încrucișate, și și-a încordat maxilarele.

— Bine. Să jucăm în stilul vostru. Am, în morga asta, două cadavre mutilate.

Asta mi-a spus că încă n-o descoperiseră pe Birdy. Ceea ce făcuse Oliver o păstra ascunsă, cel puțin pe moment.

— Și tocmai am dat peste voi umblând cu unul dintre ele. Deși legistul nu poate spune cu certitudine că arma crimei a fost aceeași în ambele cazuri, e-al naibii de evident că au fost uciși cu același tip de armă. Numai că el n-are nici cea mai mică idee de ce soi de armă ar putea fi vorba.

Și-a încleștat pumnii și a bătut cu amândoi în masă, în fața noastră. Am tresărit fără să vreau. Oliver nici măcar n-a clipit.

Adam s-a ridicat și s-a dus într-un colț al încăperii. Rămânând cu spatele la noi, și-a ridicat mâinile, cu degetele contorsionate ca niște crengi răsucite. A oftat, frustrat, înainte de a se-ntoarce cu fața spre noi.

— Eu oi fi cum oi fi, dar prost nu sunt. Recunosc magia când mă lovesc de ea și, în orașul nostru, familia Taylor e în centrul magiei.

Oliver s-a lăsat pe spătarul scaunului, încrucișându-și brațele la piept. Am observat că aerul condiționat îi făcuse pielea de brațe ca de găină și firele de păr blond care i le acopereau până sub cot luaseră poziția de drepți.

— Oliver, nu poți să mă lași pe dinafară la infinit, nu și dacă

vrem să ne păstrăm speranțele în vreun viitor comun.

Fața calmă a unchiului meu a devenit lividă cât ai clipi. S-a ridicat, s-a aplecat peste masă și a arătat cu degetul spre Adam.

— Nu-ncerca să te folosești de șantajul sentimental. Dacă-ți ascund niște lucruri, e fiindcă sunt dincolo de ceea ce-ți pot spune.

— Oh, îmi depășesc puterea de înțelegere, nu? a ripostat Adam, apropiindu-se ca o furtună.

— Exact, a spus Oliver, apoi s-a întors spre mine. Haide, Gingersnap, am terminat aici. Plecăm.

Stăteau amândoi în picioare lângă mine, clocotind de furie, gata să sfâșie ceea ce abia reîncepuseră să pună cap la cap.

— Stai jos, unchiule Oliver, am zis.

El s-a uitat la mine, neînțelegând pe de-a-ntregul. Am repetat pe un ton mai ferm.

— Stai jos. Și tu, i-am cerut detectivului.

Au ezitat, fiecare așteptându-l pe celălalt să cedeze primul.

— Ei, să mai spună cineva că nu sunteți făcuți unul pentru altul. O pereche potrivită de nătărăi. Haideți, am zis să stați jos.

Energia a răbufnit din mine cu ceva mai multă forță decât aș fi voit, dar mă săturasem de aiureala aia. Mi se umflau picioarele. Chiloții îmi iritau pielea de pe burtă. Și, la naiba, aveam poftă de înghețată. Aproape fără să clipesc, am săltat în aer cele vreo sută optzeci de kilograme pe care le aveau laolaltă cei doi căpoși și i-am trântit pe scaunele lor

— Poftim, i-am spus lui Adam. Asta e magie.

S-a uitat la mine cu ochii cât cepele. Și-a îndreptat spatele, apoi și-a trecut palma peste buze, încercând să scape de expresia șocată, să-și recapete calmul și controlul.

— Nu poți, i-am spus.

— Ce nu pot?

— Să controlezi situația, am răspuns. Te tot străduiești să-ți bagi nasul dincolo de cortina pe care o ține Oliver cu atâta trudă în fața ta, tocmai ca să crezi în continuare că tu tragi sforile, că nu ești depășit de evenimente. Ei bine, ești.

— Mercy, odată ce spui ceva, nu-ți mai poți lua cuvintele înapoi, a încercat Oliver să mă oprească.

— Oh, știu asta. Știu.

Am dat din cap către el, apoi m-am întors iarăși spre Adam.

— De-aia îi ofer detectivului Cook o șansă să se hotărască. S-ar părea că o foarte mică demonstrație de putere l-a lăsat tremurând.

Adam a-nceput să protesteze.

— Taci. N-am terminat. Crezi că știi multe despre familia Taylor, despre vrăjitori, dar mă aflu aici ca să-ți spun că nu știi nici pe dracu'. De ce sunt atât de sigură? Pen' că eu sunt vrăjitoare și nu știu nici pe dracu'. Dar știu ce simți acum, greață pornindu-ți din stomac, sudoare rece între umeri. Nu, nu e de la aerul condiționat. Asta ți se-ntâmplă când vezi un spirit, când tai calea unei stihii sau când simți magia unui vrăjitor. Cum ți se pare? Zguduitor? Nefiresc? Înspăimântător?

L-am privit cu asprime.

— Răspunde-mi.

A tras aer în piept.

— Găsesc că e neliniștitor.

— Da, într-adevăr, am spus. Așa că, dacă ești „neliniștit" după ce ai gustat o înghițitură, ești sigur că vrei să ți se pună în farfurie o porție întreagă?

— Da, dacă astfel pot afla cine e în spatele acestor crime. Dacă pot împiedica săvârșirea altora.

Am râs, dar nu era râsul meu obișnuit. Am auzit un cotcodăcit care mi-a șocat propriile urechi.

— Adam, chiar dacă ai cunoaște toate amănuntele vieților noastre, tot n-ai putea să-mpiedici o crimă pe care un vrăjitor e hotărât s-o comită.

— Atunci, a zis el, recăpătându-și culoarea din obraji, spui că noi, ceilalți… oamenii adevărați…

— Vrăjitorii sunt oameni adevărați, i-a atras atenția Oliver, cu vocea plată a unui robot telefonic.

— Știi ce-am vrut să zic: oamenii obișnuiți. Cei fără puteri vrăjitorești. Îmi spuneți că, dacă unul dintre voi se hotărăște să se amestece, noi, oamenii obișnuiți, nu putem, de fapt, să ținem nimic sub control.

— Da, am spus, cu voce calmă, chiar asta spun. Cum te simți când

auzi așa ceva? Neputincios? Disperat? Vrei să săpăm mai adânc, sau ne oprim aici?

Și-a trecut mâinile peste păr. Coatele i s-au proptit pe masă și și-a sprijinit fața în palme. A rămas nemișcat și tăcut câteva clipe.

— Trebuie să știu, a spus apoi. E necesar să știu.

— De ce? a strigat Oliver.

Și-a lipit cu zgomot palmele de masă și s-a aplecat spre Adam.

— Pentru că, lăsând orice altceva deoparte, vreau să-mi construiesc o viață alături de tine. Și n-o să reușim dac-o să mă ții tot timpul în întuneric.

— Ba o să reușim, a protestat Oliver, însă în clipa următoare a zâmbit. Nu vreau să te uiți vreodată la mine cum te-ai uitat la Mercy când te-a trântit cu fundul pe scaunul ăsta. Las-o baltă, te rog.

— Îmi pare rău, a răspuns Adam. Nu pot.

Oliver a dat din cap și și-a mușcat buza de jos.

— Bine, atunci.

S-a uitat la mine.

— Nu cred că ai cu adevărat nevoie de mine pentru asta, nu?

— Nu, cred că nu, am răspuns.

Oliver s-a ridicat și, înainte de a pleca, m-a bătut pe umăr.

M-am uitat la Adam, am văzut cum l-a urmărit pe Oliver din priviri până la ușă. Avea în ochi un amestec derutant de tandrețe și iritare. Și atunci am știut că-mi iubea unchiul, că nu greșeam dezvăluindu-i tot adevărul.

După ce s-a închis ușa, mi-am întins palma în fața lui Adam, dându-mi toată silința să imit îndemânarea cu care dă un prestidigitator un spectacol de magie. În fața ochilor lui tot mai atenți, am făcut să apară una dintre bucățile de cuarț trandafiriu vrăjite de Ellen. Era de preferat să iau măsuri de precauție exagerate decât să-mi pară rău dacă voia cineva să ne-asculte, folosindu-se de magie.

— Ce-i asta? a întrebat Adam.

Și-a îndreptat umerii și s-a relaxat, străduindu-se să pară cât mai nepăsător, ca și cum ceea ce făcusem l-ar fi lăsat rece.

— E un flecuștet care ne garantează că tot ce vorbim acum aici rămâne aici. Trebuie să-nțelegi, Adam. Deși o să-ți dezvălui acum

niște lucruri, tu nu le poți dezvălui nimănui altcuiva. În afara acestei încăperi, nu le poți discuta nici măcar cu Oliver, dacă nu-ți garantează el că nu trage nimeni cu urechea. Ai priceput?

Mi se părea bizar, dar amuzant, să fiu eu *experta* în magie. Mi-am propus să nu-i vorbesc privindu-l de sus, așa cum îmi vorbiseră întotdeauna mie ceilalți vrăjitori, înainte de a mi se manifesta puterile.

— Am priceput, a răspuns el, dând din cap. Cu ce-ncepem?

M-am întrerupt ca să mă gândesc la asta. Erau atât de multe lucruri pe care abia le învățam eu însămi, atât de multe pe care nu le-nțelegeam.

— Păi, cred că ar fi cel mai bine să-ncepem cu Ginny. Știi, nu Connor a omorât-o.

Ochii i s-au îngustat; fusese, oh, atât de sigur de vinovăția lui Connor, încă din prima zi! Cu numai câteva cuvinte, făcusem să-i dispară infatuarea și impresia de autovalidare.

— Omorul a fost săvârșit de un demon, sau de un *boo hag,* dacă preferi să-i spui așa. L-ai cunoscut sub numele de Jackson.

28

Unii ar fi putut vedea în asta o întrebuințare abuzivă a echipamentelor din dotarea districtului, dar eu n-am obiectat când Adam mi-a oferit serviciile unui polițist în uniformă care să mă ducă în centrul orașului. Polițistul n-a obiectat când, dintr-o toană copilărească, i-am cerut să pornească sirena și girofarul. Mașinile trăgeau pe dreapta și pietonii se opreau ca s-aștepte să trecem în timp ce goneam pe Waters, apoi pe Wheaton și Randolph, ca să ajungem în cele din urmă pe Broughton. Polițistul s-a oprit sub marchiza Teatrului SCAD{16} și a oprit sirena și girofarul. A dus mașina de patrulare a poliției în parcare, a coborât și mi-a deschis portiera.

— Mulțumesc pentru plimbare, am spus.

— Cu plăcere, domnișoară Taylor, mi-a răspuns, înainte de a închide portiera.

— Pot să-ți fac cinste cu o înghețată? am întrebat, arătând cu capul spre gelaterie.

— Nu, mulțumesc, domnișoară, a zis el, bătându-se cu palma peste stomac și urcându-se în mașină.

A demarat și a reintrat în trafic.

La auzul sirenei, în față la Leopold's se adunaseră mai mulți oameni, și mi-am făcut loc printre ei cu coatele. Mai mulți copii din sala de petreceri a localului încă mai stăteau cu nasurile lipite de geam, încercând să descopere motivul întregii agitații. În spatele lor, animatorul petrecerii, un bărbat care afișa bizara combinație dintre costumul unui pirat și fața unui clovn, părea aproape încântat de posibilitatea emiterii unei noi note de plată.

— E totul OK, Mercy? a întrebat Josh, student la SCAD și vânzător de îngheață cu jumătate de normă, la intrarea mea pe ușă.

Îngrijorarea de pe față i-a dispărut când m-a auzit spunând:

— Pofta de înghețată e o urgență.

— *Poftă,* eh? a zis, suflecându-și mâneca pentru a-și arăta tatuajul, fără îndoială de concepție proprie.

Mi-am stăpânit un tremur – tatuajul lui nevinovat mi-a adus

aminte de însemnul de pe brațul lui Ryder. La întrebarea subînțeleasă am răspuns dând din cap și zâmbind.

— Ei, felicitări, a spus, părând să se bucure sincer pentru mine. Pot să-ți recomand un meniu de degustare nou, pentru viitoarele mame?

Strigătele de încântare și râsetele de la petrecerea de aniversare m-au făcut să zâmbesc. Îmi sărbătorisem de multe ori ziua de naștere în încăperea din partea laterală și speram să revin pentru multe alte aniversări, ale fiului meu.

— O, da, e perfect. Meniu nou?

— Da. Creat acum câteva secunde. Așază-te.

Mi-a arătat cu capul o masă de lângă fereastră.

— Nu-ți mai faci turul? mi-a strigat, în timp ce mă instalam.

— Nu, cred c-am spus destule minciuni despre acest sărman oraș vechi, am răspuns și i-am zâmbit.

El aranjase pe o tavă o duzină de cupe mici, de hârtie, și căuta ceva în adâncurile congelatorului.

— Atunci nu te superi dacă-l continui eu? Ar fi o adevărată rușine să se piardă o idee atât de bună.

— Nu mă supăr absolut deloc, am spus, devenind sentimentală doar preț de o secundă.

Organizam Turul Mincinosului de la doisprezece ani. Dacă i-l cedam altcuiva era ca și cum aș fi închis o ușă, lăsând dincolo de ea o bucată zdravănă din trecutul meu. Însă undeva, în adâncul ființei mele, știam că ușa era deja închisă.

— Treci într-o zi pe la mine, să-ți dau suvenirurile rămase.

Aveam în dulap vreo cinci sute de pahare din plastic cu capac, sau „umblărețe”, cum li se spune pe-aici. Și câteva tricouri.

— Ești o dulce. Mulțumesc. Poftim, e din partea casei, a spus, apropiindu-se și punând tava în fața mea cu un gest larg.

Mi-am mâncat înghețata, potopită de amintiri din zilele pe care le petrecusem conducând grupuri de turiști prin piețele orașului și spunând cele mai sfruntate minciuni care-mi treceau prin minte. Un cuplu care trecea pe Broughton a izbucnit în râs și sunetul m-a readus în prezent. M-am uitat pe fereastră și am rămas cu ochii la biblioteca de vizavi, o clădire câtuși de puțin memorabilă, care

fusese cândva magazin universal. O construcție aparte în Savannah, prin faptul că n-are nimic interesant, care să atragă privirea. Zgomot alb arhitectural, tapet.

În timp ce-i treceam în revistă silueta, am devenit conștientă de prezența unui individ rezemat de cabina telefonică gri din fața ei. Purta o șapcă de baseball murdară, de culoare roșie, cu cozorocul tras în jos, ca să-i ascundă ochii. Avea hainele ponosite, vesta îi era ruptă pe un umăr. După cum arăta, s-ar fi putut număra printre vagabonzii din oraș. Nu se uita direct la mine, dar am simțit că-l interesez, că intenția lui era să-l remarc. Și-a săltat șapca și și-a trecut mâna prin păr. Inima a început să-mi bată mai tare când l-am recunoscut pe șoferul mamei, Parsons.

Mi-am împins scaunul, îndepărtându-l de masă și m-am repezit pe ușă afară. Parsons ajunsese deja la o jumătate de cvartal distanță; și-a ridicat mâna, făcându-mi semn să-l urmez. Am avut senzația că merg în vis. Amintirile neliniștitoare despre fața lui ca o mască și despre vocea lui desincronizată mă avertizau să fac cale-ntoarsă. Dar mă simțeam totuși constrânsă, de magie sau de curiozitate, să-l urmăresc pe bărbatul ăla straniu, deghizat în vagabond ca să nu atragă atenția. Parsons a intrat pe Habersham și a lăsat un plic pe o bancă din Warren Square. Fără să se oprească și fără să-mi mai arunce vreo privire, și-a îndesat bine șapca pe ochi și s-a îndreptat către un Impala ruginit, parcat în capătul opus al pieței. Mașina s-a trezit la viață, emanând trâmbe negre de gaze de eșapament. L-am privit pe Parsons îndepărtându-se, apoi am alergat spre bancă și am luat plicul.

Purta numele meu, caligrafiat cu un scris nefamiliar. Am desfăcut plicul, rupându-l, și din el a căzut un dreptunghi de carton. L-am ridicat fără să-l privesc, apoi am scos din plic o foaie împăturită și am citit-o.

Iubita mea fiică,

Dacă citești asta, înseamnă că timpul pe care l-am petrecut împreună s-a încheiat brusc și că Parsons, cel mai de încredere dintre servitorii mei, a fost nevoit să-și riște viața ca să-ți aducă

asta.

M-am întors la Savannah în speranța că voi găsi o cale să îndrept lucrurile. Că voi face pace cu familia. Că te voi putea ajuta să-ți salvezi sora din iadul la care-a osândit-o bariera. Că voi reface viețile noastre, rămânând împreună. Că-l voi privi pe fiul tău crescând, bucurându-mă așa cum nu mi s-a permis să mă bucur văzând cum v-ați maturizat tu și Maisie, devenind două femei puternice și frumoase.

N-am reușit s-o apăr pe sora ta, dar te pot proteja pe tine. Familiile de vrăjitori au profitat de temerile tale ca să-ți smulgă cea mai mare parte a puterilor care-ți aparțin de drept. Ți-au limitat și accesul direct la energia barierei, dar eu am creat pentru tine o altă sursă de putere, una pe care vrăjitorii n-au cum s-o controleze. Îți pot lăsa moștenire un singur lucru, deplina întrebuințare a puterii pe care-am adunat-o prin Tillandsia. Folosește-te de invitația din plic ca să intri în Tillandsia și să ceri ceea ce ți se cuvine prin naștere. Protejează-te. Protejează-ți copilul. Nu te încrede în nimeni.

Cu mai multă dragoste decât
se poate exprima în cuvinte,

Mama ta

Am reîmpăturit scrisoarea și am pus-o în plic. Am pipăit bucata de carton din mână, plimbându-mi degetul peste literele imprimate.

— Tillandsia, am citit, cu glas tare.

Cuvântul ăsta și imaginea bicoloră a ușii negre cu roșu de la intrare erau tot ce se vedea pe partea din față a invitației. Scrisul de mână de pe verso era elegant, dar necunoscut pentru mine. Sub „Mercy Taylor și oaspetele său” se găsea un mesaj. „Diseară, la apusul soarelui. Ținuta de seară obligatorie.”

29

— Ești gata să recunoști că ai nevoie de ajutor?

Vocea lui Emmet s-a auzit din spatele meu.

— Încă mă mai urmărești? am întrebat, întorcându-mă spre el.

În loc să fiu furioasă fiindcă nu mă scăpa din ochi – din nou – m-am simțit încântată la vederea unei fețe prietenoase, fie ea și taciturnă.

— Da, mi-a răspuns, așezându-mi-se alături.

S-a aplecat spre mine, gâdilându-mi urechea cu răsuflarea lui caldă.

— Trebuie să înțelegi. Misiunea mea nu e doar să-ți dau lecții. Trebuie să te și apăr, cel puțin până când familiile se vor convinge că te poți apăra singură.

— Sau să mă spionezi și să te asiguri că nu-ncalc regulile până când se gândesc cum să scape de mine.

S-a tras înapoi, făcând ochii mari și cu pielea redevenindu-i pentru o clipă de culoarea pământului din care se materializase.

— Nu, Mercy. Trebuie să mă crezi. Sunt convins că mi-am exprimat clar sentimentele pentru tine. Chiar dacă familiile nu se sinchisesc de interesele tale, trebuie să pricepi că nu le-aș ajuta niciodată să-ți facă vreun rău.

— Cel puțin nu dacă știi ce faci, am spus, și i-am privit fața în timp ce-și dădea seama că familiile l-ar fi putut minți.

— Mi-au spus să te urmăresc. Și te urmăresc. Practic, de câteva luni mă țin după tine, oriunde te-ai duce.

Am amuțit și i-am privit chipul stoic. Se pregătise să facă față unei răbufniri de furie, dar încă nu mă înfuriasem. Undeva, în adâncul sufletului meu, știusem asta tot timpul, chiar dinainte ca Ryder să dovedească că Emmet era o prezență constantă, invizibilă. Îl simțisem în apropiere, și asta mă liniștise. Am clătinat din cap și am dat să plec, dar s-a întins și mi-a prins brațul în mâna lui masivă.

— Am fost acolo, Mercy. Am fost acolo când l-ai întâlnit pe bărbatul Tierney. Am fost acolo când te-a luat mama ta. Și am fost acolo, în clădirea Tillandsiei, când s-a prăbușit cupola peste ea.

Așadar, la urma urmelor, *se întâmplase* cu adevărat.

— Și le-ai raportat totul familiilor?

A clătinat din cap.

— Nicidecum. Le-am spus doar ce-am crezut de cuviință. Că l-ai vătămat pe bătrân din greșeală, da. Și că a venit colectorul ăla în Savannah. Dar nu și că Peter nu e om, nici că te-ai întâlnit cu mama ta. De aceea n-am recunoscut că te-am scos din clădirea Tillandsiei. Aș fi fost nevoit să spun adevărul despre discuția ta cu Emily.

— Și de ce i l-ai ascuns și familiei mele?

— Pentru că nu știu în cine pot să am încredere și, deocamdată, nici tu n-ar trebui să te bazezi pe presupuneri în privința bunăvoinței celor din jurul tău.

— Nici când vine vorba de tine?

M-a strâns de cot cu mâna lui puternică.

— Dacă astfel rămâi în siguranță, dacă așa îți menții vigilența, atunci da, îndoiește-te și de mine.

Mi-am smucit brațul și Emmet mi-a dat drumul.

— Arată-mi hârtia pe care-o ții în mână. Te rog.

Deși mă avertizase că nu e bine să mă încred în nimeni, nu m-am putut îndoi de bunele lui intenții. I-am întins scrisoarea și invitația, iar el le-a examinat cu mare atenție, de parcă ar fi fost niște texte ascunse, ce puteau fi descifrate dacă le studiai cu minuțiozitate.

— Mă tem că asta e tot ce-a scris, am spus.

— Ar fi o imprudență să te duci, a zis el, înapoindu-mi hârtiile.

— Dar trebuie. E singura mea speranță de a o readuce pe Maisie acasă. În plus, dacă e ceva adevărat în tot ce mi-a povestit, ea și-a dat viața pentru asta.

— Poate că e adevărat. Și poate că scrisoarea e de la mama ta, a răspuns, oprindu-se ca să-și cântărească bine cuvintele. Dar, gândește, o femeie capabilă să-și însceneze moartea o dată ar putea, cu siguranță, s-o facă și a doua oară.

Nu-mi îngăduisem să mă gândesc la asta, dar acum, după ce o făcusem, nu puteam nega că exista o asemenea posibilitate, deși știam ce însemna asta. Dacă fusese capabilă de una ca asta, eu nu însemnam nimic pentru ea. Emmet nu mi-a lăsat nici timp să reflectez, nici răgaz pentru lupta dintre sentimentele mele

contradictorii.

— Trebuie să-ți spun că mătușa ta Ellen a dispărut de-acasă. Nici Iris, nici Oliver nu sunt foarte îngrijorați, fiindcă a început să bea din nou. E evident că, după părerea lor, dispariția ține de purtarea ei obișnuită la beție.

Am dat din cap.

— Mă tem că ăsta e adevărul.

— De data asta nu sunt sigur. Știu c-o iubești. Devotamentul tău față de ea sare în ochi, dar, pentru siguranța ta – Emmet părea să simtă puternica mea hotărâre de a desființa tot ce ar fi avut de zis împotriva lui Ellen, așa că a apelat la artileria grea – și pentru cea a copilului tău, trebuie să iei în considerare că ea însăși ar fi putut aranja asasinarea lui Tucker Perry, ca să te deruteze și să te atragă în Tillandsia.

— Nici gând, am spus.

Să facă Ellen așa ceva mi se părea de necrezut. La drept vorbind, mă simțeam cu mult mai justificată s-o apăr pe Ellen decât pe mama.

— Îl iubea pe Tucker și n-are de ce să-mi facă rău.

— Cândva ai crezut că sora ta îl iubește pe Jackson și că n-are niciun motiv să-ți facă rău.

Asta m-a atins, pentru că dădea glas propriilor mele temeri reprimate.

— Ascultă-mă, a zis el, cu o îngrijorare pe care nu i-o mai auzisem niciodată în glas. Dacă Emily e cu adevărat moartă – și eu continui să mă-ndoiesc de asta – cine-ar fi avut motiv s-o ucidă? Cui îi dăunau cel mai mult acțiunile ei? Cine altcineva a mai făcut parte din Tillandsia în toți anii ăștia? Cine mai știa de forța generată de grup? Și cine avea destulă putere ca s-o întoarcă împotriva mamei tale? Împotriva ta? Cine altcineva e o vrăjitoare destul de puternică pentru a-l transforma pe caraghiosul ăla de Ryder în colector?

— Bine. Ajunge.

Fără să mă sinchisesc că m-ar putea vedea cineva, mi-am încrucișat brațele și mi-am dorit să fiu acasă. Am ajuns în grădină, cu Emmet încă alături de mine. Cum izbutise să se prindă de mine era o întrebare pentru altă dată. Am cercetat vila și grădina, ca să

văd dacă mai era cineva acasă, însă aveam întreaga proprietate la dispoziție numai pentru noi înșine.

— Îți cer să te gândești la tot ce ți-am spus. Cine a provocat prăbușirea cupolei poate fi considerat, în cel mai fericit caz, indiferent față de existența ta. Poate convingerile tale nu sunt greșite. Poate că Ellen n-are nicio vină.

— Nu are.

— În cazul ăsta, poate ar trebui să te-ntrebi de ce e Oliver atât de nerăbdător să pună mâna pe puterea creată de Tillandsia.

— Vrea să se folosească de ea ca s-o ajute pe Maisie, am spus, cu tot mai multă iritare în glas. E singurul motiv pentru care-l interesează Tillandsia. Și despre Iris ce-ai de zis?

— Păi, mătușa ta e acum văduvă. Nu crezi că, pentru asta, ar putea avea partea ei de vină? E posibil ca mătușile și unchiul tău să te iubească și să vrea să te protejeze, dar ai paria pe viața ta pentru asta? Sau pe viața copilului tău?

M-am gândit la întrebarea lui. Da. Da, aș fi pariat pe viața mea că pot să am încredere în propria mea familie, sau cel puțin în ceea ce mai rămăsese din ea, în ciuda faptelor lui Maisie, în ciuda faptelor lui Ginny și în ciuda acuzațiilor aduse de mama surorilor și fratelui ei. Dar nu, n-aș fi putut și nici n-aveam să risc viața lui Colin pariind pe vreunul dintre ei.

— Ai dreptate. Nu-mi pot asuma riscul.

Se spuseseră prea multe minciuni și nu conta dacă în spatele lor stăteau sau nu niște intenții bune.

— Mă tem că nu există decât o singură persoană în care pot avea încredere deplină.

Speranța i-a încălzit expresia ochilor negri, și nu mi-a făcut deloc plăcere să le sting sclipirea.

— Îmi pare rău, dar vorbesc despre Jilo.

Și-a ascuns dezamăgirea lăsându-și capul pe-o parte și privindu-mă ca și cum tocmai ar fi aflat un fapt interesant, dar care-l lăsa rece.

— Atunci o să-i cerem ajutorul.

— Nu sunt sigură c-o să ne ajute.

Crezusem că nimic n-o poate speria vreodată pe Jilo, dar ceea ce

se-ntâmplase după apariția curcubeului cenușiu o îngrozise.

— Și nici măcar nu știu ce propui.

— Bătrâna o să facă tot ce-o să-i ceri, a zis el, apoi a adăugat: Cred că nu greșești acordându-i toată încrederea ta.

A traversat grădina și s-a aplecat către cuarțul trandafiriu din stratul de flori, care, la atingere, a strălucit ca un bec.

— Dacă nu te pot convinge să nu te duci diseară la Tillandsia, propun să facem ceea ce a sugerat unchiul tău și ceea ce ți-a cerut mama ta. Să preluăm controlul asupra puterii Tillandsiei. O vom face fără familia ta. Doar noi, pe cont propriu.

— OK, și pe urmă?

— O să absorbim puterea Tillandsiei și o s-o stocăm altundeva, ca s-o folosim după ce ne vom da mai bine seama cine trage sforile, acționând împotriva noastră. O s-o folosim ca să te protejăm. Pe urmă, odată ce-o să știm cum stăm, n-o să mă amestec în salvarea surorii tale, presupunând c-o să rămână destulă putere pentru așa ceva.

— Presupunând că puterea există și că reușim să ajungem la ea, cum sau unde am putea s-o stocăm?

— Prietena ta Jilo și-a părăsit spațiul albastru-bântuit. L-a creat ca să stocheze energie.

M-am gândit la asta. Dintre toți oamenii pe care-i cunoșteam, Jilo se pricepea cel mai bine când era vorba să aspire energie și să găsească un mod de depozitare. Cel puțin de când murise Ginny și nu mai absorbea propria mea putere.

— O să iau legătura cu ea și o s-o rog să ne-ajute. Trebuie să fac ceva.

— Eu o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să te sprijin.

Lui Emmet i s-au încrețit ușor colțurile ochilor.

— Dar mai există un ultim aspect pe care trebuie să-l luăm în considerare.

— Care anume?

— Unchiul tău părea convins că singura cale de a ajunge la puterea Tillandsiei e extazul sexual.

Lăsasem această mică delicatesă deoparte, cu intenția de a nu mă gândi la ea decât dacă va fi cu adevărat necesar. Cu toate că zăgazul

se spărsese, eu și Peter căzuserăm de acord, la îndemnul meu, să așteptăm nunta înainte de a face dragoste din nou. Iar acum trebuia să-i spun că trebuie, totuși, să facem, ca parte a unui ritual magic. Mă temeam mai degrabă c-o să-mi pierd demnitatea, nu că el nu va accepta.

— Firește, a început Emmet, că n-ar fi înțelept să-l expui pe Peter la o magie neverificată. L-ar putea face să conștientizeze.

— Ce să conștientizeze? m-am răstit.

— Faptul că e înlocuitorul altui copil.

— La naiba, Emmet.

Inima a început să mă doară. Am închis ochii și am încercat să-mi recapăt calmul.

— Nu trebuie să afle niciodată.

— Înțeleg, și de aceea te sfătuiesc să nu-l iei cu tine diseară.

Emmet avea dreptate. Încă o dată.

— Și ce propui?

— Mă ofer eu…

— O, nu. Stai așa.

Mi-am ridicat amândouă mâinile.

— Una ca asta n-o să se întâmple. Sunt logodită cu Peter. Îl iubesc pe Peter. Nu permit nimănui altcuiva să m-atingă astfel.

— Înțeleg.

S-a apropiat de mine. Eu m-am retras cu câțiva pași, dar am încremenit când m-a privit în ochi.

— Înțeleg că vrei să-i rămâi credincioasă logodnicului tău. Nu vreau să spun că nu mi-ar plăcea să mă culc cu tine, ca bărbat.

Sfidându-mă pe mine însămi și sfidându-mi conștiința vinovată și furioasă, în minte mi-a apărut imaginea trupurilor noastre goale, încordându-se unul către altul.

— Dar te respect și-ți respect angajamentul față de Peter. Atâta vreme cât ți-l păstrezi, n-o să te ating niciodată astfel.

— Bine, am murmurat, încercând să-mi scot din minte gândul la trupul lui Emmet, dar încă paralizată de privirea lui intensă.

— Trebuie însă să pricepi că, dacă a urmărit să te prindă în mreje, cel care ți-a trimis invitația asta va constata, cu surprindere, că te însoțește un vrăjitor puternic și cu sânge rece, nu tâmplarul tău

impulsiv.

Nu puteam să neg că puterea lui de foc s-ar fi putut dovedi utilă. Emmet a zâmbit, îngustându-și ochii, ceea ce i-a împrumutat feței sale, de obicei serioasă, o privire zburdalnică.

— În plus, există atât de multe feluri în care-ți pot oferi plăcere fără ca nici măcar să te ating!

Temperatura mi-a crescut brusc și o vibrație mi-a stârnit furnicături în tot trupul.

— Îți pot trezi centrii plăcerii cu nimic mai mult decât un cuvânt, un gând.

Am simțit un val cuprinzându-mi trupul, aprinzându-mi în fiecare chakră prin care trecea un curcubeu palpabil. Roșu, un șoc în stare să ridice mercurul din termometre. Portocaliu, un val de satisfacție crescând în mine, fior după fior. Ar fi trebuit să protestez fiindcă Emmet făcea asta, dar, la galben, m-am simțit mai în siguranță decât oricând. Verde, certitudinea că am sentimente pentru el; nu era un simplu act carnal. Albastru. Plăcerea mi-a făcut respirația să se întretaie. Un suspin ușor. Ochii mi s-au închis, capul mi s-a lăsat pe spate. Indigo. Apoi ochii mi s-au deschis cu o fluturare de pleoape, ca să vadă devotamentul de pe fața lui, superba încordare a unui David al lui Bernini dăltuit din carne, puritatea sentimentelor sale pentru mine. Lumea din jurul meu a devenit violet când m-a impregnat cu energia lui. I-am căzut în brațele primitoare.

— Hm.

Jilo a bătut cu bastonul în partea de sus a porții. M-am smuls din îmbrățișarea lui Emmet, surprinsă și rușinată.

— Nici pe mine nu m-ar deranja să gust din turta asta de noroi.

A râs pe înfundate și a închis poarta grădinii cu bastonul. Cu amândouă mâinile pe mânerul lui, s-a apropiat de mine clătinându-se pe picioare.

— Jilo înțelege că ai nevoie de ea.

M-am uitat ba la ea, ba la Emmet, care radia de îngâmfare. În clipa aia l-am urât; în clipa aia am știut că, dacă n-ar fi apărut Jilo, încă m-ar mai fi ținut în brațe, pierdută, cu trupul meu tânjind după al lui.

30

— Distracția a început, a zis Emmet, aruncându-mi o privire, când am ajuns în fața porților Tillandsiei.

Mi-am dat ochii peste cap, iar el a zâmbit. Apoi a intrat pe aleea lungă și a oprit lângă ovalul care, cu câteva zile înainte, fusese doar un petic de pământ. În seara aceea, acolo se afla o magnolie de câteva zeci de ani, împrăștiindu-și parfumul florilor apărute, miraculos, exact la momentul potrivit. Mirosul pătrundea în interior prin ferestrele întredeschise. Mă îmbăta, aproape tot atât de tare cum mi se întâmpla de puținele ori când îmi îngăduiam să mă uit la Emmet. Ochii lui străpungători ardeau și, în ciuda focului din ei, erau chiar mai negri decât smochingul pe care-l purta. Dat peste cap, părul forma onduleuri bogate, de onix. Mi-am reprimat dorința de a-mi trece degetele printre ele. Numai dragostea pentru Peter m-a oprit să fac ce-mi doream.

Mi-am impus să mă concentrez asupra scopului nostru. Aveam un plan bun, dar nu voiam să atrag ghinionul, considerându-l lipsit de pericole. Treaba mea era să disloc energia, iar Emmet avea să i-o trimită apoi lui Jilo, care se instalase confortabil în camera ei de culoare albastru-bântuit, așteptând să ia în primire magia trimisă de noi.

Mașinile se adunau în jurul ovalului, unde servitorii deschideau portierele și luau cheile. Emmet a dus-o pe a noastră în parcare și s-a întors spre mine, cu o umbră de zâmbet pe buze.

— N-am mai condus niciodată până acum. A fost OK?

Am râs, deși n-ar fi trebuit. S-ar fi cuvenit să mă nedumerească dorința lui mult prea serioasă de a fi șofer. Însă în seara aceea nu voiam să-i pun prea multe întrebări despre el. Mă temeam de răspunsuri.

— Te-ai descurcat excelent.

Fasciculele puternice ale reflectoarelor, care ni se încrucișau deasupra capetelor, și lămpile mai mici, împrăștiate peste tot, aproape că preschimbau noaptea în zi. Echipa lui Peter nu-și reluase lucrul după moartea lui Tucker, dar clădirea Tillandsiei strălucea,

părând însăși imaginea perfecțiunii. Jalnica vopsea cojită fusese înlocuită cu una proaspătă, de un alb aproape luminiscent, care acoperea atât coloanele dorice, cât și clădirea propriu-zisă. Pentru obloane fusese preferat emailul negru. Numai ușa rămăsese neschimbată, păstrându-și combinația de negru și roșu, evident adoptată drept simbol de Societatea Tillandsia.

Un servitor mi-a deschis portiera și mi-am întins picioarele în afară, asigurându-mă că tocurile mele mai înalte decât de obicei erau în contact sigur cu pavajul nou nouț. Emmet mi-a ieșit în întâmpinare și mi-a oferit brațul. Mi-am permis să mă sprijin de însoțitorul meu, bucurându-mă de siguranța oferită de forța sa. Când am trecut pragul scandaloasei uși, degetele mi s-au înfipt în haina lui. Mi-am rotit cu nervozitate privirea prin sala de la intrare, dar deasupra nu se zărea niciun fel de cupolă. Adevărata arhitectură a casei făcea cinste preferinței georgienilor pentru simetrie – plasate de o parte și de alta a încăperii, două scări se curbau cu grație deasupra parterului.

Din toate direcțiile s-au îndreptat spre noi ochii lacomi, flămânzi – unii râvnindu-mă pe mine, alții pe Emmet, și destul de mulți pe amândoi. Am recunoscut mai multe figuri, un profesor de la liceul meu și mai mulți oameni de afaceri, însoțiți de perechile lor. Multe fețe erau noi, dar toate, cunoscute sau nu, străluceau de aceeași încântare carnivoră. Conversațiile au încetat, și un servitor în costum de epocă, completat cu o perucă pudrată, ne-a ieșit în întâmpinare.

— Invitația dumneavoastră, vă rog.

A întins, în așteptarea ei, o tavă de argint.

Mi-am ridicat spre Emmet ochii plini de panică. Uitasem s-o iau. El a zâmbit și a scos-o, ca prin farmec, din buzunarul de la piept. A așezat-o pe tavă, de unde servitorul a luat-o.

— Domnișoara Mercy Taylor și domnul…?

— Mă numesc Emmet Clay[17].

Dinspre grupul de femei de vârstă mijlocie din capul scărilor a ajuns până la noi o șoaptă:

— Nu m-ar deranja niște lut din ăsta pe roata mea.

Conversația a reînceput, cu tăceri printre răbufniri, pentru a

ajunge în scurt timp la volumul și la complexitatea de mai înainte, deși cei mai mulți ochi au rămas îndreptați către noi.

— Tillandsia vă adresează un călduros „bun venit”, domnule Clay, a spus servitorul, înclinându-se.

Emmet s-a aplecat spre mine, ca să-mi șoptească la ureche:

— Nu-și pot desprinde privirile de tine.

Răsuflarea lui caldă m-a gâdilat.

— Cred că tu ești cel la care se uită toată lumea.

— Nu. În rochia asta, tu îi lași pe toți cu răsuflarea tăiată.

Mi-am mușcat limba ca să n-o dau pe glumă, spunând: „În ce? În vechitura asta?” M-am mulțumit în schimb să răspund simplu:

— Mulțumesc.

Purtam o altă descoperire de-a lui Ellen, o rochie de cocktail rafinată, de un albastru-palid, cu șiruri de flori puțin mai închise la culoare curgând în josul materialului. Părea foarte suavă și foarte la locul ei, cu decolteul adânc bine mascat de linia gâtului, aflată la înălțimea claviculelor, și de bretelele late. În ciuda taliei mele umflate, încă mă acoperea fără să atragă atenția asupra sarcinii. Îmi ajungea până nu cu mult sub genunchi. Împrumutasem perlele lui Ellen, ca să-mi poarte noroc și ca semn al încrederii pe care o aveam în ea, și-mi strânsesem părul într-un coc lejer. Întregul efect te ducea cu gândul mai degrabă la școala de duminică decât la o orgie. Mi-am plimbat privirea prin încăperea plină cu fuste despicate până sus și decolteuri adânci și mi-am dat seama de puterea de seducție a înfățișării mele modeste, datorată pur și simplu contradicției.

Deși participanții se aflau acolo din propria lor voință, în casă aveai senzația că te afli într-o grădină zoologică sau într-o închisoare, fiecare încăpere fiind o altă cușcă. Am atins perlele mătușii mele, concentrându-mă asupra lor, ca să mă ajute să-mi focalizez atenția asupra energiei ei.

— Mătușa Ellen e aici, i-am spus lui Emmet. O simt.

— Simți că se află în vreun pericol?

— Nu, nu pare câtuși de puțin în primejdie.

De fapt, când încercam s-o localizez, mă învăluia un soi de seninătate, de parcă s-ar fi odihnit sau ar fi fost sub efectul unui medicament. Chelnerii se foiau în jurul nostru, aducând pahar după

pahar din rețeta preferată de Ellen.

— Atunci e timpul să ne concentrăm asupra energiei.

Emmet și-a ridicat mâna, folosindu-se de ea ca de o antenă sau ca de o baghetă magică pentru descoperirea apei.

— Aici e foarte multă, așteaptă pur simplu să-i dăm cep.

— O simt și eu.

Nu era răsunătoare, ca energia netedă și vibrantă a barierei, nici nu sfârâia, ca electricitatea psihotică a celei adunate în vechiul spital Candler, hrănită cu durerea și nefericirea oamenilor care-și pierduseră acolo viața. Se afla undeva, între cele două, te ducea cu gândul la o bucată de mătase târâtă de-a lungul unei pietre zgrunțuroase. Am tras ușor de legătura pe care mă ajutase Emmet s-o creez între Jilo și mine. A tras și ea.

— Adevărata petrecere e acolo, a spus, zâmbit larg, un bărbat gol, pe care l-am recunoscut drept un fost senator al statului nostru, folosindu-și sexul ca să ne-arate o ușă ce răspundea, probabil, într-un salon sau într-o sală de recepție.

Mi-am simțit sângele năpădindu-mi obrajii la vederea feselor lui păstoase trecând pe sub arcada ușii. Eram aproape purpurie la față când s-a întors servitorul care ne anunțase.

— Dacă preferați intimitatea, sunt camere la etaj. Deși, a adăugat, măsurându-l pe Emmet cu o privire apreciativă, mulți vor fi *foarte* dezamăgiți dacă n-o să vă alăturați petrecerii.

— Am venit aici ca să „participăm”, am spus, îngrozită de gândul că trebuia să traversez hotarul, pătrunzând în încăperea aia.

— Nu suntem obligați să rămânem, Mercy. Dacă preferi, putem s-o găsim pe Ellen și să plecăm.

— Dacă vă referiți la doamna Weber, a spus servitorul, pronunțând numele corect, în germană, e deja aici, cu prietenii săi.

A întins mâna către camera în care fuseserăm deja invitați. Eu și Emmet ne-am uitat unul la altul, fiecare reflectând nesiguranța celuilalt.

— Nu vă sfiiți. Avântați-vă, a spus servitorul. Îndrăzniți.

Am dat din cap către Emmet, care m-a cuprins cu brațul de umeri și m-a condus în sala unde credeam că se desfășoară petrecerea. Odată intrați, mi-am dat seama că un fost salon era, pur și simplu,

folosit drept garderobă. Într-unul din colțurile încăperii stătea în picioare o servitoare cam de vârsta mea, complet dezbrăcată și câtuși de puțin jenată din pricina asta. În capătul opus, un bărbat musculos, gol cu excepția centurii care-i susținea pistolul, stătea de pază la ușa dintre garderobă și camera despre care știam acum că e locul unde se desfășoară petrecerea.

— Bun venit tuturor, a spus servitoarea, oferindu-ne brățări de cauciuc pe care erau întipărite numere. Sunt numerele dumneavoastră de la garderobă, vă vor fi de folos în momentul când veți dori să plecați, așa că aveți grijă să nu le pierdeți.

Le-a pus pe amândouă în palma mare a lui Emmet, apoi ne-a întins doi saci de vinilin pentru haine, având numele corespunzătoare brățărilor.

— E-n ordine, a zis el. Cred că, deocamdată, o să rămânem cu hainele pe noi.

— Oh, îmi pare rău. Probabil sunteți aici pentru prima oară.

Femeia ne-a adresat un zâmbet frumos, plin de înțelegere pentru niște novici ca noi.

— Nimeni nu intră fără să, ei bine, fără să-și lase podoabele la vedere.

— Vă rog să faceți o excepție în cazul nostru, a insistat Emmet, cu voce calmă.

Nu încerca s-o încânte folosindu-se de magie, așa cum ar fi făcut Oliver; își făcea, pur și simplu, cunoscută dorința, în obișnuitul lui stil prozaic.

— Mă tem că nu e cu putință, domnule. Așa sunt regulile. În plus, sunt sigură că nici dumneavoastră, nici frumoasa dumneavoastră doamnă nu aveți de ce să vă rușinați.

Mi-a zâmbit, cerându-mi din ochi să-mi conving însoțitorul.

— Prietena ta își poate păstra perlele, dacă dorește. Și pantofii, a sugerat.

— Presupun că, odată ce ai ajuns în Roma, trebuie să te porți ca romanii, am spus și, când Emmet m-a privit cu ochi plini de surprindere, am adăugat: Nu ne trebuie decât un singur sac.

— Oh, draga mea, a zis servitoarea, cu umerii destinzându-i-se, nu faceți greșeala asta. Ești cu adevărat frumoasă și așa mai departe,

dar se întâmplă extrem de rar ca un cuplu sosit la Tillandsia să plece de-aici împreună.

Pe fața lui Emmet s-au adunat nori de furtună. I s-au îngustat ochii și fruntea i s-a încrețit.

— Îmi cer scuze. Cred că, adineauri, când am spus „vă rog", mi-ați luat spusele drept o rugăminte. Acum precizez că, în cazul nostru, trebuie să faceți o excepție.

Femeia a lăsat sacii jos când l-a văzut aruncându-i brățările pe masă.

— Ascultă, a zis portarul, ducându-și mâna la tocul armei. Toată lumea se află aici ca să se distreze. Lăsați-o mai moale sau plecați.

Emmet s-a întors spre paznic. Deși omul avea aproape un metru optzeci și cinci și mușchii unui bodyguard de profesie, el îl depășea cu peste douăzeci de centimetri. După cum îmi dădeam seama, paznicul se temea că Emmet o să-l provoace, obligându-l să-și scoată arma. Emmet a rămas pe poziții și, peste câteva clipe tensionate, celălalt s-a dat la o parte. Însoțitorul meu mi-a cuprins umerii cu brațul și m-a condus în cel de-al doilea cerc al iadului.

Sala, pentru că nu puteai s-o numești cameră, ni s-a întins în față, mult mai largă decât îmi imaginasem. Sau poate că totul nu era decât o iluzie optică, datorată numeroaselor oglinzi cu rame aurite care căptușeau pereții și care fuseseră suspendate și de tavan. Dar, în ciuda dimensiunilor sale, părea înghesuită, claustrofobică. N-avea ferestre și singura ieșire vizibilă era ușa pe care abia intraserăm. Era prea întuneric ca să-ți dai seama de culoarea pereților, în afară de un singur colț, unde un reflector scălda în lumina sa strălucitoare o scenă și peretele din spatele acesteia. Avea culoarea prunelor – o nuanță potrivită pentru orgii, m-am gândit eu.

Dintr-un capăt până în celălalt al sălii se auzeau respirații sacadate și suspine, cărora li se răspundea cu gemete ușoare, cu șoapte și, din când în când, cu câte un excitant țipăt de plăcere. Mi-am lăsat ochii în jos, încercând să nu mă uit la nimic. Însă acolo, de-a lungul podelei, se zvârcoleau grămezi și mormane și șiruri de trupuri, cuplându-se și dezmierzându-se, ca într-un aranjament caleidoscopic. O lucrare marca Bosch, tresăltând și gemând. Un miros de verde, ca al acacciei sub soarele fierbinte. Un altul, de alge

udate de valuri pe un țărm pustiu. Tatuaje, cicatrice și un curcubeu din toate nuanțele de piele posibile. Fețe contorsionate de plăcere sau de durere, după înclinațiile fiecăruia, apăreau din umbră pentru a fi reînghițite de întuneric cu câteva clipe mai târziu. Prin sală se foiau chelneri, oferind tot ce trebuia pentru satisfacerea oricărui viciu, de la alcool până la pliculețe minuscule cu pudră albă și seringi hipodermice pline cu Dumnezeu știe ce. În jur pluteau coloane de fum, unele cu aromă dulce – și totuși dezgustătoare – iar altele mirosind a metal. Am încercat să nu inspir așa ceva, de teama efectului pe care l-ar fi putut avea asupra copilului meu. N-ar fi trebuit să risc sănătatea lui Colin. Ar fi trebuit să-l pun pe primul loc, mai presus de Maisie, mai presus de nevoia mea egoistă de a avea o dovadă că mama mă iubește. Voiam să urlu când am descoperit adevărul. Orice motive aș fi invocat și orice justificări aș fi găsit, acolo mă adusese acea singură rațiune. Ei bine, nu-mi mai păsa. Tot ce mai conta era să-i dovedesc fiului meu că-l iubesc.

M-am întors și-am încercat să-mi croiesc drum către ieșire, dorindu-mi cu disperare să părăsesc sala, dar în urma noastră intraseră zeci de petrecăreți, care ni se înghesuiau în jur. Am început să intru în panică, izbindu-mă de cei din jur, pălmuindu-i și zgâriindu-i. Emmet m-a luat pe sus și s-a îndepărtat cu pași mari de centrul încăperii, unde ajunseserăm cumva. M-a lăsat jos, lipindu-mă cu spatele de cel mai îndepărtat perete și m-a apărat cu trupul lui de cei care altminteri s-ar fi strivit de noi.

— Vreau să ies de-aici. Trebuie să ies de-aici! i-am strigat la ureche. Lasă baltă planul.

— Știu, și-o să mă străduiesc să găsesc o cale de ieșire.

— Nu trebuie decât s-ajungem la ușă, am spus, neînțelegând de ce nu i se părea soluția asta evidentă.

— Peretele pe care l-am lăsat în urmă, cel cu ușa… Te sprijini cu spatele de el.

Am pipăit locul cu pricina, dar nu am dat de nimic altceva decât de perete, apoi m-am răsucit în loc și mi-am văzut reflexia palidă a propriilor ochi în oglinda care luase locul ușii. Păreau ai unui animal disperat, prins în capcană. Emmet și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a întors spre el.

— Nu te pierde cu firea, mi-a spus. În încăperea asta e magie. Încearcă să ne ia în stăpânire, dar trebuie, în schimb, s-o controlăm și s-o stăpânim noi… Trebuie să continuăm cum am plănuit. Poți s-o faci. O putem face.

Cuvintele lui m-au calmat și, fără să vreau, m-am trezit imitându-i respirația. Adâncă, lentă. Inima mea și-a domolit bătăile nebunești.

— De-aici nu putem ieși decât într-un singur fel, adică prin capturarea magiei, mi-a șoptit la ureche, cu răsuflarea lui fierbinte pe pielea sensibilă. Iar magia n-o putem captura decât într-un singur fel.

Mi-a lipit cu delicatețe spatele de suprafața oglinzii. Mâinile i s-au întins și le-au găsit pe ale mele, și ne-am înlănțuit palmele, ne-am împletit degetele. Căldura lui m-a mistuit și i-am simțit din nou energia, puterea, contopindu-se la baza șirei spinării mele și urcând apoi în mine. În ciuda spaimei și în ciuda repulsiei pe care mi-o trezise adunarea, mi-am simțit trupul abandonându-se în voia plăcerii.

— Vizualizează, Mercy, mi-a spus Emmet, cu buzele ștergându-i-se de lobul urechii mele. Vezi cum devine a ta energia din încăperea asta.

Am încercat să-mi imaginez că energia vine în îmbrățișarea mea, dar am simțit sala transformându-se în jurul meu. Un zgomot, ceva între un geamăt omenesc și un zumzet de lăcuste, a început să reverbereze prin spațiu, deși eu și Emmet păream singurii care-l remarcau. Petrecăreții nu și-au pierdut buna dispoziție, neavând habar de schimbarea din atmosferă. M-am străduit să privesc dincolo de umărul lui Emmet. Rece și neliniștitor, un fascicul de lumină se reflecta dintr-o oglindă în alta, țesând o plasă în jurul celor prezenți.

Lumina mi-a străpuns inima cu fiori de groază, dezvăluindu-mi că nu ne mai aflam în sala cu oglinzi, ci la intrare, în holul hexagonal în care-mi văzusem mama ucisă. Cupola se înălța din nou deasupra noastră, luminată din exterior astfel încât să-i fie vizibilă prezența, dar fără ca lumina să treacă prin ea. Deși oglinzile dispăruseră odată cu pereții de culoarea prunei care le susțineau, încă mai puteam să văd tot ce ne înconjura, reflectat sub mii de unghiuri. M-am uitat

drept în față și m-am văzut din spate, cu brațele ridicate și împletite cu ale lui Emmet.

Servitorii care împărțeau stupefiante îl târâseră în mijlocul încăperii pe unul dintre petrecăreți. Capul ras și ciotul mutilat al unui braț m-au ajutat să-l identific. Era Ryder. Participanții la orgie, care se încâlciseră unii printre alții într-un asemenea hal încât păreau o singură masă de carne zvârcolitoare, au început să se desprindă, fiecare trup despletindu-se de celelalte, individualizându-se. Unii s-au ridicat în picioare, alții doar în genunchii. Cel mai cumplit arătau cei care abandonaseră orice pretenție de apartenență la specia omenească și se ridicaseră în patru labe. Chipuri punctate cu negru și ochi nepământeni s-au întors spre Ryder, aflat în centrul adunăturii.

— Sângele lui spre slava lor, s-a auzit de undeva, de pe cercul format în jurul lui, și toată lumea a preluat strigătul, preschimbându-l într-o incantație repetată iarăși și iarăși.

Pe fruntea lui Ryder fusese întipărit un simbol, ceva de genul hieroglifei egiptene ankh, împerecheată cu semnul infinitului. Strălucea într-un roșu furibund, însă Ryder părea să nu se sinchisească de situația în care se afla. A îngenuncheat, prea slăbit ca să protesteze și prea beat ca să-i pese de ce se întâmpla. Toți cei de față au ovaționat când un alt bărbat, gol cu excepția măștii lui Ianus{18} de pe chipul său, a ieșit în față și a trecut un cuțit peste gâtul lui Ryder. Trupul lui s-a prăvălit în față când a început să sângereze. Sfidând legile fizicii, sângele s-a prelins în susul pereților în loc să băltească pe podeaua încăperii.

Cupola nu mai era fixată la locul ei – a început să urce, iar scara care ducea spre ea a prins să se lungească, etaj după etaj. Încăperea nu mai era cea în care-o văzusem pe mama murind. Se înălța, transformându-se într-un turn, și o făcea din ce în ce mai repede, câștigând viteză pe măsură ce creștea.

Bărbatul cu cuțitul și-a lepădat masca și a scos un strigăt. S-a întors spre mine, cu ochii în întregime negri, în afara punctelor stacojii care-i înlocuiseră pupilele. L-am recunoscut imediat. Era Joe, prietenul lui Ryder. Mulțimea nu mai părea interesată de trupul stors de sânge al mortului, ci își îndrepta acum atenția către Emmet

și către mine și începea să se apropie de noi, psalmodiind ceva într-o limbă pe care nu o înțelegeam. Am țipat și m-am zbătut, încercând să-l alertez pe Emmet, făcându-l să se uite la ceea ce se petrecea în spatele lui, dar mi-am seama că încremenise, luat captiv de energia pe care o eliberaserăm, așa cum se-ntâmplă când te lipești de un gard electrificat. Nu putea să se miște. Nu putea să vorbească. Nu se putea deconecta de la energia care se înălța, străbătându-l ca să pătrundă în mine. Magia neagră mi se strecura în trup și mi se stabiliza în jurul plexului solar, punctul în care-și conectase bariera energia cu a mea. Găsise o slăbiciune a barierei, iar eu îi oferisem o intrare prin care să ajungă acolo. Întreaga forță gravitațională a întunericului absolut extrăgea din mine, sursa lui, energia pe care fusesem destul de proastă ca s-o primesc cu bucurie în trup, energia Tillandsiei.

31

— Ce naiba se petrece aici?

Vocea lui Peter a făcut lumea din jurul meu să pâlpâie, apoi a spulberat-o. L-a înșfăcat de umeri pe Emmet, care era cu mult mai voinic decât el, și l-a azvârlit pe podea.

Tremuram, cu un țipăt captiv încă în gât. Turnul și cupola lui dispăruseră. Ne aflam în adevăratul hol de la intrarea casei. Toți ceilalți oaspeți se făcuseră nevăzuți, iar încăperea în care ne găseam revenise la vechea ei stare, de renovare abandonată. Peter și-a luat privirea de la mine și s-a întors spre Emmet, care reușise să se salte în capul oaselor, deși se vedea clar că încă era în stare de șoc.

— Am întrebat ce naiba se petrece aici.

— Peter, am reușit să-i răspund, nu e ceea ce pare să fie.

S-a răsucit către mine, roșu la față și cu o venă pulsându-i vizibil pe tâmpla dreaptă. Și ce furie îi ardea în ochi!

— Nici măcar nu știu ce pare să fie, Mercy, deci ce-ar fi să-mi spui tu ce făceați aici amândoi?

— Am venit s-o căutăm pe Ellen, am răspuns.

Măcar era o parte din adevăr.

— Și? Credeai c-o s-o găsești în buzunarul hainei lui?

— Îți putem explica, dacă ne lași, a zis Emmet, izbutind să se ridice și să-și recapete o parte din bunele maniere.

— Tu să taci, dacă nu vrei să-ți închid eu gura.

Vocea lui Peter tremura.

— Ce nu e-n regulă cu tine? mi s-a adresat apoi. Am crezut c-am lămurit lucrurile odată ce-a plecat Jackson, că ne-am hotărât să fim împreună. Iar acum te găsesc aici, făcând habar n-am ce cu tipul ăsta. Adică, pentru numele Domnului, Mercy, nici măcar nu e real. Nici măcar nu e bărbat adevărat.

M-am uitat la Emmet, implorându-l din ochi să nu riposteze dezvăluind ceea ce știa despre Peter. Dând ușor din cap, el și-a lăsat ochii în jos și s-a îndepărtat.

— Lucrurile nu stau așa, am zis, deși conștiința m-a înghiontit ușor de câteva ori în timp ce vorbeam. Nu-nțelegi ce se-ntâmplă.

— Păi, ce-ar fi să mă lămurești tu? Cu bunăvoință, pe îndelete și în termeni simpli, ca să pricep și eu.

Am încercat să găsesc cuvintele potrivite, cuvintele prin care să-i explic cum mi se-ntorsese viața cu susul în jos și cum se părea că totul îmi scăpase de sub control. Însă vorbele nu-mi veneau în minte. Peter a-nceput să tremure, dar nu mi-am putut da seama dacă de furie sau fiindcă-i frânsesem inima. Am dat să spun ceva, să îndrept cumva lucrurile, dar mi-a abătut atenția o mișcare prinsă cu coada ochiului. M-am uitat într-acolo și am văzut-o pe mama venind spre noi. Am întins mâna spre Peter, voind să-l fac să se întoarcă și s-o vadă și el, dar s-a îndepărtat de mine.

— Ducă-se naibii totul, a spus, răsucindu-se pe călcâie, gata să plece, dar, în acea fracțiune de secundă, mama a apărut chiar în spatele lui și i-a împlântat un cuțit adânc în piept.

El a fost cuprins de spasme și a-nceput să tușească sânge.

— Poftim, mi-a spus ea mie. Mama te-a ajutat s-alegi. Ăsta – a făcut semn cu capul către Emmet – arată bine în smoching. Celălalt mă calcă pe nervi.

L-a împins cât colo pe Peter, care-a căzut pe podea.

— Ce-ai făcut?

Mi-am revenit din stupoare și m-am aruncat lângă logodnicul meu.

— Lama aia e din fier, să știi, a zis ea. Fierul înfipt în inimă e una dintre cele mai sigure metode de ucidere a unei zâne.

Am îngenuncheat lângă Peter și i-am scos cuțitul din piept, cu o mână tremurândă. L-am aruncat cât colo și s-a topit în aer. Emmet a dat să alerge spre mine, dar Emily a ridicat o mână, cu palma deschisă îndreptată către el. O invizibilă forță magică l-a săltat în sus și l-a împins înapoi, țintuindu-l de perete. S-a zvârcolit, dar n-a izbutit să se elibereze.

— De ce? am întrebat-o pe femeia aia, pe femeia pe care, cu numai câteva secunde înainte, încă o credeam mama mea.

— Spune-i „Planul B”, dacă preferi, mi-a răspuns, apropiindu-se de noi.

Mișcându-se cu delicatețe, l-a lovit pe Peter cu piciorul.

— Haide. Sunt curioasă ce poți face. Încă mai e un strop de viață

în el. Să vedem dacă ești în stare să-l salvezi. Asta numai dacă *vrei* să-l salvezi.

Mi-a zâmbit și i-a aruncat lui Emmet o privire lacomă.

— Grăbește-te, până nu mă răzgândesc.

— Eu nu sunt Ellen. Ai văzut ce s-a-ntâmplat când am încercat să vindec pe cineva.

— Da, am văzut. Eforturile tale s-au dovedit încântător de amuzante.

A râs. Totul trebuia să fie un coșmar. Peter nu putea să moară lângă mine. Mama mea nu putea fi un asemenea monstru. Ea mi-a citit gândurile.

— Oh, fetițo. Asta *e* realitatea. Întreaga noapte a fost reală. Poate nu în planul cu care ești tu obișnuită, totuși reală. Am fost atât, atât de aproape. Tu și golemul tău de aici, cu toată puterea voastră minunată contopindu-se cu a mea. A fost încântător. Încântător. Am ajuns atât de aproape de sfârșitul vrăjii Babel. Atât, atât de aproape de construirea unui turn care trece dincolo de barieră, străbătând tot drumul până la vechii zei. Bariera îi împiedică s-ajungă la noi, dar nu ne poate opri pe noi s-ajungem la ei. Din cauza ăstuia – aici i-a aruncat lui Peter o privire feroce – am irosit un demon cum nu se poate mai bun. Energia lui Barron a fost risipită și n-o mai pot aduce înapoi.

L-a lovit cu sălbăticie pe Peter în coaste.

— A știut c-o să-ți aduci golemul ca să nu-l pui în primejdie pe înlocuitorul copilului luat de zâne, dar și-a făcut totuși apariția ca să ne-ntrerupă. Probabil că magia din sângele lui de zână i-a permis să rupă vraja.

A rămas cu ochii la gâtul meu, fixându-l cu o asemenea intensitate încât ai fi zis că vrea să mă sugrume din priviri.

— Dac-ai fi purtat medalionul pe care ți l-am dat eu în loc de perlele de prost gust ale mătușii tale, poate că totuși n-ar fi reușit.

Și-a țuguiat buzele și a adăugat, batjocoritoare:

— E adevărat. Mama a pus o vrajă în micul ei dar.

A clătinat din cap, în timp ce expresia exagerată i se transforma în încruntare sinceră.

— Ai ceva putere în tine, fetițo. În medalionul ăla e destulă magie

ca să farmece o vrăjitoare obișnuită, făcând-o să creadă orice vreau eu. Însă pe tine nu te-a făcut decât ceva mai ușor de controlat.

Eram ancoră. Asupra mea n-ar fi trebuit să poată pune niciun fel de vrajă, dar ăsta era ultimul lucru la care aveam timp să meditez atunci. Mi-am lipit palma de rana din pieptul lui Peter. Pe jumătate rugându-mă și pe jumătate străduindu-mă să-mi folosesc propria magie, am făcut tot ce eram în stare ca să astup gaura, ca să-i repornesc inima. Emily ne-a dat ocol o dată, ca și cum ar fi avut nevoie de un răgaz în care să reevalueze lucrurile.

— Bine, ești o novice, așa că-ți voi îngădui să te bucuri de un mic ajutor. Josef, a strigat către întunericul de dincolo de ușă, adu-o aici!

A intrat Joe, trăgând după el trupul gol al lui Ellen. Degetele i se înfigeau în umerii mătușii mele, învinețindu-i pielea. A aruncat-o pe podea, lângă noi.

— Poftim, a zis Emily. Iat-o pe neprețuita ta Ellen.

Mătușa mea zăcea, aproape inconștientă. Avea brațul plin de sânge uscat, prelins din numeroase înțepături de ac.

— O zecime din ce e în ea ar fi ucis un pluton de oameni obișnuiți, a spus Joe. E atât de bine să ai o jucărie care nu se strică, oricât de brutal ai trata-o.

— Tic tac, tic tac, fata mea, a zis Emily. Pentru mine e totuna dacă trăiește sau moare, însă timpul spiridușului tău e pe sfârșite.

— Nu e un spiriduș.

— Și, peste câteva clipe, n-o să mai fie nimic.

Ellen zăcea pe podea, abia reușind să schițeze câteva mișcări. Și-a înclinat capul în direcția mea, însă nu mi-am dat seama dacă-mi remarcase prezența sau gestul ei era un simplu reflex. Însă apoi a întins mâna spre mine și i-am luat-o. În ochi nu-i licărea decât un strop de conștiință de sine, dar, după ce ni s-au atins mâinile, mi-am privit mătușa pe care-o cunoșteam și o iubeam ieșind la suprafață, ca un înotător care sparge suprafața apei. A tras brusc aer în piept, mi-a dat drumul mâinii, s-a rostogolit și s-a săltat pe coate și pe genunchi. S-a târât lângă Peter, apoi și-a pus palma dreaptă pe fruntea lui și stânga peste rana din piept. A închis ochii și buzele au început să i se miște într-o rugăciune căreia nu-i auzea cuvintele.

Când a îngenuncheat deasupra lui și lumina ei aurie a început să se răspândească prin el, mi-am concentrat atenția asupra feței lui Peter, asupra acelui chip pe care-l îndrăgeam din copilărie, despre care presupusesem întotdeauna că o să-l am mereu alături. În clipa aceea, când riscam să-l pierd pentru totdeauna, mi-am dat seama câtă nevoie aveam de el, cât de mult îl iubeam. Ellen a deschis ochii și s-a uitat la mine. Îi venea greu să vorbească, gura îi era încă uscată după toate drogurile care-i bombardaseră corpul.

— L-am găsit, a spus.

Ochii lui Peter s-au întredeschis și a tras aer în piept.

— Bravo. Bravo, draga mea. Ai salvat băiatul, a aplaudat Emily, înainte de a se-ntoarce spre mine. E de-a dreptul rușinos că tu nu poți face același lucru pentru negresa aia a ta.

Bucuria care-mi cuprinsese inima a devenit un clește de gheață.

— Ce i-ai făcut Mamei?

— Negresa nu e mama ta. Eu sunt mama ta.

— Nu, nu mai ești. Cred că n-ai fost niciodată. Ce i-ai făcut lui Jilo?

Emily și-a îngustat ochii și și-a înclinat capul cu un aer cochet.

— I-am administrat împreună o doză.

— Tu și Joe ați drogat-o?

— O, nu. N-am drogat-o împreună cu Joe. Am făcut-o împreună cu tine. E vorba de magia pe care-ai rugat-o să ți-o pună la păstrare. Avea în ea, în plus, un strop din altceva. Altceva destul de subtil încât să nu observe „tămăduitoarea înrădăcinată” c-o smulge din rădăcini, a râs Emily. Bun, e adevărat, calambururile sunt pe treapta de jos a formelor de umor, dar nu m-am putut abține. Cât despre „mama” ta Jilo, știu că ea nu se poate abține niciodată, gustă din orice magie i s-ar trimite, așa că am adăugat ceva special, anume pentru asta. A murit la câteva secunde după ce s-a atins de energia aia. Sper cu toată sinceritatea că a trecut dincolo *în pace*.

Cuvintele abia i s-au desprins de pe buze când s-a auzit o bătaie răsunătoare în ușă. Emily s-a întors, surprinsă. Imediat ce și-a pierdut concentrarea, l-am observat, cu coada ochiului, pe Emmet mișcându-se. A traversat în goană încăperea și s-a așezat, ca barieră protectoare, între Emily și – binecuvântată fie-i inima – Peter și

Ellen.

Încă o bătaie răsunătoare. Emily s-a uitat la Joe, care a făcut un pas către ușă, dar a încremenit când a răsunat a treia bătaie, trimițând o reverberație în întreaga casă. O ultimă lovitură a deschis ușa neagră cu roșu brusc, cu o asemenea violență încât s-a smuls din toc. S-a rotit prin aer și a zburat pe lângă Joe, ratându-i cu foarte puțin capul. El s-a lăsat să cadă la podea și s-a grăbit să se îndrepte spre Emily, mergând în patru labe. Apoi s-a ridicat, plasându-se strategic în spatele ei, făcându-și-o scut.

— Data viitoare să deschideți blestemăția asta de ușă când bate Jilo.

Bătrâna a trecut pragul, ținându-și bastonul încă ridicat. A rămas în cadrul ușii când câteva fulgere au sfâșiat mânioase cerul și s-a profilat pe fundalul lor luminos – o furie cu turban violet, capot înflorat și papuci croșetați.

— Ești la fel de greu de ucis ca un gândac de bucătărie, a spus Emily, traversând încăperea către ea.

— Ai dreptate, Jilo-i un gândac de bucătărie.

Negresa și-a proptit bastonul în podea, apoi și-a sprijinit greutatea pe el, aplecându-se în direcția lui Emily.

— Și-o să mai fie aici încă multă vreme după ce-o s-ajungi tu oale și ulcele.

Emily a ridicat o mână și, între vârfurile degetelor, i s-a format un glob de lumină roșie. A țipat de furie și l-a azvârlit spre Jilo, care și-a lăsat bastonul să cadă pentru a-și deschide larg brațele, cu o clipă înainte de a fi lovită de energie. Fața ei chinuită spunea că durerea îi e cumplită, dar, o clipă mai târziu, expresia i s-a schimbat, afișând triumf în locul suferinței. Și-a lipit palmele cu zgomot și, dansându-i pe vârfurile degetelor, energia și-a schimbat culoarea din roșu într-un albastru-intens. Și-a depărtat mâinile și a trimis globul înapoi, spre Emily. Acesta a lovit-o în plin. În jur i s-a înălțat miros de păr pârlit, dar a rămas în picioare.

— Trebuie să găsești ceva mai bun dacă vrei s-o distrugi pe Jilo.

Bătrâna a râs pe înfundate. Fața lui Emily s-a schimonosit de furie.

— Jilo a-mprumutat putere toată viața ei și-acum o să te-nvețe

minte fiindcă i-ai făcut necazuri fetei sale.

A făcut un semn către podea și bastonul i s-a săltat în aer. L-a prins în ambele mâini, cu ochii licărindu-i de încântare.

— Haide, atacă-mă, cățea. Arată-i lui Jilo de ce ești în stare.

Emily a urlat de furie, încordându-și mâinile ca pe niște gheare. Între vârfurile degetelor i s-a format un alt glob de foc.

— Încetați, a poruncit Iris, intrând. Încetați.

Focul de pe degetele lui Emily s-a risipit. Iris a traversat încăperea, inspectând-o din priviri și străduindu-se să nu rateze niciun amănunt. Oliver mergea imediat în spatele ei.

Iris s-a oprit în fața lui Emily și a întins mâna către obrazul ei. În ciuda violenței care întinase locul, gestul pornea din dragoste.

— Te-am crezut moartă, a spus, încercând să-și îmbrățișeze sora.

— Nu m-atinge, a răspuns Emily, aproape șuierând cuvintele.

— Emmy, a zis Oliver, ieșind din spatele lui Iris. Ce ți s-a întâmplat? De ce faci asta?

S-a uitat în jur, evident străduindu-se să priceapă fără dubiu ce însemna „asta".

— O, frățiorul meu, am fost eliberată. Am scăpat de tirania barierei. *Asta* mi s-a întâmplat.

A întins mâna și i-a ciufulit părul.

— N-ai vrea să guști libertatea asta? Și tu ai suferit sub jugul barierei. Și tu ai fost exilat.

Degetele i-au coborât de pe tâmpla lui, către bărbie.

— Noi doi semănăm atât de mult, mult mai mult decât semeni cu aceste două creaturi terne. Îți place să faci totul în felul tău. Alătură-mi-te. Alătură-te nouă.

A întins amândouă mâinile pentru a-și lăsa unghiile lungi, acoperite cu lac roșu, să se plimbe în josul obrajilor lui. A zâmbit și a intonat:

— Roșu Rover, roșu Rover, plimbă-l azi pe Oliver.

Mâinile lui le-au prins pe ale ei și le-au îndepărtat.

— E adevărat. Sunt un ticălos de filfizon egoist. Asta o știu, dar nu sunt nicidecum la fel ca tine. Acum ai ceva neomenesc… Poate ai avut întotdeauna.

Emily a râs.

— Neomenesc? Oliver, dacă ai știi! Trebuie să mă crezi pe cuvânt că ironia e delicioasă.

— Nu e prea târziu, Emily, a spus Iris. Nu e prea târziu să părăsești calea pe care-ai pornit-o. Lasă-ne să te ajutăm.

— Nu e prea târziu? a întrebat ea, adresându-mi-se mai degrabă mie decât lui Iris. M-am aliat cu familiile rebele. Am jurat c-o să le-ajut să distrugă neprețuita voastră barieră.

A arătat cu capul către sora ei mijlocie.

— Am torturat-o pe iubita voastră Ellen și pot adăuga că am savurat fiecare clipă. V-am spus că pe Tucker al ei cel bun de nimic l-am ucis eu și Josef?

— Ai pretins că te ajuta.

Ellen s-a uitat în sus, la mine, de parcă aceste cuvinte ale mele ar fi fost picătura care revărsase paharul suferințelor sale.

Emily a râs.

— Oh, am mințit, draga mea. Mă susțin câteva dintre cele mai puternice vrăjitoare din lume. De ce să fi avut nevoie de ceva de la Tucker Perry?

Ochii i s-au îngustat și privirea i s-a înăsprit.

— Nu sunt o bețivă disperată.

A tras cu ochiul la Ellen și am știut că vrea să vadă dacă înțepătura și-a atins ținta. A zâmbit satisfăcută când sora ei s-a crispat. Apoi s-a întors spre mine.

— N-a fost decât un pion. I-am ars inima ca să te dezechilibrez.

— Și ca să mi-l răpești mie, a spus Ellen, de jos, de lângă Peter.

Energia ei fizică era secătuită. Se împingea în podea cu amândouă mâinile, abia mai având destulă putere ca să-și împiedice partea de sus a corpului să se prăbușească pe parchet.

— O, da, a spus Emily, coborându-și privirea spre ea.

Apoi, după o pauză:

— Și ce zici de ceea ce ți-am făcut ție, Mercy? M-am jucat cu sentimentele tale plăpânde. Ți-am înjunghiat logodnicul și, oh, apropo de logodnicul tău, te-am făcut să-l înșeli.

Și-a înălțat bărbia și s-a uitat de sus la Peter.

— Ai auzit, Peter? E adevărat. I-a cedat creaturii ăleia. Poate nu fizic, dar a pătruns totuși în ea. Și fiicei mele, curva, i-a plăcut.

— Taci, a repezit-o Peter, încercând să se salte în capul oaselor; dar era încă prea slăbit ca să reușească.

— Nu așa se vorbește cu viitoarea ta soacră, a ripostat ea, înainte de a mi se adresa din nou mie: Spune-mi, draga mea, nu e prea târziu?

M-am uitat la ea și i-am simțit puterea toxicității. Atât de multă furie, repulsie și ură s-au adunat în mine, dar le-am oprit și mi-am sondat adâncul sufletului. În ciuda tuturor celor întâmplate, voiam să le pun cumva capăt. Să-i întind mâna, salvând-o din întuneric.

— Nu, nu este, am răspuns. Lasă-ne să te-ajutăm.

A pufnit.

— Vrei să te ridici la înălțimea numelui{19} pe care ți l-a dat Ellen, eh?

Emily a făcut ochii mari, ridicându-și un colț al gurii într-un rânjet de dezgust.

— Dacă te-aș fi putut boteza eu, ar fi fost altfel. Ți-aș fi spus Abomination{20}, fiindcă asta ești de fapt.

Și-a desprins privirea de mine și s-a uitat din nou la Iris.

— N-am nevoie de ajutor. Nu e nevoie decât să nu-mi stați în cale. E timpul să cadă bariera. Prietenii noștri au așteptat prea mult, a spus, apoi a adăugat, cu glas tânguitor. Și sunt atât, atât de flămânzi!

— Atunci îmi pare rău, draga mea, a răspuns Iris, cu vocea frângându-i-se. Nu mai poți păstra puterea pe care-o deții.

A tăcut pentru câteva clipe și și-a înălțat fruntea.

— Emily Rose Taylor, te leg. Fie ca puterea să te respingă. Să nu te recunoască drept una de-a ei.

— Emily Rose Taylor, te leg, i s-a alăturat unchiul Oliver, repetând cuvintele.

— Fie ca puterea să te respingă.

Ellen i-a adăugat corului vocea ei vlăguită.

— Să nu te recunoască drept una de-a ei.

— Emily Rose Taylor, mamă, am spus, și ultimul cuvânt mi-a sfâșiat inima, deși nu până în adâncul său. Te leg. Fie ca puterea să te respingă. Să nu te recunoască drept una de-a ei.

— Ticăloasă mică, a zis ea, privindu-mă prin ochi îngustați, plini

de venin, și cu capul dat pe spate, ca atunci când ai în față ceva dezgustător. Chiar îți imaginezi că mă poți controla? Că mă poate controla vreunul dintre voi? Nu depind de barieră pentru putere. O primesc dintr-o cu totul altă sursă. Una pe care voi, proștilor, voi, furnici inutile, nici măcar nu puteți începe s-o înțelegeți.

— Te-nșeli din nou, a zis Jilo, lovind cu bastonul în podea. Jilo poate să-ți înțeleagă magia murdară. Îi simte pe tine mirosul. Moartea. Groaza. Profanarea pe care-ai contopit-o cu sufletul tău.

— „Profanarea”? E un cuvânt mult prea puternic și prea măreț pentru tine, Jilo. Nu te sforța.

— O, așa e. Tu ești stăpână pe toată înalta magie puternică și batjocoritoare, dar mai ești și altcumva…

— Bine, cotoroanțo, mușc momeala. Cum altcumva?

— Depășită numeric, a răspuns Jilo, ridicându-și bastonul.

Electricitatea a țâșnit din el, luând forma unui arc curbat deasupra capetelor lui Joe și Emily. Iris a înțeles ce voia Jilo și a aruncat și ea un fulger. Li s-a alăturat și Emmet, adăugând și el un arc, și puterile li s-au unit, alcătuind o cușcă aproape completă.

— Ultima șansă, Oly, a spus Emily. Știi c-am ținut întotdeauna foarte mult la tine. Vino. Alătură-ni-te. Nu ne vom lăsa unii pe alții în ignoranță în privința marilor adevăruri. Nu vom pune adevărata putere doar în mâinile câtorva. Cu ei, nu ești decât o slugă. Cu noi, vei fi aproape un zeu, grație propriilor puteri.

— Mulțumesc pentru ofertă, surioară, dar să fiu aproape zeu pare prea mult pentru un singur angajament.

A ridicat mâna pentru a-și adăuga energia pentru completarea cuștii alcătuite de ceilalți în jurul lui Emily, dar, înainte de a-și duce acțiunea la bun sfârșit, ticăloasa a trecut prin podea și a dispărut, luându-l pe Joe cu ea.

— Ei, cred că mi-am pierdut locul de oaie neagră a familiei, a zis Oliver, întrerupând tăcerea în care ne afundasem, năuciți.

— Da, a zis Iris, nu mai ești tu.

32

— Luați-mă de aici, a spus Ellen, încrucișându-și brațele însângerate peste piept. Vreau să merg acasă, să fac un duș.

— Desigur, a răspuns Iris. Te ducem acasă imediat.

Oliver a înfășurat-o în haina lui, iar Iris i-a cuprins umerii cu brațul și a condus-o către golul căscat acolo unde se aflase ușa neagră-cu-roșu.

— O să alertez familiile, ca să știe că Emily a reapărut, a zis Emmet, și să aibă grijă să fie găsită și dusă într-un loc unde magia neagră pe care-a adunat-o poate fi controlată.

Era bizar că Emmet vorbea de parcă Emily ar fi fost bolnavă. Poate că asta era de fapt acel gen de magie – o malignitate care mistuia orice bună-cuviință.

— M-a păcălit ca să vin aici în seara asta, a povestit Ellen. M-a făcut să cred că Tucker trăiește. A făcut o dublură a lui.

S-a întrerupt și a aruncat o privire către ușa care zăcea acum pe podea.

— Ardeți obiectul ăla blestemat.

S-a uitat la mine, cu un zvâcnet pe buze.

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat așa ceva. Că ți-au făcut așa ceva, am spus.

Apoi a tăcut. S-a mulțumit să dea din cap și mi-a întors spatele, ca să se lase apoi condusă de Iris. Peter a încercat să se ridice, dar n-a putut doar cu ajutorul propriilor puteri. I-am întins mâna, dar nu mi-a luat-o. Nici nu m-a privit în ochi. Oliver l-a ajutat să se salte în picioare.

— Hai să te ducem acasă la părinții tăi, a spus.

— Nu. Nu. Du-mă la mine acasă.

M-am întins din nou ca să-i iau mâna, dar și-a retras-o.

— Nu acum, Mercy. Deocamdată lasă-mă singur.

— O să fie OK, mi-a spus Oliver. N-o să-l scap din ochi.

Peter și-a îngăduit să se sprijine de brațul unchiului meu. Ochii lui – emoțional învinețiți, îndurerați – i-au întâlnit pe ai mei în treacăt, înainte de a se îndrepta în altă parte. A ieșit șchiopătând și

bazându-se pe forța lui Oliver mai mult decât mi-ar fi plăcut. Fizic, era încă într-o formă destul de proastă din pricina rănii pe care i-o făcuse mama. Nu-mi puteam permite să mă gândesc cât de tare îi rănisem eu sentimentele. Știam că nu puteam pune cu adevărat lucrurile la punct decât într-un singur mod.

— Emmet, vreau să-ți mulțumesc. Apreciez tot ce ai făcut, sau cel puțin ce-ai încercat să faci pentru mine. Cum te-ai străduit să mă aperi și să mă-nveți cum să-mi folosesc magia…

— Desigur…

— Așteaptă, Emmet. Trebuie să m-asculți.

A amuțit brusc, agățându-se de fiecare cuvânt de-al meu, gata de orice l-aș fi rugat. În fine, aproape pentru orice.

— Trebuie să pleci din Savannah. Nu te mai pot avea lângă mine. Mă-nțelegi?

— Poate chiar mai bine decât tine, a răspuns.

Expresia feței lui era mai mult decât stoică – dincolo de ea nu exista niciun sentiment, ca și cum și le-ar fi putut face pe toate să înceteze, așa cum își ține un om obișnuit răsuflarea. Putea fi mistuit de o asemenea pasiune încât mă pregătisem să fac față furiei, suferinței sau poate chiar urii sale. Deplina lui indiferență era cutremurătoare. N-a mai rostit niciun alt cuvânt. Doar aerul i-a licărit în jur, apoi a dispărut.

— Ei, s-ar părea că n-am mai rămas decât noi două, a spus Jilo, lovind cu bastonul ei în podea cu zgomot surd la fiecare pas pe care-l făcea către mine.

Am cedat. Mi s-au înmuiat picioarele și am căzut în genunchi, sprijinindu-mă în mâini. Părul mi s-a revărsat în jurul feței, ascunzându-mi vederii totul, în afară de lacrimile fierbinți care-mi curgeau pe podea. Distrusesem, într-o sigură noapte, o iubire construită pe durata unei vieți întregi. Chiar dacă Peter putea să mă ierte, n-avea să uite niciodată imaginea mea alături de Emmet. Nu eram sigură că Ellen avea să-și revină vreodată după a doua pierdere îngrozitoare din viața ei și mă temeam că, pentru ea, o să fiu întotdeauna o reflexie a mamei mele. Nu. Monstrul ăla nu era mama mea, chiar dacă-mi dăduse naștere.

— Am stricat totul.

— Nu-ți asuma toate meritele. Ai avut ajutor din belșug. Acum haide. Vino la Jilo.

Baba de la răscruce s-a sprijinit în baston ca să se lase pe podea, lângă mine, apoi m-a luat în brațe.

— Dă-i drumul. Plângi.

Am strâns-o cu putere și mi-am îngropat capul în umărul ei.

— Descarcă-te, fetițo. Trebuie să te-aduni, și încă repede, a zis ea, pen' că lui Jilo-i spune ceva că nemernica aia n-o să se-oprească nicidecum aici.

33

Zorii s-au ivit deasupra orașului Savannah, însângerând cerul nopții înainte de a lăsa soarele să urce deasupra orizontului. Nu dormisem deloc; de fiecare dată când încercasem să-nchid ochii, în minte mi se proiectase câte o oroare. Îmi petrecusem cea mai mare parte a nopții pe veranda casei, privind spre est și sperând că, odată cu dimineața, o să știu cum să repar lucrurile. Se luminase de ziuă, dar nu eram cu nimic mai înțeleaptă.

— Suporți puțină companie? s-a auzit vocea lui Ellen.

Am dat din cap, bucuroasă c-o vedeam pe picioarele ei, că încă mai voia să stăm de vorbă. A ieșit și s-a așezat lângă mine, în leagănul din verandă. Fața-i fusese curățată de farduri și părul îi atârna pe umeri, umed și nepieptănat. Purta un halat plușat de-al lui Oliver, nu unul dintre capoatele ei de mătase. Am stat așa câteva clipe, singurul sunet care se auzea fiind scos de leagănul care se mișca ușor sub noi.

— Nici măcar nu știu de unde să-ncep.

— Îmi pare atât de rău.

— Și mie.

Și-a ridicat fața în întâmpinarea luminii din ce în ce mai puternice, sorbind-o.

— Acum și aici, stând lângă tine, mă tot gândesc că trebuie să fi fost un coșmar. Dar n-a fost, nu-i așa?

— Nu. S-a întâmplat în realitate.

M-am aplecat spre mătușa mea, care și-a pus capul pe umărul meu.

— Aia e într-adevăr ea? E într-adevăr mama?

Am simțit brusc speranța că acea Emily nu e decât o impostoare. Visul meu din copilărie s-a întors pe dos și m-am trezit sperând că adevărata mea mamă murise la naștere, rugându-mă să fie așa.

— Mă tem că da, a răspuns Ellen, privindu-și brațele în lumina dimineții.

Urmele lăsate de ace dispăruseră și vânătăile începeau deja să pălească.

— O urăsc, am spus.

— Ca să fiu sinceră, și eu o urăsc pe ticăloasă. Surori, eh?

— Da, surori.

Mi-am pus brațele peste ale ei, având grijă să nu-i ating vânătăile. Ne-am înlănțuit mâinile.

— Iris și Oliver sunt înăuntru. Trebuie să stăm de vorbă înainte ca familiile să-și înceapă ancheta.

— Cum adică? Să ne punem de acord poveștile înainte de a ajunge la noi lungul braț al legii magiei?

— Da. Întocmai. Știi, ne pot lega. Pe Iris, pe Oliver și pe mine, dacă trag concluzia că am făcut ceva care a pus bariera în pericol. Ne pot lăsa fără magie.

— Și cum rămâne cu mine? Dac-a făcut cineva ceva care să pună bariera în pericol, aia sunt eu.

Ellen s-a ridicat și a luat cuvertura cu care mă învelisem. A început s-o împăturească.

— Tu ești ancoră. Nu te pot desprinde de barieră fără să riște prăbușirea ei, dar ți-ar putea șterge mintea. Ar putea să ți-o golească. Și să-ți lase trupul neatins până când mori și bariera își va alege o altă ancoră.

— Ar putea încerca, i-a răspuns vocea lui Iris, cu o hotărâre rece în spatele cuvintelor, dar mai întâi o să-i văd morți până la unul și arzând în iad.

— Te susțin în privința asta, a zis Oliver. Haideți înăuntru. Am făcut cafea.

L-am urmat în bucătărie. În centrul mesei trona cel mai mare dintre cristalele trandafirii ale lui Ellen. Alături se afla un album vechi, cu poze și cu alte amintiri. Am bănuit că apariția lui Emily fusese motivul unei căutări printre fotografiile vechi. Oare Iris își petrecuse noaptea răscolindu-le, uitându-se la instantanee de demult, în speranța că putea să descopere un detaliu despre Emily care le scăpase până acum? Sau Oliver se străduise să-și dea seama dacă și-ar fi putut salva sora mai mare, acționând altcumva cu alte ocazii?

Orice greșeală descoperită în trecutul îndepărtat părea mult mai lipsită de importanță decât cele făcute de mine însămi în noaptea

care trecuse.

— Cum se simte Peter? am întrebat.

— În formă. Așa se simte, a răspuns Oliver, turnând cafea în trei căni și întinzându-se după un pliculeț cu ceai din plante pentru mine. Am stat cu el până a adormit. Probabil c-o să se trezească mahmur după prea mult whisky și cu încheieturile degetelor jupuite după prea multe lovituri cu pumnii în pereți, dar o să fie OK. O să vă reveniți amândoi după povestea asta. Ai mult mai multe lucruri în favoarea ta decât împotriva ta.

Mi-am dorit să pot să cred că e adevărat.

— Deocamdată trebuie să ne concentrăm asupra celei mai urgente probleme. Nu mă-ndoiesc că toate celelalte ancore au simțit eforturile lui Emily de a ocoli bariera cu vraja ei Babel.

— Cum a făcut-o? Cum a izbutit să mă prindă în vraja ei? Acum sunt ancoră. Credeam că alți vrăjitori n-au nicio putere asupra mea.

— Nu-ți pot face nimic folosindu-se de puterea barierei, mi-a explicat Iris, așezându-se pe scaunul din dreapta mea. Însă magia canalizată de Emily vine dintr-un tărâm al răului în stare pură.

M-am gândit la medalionul pe care mi-l pusese la gât. Mi-am amintit cum îmi încețoșase mintea, cum îmi pervertise rațiunea. Mă făcuse dornică să cred cele mai rele lucruri despre oamenii care mă iubeau cu adevărat.

Oliver m-a strâns cu delicatețe de umăr.

— Familiile își vor trimite reprezentanți care să cerceteze ce s-a-ntâmplat aici azi-noapte. Probabil n-ar strica să-l întrebi pe Moș Ene dacă poate afla ceva zvonuri, ca s-avem idee pe cine vor să trimită și când.

— A plecat. Emmet a plecat, am spus. Azi-noapte i-am cerut să plece.

— Ei, Gingersnap, ai făcut ceea ce trebuia, dar nu ți-ai ales bine momentul.

— Am dat de belea, nu-i așa?

— Cu toții am dat, a oftat Ellen. Însă trebuie să vă spun ceva. Dacă tot ce ni se poate întâmpla e pierderea puterilor, cu gândul ăsta cred că mă pot împăca.

— Da, bine, dar e valabil numai pentru tine, surioară. În plus,

dacă familiile vor lua o decizie nefavorabilă nouă, nu se vor mulțumi să ne lase pe noi trei fără puteri. Vor dori să dea un exemplu cu Mercy.

— Poate că asta și merit.

— Rahaturi.

În toată viața mea, n-o mai auzisem niciodată pe Iris spunând vreun cuvânt vulgar. A avut efectul unui fulger care a străbătut încăperea. Până și Oliver a amuțit.

— Rahaturi, a repetat ea, de data asta cu mai puțină vehemență, dar tot cu înfocare. Familiile n-au decât să trimită pe cine vor. Niciunul dintre noi n-a făcut nimic rău.

— Am dat dovadă de nesupunere față de… a început Ellen.

— Față de cine? Nu față de barieră. Asta o simt.

Iris s-a bătut cu mâna dreaptă peste piept.

— O simt aici. Bariera e de partea noastră. O să ne apere.

— Aș vrea să pot fi la fel de sigur ca tine, a zis Oliver. Familiile au tot căutat motive ca să scape de noi încă de când bariera l-a ales pe primul Taylor ca ancoră. Taylorii își permit prea multe libertăți. Își urmăresc propriile planuri. Nu sunt destul de umili.

— Ei, ultima parte e probabil adevărată, am zis.

— Și ce dacă e? Noi ne lăsăm inimile să ne conducă mințile. Dăm perspectivă lucrurilor. Suntem celți, pentru numele cerului!

— Sunt de acord cu Iris.

Ellen a sorbit din cafea.

— Bariera a ales-o pe Mercy. A dat de gol înșelătoria lui Ginny. Noi am încercat să-i investim puterea în Maisie, și bariera ni s-a opus. O voia pe Mercy și trebuie să credem că a avut un motiv. Eu zic să nu ne fie teamă de familii. Să le spunem exact ce se petrece, indiferent care ar fi urmările.

— În teorie sună bine, dar Mercy are mult mai mult de pierdut decât noi toți, nu-i așa, Gingersnap?

Iris a dat din cap.

— Da, așa e, a răspuns apoi, în locul meu. De aceea e timpul să-i mărturisim totul. Să-ți mărturisim ție, a adăugat, uitându-se la mine. E timpul să-ți dezvăluim tot ce știm și chiar și să facem anumite speculații, fiindcă nici noi nu știm totul. Dar sunt convinsă că

bariera te-a ales dintr-un motiv anume, așa că e momentul să afli exact cine ești.

A întins mâna spre album, dar Ellen a oprit-o.

— Asta trebuie s-o fac eu. A fost soțul meu. Eu sunt răspunzătoare pentru aducerea lui în familie.

Iris și-a strâns sora de mână și a lăsat-o să ia în primire albumul. Ellen l-a împins către mine, dar a rămas cu palma pe el.

— I-a aparținut lui Erik. Tatălui tău, a zis. Mi-a spus întotdeauna că-l păstrează ca să-și aducă aminte de răul de care-a reușit să scape. M-a făcut să cred că-i servește drept punct moral de referință, drept un amănunt care să-l mențină de partea corect orientată a omenirii. Însă acum cred c-a fost ceva mai mult decât un album personal. A fost ceva care să-l susțină când avea nevoie de putere ca să-și îndeplinească misiunea asumată.

— Misiunea? am întrebat.

Suna a termen referitor la tactică. La tactica militară.

— Trebuia să îndeplinească profeția care spune că un copil născut prin contopirea liniilor noastre genealogice va reuni cele treisprezece familii și va distruge bariera. Ca să fiu sinceră, înainte de a mă mărita, eu una n-auzisem niciodată de prorocirea asta.

— Eu auzisem, a spus Iris, dar credeam că e vorba de una dintre multele fantezii țesute de vrăjitori în jurul barierei. Și nu i-am spus nimic lui Ellen. Nu voiam să-i distrug fericirea. Acum îmi pare rău. Ar fi trebuit să intre în viața de femeie măritată cu ochii larg deschiși.

— Nu te-aș fi crezut. Chiar dac-aș fi știut, nu s-ar fi schimbat nimic. Aveam încredere în Erik. L-am iubit chiar și după ce am găsit albumul ăsta.

Și-a ridicat mâna.

— Deschide-l.

Vibrația unei energii magice mi-a inundat degetele când am atins coperta. Mi-am dat seama că albumul fusese cândva vrăjit ca s-ascundă ceea ce cuprinde cu adevărat. Vraja își pierduse de multă vreme puterea, reducându-se la o simplă scânteie, dar am simțit că aceea scânteie îi aparținuse tatălui meu. Mi-am dorit să mă opresc pentru o clipă. Să-mi îngădui să-i simt magia, să țin minte cum a

fost înainte de a-mi zdrobi, deschizând albumul, toate iluziile rămase. Am închis ochii și l-am simțit, i-am simțit mândria și sentimentul urmăririi scopului, apoi am deschis ochii și am deschis coperta.

De pe prima pagină fusese desprinsă o fotografie.

— Aici a fost poza străbunicii tale, pe care ți-am dat-o, a zis Ellen. Nu știu ce mi-a venit să fac asta. Cred că de ușurare, fiindcă nu mai trebuia să-ți ascund faptul că Erik ți-e tată. Voiam să nu mai fim împovărați de niciun secret.

Și tocmai i se împlinea dorința. Sub locul unde se aflase fotografia dreptunghiulară, tata scrisese numele străbunicii mele: Maria Orsic.

— Cine a fost ea, de fapt?

— N-a fost vrăjitoare, dar a fost un medium renumit. Există o mulțime de oameni care au vederea, deși nu sunt vrăjitori.

— Cum e Claire, am zis, fără să fi dorit să rostesc cuvintele cu glas tare.

— Da. Am simțit asta la ea. Însă Maria se deosebea de marea majoritate a mediumurilor, pentru că talentul său senzorial o condusese cumva la posibilitatea călătoriei în afara protecției oferite de barieră. Ajungea acolo, în afară, unde încă mai așteaptă demonii. Care au început s-o curteze, ca să zic așa, în lipsa unui termen mai potrivit. I-au dăruit putere de pătrundere, de întrezărire a unor crâmpeie din istorie – la naiba, i-au oferit până și planurile unei farfurii zburătoare. Au convins-o că sunt frații noștri iubitori. Extratereștri din Aldebaran. Iar ea, în schimb, a devenit evanghelista lor.

— Au amăgit-o?

— Au mizat pe dorința ei de a se simți deosebită, superioară. E una dintre cele mai mari slăbiciuni ale oamenilor – nevoia de a te simți superior celorlalți.

— Dar, într-un fel, noi, vrăjitorii, chiar ne simțim așa, nu?

— Nu și noi, cei din familia *asta,* a răspuns Oliver. Și, da, mă refer la noi patru, cei aici de față. Nu zic că nu ne simțim mândri pentru că suntem cine suntem, că nu ne mândrim cu priceperea noastră într-ale magiei și cu moștenirea noastră, dar chiar nu ne gândim că ne caracterizează o superioritate înnăscută.

— Și asta o spune ticălosul de filfizon egoist care ne e frate, a comentat Iris, cu un zâmbet batjocoritor pe buze, dar cu mândrie în ochi.

— Întoarce pagina, m-a îndemnat Ellen, arătând cu capul către album.

Am dat de o altă fotografie a Mariei, de data asta stând alături de alte femei. Sub poză erau trecute numele tuturor, cu scrisul tatei: Maria, Traute, Sigrun. Am gemut și privirea mi s-a întors la fotografie. Unul dintre chipuri mi se întipărise în memorie cu mult timp în urmă… Îi știam numele fără să fie nevoie să-l citesc: Gudrun. Sub înșiruirea de nume, tata adăugase: *„die Vril-Gesellschaft*[21]*”*. M-am uitat la Ellen și expresia ei compătimitoare a răspuns la întrebarea mea nerostită. Mi-am dat seama că Maria se aflase în fruntea unei încercări de distrugere a barierei.

Mi-am reîndreptat atenția către album și am mai întors o filă. Pe următoarea se aflau două fotografii ale bărbatului la care mă gândeam numindu-l Careu. În prima poză, stătea în picioare, lângă un avion vechi, cu elice. Mi-am simțit pulsul zvâcnindu-mi cu violență în gât când chipul pe care-l recunoscusem a apărut într-un context familiar. În fața lui Careu și în partea dreaptă a fotografiei era un bărbat care tocmai îi înmâna o sabie. Purta un costum de haine din stofă subțire, cu o batistă albă în buzunarul de la piept. Între buze îi atârna o țigară. Avea bărbie dublă și părul lucios, dat peste cap. Îl cunoșteam pe omul ăla. Din cărțile de istorie.

— E Hermann Göring, am spus, arătându-l cu furie. Unul dintre comandanții naziștilor.

Mi s-a făcut rău.

Oliver a venit să se ghemuiască lângă mine.

— Da, Gingersnap.

Mi-a cuprins umerii cu brațul și m-a tras spre el, ca să mă sărute pe frunte.

— Ai nevoie de o pauză?

— Nu. Trebuie să aflu. Cum s-au cunoscut străbunicii mei?

— Nu s-au întâlnit niciodată, mi-a răspuns Ellen.

I-am aruncat o privire nedumerită.

— Străbunicii tăi din partea tatălui erau, deopotrivă, susținători

entuziaști ai eugeniei și ai creării, sau, cum ar fi spus ei, recreării unei rase stăpânitoare. Göring și prietenii lui au creat un program special, destinat acestui scop. L-au numit *Lebensborn,* adică „sursa vieții".

Gândul mi-a zburat la dosarul pe care-l văzusem printre hârtiile bunicului Taylor. Mi-am dat seama că programul nu-l interesa din dorința de a studia curiozități ale istoriei, cum îmi spusese Iris. Dosarul conținea cercetări legate de acel ginere al lui care-mi era tată.

— Străbunicul și străbunica ta, a continuat Ellen, au donat material genetic pentru cauză, atât ca obiect de studiu, cât și pentru reproducere. Indicațiile tehnologice oferite de frații din Aldebaran au oferit cunoștințele necesare pentru ca străbunicul tău să pună la punct un procedeu similar cu ceea ce numim acum fertilizare în vitro. Naziștii voiau să dea naștere unei rase stăpânitoare, însă aldebaranii își doreau o mie de Marii. Doctorii implicați în proiect au implantat ovulele ei fertilizate în uterele mai multor mame din programul Lebensborn. Tatăl lui Erik, bunicul tău, a fost unul dintre copiii veniți pe lume ca urmare a acestei proceduri.

Am închis albumul. Îmi simțeam mâinile murdare fiindcă-l atinsesem. Voiam să mi le spăl. Să mă spăl. Să spăl mizeria sursei din care provin. Înțelegeam de ce-mi ascunseseră Iris și Ellen adevărul. Eu, Maisie și Paul eram, cu toții, cumva, niște anomalii.

— Suntem copiii monștrilor, am spus și am împins cât colo albumul, îndepărtându-l de mine.

34

— Dar asta nu-nseamnă că ești tu însăți un monstru, a ripostat Iris. Te-am crescut așa cum trebuie. Faci diferența dintre bine și rău.

— Maisie n-o făcea, am spus.

Pentru prima oară, m-am întrebat dacă putea fi salvată. Da, o puteam elibera, dar puteam și s-o îndreptăm spre bine?

Iris m-a privit în adâncul ochilor, cu buzele strânse, unite într-o linie subțire. A dat din cap.

— Așa e. Cu sora ta am dat greș. Nu neg asta, însă n-am dat greș și cu tine. Nu semeni cu sora ta mai mult decât…

A amuțit brusc.

— Mai mult decât semănați voi cu sora voastră, am încheiat eu în locul ei.

M-am cuprins cu brațele, luptându-mă cu un fior rece și cu senzația de silă de sine. Mâna mi s-a dus sub talie.

— În ce lume te-aduc, micuțule?

— Mi-am pus aceeași întrebare când am descoperit că sunt gravidă cu Paul și o să-ți dau același răspuns pe care mi l-am dat mie atunci. Îl aduci într-o familie iubitoare. O familie cu siguranță imperfectă, dar care-l va îndrăgi.

— Emily a spus că familiile au provocat accidentul în care-a murit Paul. Crezi că e adevărat?

— Nu cred că e. Mă rog să nu fie, dar sunt de părere că nu trebuie să ne asumăm niciun risc. N-au de unde să afle vreodată adevărul, draga mea, a răspuns Ellen. Familiile. Nu vor ști niciodată că tu și Maisie sunteți fiicele lui Erik. Continuă să creadă că tatăl vostru e Connor. Înțelegi?

— Da. Dar nu-nțeleg cum de-a putut Emily să fie atrasă către întuneric. Ce i s-a întâmplat, ca să devină în stare de tot ce-a făcut?

— Nu știu, a răspuns Iris. Până acum n-am îndrăznit să dezvălui nimănui ce cred despre Emily, nu voiam să recunosc asta nici față de mine însămi. Se pare că uneori vine pe lume câte un om cu o piesă lipsă. Piesa care ar trebui să-l facă uman. Propria intuiție a-ncercat întotdeauna să-mi spună că sora mea s-a născut fără piesa

aia, dar nu am alungat acest gând, înainte de…

S-a întrerupt.

— Era să spun „înainte de moartea ei”. Rațiunea mea încă nu poate pune totul cap la cap. Dar, gândindu-mă acum la ce-a fost înainte, am impresia că a jucat întotdeauna un rol, rolul surorii și al fiicei iubitoare. În spatele acestui rol nu păreau să existe sentimente autentice. Lăsa impresia că le imită pe ale celorlalți, fără să fi avut ea vreodată așa ceva. Cred că a venit pe lume gata stricată.

— Crezi că pe tata l-a iubit cu adevărat? am întrebat-o pe Ellen.

— La un moment dat, aș fi zis că e cu putință să-l fi iubit, dar, după cele petrecute noaptea trecută, nu mai pot s-o cred. Dacă l-ar fi iubit, n-ar fi încercat niciodată să-i facă vreun rău copilului lui. N-ar fi-ncercat niciodată să plaseze în tine soiul ei de energie malefică.

— Nu i-a păsat câtuși de puțin de mine… Nu i-am servit decât ca mijloc de atingere a unui scop.

Mă gândisem mult la toate astea peste noapte.

— A atacat bariera căutându-i veriga cea mai slabă. A știut că, dacă mă poate otrăvi pe mine, o poate otrăvi pe toată.

— Nu sunt sigură că e așa, m-a contrazis Iris. În primul rând, tu nu ești cea mai slabă verigă a barierei. În al doilea rând, deși vor să distrugă bariera, familiile rebele încă mai sunt în legătură cu ea, are fiecare câte o ancoră.

Nu-mi trecuse niciodată prin cap că mai erau treisprezece ancore; nu auzisem vorbindu-se decât de zece ancore, din cele zece familii.

— Sunt sigură că așteaptă în culise, gata să intre în acțiune imediat ce bariera va fi șubrezită într-un fel sau altul. Dar, dacă n-ar fi fost vorba decât de „otrăvirea” unei ancore, rebelii s-ar fi simțit mai mult decât încântați sacrificând una de-a lor.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, cu fața crispată.

— Nu, Emily știa că vraja Babel urzită de ea n-o să-i aducă pe cei vechi în realitatea noastră. Vraja era menită să te ducă pe tine pe tărâmul vechilor zei. Nu știu de ce, dar, dintr-un motiv sau altul, familiile rebele au nevoie *de tine* ca să spulbere energia barierei.

— Crezi că i-am provocat cu adevărat vreo stricăciune? am întrebat.

Deși devenisem ancoră, totul era încă nou pentru mine. N-aveam

idee cum trebuie să simt bariera când e totul *normal.* În plus, celelalte ancore se asiguraseră că nu pot absorbi din energia barierei. Mi-am dat seama că mă controlau, probabil, la fel cum controlau toate ancorele din familiile rebele.

— Nu, draga mea. O simțim la fel ca întotdeauna. Rezistă perfect.

— Dar familiile își vor da seama că a-ncercat cineva s-o strice, a zis Oliver. Mai devreme sau mai târziu, își vor trimite un reprezentant să vadă ce pun la cale micii Taylori neastâmpărați.

— Ei, înainte de a sosi, am ceva de rezolvat, am spus. Trebuie să stau de vorbă cu Peter. O să-ncerc să repar lucrurile între noi. Acum, pentru cazul în care, din pricina familiilor, nu-mi voi permite luxul s-o fac mai târziu.

— Nu te teme, Gingersnap. O să-nfruntăm familiile împreună. Acum du-te la băiat acasă și scoate-l din starea lui mizerabilă.

— De unde știi că măcar încă mă mai vrea?

— O sticlă de whisky de jumătate, goală-goluță, și o gaură în rigips mi-au spus tot ce trebuia să știu despre asta. Acum du-te la el.

Mi-am făcut un duș și m-am oprit în fața șifonierului, împingând într-o parte și-n alta noile haine de gravidă cu care mă răsfățaseră mătușile mele. Ce culoare e mai potrivită pentru a-i cere iertare bărbatului care te-a prins înșelându-l? M-am oprit la cea mai simplă dintre rochii, una albă, fără mâneci, cu decolteu modest și un model cu margarete în jurul taliei. „Nu sunt târfă!” e un strigăt pe care margaretele brodate îl trâmbițează mai tare decât orice altceva.

Casa lui Peter era în Sackville. Înainte de a rămâne gravidă, îmi luam bicicleta și pedalam până acolo, dar fusesem deja nevoită să-i spun un temporar „adio” credincioasei mele prietene cu două roți, iar de atunci talia mi se îngroșase cu vreo doi centimetri. Nu voiam să-mi folosesc nici magia. N-aveam chef s-apar la ușa lui dezorientată. Am luat în schimb un taxi.

Pe drum, m-am străduit să-mi așez cuvintele cap la cap. Să-i spun că eu și Emmet nu fuseserăm cu adevărat împreună, cel puțin nu la modul fizic, nu era o tactică potrivită. Peter știa adevărul; știa că-l înșelasem. Sub lumina strălucitoare a zilei, o știam și eu.

Mașina s-a oprit în fața micii case de lemn. Deși nu era decât o locuință închiriată, Peter o vopsise de curând într-un gri-argintiu,

asortat cu obloanele și ușa placate cu cositor. Casa se afla lângă un stejar impunător, care o acoperea cu coroana lui, ca și cum și-ar fi dat silința s-o țină la adăpost. Camioneta lui Peter era parcată pe alee. Știam că-n ziua aceea e acasă. În clădirea Tillandsiei n-avea să mai intre, nu după ceea ce i se-ntâmplase acolo. Mă îndoiam că unul dintre noi avea să-i mai treacă pragul vreodată. I-am plătit taximetristului și am coborât. Pe urmă am rămas locului și l-am privit îndepărtându-se, timp în care m-am străduit să-mi alung nervozitatea atât cât era nevoie ca să pot să urc treptele și să bat la ușă.

— Ai de gând să rămâi acolo toată ziua sau vrei intri? mi-a strigat Peter, din prag.

— Ești sigur că vrei să intru? am întrebat.

S-a îndepărtat de ușă, dar a lăsat-o deschisă. Am urcat cele câteva trepte și mi-am strecurat capul înăuntru. Peter stătea pe un fotoliu vechi, cumpărat de la Goodwill în ziua când semnase contractul de închiriere a casei. Am intrat și am închis ușa în urma mea, fără să izbutesc să-i citesc expresia feței, pentru că încă nu mă obișnuisem cu lumina săracă din camera lui de zi. Aproape ca și cum mi-ar fi auzit gândul, a întins mâna și a aprins o veioză de pe masă.

Avea cearcăne negre în jurul ochilor înroșiți, iar barba abia mijită îi acoperea obrajii și bărbia, ca o umbră de un roșu-aprins. Purta aceiași jeanși ca în noaptea dinainte, dar un alt tricou. Celălalt era un ghemotoc de zdrențe însângerate, lăsat să zacă pe podea.

— Ce-ți mai face rana?

— Abia dacă se mai cunoaște unde m-a lovit.

Peter s-a foit în fotoliu.

— Ellen face treabă bună.

M-am apropiat de el, intrând în cercul de lumină.

— Peter, îmi pare atât de rău.

— Pentru rană?

— Da, și pentru toate celelalte.

— Ai făcut un rezumat foarte convenabil.

— Îmi pare rău.

Am tras aer în piept.

— Îmi pare rău pentru rană. Și nu doar pentru asta. Îmi pare rău

pentru suferința pe care ți-am provocat-o. Îmi pare rău că te-am înșelat.

Și-a ferit privirea de a mea și în ochi i-au apărut lacrimi. Nici măcar nu și le-a șters.

— Am încercat să pun mâna pe energia stocată de Emily în Tillandsia. M-am convins pe mine însămi că nu e vorba decât de un ritual magic. Că nu e un contact fizic. N-am urmărit nici plăcerea mea, nici pe a lui Emmet. N-a fost sex.

— Ceea ce am văzut când am intrat părea mult mai intim decât sexul. Tu și Emmet păreați legați unul de altul.

Mi s-a iuțit pulsul când m-am gândit la contopirea noastră de atunci. Exact asta păruse să fie, și cele câteva clipe dinainte ca magia malefică a lui Emily să-nceapă să curgă prin noi fuseseră magnifice.

Știam că nu-i pot dezvălui asta lui Peter, l-aș fi zdrobit. I-aș fi pierdut inima pentru totdeauna.

— Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău. Recunosc, nu doar în fața ta. Ci și față de mine însămi, că a fost un act intim. Că te-am înșelat într-adevăr.

S-a aplecat spre mine, cu ochii implorând.

— Dar, dacă voiai sex, dacă aveai nevoie de un act intim ca să faci ceea ce voiai să faci în Tillandsia, de ce n-ai venit la mine? Și, oricum, de ce voiai să iei magie din locul ăla? Am simțit-o, chiar în clipa când am intrat… Genul ăla de magie nu e bun. Nu e…

Peter s-a întrerupt, ca și cum ar fi căutat cuvântul potrivit.

— Prielnic…

M-am așezat pe taburetul din fața lui. Aveam să-i răspund la a doua întrebare și să mă rog să uite de prima. Nu puteam să-i explic vreodată că mă temusem să-l expun unei magii necunoscute, ca să nu-și descopere cumva adevărata natură și să-l pierd pentru totdeauna.

— Familia mea te-a mințit. Și eu te-am mințit în privința lui Maisie. Nu e în California.

— Am bănuit că mi se-ascunde ceva. De fiecare dată când întrebam pe cineva de ea, primeam aceeași informație riguroasă, ca și cum replica ar fi fost pregătită și de multe ori repetată.

Ghicise; o pregătiserăm cu rigurozitate.
— Unde e, de fapt?
— A fost prinsă într-o cursă. E greu să-ți explic.
— Practica un soi de magie rea, care a copleșit-o, nu?
Am dat din cap.
— Ești destul de aproape. Am sperat că pot folosi puterea din Tillandsia ca s-o scot din beleaua în care-a intrat.
— Dar, zău așa – Peter a clătinat din cap cu uimire, apoi și-a dat buclele arămii la o parte din ochi – vrei să spui că tu și familia ta nu aveți destulă putere magică pentru a pune lucrurile la punct?
— Celelalte familii ne-au… interzis s-o facem. Pot să simtă dacă ne folosim de puterea barierei ca să-ncercăm s-o salvăm pe Maisie. Ar putea să ne lase fără magie, probabil pentru totdeauna. Și ar și face-o, cu siguranță.
— Să facă bine să nu-ncerce să se-atingă cumva de tine, a zis el, rostind cuvintele aproape din reflex.
Nu m-am putut abține. I-am pus mâna pe obrazul nebărbierit. Mi-a dat-o la o parte, dar nu mi-a îndepărtat-o. Mi-a păstrat-o într-ale lui.
— Așa c-ai crezut că poți intra în posesia unei puteri pe care n-au cum s-o controleze. Că poți rezolva problema singură.
— Mi-am închipuit c-o să fie mult mai ușor să cer iertare decât să cer permisiunea. Acum se pare că m-am înșelat.
— La fel ai făcut și în privința mea? Te-ai gândit c-o să-ți fie mult mai ușor să-mi obții iertarea?
— Nu.
Am clătinat din cap.
— N-am ajuns să fac astfel de calcule, cel puțin nu în ceea ce te privește.
— Și de ce-ai venit acum aici, Mercy? Vrei doar să fii iertată? Pen' că eu te iert. Nu-nțeleg toată magia asta, dar știu cât de mult o iubești pe Maisie. Dac-ai venit ca să-ți ceri iertare, ești iertată. Înțeleg că tot ce-ai făcut a fost de dragul surorii tale.
— Am venit, într-adevăr, sperând c-o să mă ierți, dar n-am venit numai pentru asta.
— OK. Te ascult, a zis, încă ținându-mi mâna într-ale lui.

— Am vrut să știi că Emmet a plecat. I-am cerut să părăsească orașul.

— Unde s-a dus?

Mi-a strâns mâna ceva mai tare și s-a aplecat ceva mai mult către mine.

— Nu știu. Nu l-am întrebat. O să-nțeleg dacă nu poți trece peste ceea ce ai văzut azi-noapte, când m-ai găsit. Însă țin să-ți spun că, dacă încă mă vrei, eu vreau să fiu soția ta.

— Dacă încă te mai vreau? Dacă încă te mai vreau?

S-a ridicat din fotoliu, a îngenuncheat lângă mine și m-a strivit în îmbrățișarea lui.

— Oh, Doamne. Credeam că te-am pierdut.

Ochii ni s-au întâlnit, apoi m-a sărutat. Orice legătură simțită vreodată între mine și Emmet nu era decât o fantezie; cea din clipa aceea, dragostea care mă lega de Peter, era reală. Sărutul lui s-a schimbat, sentimentul de ușurare și recunoștință s-a topit sub ardoarea unei pasiuni tot mai dezlănțuite. S-a ridicat și m-a tras în sus, cu carnea mulându-mi-se pe conturile dure ale trupului său.

— O clipă, am spus, împingându-mă cu mâinile în el ca să mă îndepărtez.

Fruntea i s-a încruntat când în ochi au început să i se citească suferința și dezamăgirea. Mi-a dat drumul și s-a retras cu un pas.

— Nu.

L-am prins de braț.

— Am nevoie de ajutor ca mă descurc cu fermoarul.

Buzele i s-au arcuit în cel mai delicios zâmbet de băiat rău apărut vreodată pe fața unui om cumsecade. M-am întors cu spatele și degetele lui groase, tremurătoare au găsit clema delicată. M-am înfiorat când a desfăcut fermoarul și mi-a tras rochia în jos. Am ieșit din ea și am îndepărtat-o cu piciorul, i-ar el s-a aplecat și m-a sărutat pe ceafă. Mi-am scos și chiloții și i-am abandonat pe podea, lângă mine, apoi mi-am dus mâinile la spate ca să-mi desfac sutienul, pe care l-am azvârlit pe canapea. M-am întors spre el și am rămas, goală, în fața lui. În ultimele săptămâni mi se măriseră considerabil sânii și am citit în privirea lui Peter cât de mult aprecia schimbarea. M-am înclinat ușor și m-am sprijinit de el, cu pielea

apăsată pe tricoul lui. A încercat să și-l scoată cu o singură mână, în timp ce mă săruta. S-a dat bătut cu un mârâit, apoi l-a prins strâns de guler și l-a sfâșiat în partea din față. Fără să-și dezlipească nicio clipă buzele de ale mele, și-a lăsat al doilea tricou distrus să cadă pe podea.

M-am îndepărtat ca să studiez locul unde-l înjunghiase mama, cu mârșavul ei cuțit de fier. Rana se închisese și era aproape vindecată, dar se părea că avea să rămână pentru totdeauna cu o cicatrice foarte apropiată ca formă de o semilună. Am presupus că urma rănii n-avea să dispară complet niciodată, fiindcă-l străpunsese o armă de fier. Urma să-mi reamintească, fără încetare, cât de aproape fusesem să-l pierd. M-am aplecat și i-am sărutat cicatricea. A gemut de plăcere și m-a luat în brațe, apăsându-se întărit de mine și, datorită diferenței de înălțime, i-am simțit învârtoșarea în dreptul stomacului. M-a săltat în brațe și m-a dus în dormitor. A deschis ușa cu o lovitură de picior și m-a așezat în pat, în același pat în care făcuserăm dragoste prima oară și în care concepuserăm copilul. Probabil că și el se gândea la bebeluș, fiindcă m-a lăsat jos cu mare delicatețe, de parcă aș fi fost de porțelan.

L-am privit scoțându-și jeanșii și boxerii. S-a întins lângă mine și a rămas așa, tăcut și nemișcat, doar privindu-mă cu atâta dragoste, cu atâta sete! Am încălecat deasupra lui și l-am primit în mine, aplecându-mă și sărutându-l, cu mâinile lui mari și aspre cuprinzându-le pe ale mele. De când îmi fuseseră înapoiate puterile, era prima oară când ne atingeam unul pe altul astfel. I-am privit frumoasa față încordată prin ochi de vrăjitoare și am văzut dovezile evidente ale stranietății trăsăturilor sale. Ochii i s-au schimbat când s-a lăsat dominat de pasiune, nemaiavând cele două culori diferite, albastrul și verdele pe care ajunsesem să le îndrăgesc, ci strălucind amândoi, argintii. Mi-am luat mâinile dintr-ale lui, i-am dat părul pe spate și i-am privit vârful unei urechi. M-am aplecat și i l-am mușcat ușor. A gemut. Când pasiunea a devenit mai puternică, a căpătat o ușoară strălucire, din el a izvorât o luminiscență dulce. Nu, nu era un bărbat normal, dar el era, totuși, alesul. Propria plăcere mi-a copleșit simțurile. Totul s-a contopit când am închis ochii. Mi-am lăsat capul pe spate și mâna lui s-a întins și mi-a coborât de-a lungul

gâtului, apoi peste sâni. M-am cutremurat o dată, și încă o dată, când s-a încordat el în mine, apoi m-am lăsat să cad în brațele lui primitoare.

35

M-am trezit după-amiaza târziu; de fapt, aproape că se înserase. Peter era deja treaz, dar rămăsese-ntins, fără să se miște, ca să nu-mi tulbure somnul. Am deschis ochii și i-am văzut pe-ai lui, din nou ceacâri, unul albastru și unul verde, ațintiți asupra mea, cu dragostea tandră și pasiunea arzătoare luptându-i-se în privire. L-am atins astfel încât să eliberez pasiunea și am făcut din nou dragoste.

Istovită, mi-am lăsat capul pe pieptul lui și i-am sărutat iarăși cicatricea.

— Mâine, am spus. Mâine ne luăm autorizația de căsătorie. O să mergem la judecătorul de pace.

— Mergem pe naiba.

Peter s-a săltat în capul oaselor și m-a proptit cu spatele în scobitura brațului său îndoit.

— Nu e un lucru destul de bun pentru tine.

— Ba este. Pentru mine nu contează decât să fim împreună.

Și-a îngustat ochii și s-a aplecat ca să mă sărute scurt pe buze.

— Nu. N-o să facem așa. Am visat prea mult să te văd venind spre mine pe aleea dintre bănci. N-o să mă faci să renunț la asta.

— Ți-ai făcut visuri despre nunta noastră?

— Ei, ca să fiu sincer, mi-am făcut mai multe despre luna de miere, a răspuns.

Mi-am întins gâtul și l-am sărutat tandru, dar zgomotos. El m-a strâns mai tare.

— Dar da, mi-am făcut visuri despre nunta noastră încă din copilărie, cred că încă din ziua în care ne-am cunoscut. Ții minte, atunci, în Forsyth, când te-am lăsat să mă-ntreci la cățăratul în copaci?

— Mi-aduc aminte că te-am întrecut. Nu-mi amintesc că m-ai lăsat s-o fac.

— Ei, crezi ce vrei, dar adevărul e că te-am lăsat. Voiam să-ți văd părul roșu înconjurat de bucăți de verde și albastru. Te-ai urcat mai sus decât mine, te-ai uitat în jos și ai scos limba la mine. Iar eu mi-am spus pentru prima oară: „Într-o bună zi o să mă-nsor cu fata

asta”. Și, de atunci, visez la ziua nunții noastre. Așa că, da, o să ne luăm autorizația mâine, dar trebuie să plănuiești pentru mine o nuntă adevărată. Una cu smoching și rochie albă, flori și șampanie în exces. Ei, cel puțin de dragul meu, a spus, și a întins mâna să-mi mângâie burta. O, și tort.

I-au chiorăit mațele.

— Mor de foame. Tu nu?

Mi-am dat seama că puteam spune același lucru.

— Ba da.

— Hai să ieșim în seara asta. Într-un loc frumos. Poți purta rochia aia drăguță, pe care-ai lăsat-o mototolită pe podeaua camerei mele de zi.

— În clipa aia nu păreai prea preocupat de soarta ei.

— O, ba eram, a răspuns, aplecându-se să mă sărute. Eram foarte preocupat.

M-a sărutat din nou pe buze, apoi sărutările au început să coboare în jos, pe gât.

— Mâncare, am spus, împingându-l.

— Bine, bine.

Un alt sărut grăbit pe buzele mele, apoi și-a tras brațul de sub mine în timp ce, cu cealaltă mână, mi-a împins o pernă sub spate.

— Trebuie să-mi fac un duș. Și să mă bărbieresc, a adăugat, trecându-și mâna peste bărbie.

S-a dat jos din pat și s-a ridicat în picioare.

— Vrei să mi te-alături? m-a întrebat.

Am aruncat în el c-o pernă.

— Fă-ți dușul și grăbește-te. Mie și lui Colin ne e foame.

A plecat mișcându-se cu stângăcie, iar eu am închis ochii când am auzit sunetul dușului. Mă simțeam atât de recunoscătoare fiindcă mă iubea, fiindcă, după cele întâmplate, nu-mi dăduse papucii. Am tras pătura lui peste mine și i-am aspirat mirosul.

S-a întors peste câteva minute și s-a oprit în fața mea, în picioare, înfășurat într-un prosop.

— Încă mai ești în pat, leneșo?

A început să cotrobăie prin șifonier, în căutarea unor pantaloni eleganți și a unei cămăși adevărate.

— Vai, vai. Cămașă cu nasturi, în seara asta ne gătim la mare ținută.

— O, nu. Ăștia nu-s nasturi. Sunt capse, a zis, punându-și cămașa pe umeri. O să-ți fie și ție mai ușor mai târziu, n-o să mai fie nevoie să rupi cămașa de pe mine.

— Nu ți-am rupt-o eu, am spus, izbucnind apoi în râs. Tu ți-ai rupt-o.

— Hei, dacă tu preferi să-ți aduci aminte că m-ai întrecut pe bune la cățăratul în copacul ăla, prefer și eu să țin minte varianta mea despre cămașa ruptă.

— Perfect.

Am aruncat pătura și mi-am dat picioarele jos din pat. Numai pe jumătate îmbrăcat, Peter s-a oprit ca să se uite la mine, zâmbind.

— O să fac și eu un duș scurt.

— Ar fi trebuit să intri cu mine. Am fi făcut economie de timp și de apă.

— Dacă intram cu tine, n-am fi economisit nici timp, nici apă.

M-am strecurat sub duș, la început hotărâtă să nu-mi ud părul, dar m-am simțit atât de bine lăsând apa caldă să se reverse asupra mea, spălând acele părți din ultimele douăzeci și patru de ore pe care nu-mi doream să le țin minte și, cumva, dând mai multă forță senzualității celorlalte.

Am ieșit de sub duș, m-am uscat la repezeală și m-am înfășurat într-un prosop. Dormitorul era gol, dar Peter îmi întinsese pe pat rochia și lenjeria intimă. Tocmai începusem să mă-mbrac când ușa s-a întredeschis. Peter și-a strecurat capul înăuntru.

— Ai un oaspete.

— Cine e?

— O femeie. Spune că se numește Rivkuh, sau cam așa ceva.

— Rivkah. Rivkah Levi.

N-o mai văzusem pe Rivkah și nici măcar nu mă mai gândisem la ea din ziua în care bariera mă alesese ca ancoră. Se numărase printre cei trei vrăjitori care sosiseră mai devreme, să ne pregătească locuința pentru ceremonie, căutând scurgeri sau infiltrări de energie care ar fi putut interfera cu plasarea energiei barierei în noua ancoră. Eforturile lor se dovediseră a fi *cumplit* de departe de reușită.

— Da, exact. Te deranjează cu ceva? Vrei s-o gonesc?

— Mercy, draga mea, s-a auzit glasul lui Rivkah, de dincolo de umărul lui Peter. Îmbracă-te și vino să stăm de vorbă.

M-am uitat la Peter, apoi am ridicat din umeri.

— Vin imediat, doamnă Levi.

— Spune-mi Rivkah, te rog, draga mea. Peter, ai cumva niște vin?

Am auzit-o deschizând și închizând niște dulapuri.

— A, iată unul roșu. Tirbușon?

— O să fiu și eu acolo, a zis Peter și a închis ușa în urma lui.

Mi-am uscat părul cu prosopul și mi l-am împletit într-o singură coadă. Mai târziu avea să fie o adevărată încâlceală, dar pe Rivkah n-o puteai lăsa să aștepte. Dacă nu mă duceam repede la ea, urma să se autoinvite în camera unde mă aflam. M-am îmbrăcat, mi-am netezit partea de jos a rochiei, care se șifonase, și, când am intrat în camera de zi, am dat cu ochii de Peter, așezat fată în față cu Rivkah la masa lui de bucătărie.

— Iat-o, a zis Rivkah, ridicându-se și chemându-mă c-un semn în brațele ei deschise.

Nu mă așteptasem la un salut atât de exuberant din partea unei persoane pe care o cunoșteam atât de puțin. M-a sărutat pe obraz.

— *Mazel tov* pentru micuț.

Mi-a dat drumul, ca să-și poată lua paharul cu vin.

— În sănătatea lui Colin, a spus, ridicându-l spre Peter, care a dat noroc cu ea.

Rivkah s-a așezat.

— Acum spune-mi, draga mea, ce se-ntâmplă aici, cu tine și cu familia ta?

— Încă n-ai vorbit cu ai mei?

— Nu, nu încă, am venit încoace direct de la aeroport. Voiam să vorbesc mai întâi cu tine.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, întinzându-se, într-o poziție relaxată și deloc amenințătoare.

— Cine altcineva mai vine, din familii?

— Nimeni. Doar eu. Am susținut cu insistență că prefer să vin singură, în loc să apărem cu zecile, ca inchiziția spaniolă. Acum povestește-mi ce s-a întâmplat noaptea trecută. Ce-ați făcut aici cu

toții, de a început bariera să răsune ca alarma pompierilor?

M-am așezat, încercând să câștig puțin timp în care să-mi adun gândurile.

— Doamnă Levi, Mercy a fost supusă unui stres puternic. Nu e bine nici pentru ea, nici pentru copilul nostru. Nu vreau să retrăiască nimic din cele petrecute. Mergem mai departe, lăsând în urmă tot ce-a fost rău.

— Te rog din nou să-mi spui Rivkah și să nu-ți faci griji pentru tânăra ta iubită și pentru copilul vostru. Sunt amândoi mult mai viguroși decât îți poți imagina.

— Totuși…

— Peter, l-a întrerupt ea, întinzându-se să-l bată pe dosul palmei, ce-ar fi să ieși puțin la o plimbare? Bucură-te de seara asta frumoasă, cât timp stă Mercy de vorbă cu mine.

— Asta e casa mea.

— Și e adorabilă.

Și-a ridicat ambele mâini, cu palmele în sus, rotindu-le ca să arate întreaga încăpere, de parcă ar fi fost gazda unei emisiuni-concurs de televiziune. A zâmbit și a dat din cap, cu buclele negre tresăltându-i.

— N-avem nevoie de mult timp. Fă un tur al frumosului parc prin care am trecut ca s-ajung aici. Daffin, nu? Cât o să te-ntorci, discuția o să fie deja încheiată.

Peter era, probabil, cel mai amabil și cel mai înțelegător tip pe care-l cunoșteam, dar până și el și-a ieșit puțin din fire când s-a văzut dat afară din propria casă. S-a uitat la mine, așteptând o îndrumare, și am dat din cap, străduindu-mă din răsputeri să-mi cer scuze din priviri.

Peter s-a ridicat.

— Mă-ntorc peste douăzeci de minute, a spus, aruncându-i lui Rivkah o privire aspră.

— Bun băiat, a zis ea. Oh, Mercy, voi doi o s-aveți un copil atât de frumos!

Peter s-a încruntat, dar s-a îndreptat supus spre ușă.

— Douăzeci de minute, a zis, înainte de a ieși.

După ce ușa s-a închis în urma lui, Rivkah mi-a luat mâna.

— Te iubește foarte mult – știi asta, nu?

Am dat din cap.
— Da. Sunt norocoasă fiindcă-l am.
— Iar el e norocos fiindcă te are pe tine, a spus ea, apoi mi-a dat drumul.
A sorbit din vin.
— Prin urmare, Emily s-a întors acasă.
A așteptat reacția mea, dar am păstrat tăcerea.
— Trebuie să fi fost un șoc cumplit pentru tine și familia ta.
Ce-aș fi putut să-i răspund? Visasem să mi se-ntoarcă mama și-mi văzusem visul cu ochii, dar acesta se schimbase, degenerând într-un coșmar sângeros.
— Cum ai aflat?
— Emmet, a spus ea. A venit la mine, la mama lui.
— Mama lui?
— Ei, am fost singura femeie implicată în crearea golemului, așa că, dacă asta nu înseamnă că sunt mama lui, nu știu ce poate însemna.
Și-a lăsat capul pe-o parte și a părut să-și acorde un răgaz în care să mediteze în privința mea.
— Iar tu îl obsedezi întru totul. I-ai frânt inima.
— Îmi pare sincer rău că l-am făcut să sufere.
În ultima vreme, mă trezisem foarte des rostind diverse variațiuni ale acestei fraze.
— Nu asta voiam.
Da. Și pe-asta o mai spusesem. M-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să le adaug o a treia declarație: „N-am avut de ales.” În schimb, am decis că e mai bine să tac.
Rivkah a ridicat din umeri.
— Ei, acum e viu, iar să te-alegi cu inima frântă face parte din viață. N-ai greșit cerându-i să plece. După o ruptură definitivă îți revii cel mai repede. O să se vindece.
A făcut o pauză.
— Și-acum să ne întoarcem la ale noastre. Poate e chiar vina ta, fiindcă l-ai numit „Emmet”, dar n-are nici cea mai mică înclinație către disimulare. Știe că ești într-o situație dificilă, din care e greu să ieși, așa că mi-a dezvăluit adevărul despre cele petrecute azi-noapte.

Mi-a spus întreaga poveste. Completă. Iar eu o să-ți spun acum versiunea pe care le-o voi împărtăși familiilor când îmi voi întocmi raportul, așa că te rog să m-asculți.

S-a aplecat către masă, sprijinindu-se pe brațele îndoite.

— Mama ta…

— Te rog să n-o numești astfel.

Rivkah a dat din cap, înțelegând că femeia mă îngrozea.

— Emily și acel Josef au răpit-o pe mătușa ta Ellen și au obligat-o să ia parte la acea adunare a lor. Pe urmă te-au atras în cursă, ca să se folosească de puterea și de legătura ta cu bariera pentru a-și duce vraja Babel la bun sfârșit. Străduindu-te să scapi, tu te-ai deschis și ai expus bariera fără să vrei. Acesta a fost țelul urmărit tot timpul de Emily. Peter al tău a dat peste tine și Emmet și v-a silit să vă despărțiți, scoțându-vă astfel de sub puterea lui Emily.

A ezitat.

— Cum de-a știut Peter să vină tocmai atunci? Evident că Oliver și Iris au simțit perturbația din barieră, dar el?

— Mama lui.

I-am servit minciuna fără întârziere. N-o puteam lăsa să afle de legătura dintre el și copil. Nu trebuia să știe că Peter e din neamul zânelor.

— Claire are vederea. Ea i-a spus că simte că mă aflu în pericol. Că trebuie să ajungă la mine.

Rivkah a dat din cap.

— Perfect. Ai idei bune și-ți vin la țanc. Asta e povestea pe care-o să mergem.

Așadar Emmet îi dezvăluise totul, inclusiv adevărata identitate a lui Peter. Mi s-a părut straniu că, în loc s-o mint, așa cum avusesem de gând, încropeam minciuni împreună cu ea.

— De ce faci asta? De ce ne acoperi? De ce mă acoperi?

— Ei, draga mea, despre familia ta se poartă multe discuții, prostești și reacționare, de când te-a ales bariera. Cei mai zgomotoși și cei mai stupizi sunt chiar verii tăi. Câțiva de-alde Ryan au început o campanie împotriva ta. Împotriva tuturor rudelor tale foarte apropiate. Vor să-i vadă pe Taylorii din Savannah la pământ. Pe de altă parte, pe mine m-a legat dintotdeauna de familia voastră o

afecțiune foarte puternică. Măcar voi faceți lucrurile să devină interesante.

— Sunt cu toții împotriva noastră?

— O, nu, draga mea. Aveți mulți susținători cu voce puternică. Mai ales femeia aia încântătoare din clanul Taylor, cum o cheamă? Abby.

— Se autodenumește întotdeauna Gunoi Alb Taylor, am spus, zâmbind în ciuda neliniștii mele crescânde.

Rivkah a râs.

— Ei bine, „gunoaiele albe” Taylor sunt cu fermitate de partea voastră. Totuși, faptul că Emily Taylor și-a înscenat propria moarte și s-a aliat cu cele trei familii rebele i-ar putea pune pe gânduri pe cei mai loiali adepți ai familiei voastre.

— Ce-aș putea face eu?

— Ei, iată, a spus, zâmbindu-mi aprobatoare. Bravo, bună întrebare, fiindcă acum totul depinde, într-adevăr, de tine. Următorii tăi pași sunt cruciali, dacă vrei să-ți protejezi familia și pe tine însăți. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să-ți renegi public mama. Să-ți exprimi groaza trezită de faptele și de alegerile ei.

— Mi-e destul de ușor.

— Da, poate că ușor, dar totuși dureros. Ești în stare să faci față. Următorul pas va fi mai greu pentru tine. E nevoie de un mare efort. Trebuie să te supui voinței celorlalte ancore. Să fii umilă. Să le dai ascultare. Să te concentrezi asupra lucrurilor pe care ele le cred necesare ca tu să le înveți. Au purtat destul de mult timp povara ta. Trebuie să le mulțumești și să le ceri scuze pentru c-ai fost atât de încăpățânată.

Rivkah a ridicat un deget, ca să-mi împiedice orice protest.

— Iar „încăpățânată” e o descriere generos de îngăduitoare a purtării tale. Azi-noapte ai pus bariera în pericol.

Am dat din cap, în semn de recunoaștere a acelui adevăr.

— De dragul familiei mele – și mă refeream și la bărbatul cu care aveam să mă mărit curând, și la copilul căruia aveam să-i dau naștere peste câteva luni – pot s-o fac.

— Bun. Vor dori și să pleci, pentru o vreme, într-un loc de unde nu poți intra în legătură cu bariera. Vor să te antrenezi sub

îndrumarea directă a lui Gudrun.

— Nu. Asta n-o pot face.

Nu-mi puteam petrece nici măcar cel mai scurt timp alături de Gudrun; femeia aia colaborase cu Maria, iar Maria fusese calea de acces, dacă nu chiar sursa, întunericului care-mi răpise mama și-mi luase în stăpânire sora.

— Mă tem că n-ai de ales. Dacă te opui, se vor gândi la o legare. Nimeni nu vrea asta, mai ales celelalte ancore. Dovedește-le că poți fi rezonabilă. În plus, cu cât vei fi mai dispusă să accepți inevitabilul, cu atât vei face o impresie mai bună. Sunt convinsă că pot amâna asta până după nuntă, mai ales dacă te dai la fund și nu mai faci valuri.

— Și copilul? N-o s-accept nimic care-l pune în pericol.

— Nici nu ți-aș cere vreodată așa ceva. Va continua să se dezvolte normal cât o să fii cu Gudrun. O să insist eu însămi să ți se îngăduie să te-ntorci acasă înainte de nașterea lui. Cel puțin temporar.

Rivkah a zâmbit și mi-a făcut semn cu degetul.

— Pentru prima oară din istoria barierei, o ancoră va primi concediu de maternitate. S-ar putea să fiți nevoiți să vă petreceți o vreme departe unul de altul, dar, din perspectiva bebelușului, mama lui va lipsi doar câteva zile.

Și-a ridicat paharul și l-a golit.

— Ei, și-acum trebuie să știu dacă accepți toate astea. Am dat aprobator din cap chiar în clipa când bătea Peter la propria sa ușă, înainte de a o deschide.

— Perfectă sincronizare, domnule Tierney. Ei, unde mergem să luăm cina? Dacă nu mănânc ceva cât mai curând, o să *challish*[22].

36

Cina cu Rivkah s-a prelungit și, după ce am lăsat-o la hotelul ei, Peter m-a dus, cu părere de rău, acasă la mine în loc să mă ducă acasă la el. Aveam nevoie de somn. Copilul avea nevoie de somn. Dar, înainte de a mă strecura în așternut, am deschis cutia cu bijuterii și am scos inelul pe care mi-l dăduse Peter. Mi l-am pus pe deget o dată pentru totdeauna, apoi am intrat direct în pat și am adormit peste câteva clipe.

M-am simțit mai degrabă sâcâită decât îngrijorată când m-a trezit o ciocănitură în fereastră. Nu m-am clintit, gândindu-mă că trebuie să fie vreun gândac sau vreo pasăre insomniacă, dar a urmat o altă lovitură în sticlă, apoi încă una. M-am săltat în capul oaselor. S-au scurs vreo două secunde fericite, în care am crezut că probabil dorm și visez. Joe stătea chiar în fața mea și, în loc să dea în curtea noastră din spate, fereastra dădea într-o altă încăpere, una imensă, cu pereți de piatră, parcă desprinsă dintr-un de basm. Joe își ținea arătătorul în fața buzelor arcuite într-un zâmbet viclean, avertizându-mă că era cazul să păstrez tăcerea, în timp ce cu mâna stângă trăgea cu sălbăticie de o funie. O funie care strălucea într-un verde grețos și nu putea fi din fibre obișnuite, dar abia dac-am avut timp să remarc asta înainte ca fața stâlcită lui Adam să apară, legănându-se de cealaltă parte a ferestrei. Frânghia lui Joe era legată de lațul din jurul gâtului detectivului. Ochii lui Adam erau vineți, umflați și închiși. Avea buza de jos spartă. Și nasul era spart și strâmbat, ca un cârlig.

Joe și-a apăsat degetele lungi și subțiri pe rama ferestrei și a început s-o ridice, deschizând-o. Deși încă speram că visez, voiam să țip, să-mi chem familia, dar nu izbuteam să scot niciun sunet. Joe a tras din nou de lasoul lui dezgustător și atât el, cât și Adam mi-au dispărut din vedere. Un șobolan lucios și bine hrănit, cu față omenească, exact ca rozătoarele cărora le dădusem foc în bar, s-a cățărat pe pervazul ferestrei, apoi și-a trecut trupul și coada roz prin deschiderea pregătită de Joe. M-am cutremurat, tot fără să fiu în stare să scot vreun sunet, când a traversat podeaua în fugă și mi s-a

urcat în pat. S-a apropiat tiptil de mine, cu ochii ca două mărgele roșii sticlind pe miniaturala lui față omenească.

— Mama ta cere un armistițiu, a spus.

Am înșfăcat o pernă și am pocnit creatura. A sărit din pat și s-a întors pe pervazul ferestrei, unde s-a oprit, s-a întors spre mine și a vorbit iarăși.

— Trebuie să-ți spun să mă urmezi, dacă nu vrei ca frații mei să mănânce carnea maimuței cu care ești prietenă.

Mi-am regăsit glasul.

— Nu e maimuță. E om.

— A, atunci e de două ori mai dulce, a spus șobolanul, frecându-și mâinile minuscule, aproape omenești.

— Vin. Nu-i mai faceți nimic lui Adam.

Am sărit din pat și m-am apropiat de fereastră.

Creatura și-a ridicat privirea spre mine, cu buza de jos în afară, semn că hotărârea mea o dezamăgise.

— Bine. Urmează-mă.

S-a strecurat înapoi prin deschizătură, cu coada dispărându-i ultima de pe pervaz. Când am ajuns lângă fereastră, am văzut-o așteptându-mă de cealaltă parte a ei, așezată pe picioarele din spate și dichisindu-se; își lingea mâinile, apoi și le trecea peste cap. Repulsia mi-a devenit atât de puternică încât am simțit flăcări mici formându-mi-se în vârfurile degetelor, gata să-mi țâșnească din mâini și să distrugă acea monstruozitate. Numai rolul ei de călăuză m-a oprit. Trebuia să-l salvez pe Adam.

Am deschis fereastra atât cât era nevoie ca să pot ieși, apoi mi-am așezat cu prudență talpa pe pardoseala de piatră, ca să mă conving că e, într-adevăr, suficient de solidă înainte de a-mi trece toată greutatea dincolo de pervaz. Am continuat să mă țin de marginea lui până m-am asigurat că terenul din partea opusă era ferm, nu un simplu miraj. Imediat ce mi-am desprins mâinile de ea, fereastra a dispărut, fiind înlocuită de un perete din blocuri de piatră. Am lovit cu pumnul într-unul dintre acestea. Era la fel de dur ca podeaua de sub tălpile mele. Ieșirea dispăruse.

— Ea așteaptă, a spus rozătoarea călăuzitoare. Răbdarea ei nu e fără limite.

În clipa aia aș fi dat orice pentru o vizită a pisicii cu trei picioare a lui Jilo.

— Nici a mea nu e, am ripostat, cu o flacără aprinzându-mi-se în vârful arătătorului.

Mi s-a făcut greață când frica i-a mototolit fața și s-a înclinat înaintea mea. Creatura era scârboasă, dar m-am detestat pe mine însămi pentru graba cu care îmi dorisem s-o lichidez.

— Iartă-mă, domnișoară, a spus, prosternându-mi-se la picioare.

— Să mergem, am zis.

S-a ridicat și s-a pus în mișcare, cu ghearele ascuțite tropăindu-i pe piatră. Din când în când se oprea, ca să fie sigură c-o urmez. Am mers de-a lungul holului timp de mai multe minute și am început să am senzația că mă aflu pe banda rulantă a unui aparat de gimnastică. Deși mergeam în ritm constant, nu păream să ne apropiem deloc de lumina din capătul opus.

— Cât mai avem de mers? am întrebat. Adică măcar înaintăm sau batem pasul pe loc?

A întors capul și s-a uitat la mine pe deasupra spatelui său păros.

— Am străbătut mai mulți kilometri. Nu știu cât mai avem. De fiecare dată e altfel.

Ne-am continuat o vreme drumul în tăcere. Podele de piatră, pereți de piatră și, deasupra, acoperiș de piatră, în locul ăla, lumina părea să fie la mare preț – sărăcăcioasă, era tot timpul adunată într-o pată rotundă deasupra capetelor noastre, dar dădea prea puțină claritate detaliilor din fața noastră, iar tot ce lăsam în urmă era înghițit de întuneric. Am simțit ceva dându-ne târcoale, nu cu mult dincolo de marginea cercului luminos. M-am oprit pentru o clipă, concentrându-mă numai asupra sunetului… ceva ca un mârâit, dar nu de câine. Ochii aceia se aflau destul de aproape ca să reflecte lumina palidă. M-am ferit să-i privesc și mi-am iuțit pasul, ca s-ajung din urmă himera rozătoare, care mergea în fața mea, șfichiuind aerul cu coada ei roz când se legăna înainte și înapoi. La auzul pașilor mei tot mai rapizi, s-a oprit și s-a întors să se uite la mine. Chipul ei m-a îngrețoșat iarăși și a trebuit să mă lupt cu imboldul de a o distruge pentru simplu motiv că mă scârbea. Reasigurându-se c-o urmez, mi-a întors din nou spatele și a grăbit și

ea pasul. În vreme ce ne continuam drumul pe coridorul parcă fără sfârșit, o întrebare a-nceput să mă sâcâie. Până la urmă, am simțit că trebuie să aflu.

— Ea ți-a făcut asta?

S-a oprit brusc și s-a întors spre mine.

— Ce să-mi facă, domnișoară?

— Ai fost creată de mam… de Emily?

— O, nu, domnișoară, mi-a răspuns, cu o ușoară tresăltare a insuportabilului său cap. De ceilalți vrăjitori, ei m-au făcut.

— Vrăjitorii din familiile rebele? am întrebat, simțindu-mi pulsul în gât pe măsură ce mă înfuriam tot mai tare.

Poate că nu era direct răspunzătoare, dar cum putea Emily să se alieze cu familii capabile să creeze o astfel de monstruozitate? Simpla sa existență părea un afront adus naturii.

— O, nu, domnișoară. Vrăjitorii care mențin bariera, ei m-au făcut.

S-a întors cu spatele înainte de a apuca să vadă că am rămas cu gura larg căscată de uimire. Încă mă străduiam să-mi revin când am ajuns, în sfârșit, la capătul coridorului. O arcadă îl despărțea de următoarea încăpere. Prin ea se revărsa o lumină albastră, dar nu strălucirea azurie pe care mă obișnuisem s-o asociez cu Jilo, ci una palidă, cu tentă vineție.

— Îi datorezi recunoștință fiicei mele, detectivule, a spus Emily, când am pătruns în încăpere în urma rozătoarei.

Gârbovit și de-abia conștient, Adam stătea pe un scaun de lemn cu spătar înalt. Răpirea cuiva la care țineam fusese metoda preferată de Emily ca să se-asigure c-o să apar la chemarea ei. Știam că-l alesese pe Adam ca să se răzbune pe Oliver, fiindc-o respinsese. Adam și-a ridicat capul și a-ncercat să mă privească prin ochii lui umflați. Am alergat spre el, lovind din neatenție șobolanul cu piciorul. Rozătoarea a țipat strident, cu indignare, și s-a grăbit să treacă în spatele lui Emily, căutând protecția stăpânei sale.

Creatura care-mi dăduse târcoale a apărut din beznă și mi-a tăiat calea către Adam. Am văzut că era un lup, care mârâia la mine, clănțănind din dinți. Am tresărit violent, dar am reușit să-mi recapăt controlul și am rămas pe loc. Ridicându-și capul ca și cum voia să

urle, lupul a izbucnit într-un hohot de râs omenesc. L-am privit ghemuindu-se pe labele din spate, luat în stăpânire de un tremur, din creștet până în vârful cozii. Blana cafenie i-a alunecat de pe trup, era o creatură în stare să-și lepede pielea ca pe o haină.

— Nu încă, prințesă, a spus Joe, încă în poziția unui animal ghemuit.

Am observat că nu mai vorbea pe nas, ca pe coclauri, scăpase de asta cu desăvârșire. Acum avea o intonație străină, ușor germanică.

Mi-a zâmbit larg și s-a ridicat, înclinându-se de parcă ar fi salutat un membru al unei familii regale. Pe urmă a înșfăcat blana de lup și a azvârlit-o înapoi, în întuneric.

— Ești un schimbă-piele, am spus.

Joe și-a lăsat capul pe-o parte, întinzându-și membrele ca și cum ar fi încercat să se reînvețe cu trupul omenesc.

— Printre altele.

Mi-a întors spatele și s-a apropiat de Adam. I-a prins capul în mâini, înclinându-i-l astfel încât să fie obligat să-l privească în ochi. Pe urmă i l-a strâns cu mai multă putere și i l-a răsucit încet dintr-o parte în alta.

— Ia-ți labele de pe el.

Vocea mi-a tremurat și Joe s-a întors spre mine, cu ochii măriți de o spaimă prefăcută. În același timp, i-a dat drumul lui Adam.

— Lăsați-l să plece, am spus, întorcându-mă spre Emily.

— O, firește, o să-l lăsăm, a răspuns Joe în locul ei. Scopul pentru care l-am folosit a fost atins. Grija ta pentru maimuța asta e înduioșătoare.

— Nu e maimuță. E om, iar Oliver îl iubește.

— Oh, Doamne, bărbați îndrăgostiți unul de altul, nu mă stârni pe tema asta, a zis Emily, dându-și ochii peste cap. Am crezut că e o etapă pe care Oliver o s-o depășească, maturizându-se, dar, dacă frățiorul meu e atât de înamorat de detectiv, ar fi cazul să aibă mai multă grijă și să nu-l lase acolo de unde îl poate înhăța oricine.

— Cu cât pleacă mai curând, cu atât e mai bine. Nu-i suport mirosul, a spus Joe.

M-am răsucit din nou spre el.

— OK, și tu cine naiba ești? Ai apărut în chip de țărănoi, alături

de Ryder și Birdy, iar acum te găsesc aici, cu ma… cu ea?

Fusesem pe punctul s-o numesc pe Emily mamă, dar îmi amintisem la timp că, indiferent dacă aveam sau nu ADN-ul ei, nu-mi era mamă.

— Ăsta e Josef, draga mea, a răspuns ea. Mi-a fost cel mai valoros aliat în încercarea de a te atrage de partea corectă a istoriei. De partea corectă a evoluției.

— Vrei să zici că Ryder e un exemplu de evoluție corectă? am întrebat.

Joe a început să râdă, de parc-ar fi auzit cea mai bună glumă a tuturor timpurilor. Emily a ridicat o mână, făcându-i semn să se calmeze.

— Relația lui Josef cu Ryder și cu femeia lui s-a dovedit un aranjament convenabil. Josef e unul dintre noi, draga mea, nu simți atâta lucru?

A strâns din ochi și a clătinat ușor din cap, în semn că ignoranța mea o șochează.

— De ce l-ai sacrificat pe Ryder?

— Ce, l-ai luat cumva drept un suflet nevinovat? a întrebat Joe. Și-a omorât nevasta și copilul nenăscut și a ucis mai bine de douăzeci de oameni, plus cel puțin vreo doi vrăjitori. Era colector; își aduna puterea și magia captând suma energiilor victimei – suma a tot ce i se-ntâmplase în viață. Era atât de însetat de putere încât a sacrificat, de bună voie, carne din carnea lui și sânge din sângele lui ca să-i cheme pe demonul Barron și să-l primească în propriul său trup.

— Nouă ne trebuia demonul, a adăugat Emily. Ryder n-a fost decât o unealtă utilă – un container, dacă vrei să-i spui așa. Omorând oameni, adunase în el o cantitate impresionantă de energie și, odată ce a sporit-o cu a demonului, a devenit tocmai bun pentru sacrificiu. Avea destulă magie în el ca să-mi permită să-ncerc vraja Babel.

M-am întors spre ea.

— Tu ești cea care i-a oferit însemnul și a făcut din el un colector.

— O spui ca pe o acuzație.

Emily s-a apropiat de mine cu câțiva pași.

— Ryder a fost o baterie și moartea i-a eliberat energia, ca s-o pot folosi pentru atingerea scopurilor mele. Dacă energia ta n-ar fi fost împuținată de celelalte ancore, n-aș fi avut nevoie de el. Dar, fiindcă le-ai lăsat de bună voie să-ți limiteze puterea, mi-a trebuit o răbufnire de energie suplimentară. Mai mult decât atât, dacă nu l-ai fi împiedicat pe Ryder să colecteze magia golemului, probabil n-ar fi fost necesară chemarea demonului. Prin urmare e corect să spunem că și tu ești răspunzătoare pentru viețile luate de el.

Joe a dispărut în întuneric și s-a întors cu o pungă de plastic pentru alimente, în care avea ceva de dimensiunile unui pepene. I-a întins-o lui Emily, care a deschis-o și a zâmbit, încrețind-o când a apăsat-o în jos pentru a lăsa la vedere capul lui Ryder.

— Josef, a spus, hai să expunem ultimul nostru trofeu.

Un candelabru imens a coborât în fața noastră, chiar înainte ca Emily să-și rostească ultimele cuvinte ale poruncii. Lumina albastră din încăpere a devenit mai puternică, dar suprafața pe care-o inunda s-a îngustat, demonstrând că sursa ei era tocmai candelabrul acela. În ciuda tuturor celorlalte orori la care mai fusesem martoră, la vederea lui mi-a înghețat sângele în vene. Partea rațională a minții mele s-a străduit să respingă interpretarea corectă a imaginii. La început n-a acordat atenție decât caracteristicilor geometrice. Avea formă de con cu vârful în jos, iar diametrul cercului său de bază era de cel puțin nouă metri.

Și aici mintea mi s-a blocat, căci candelabrul nu susținea nici becuri electrice, nici jeturi de gaz și nici măcar lumânări. Era alcătuit, în întregime, din capete retezate, cu ochii deschizându-li-se și închizându-li-se independent unii de alții. Tot părul le fusese îndepărtat, lăsându-le craniile perfect netede. Erau palide, lipsite de sânge, și pe toate fusese gravat același simbol pe care-l văzusem pe fruntea lui Ryder. O parte dintre guri erau deschise în țipete mute, iar unele păreau să râdă nebunește. Altele rămăseseră închise, într-o expresie impasibilă, stoică. Lumina de un albastru morbid care ni se revărsa în jur era emanată de ochii lor deschiși. Când am înțeles că pe pielea mea cădea lumina răspândită de un asemenea coșmar, mi-a venit să urlu. Aveam să mă mai simt vreodată curată? Mi-am dat seama că Joe mă privea și m-am întors spre el. Ochii îi străluceau,

nu de la lumina albastră și scârboasă, ci de încântarea stârnită de repulsia mea.

— Să nu-ți pară rău pentru ei, mi-a poruncit Emily. Sunt criminali cu toții, au răpit multe vieți și n-au știut ce e mila pentru victimele lor.

S-a ridicat și s-a apropiat de candelabru, din care a desprins unul dintre capete. În suportul eliberat a pus capul lui Ryder. Pe fața lui s-a citit șocul revenirii la viață și lumina i s-a înfiripat în ochii înainte de a-i țâșni din irisuri. Privirea i-a căzut pe Joe și i-a murmurat numele.

— Sunt conștienți? am întrebat.

Indiferent ce-ar fi făcut în viață, pedeapsa era oribilă.

— Bineînțeles, a râs Emily, părând uimită de o asemenea întrebare prostească.

— Sunt colectori cu toții?

— Da. Ei, toți în afară de ăsta, a spus, ridicând capul pe care-l ținea în mână, ca să-l văd mai bine. Ăsta e Alan. De fapt, n-a omorât niciodată pe nimeni. I-ar fi plăcut, dar n-avea destulă snagă pentru așa ceva. Alan, a adăugat, răsucind capul astfel încât s-o poată privi în ochi, a fost un mic despot meschin, care lucra la casa de bilete a unei linii aeriene. Ca să scurtez o poveste lungă, m-a scos din minți peste măsură.

A aruncat în întuneric capul, care s-a izbit de podeaua de piatră cu un trosnet. Zgomotul unei învălmășeli de pași grăbiți și chițăielile entuziaste ale rozătoarelor au umplut încăperea când creaturile asemănătoare călăuzei mele s-au năpustit asupra prăzii.

M-am abținut să nu vomit.

— Dacă le-ai dat acestor oameni putere ca să devină colectori, tu ești responsabilă pentru crimele lor.

— Ar fi ucis oricum. Eu n-am făcut altceva decât să profit de înclinațiile lor înnăscute.

Emily s-a tras cu un pas înapoi și a admirat noua adăugire înainte de a-și flutura mâna, anunțând că voia să fie ridicat candelabrul.

— Iar acum pot folosi răul din ei pentru un scop nobil.

— În slujba cărui scop nobil te poți pune *tu?*

Lângă ea s-a materializat un tron gotic, din lemn de mahon,

sculptat cu minuțiozitate. Era hidos, dar în ton cu decorul din jur. Emily s-a instalat și a bătut cu unghiile perfect manichiurate ale mâinii sale drepte în capul leului de pe mâner. Joe a venit să se-așeze la picioarele cu gheare ale tronului. Și-a ridicat privirea spre ea, cu ochii strălucindu-i de venerație și de… De ce altceva? Oare de pasiune? Fața i se ridicase către ea, așa cum se îndreaptă floarea-soarelui spre astrul zilei. Ea și-a trecut degetele prin părul lui cu dragoste.

— Ți-am mai vorbit despre profesorii și călăuzitorii noștri, îndepărtați din locul de onoare ce li se cuvenea de drept și surghiuniți din lumea noastră, mi-a răspuns Emily. Mă aflu în slujba dorinței lor de eradicare a răului reprezentat de barieră.

Plină de repulsie față de lumea ei și sufocată de dezamăgire și de, da, de propria-mi ură, mi-am pierdut răbdarea.

— Nu cred că bariera e rea. Cred că rea ești tu.

Chipul i s-a îndulcit și a închis ușor ochi, defocalizându-și privirea, ca și cum și-ar fi scrutat propriul suflet. O clipă mai târziu, a strâns din buze și s-a uitat în sus, la mine.

— Rea? Poate că sunt. Dar ăsta e război. Da, război. Mercy, știu c-am început relația cu stângul. N-am avut intenția să-mi fac din tine o dușmancă.

— Atunci n-ar fi trebuit să-ncerci să prăvălești lumea peste Jilo și peste mine.

A înălțat din sprâncene, arcuindu-și-le.

— Presupun că nu e o simplă expresie poetică, dar n-am idee despre ce vorbești.

Nu i-am luat în seamă minciuna.

— Și *chiar* n-ar fi trebuit să-ncerci să-mi omori logodnicul.

— Există soacre care-au făcut lucruri și mai rele, a ripostat și a zâmbit apoi, de parcă în gesturile ei aș fi putut găsi vreo urmă de seninătate. Eram furioasă. Nu raționam, a continuat. Sângele lui de zână a stricat totul, a explicat mai mult pentru ea decât pentru mine, apoi a adăugat: Eram atât de aproape când a venit să ne-ntrerupă.

— Atât de-aproape de ce?

— De a înapoia această lume celor care trebuie s-o stăpânească

de drept, dar și de a o face pe Maisie să se-ntoarcă la noi. Ancorele și vrăjitorii care susțin bariera nu-i vor îngădui niciodată să revină. Trebuie să-ți intre asta bine în cap. Vrei să vorbim despre răutate? Bariera ți-a șters sora din realitatea noastră. Așa ceva nu e destul de rău pentru tine? Dacă nu, gândește-te la creatura pe care-am trimis-o să te-aducă aici. Voiam să vezi așa ceva de aproape. Nu e vorba de una dintre creațiile mele. Nu, ei sunt opera vrăjitorilor care mențin bariera. Au făcut micile creaturi scârboase ca să le trimită în chip de spioni printre oameni; vor să-i supravegheze îndeaproape, ca nu cumva să-și detroneze stăpânii, așa cum au făcut vrăjitorii cu ai lor. Despre fărâma asta de istorie nu li se vorbește niciodată vrăjitorilor tineri. Și o parte enormă din tot ce sunt învățați e o împletitură din jumătăți de adevăruri și minciuni.

— Dar doborârea barierei ne *va* readuce sub controlul demonilor.

— Nu-i mai numi demoni. Nu sunt demoni. Sunt creatorii noștri. Părinții noștri. Tot ce avem și tot ce suntem provine de la ei.

— Ți-ai ieșit din minți.

Capul lui Emily s-a lăsat pe-o parte și buzele i s-au dat la o parte, dezvăluindu-i dinții încleștați. S-a aplecat în față, cu degetele înfipte în brațele scaunului atât de tare încât li s-au albit încheieturile. Și mușchii mei s-au încordat, pregătindu-se să-i țină piept dacă m-ar fi atacat. Poate că numai poziția în care stătea Joe la picioarele ei a împiedicat-o s-o facă, fiindcă s-a dovedit a fi un obstacol suficient să domolească furia ce creștea în ea. Emily mi-a simțit trupul pregătindu-se să răspundă la orice violență cu aceeași monedă, așa că s-a așezat din nou, slăbindu-și strânsoarea degetelor încleștate de brațele scaunului.

— Am mintea mai sănătoasă decât a oricărui alt vrăjitor pe care l-ai întâlnit vreodată. Numai încăpățânarea și ignoranța ta te fac să te îndoiești de mine.

Odată ce și-a recăpătat controlul, și-a înălțat capul și și-a relaxat umerii.

— Te-am adus aici ca să-ncerc să te scap de ignoranța asta.

— Bine, am zis, întinzându-mi mâinile în față, cu palmele în jos. Îmi cer scuze. Te ascult.

— Îți mulțumesc pentru scuze. Le accept, a răspuns, cu ultima

urmă de încordare dispărându-i de pe chip.

Și-a încrucișat brațele și a rămas într-o postură gânditoare. Cât și-a adunat gândurile, am stat tăcută în picioare, calculându-mi șansele de a ajunge la Adam și de a ne teleporta de acolo împreună.

— Cei vechi, a început Emily, întrerupându-mi șirul gândurilor. Când au găsit planeta noastră, nu existau oameni, și cu atât mai puțin vrăjitori. Fără niciun ajutor din afară, micile mamifere din care ne tragem erau la milioane de ani depărtare chiar și de apariția unor degete. Eram niște șoareci care trăiau în copaci, străduindu-se din răsputeri să se-ascundă de stăpânii acestei lumi, dar vizitatorii noștri ne-au întrezărit potențialul și s-au hotărât să facă o investiție pe termen lung în viitorul nostru. Au revendicat lumea pentru noi. Au curățat-o pentru noi.

— Vrei să spui c-au șters de pe fața pământului dinozaurii?

— Da, i-au nimicit, așa cum au nimicit și orice ființe care le-au luat locul, până când am fost gata să ne impunem supremația. Au fost întotdeauna aici ca să ne ajute. Ca să ne învețe. Ca să ne apere. Ca să ne schimbe. Ca să ne perfecționeze.

— Ca să ne înrobească. Chiar dacă tot ce spui e adevărat, chiar dacă au jucat un rol de educatori pe durata dezvoltării noastre timpurii, nu ne-au ajutat din pură bunătate. Ne-au modelat ca să le fim servitori. Poate chiar hrană. Vrăjitorii s-au revoltat ca să dobândească pentru noi liberul arbitru.

— Pentru ce ne trebuia liberul arbitru? Ca să ne ucidem unii pe alții în războaie? Ca să infestăm planeta cu toxine? Ca să ne-ndopăm cu alimente obținute pe cale chimică, în timp ce alții flămânzesc cu milioanele? Astea sunt roadele neprețuitului tău liber arbitru. Cei vechi, îndrumătorii noștri, n-ar fi îngăduit niciodată o asemenea nebunie. Pe pământ sunt șase miliarde și jumătate de oameni, și numărul lor crește pe minut ce trece. Asta înseamnă cu șase miliarde mai mult decât poate suporta planeta. Oamenii nu sunt în echilibru cu natura. Sunt un virus care se răspândește, care distruge. Rasa omenească e coșmarul ecologic suprem.

— Așa că voi dărâmați bariera. Îi lăsați pe acești *cei vechi* ai voștri să revină. Și cine decide cine trăiește și cine sunt cei șase miliarde care trebuie să moară?

— Tu ai putea s-o faci. Dacă-i ajuți. Sunt sigură că te vor lăsa să hotărăști cine sunt cei mai demni să rămână în viață.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Nu am calificarea necesară pentru a lua o asemenea decizie.

— Nu? O infirmieră care-și dedică viața vindecării altora sau un traficant de droguri care și-a ucis bunica? Alege unul.

S-a ridicat, s-a strecurat pe lângă Joe și a început să-mi dea ocol, silindu-mă să mă rotesc ca să rămân cu ochii la ea. Combinată cu pâlpâirea luminii craniilor, mișcarea ei mă dezorienta.

— Ai ales un exemplu dus la extrem. Viața nu e atât de simplă. Nu e atât de neagră sau albă.

— Oh, draga mea fetiță, o să fii uimită când o să vezi cât de repede descoperi claritatea. O să-ți dai curând seama că toate acele nuanțe de gri pentru care-ți faci atâtea griji sunt complicații inutile.

S-a oprit și a rămas în fața mea, cu lumina vineție aruncându-i pe față umbre de coșmar.

— Creaturile pe care vrei să le ajuți, am spus, nu doresc nimic altceva decât să înrobească rasa umană.

— Oamenii au nevoie să fie subjugați, pentru binele lor și pentru binele planetei.

— Fiul meu nu va duce o viață de sclav.

— Bineînțeles că nu, a spus, înclinându-și capul spre mine, cu un rid formându-i-se între ochi. Fiul tău va guverna, ca rege. Vom fi cu adevărat liberi, nu sclavi ai barierei, ca până acum. Draga mea, tu aperi bariera, dar nu știi nimic nici despre ceea ce e de fapt, nici despre sângele vărsat de vrăjitori ca s-o creeze. Spune-mi, draga mea, ce știi despre toate astea?

În minte mi-a venit un vis pe care-l avusesem cu câteva zile înainte și m-am pomenit reamintindu-mi-l în amănunt, de parcă totul s-ar fi petrecut, aievea, chiar acolo și atunci. Mi-a apărut din nou în fața ochilor un bărbat fără chip, care ieșea dintr-o piramidă, târându-se ca un șarpe. Obeliscurile din apropiere s-au aprins când au fost lovite de un fulger. Un geamăt vibrant răsuna printre cercurile de piatră. Mi-am alungat amintirea din gând.

— Aproape nimic, am răspuns, dar știu, în schimb, că te folosești de mine.

M-am întrerupt și mi-a venit, brusc, o idee stranie.

— Eu am o legătură aparte cu bariera, una pe care n-o mai are niciuna dintre celelalte ancore, am spus, înțelegându-mi adevărul cuvintelor pe măsură ce le rosteam. Care e? De ce eu? am întrebat.

— Ești vrăjitoarea din profeție. Ești cea care s-a născut ca să pună capăt existenței barierei, scăpându-ne de tirania ei. Din ce alt motiv crezi că te-a despărțit Ginny de magia ta? Din ce alt motiv crezi că familiile unite vor să te îndepărteze de puterea care-ți aparține de drept?

Îmi ocolise întrebarea. Știam că de la ea n-o să aflu niciodată niciun adevăr și că, cu cât îi îngăduiam să ne țină mai mult acolo, cu atât era mai probabil ca toată povestea să nu se termine cu bine.

— Nu, te înșeli. Va trebui să-ți găsești un alt mesia. Acum lasă-ne pe Adam și pe mine să plecăm.

— Sunteți amândoi liberi să plecați oricând doriți, dar nu uita un lucru: nu te vor primi niciodată în șleahta lor. Le îngrozești pe ancore, fiindcă știu că ești cea care le va face să răspundă pentru propriile păcate. Lasă-mă să te-ajut. Lasă-mă să te-nvăț ce e, de fapt, bariera. Cum te întemnițează și cum o să-ți întemnițeze fiul… asta numai dacă te vor lăsa vreodată celelalte ancore să-l aduci pe lume.

A tăcut și mi-a privit fața, voind să se-asigure că spusele ei aveau impactul sperat.

— Jumătate vrăjitor și jumătate zână? E cu siguranță o provocare pentru situația actuală. Un joker. Ancorelor nu le plac provocările, mai ales cele pe care se tem că nu le pot controla. Dacă află adevărul despre dragul meu nepot…

— Mă amenințі?

Degetele mi s-au curbat ca niște gheare, gata să lovească.

— Nu, draga mea. Dimpotrivă. Te previn. Îți explic cum e cel mai bine să te protejezi, pe tine și pe copil. Nu ți-aș trăda niciodată, absolut niciodată, secretul față de alții, dar ești deja destul de diferită de ceilalți și-ți pot garanta că ancorele vor sta cu ochii și pe copilul tău, gata să-l scoată din ecuație dacă vor simți vreodată nevoia. Va trebui să găsești o cale de a-i ascunde adevărata natură, altminteri îl vor ucide, cum l-au ucis pe Paul. Așa cum v-ar fi ucis pe tine și pe Maisie, dacă ar fi știut că Erik vă e tată.

Joe a venit lângă ea și a luat-o de braț.

— Și așa cum ar fi încercat să-l omoare și pe Josef, dacă ar fi știut că Erik e tatăl *lui*.

Am rămas încremenită de uimire, privindu-l pe Joe cu alți ochi. Părul, gropița din bărbie, fruntea înaltă. Semăna, într-adevăr, foarte bine cu Erik. S-a aplecat și a sărutat cu pasiune buzele lui Emily. Am văzut o electricitate animalică scăpărând între ei. Emily l-a împins și a râs.

— Liniștește-te. Nu-ți e decât frate vitreg.

Joe a luat-o în brațe și a tras-o spre el, a lipit-o cu spatele de pieptul lui. A mângâiat-o, cu degetele zăbovindu-i pe sfârcurile ei întărite, apoi și-a afundat fața în părul ei.

Nu mai suportam spectacolul nici măcar o clipă în plus.

— Eu și Adam plecăm acum, am zis.

Am încercat să eman încredere în mine și autoritate, dar Emily știa că mă zguduise.

— Desigur, a spus. Îmi dau seama că ai nevoie de mai multe dovezi decât cuvântul femeii care ți-a dat viață. O să am grijă să le primești. Te rog să nu uiți c-am încercat să te conving mai întâi fără să te pun în pericol, dar nu-mi lași de ales. Acum sunt nevoită să le silesc pe celelalte ancore să-și arate adevăratele fețe.

Mi-am făcut loc pe lângă Joe și am îngenuncheat lângă Adam. A tresărit când i-am pus o mână pe umăr.

— E-n ordine, Adam. O să te scot de-aici.

Și-a ridicat capul spre mine. În expresia feței lui învinețite nu se zărea nici urmă de recunoștință. Și-a îngustat și mai mult ochii umflați, la fel de dezgustat de prezența mea cum fusesem eu de a rozătoarei cu față omenească. I-am întins mâna ca să-l ajut să se ridice, dar mi-a împins-o într-o parte și s-a străduit să se salte prin propriile puteri.

37

Joe i-a dat drumul lui Emily, apoi și-a ridicat mâinile spre noi. Înainte de a avea timp să reacționez, dezgustătoarea lumină albastră pe care-o genera s-a condensat într-un singur punct și pereții de piatră din jur au dispărut. Ne aflam pe o plajă, cu luna strălucind puternic pe partea dinspre apus a bolții, în vreme ce spre est începea să se ivească prima îmbujorare purpurie. Adam a căzut în genunchi și eu m-am întins spre el.

— Nu mă atinge, m-a avertizat.

S-a aplecat, aproape ajungând cu fața pe nisip, și din adâncul inimii i s-a înălțat un geamăt, tulburând liniștea în care se apropiau zorile.

— Adam, sunt eu, Mercy.

Am îngenuncheat lângă el și am încercat să-i alin suferința.

— Știu cine naiba ești și știu și ce naiba ești. Acum pleacă de lângă mine.

Deși nu putea nici măcar să se ridice în genunchi, și-a strâns pumnii și a rămas cu dreptul mai sus, gata să lovească, și cu stângul mai jos, gata să se apere. Era pregătit să treacă de mine lovindu-mă dacă nu făceam ce-mi ceruse. M-am ridicat și m-am retras. S-a ridicat și el, cu mișcări sacadate.

— Unde dracu' ne aflăm? a întrebat și s-a răsucit, încercând să se orienteze.

A văzut un far întunecat, scos din uz, care se înălța în apropiere.

— Asta nu-i Savannah. Nici insula Tybee.

— Nu e, am spus.

Nu era Tybee, cu motelurile ei și cu magazinele cu suvenire. În fața noastră se întindea neumblata plajă de pe Insula Hunting. Deși se afla la o oră bună distanță de Savannah, Iris ne adusese adesea acolo, pe mine și pe Maisie, în copilăria noastră. Nu știam dacă aterizasem în locul ăla din întâmplare sau intenționat.

— Suntem în Carolina de Sud. Te pot duce acasă.

Sau cel puțin speram că pot. Nu mai încercasem niciodată să mă teleportez atât de departe și ar fi fost doar a doua oară când luam un

pasager.

— Dar va fi nevoie să te ating.

— Nu, a zis Adam, ferindu-se de mine.

Fața i se schimonosise într-o mască a durerii. Ochiul drept i se umflase deja atât de tare încât era complet închis.

— Nu, nu vreau să mai am de-a face cu niciunul dintre voi. Mama ta mi-a pus un ștreang în jurul gâtului, a spus, aducându-și pumnii încă strânși în fața ochilor.

Pe urmă a privit în jos și ochiul lui teafăr m-a săgetat cu o privire aspră.

— Eu sunt de culoare, Mercy. Tu nu poți să-nțelegi.

— Te rog. Știu că mama e un monstru. Îmi pare atât de rău pentru tot ce ți-a făcut! Te rog, lasă-mă să te duc la Oliver. Las-o pe Ellen să te vindece.

A continuat să clatine din cap.

— Știu că ai intenții bune. Știu. Știu că nu ești ca mama ta…

— Atunci, te rog. Rămâi aici și lasă-mă să-l aduc pe unchiul Oliver, am insistat, dar el a clătinat din cap încă o dată.

— Nu. Acum știu ce zace în voi, Taylorii. Am văzut cu ochii mei.

Ochiul lui teafăr mi-a scrutat chipul, de parcă s-ar fi străduit să vadă dincolo de o deghizare, apoi și-a desprins privirea de mine. În fața lizierei, luna care apunea lumina silueta unui lup, în pielea căruia Joe intrase iarăși. Animalul a venit tiptil până la câțiva metri de noi, unde s-a așezat, așteptând să ne punem în mișcare, ca să ne poată hăitui. Trupul lui Adam a vibrat, tremurând de frig și fremătând de adrenalină.

— Nu te clinti, i-am spus, dar cuvintele mele au venit prea târziu.

Adam a rupt-o la fugă către far. Lupul s-a uitat la mine, i-am văzut încântarea din ochii de culoarea chihlimbarului. Laba dreaptă din față i-a pâlpâit, apoi s-a întins luând forma unei mâini de om acoperite cu blană. Mi-a arătat cele cinci degete și i le-am văzut îndoindu-se pe rând către podul palmei. Era o numărătoare inversă, îi dădea lui Adam un avans. Mâna s-a micșorat din nou, redevenind labă de lup, și Joe a urlat în noapte, apoi s-a avântat într-un salt și a pornit în urmărire.

Am luat-o la goană după ei, ignorându-mi protestele tălpilor când

nisipul moale a cedat locul unui pod de scânduri și apoi asfaltului. M-am oprit în mijlocului drumului, încercând să mă orientez, dar Adam și lupul îmi dispăruseră deja din vedere. M-am rotit în cerc, încordându-mă ca s-aud vreun zgomot făcut de ei, dar bătăile propriei mele inimi acopereau toate sunetele din exterior. Mă pregăteam să trimit un impuls paranormal, să văd dacă-l pot descoperi pe Adam, când din farul scos din uz a țâșnit un fascicul strălucitor, dezvăluindu-mi lumea din jur. Am văzut silueta mamei mele profilându-se în contralumină pe platforma de lângă vârful vopsit în negru al farului. Rugându-mă ca Adam să fi scăpat și să-și fi găsit adăpost, am închis ochii și m-am teleportat lângă baza albă a clădirii.

Cunoșteam locul ca-n palmă, mă urcasem în turn de nenumărate ori de-a lungul anilor. În noaptea aceea, ușa de la intrare era larg deschisă, iar lumina – tot atât de strălucitoare ca și cum ar fi izvorât din planul focal al farului – se revărsa în afara cadrului negru al ușii, reflectată scrisul care o împodobea – 1873. Mi-am pus piciorul pe prima treaptă, dar l-am retras când am simțit o umezeală lipicioasă. M-am uitat în jos. Era sânge. Pe treapta următoare și pe a treia picurase și mai mult. Am pășit cu delicatețe, străduindu-mă să nu-l ating iarăși. Am intrat în turn, unde am dat de mult mai mult sânge. Era o baltă la piciorul scării în spirală către platforma exterioară, unde o văzusem pe Emily. O nouă picătură a căzut în baltă, clipocind. M-am uitat în sus, dar strălucirea luminii și curbura treptelor, combinate cu faptul că turnul se îngusta către vârf, m-au împiedicat să-i zăresc sursa.

Liniștea din jur era deplină și, când am început să urc pe scara șerpuitoare, atingând cu piciorul plasa de fier a primei trepte, sunetul a reverberat cu putere, de parcă aș fi lovit-o cu un baros.

— Vino sus, draga mea, mi-a răsunat vocea lui Emily în minte. Te așteptăm cu toții.

Am închis ochii și mi-am concentrat gândurile, îndreptându-le spre al nouălea palier. Când i-am redeschis, Joe stătea în fața mea, în formă omenească, gol cu desăvârșire. Și-a șters gura de sânge cu dosul mâinii.

— Adam, am spus, simțind că-ncep să mi se înmoaie genunchii.

— Nu te ambala, a zis Joe. N-am gustat decât un strop.

Și-a îngustat ochii și s-a lins pe buze.

— Unde e? Ce-ai făcut cu el?

— E atârnat afară, își pierde vremea cu mama ta, a răspuns, deschizând ușa către platforma circulară din exterior. După tine.

— Nu, ieși tu primul.

N-aveam de gând să mă-ntorc cu spatele la Josef. El a ridicat din umeri și a zâmbit, apoi a trecut dincolo de prag, lăsând vântul să-mi trântească ușa în față. Am înșfăcat mânerul și, imediat ce am întredeschis-o, prin golul format s-a auzit un șuierat puternic. Am aruncat o privire, dar n-am văzut nimic, așa că am deschis ușa mai larg și mi-am strecurat capul afară. Adam atârna în gol, cu capul în jos, cu brațele biciuite de vânt. M-am străduit să deschid ușa până la capăt și am ieșit pe platformă.

— Cheamă-i. Cheamă-i la tine, mi-a spus Emily, făcându-mă să tresar, deși știam că e acolo. La evenimentul ăsta vreau să ia parte iubita mea familie, în totalitatea ei.

M-am gândit să mă teleportez imediat. Ieși. Înșfacă-l pe Adam. Pleacă naibii de-aici, oriunde s-o nimeri. Emily a plutit spre mine și s-a oprit în fața mea.

— Nici să nu te gândești, draga mea. O să am grijă ca Adam să se izbească de pământ înainte de-a apuca tu să clipești. Acum cheamă-i.

— Fă ce-ți spune mama ta. Cheamă-i, surioară. Cheamă-ți mătușile. Cheamă-l pe *iubitul* maimuței.

— Ești foarte curajos când te-ascunzi după fusta ei, am spus, cu furia dominându-mi teama. Roagă-te să nu te prind niciodată singur. O să-ți jupoi blana aia de lup mare și rău.

Joe a făcut un pas spre mine, încordându-se pentru ca mușchii să-i iasă în evidentă.

— Mă pricep să folosesc magia mult mai bine decât ești tu în stare.

— Nu vorbesc despre folosirea magiei, *frățioare.*

— Ajunge, copii, a intervenit Emily.

Mușchii încordați ai lui Josef încă mai zvâcneau când s-a apropiat de ea. Emily și-a trecut degetele prin părul lui, le-a lăsat să-i alunece

în josul spatelui lui gol.

— Ssst…

L-a potolit înainte de a se-ntoarce spre ocean, aplecându-se peste balustrada de metal. A fluierat scoțând trei note discordante, o secvență pe care a repetat-o de încă două ori.

Dinspre orizont, din locul unde știam că trebuia să apară soarele, i-a răspuns un urlet strident, încărcat de furie. Cerul zorilor și-a pierdut toată lumina, a devenit de un violet intens, neguros, aidoma pielii învinețite a lui Adam, apoi orice urmă de culoare a pierit sub norii de furtună apăruți de nicăieri.

— Trei sunete simple, a spus Emily. Și nu foarte multă putere. Doar îndeajuns ca să-ncurajezi natura să facă imediat ceea ce voia să facă oricum. Apa era deja atât de caldă, tânjea după o atingere care s-o trezească. Atât de ușor de stârnit, atât de greu de oprit.

Vântul a început să-nalțe creste de spumă.

— Ce părere ai, Josef?

— În ritmul ăsta, când va lovi Savannah, n-o să fie decât de categoria patru, a răspuns el, înclinându-se peste balustradă și scoțându-și capul în afară, ca să evalueze furtuna care câștiga putere. Vreau una de categoria cinci.

— O vei avea, a promis ea.

A fluierat din nou și, de data asta, notele s-au succedat mai repede, mult mai stridente. A continuat până-n momentul când am crezut că-mi vor plesni timpanele, dar, din fericire, în clipa următoare sunetul a încetat.

— Acum capătă putere singur, a zis Emily. Nu uita, am încercat să evit așa ceva, dar nu mi-ai lăsat de ales.

— Un uragan format pe neașteptate. Nu e timp să se dea alarma. Nu e timp pentru evacuări, a spus Joe. Distrugerile vor fi spectaculoase.

Norii au continuat să se îndesească și să se înnegrească și primul fulger a zguduit cerul.

— Trebuie s-oprești furtuna.

— O, nu, fiica mea. Dacă vrei să se oprească, va trebui să fii tu cea care-o oprește.

Mi-a zâmbit.

— Știu că poți… dacă ți se permite.

— Ce înțelegi prin „dacă mi se permite”?

— Întreabă-i pe Duvali. Ei ar fi putut s-abată Katrina, îndepărtând-o de New Orleans și îndreptând-o spre o zonă mai puțin populată. Sau și-ar fi putut folosi magia ca s-ajute digurile să reziste. Dar ancorele nu le-au permis verilor noștri să-și salveze casa, așa cum nu vă vor îngădui nici vouă s-o salvați pe-a voastră.

— E ridicol. Furtuna a fost prea puternică. Dac-ar fi putut s-o facă…

— O, ar fi putut s-o facă, m-a întrerupt Emily. Și chiar ar fi făcut-o, însă ancorele au zis că devierea unei cantități atât de mari de energie ar slăbi bariera. Le-au poruncit Duvalilor să nu se amestece, iar ei s-au supus.

— Ei bine, eu sunt o Taylor, nu o Duval, am spus, și un alt fulger mi-a subliniat cuvintele, iar tunetul a răsunat atât de aproape încât platforma de metal mi-a zăngănit sub tălpi.

— O, draga mea, contez pe asta. Acum dă-i drumul. Cheamă familia noastră. Vreau să faceți tot ce vă stă în puteri ca să trimiteți înapoi, către ocean, furtuna pe care m-ai obligat s-o dezlănțui, trimițând-o asupra orașului Savannah. Surorile și fratele meu îți vor oferi tot ajutorul de care ai nevoie.

A închis ochii și și-a ridicat mâinile către ocean.

— Acum o să-i dau un foarte mic ghiont.

Buzele i s-au mișcat fără să scoată niciun sunet, iar oribila monstruozitate de la orizont a început să se-apropie de noi, de brațele ei întinse.

— Treaba mea aici s-a terminat, a spus, luându-l pe Joe de mână.

— Așteaptă. Totul e real? E cumva un alt truc ca să mă faci să pun bariera în pericol? Energia pe care-o s-o folosesc o va slăbi?

— Asta au crezut Duvalii. Spune-mi, o crezi și tu?

Un fulger i-a învăluit și au dispărut amândoi. Lumea din jurul meu a încremenit când Adam a căzut.

38

Mi-am întins magia către Adam, dar el mi-a scăpat. Trupul i s-a prăbușit, moale, dar încovoindu-se în vânt. Dacă n-am putut să-i opresc căderea, am reușit măcar să i-o amortizez. Mi-am imaginat aerul de sub el condensându-se și încetinindu-l. L-am privit de sus căzând tot mai lent, până ce a atins lin pământul. De la înălțimea la care mă aflam, n-aș fi putut spune dacă mai era sau nu în viață. M-am concentrat asupra lui și, în următoarea clipă, am îngenuncheat lângă el. I-am căutat pulsul.

— Mulțumesc.

Suspinând, am rostit o rugă de mulțumire către univers.

Urletul vântului mi-a adus aminte că Adam nu era singura mea grijă. Trebuia să-mi găsesc familia și, împreună, să domolim cumva furtuna înainte de a ajunge deasupra uscatului. Chiar și fără să luăm în considerare pagubele pe care l-ar fi făcut în Savannah, în calea sa se aflau nenumărate vieți nevinovate. Ar fi trecut cu siguranță peste insula Parris și peste capul Hilton, continuându-și ravagiile cu distrugerea insulei Daufuskie. Oare Jilo n-avea rude acolo, ca și pe Sapelo?

Oliver își cumpărase noua casă de-abia ieri, iar azi vântul i-o puteau rade de pe fața pământului. Propria mea casă, în care probabil că Iris și Ellen dormeau încă, ar fi fost distrusă dacă nu izbuteam să-i trezesc pe toți. L-am luat pe Adam în brațe și m-am concentrat, dar n-am simțit furnicăturile care mă cuprindeau de obicei înainte de un salt. Oare Savannah era prea departe? Obișnuita senzație de alunecare n-a apărut. Ploaia a-nceput să mă bombardeze, de parc-aș fi fost împroșcată cu mici proiectile. Oare furtuna putea fi o piedică în calea teleportării? Am deschis ochii.

— Nu.

A fost tot ce-am putut spune. Eram tot lângă far. Nu ne clintiserăm nici măcar un centimetru, dar furtuna înaintase. Am închis din nou ochii. *Veniți! Veniți!* Am țipat în gând.

— Ce naiba se petrece aici? s-a răstit Jilo, la urechea mea.

I-am simțit mâna rece atingându-mă și rotindu-mă spre ea. Era

acolo, pe plajă, în fața mea, în picioare, într-o cămașă de noapte din poliester de un roșu aprins și cu un batic galben pe cap. Am întins brațele și am strâns-o la piept.

— Adam, l-am auzit pe Oliver spunând, cu un icnet, și, când mi-am ridicat privirea, l-am văzut apropiindu-se.

A alergat spre noi, gol de la mijloc în sus, purtând doar pantaloni de pijama legați în talie cu un șiret. Mi l-a luat pe Adam din brațe și l-a răsucit, ridicându-l în brațele sale.

Iris se apropia din direcția opusă, în capot, iar Ellen se împleticea la câțiva pași în urma ei, înaintând năucită.

— De ce ne-ai adus aici? a întrebat ea.

Era complet îmbrăcată, cu hainele pe care le purtase cu o zi înainte. Mi-am dat imediat seama că nu dormise. O doborâse băutura. Poate că încă era beată într-o oarecare măsură. OK, nu mă puteam ocupa de două dezastre în același timp. Acela trebuia să mai aștepte.

— N-aș fi dorit, dar… am spus, arătând către furtuna care se apropia. Emily, am continuat, înainte de a mă sufoca propriile sentimente.

Am înghițit în sec, dureros.

— Se îndreaptă direct spre Savannah. O, Doamne, am adăugat, aducându-mi aminte, Adam e rănit.

— Dă-mi-l mie, i-a spus Ellen lui Oliver.

La vederea celor doi bărbați, se trezise brusc din beție. Oliver a așezat capul lui Adam pe nisip, cu gingășie, apoi s-a retras ca să-i facă loc.

— L-au lăsat să sângereze, a murmurat ea sau, poate, a spus asta pe o voce normală.

Din pricina vântului, era greu să te faci auzit fără să țipi. Oricum, restul cuvintelor ei nu mi-au mai ajuns la urechi.

— Trebuie să facem ceva, să împingem asta înapoi, am spus, dar Emily a zis că ancorele nu ne vor lăsa.

Jilo a scuipat pe pământ.

— Pe naiba…

— E adevărat, s-a auzit o altă voce, una pe care nu mă așteptam câtuși de puțin s-o aud.

O voce mai tăioasă. Nordică.

— Ceilalți ne vor opri. De aceea, a adăugat Rivkah, cu părul ei negru biciuit de vânt în jurul feței, trebuie să acționăm înainte de a-și da seama ce facem.

— Cum ne-ai găsit?

— De la cine crezi că și-a moștenit Emmet abilitățile de urmăritor? Mi-am petrecut doi ani în Forțele de Apărare Israeliene. Am simțit că ai necazuri și am venit. De aceea sunt aici, a spus, anticipând o întrebare la care nu avusesem timp să mă gândesc. Acum vreți să stăm de vorbă sau să-ntoarcem furtuna asta din drum?

— Bineînțeles că vrem să-ntoarcem furtuna, a zis Iris. Dar tu nu te poți implica. Un Taylor a provocat-o. Taylorii vor acționa singuri și vor lua responsabilitatea asupra lor. Nu e lupta ta.

— N-am de gând să stau cu brațele încrucișate și să las oameni nevinovați să moară. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privința consecințelor.

Nisipul ud, adus de vânt, mi-a mușcat gleznele. Un fulger a sfâșiat cerul și tunetul ne-a cutremurat.

— Ce facem? am întrebat.

— Cum a dezlănțuit-o? a vrut Jilo să știe.

— Nu știu. Pur și simplu a fluierat.

Iris a dat din cap.

— Ei, metodele clasice sunt întotdeauna cele mai bune. Trebuie să tragem furtuna înapoi și să-i modificăm pe urmă cursul. Pentru asta va fi nevoie să cobor în ochiul ei.

Și-a scos halatul și ploaia i-a distrus imediat mătasea subțire a cămășii de noapte.

— Jilo, draga mea, mă bucur atât de mult că ești aici!

— Bun, măcar una dintre noi se bucură.

Silueta firavă a lui Jilo s-a înfiorat.

— Dacă știe vreunul dintre noi cum să colecteze și să transmită puterea, tu ești aia, a zis Iris. Ca să oprim furtuna asta, o să fie nevoie de noi toți și de toate puterile noastre. Avem nevoie de cineva care poate împrumuta magia tuturor, ca să mi-o dea apoi cu împrumut mie.

Cele două femei s-au privit, și între ele s-a încheiat un pact fără vorbe.

Ellen s-a ridicat și s-a îndepărtat de Adam. S-a uitat la fratele ei și a clătinat din cap.

— Nu știu, dragul meu, am făcut tot ce mi-a stat în puteri… Trebuie pur și simplu s-așteptăm și să vedem ce se întâmplă.

Oliver s-a cutremurat la auzul vorbelor ei.

— Îmi pare rău, a continuat ea. I-am prins esența exact la țanc, dar nu știu. A pierdut atât de mult…

În jurul nostru, vântul a urlat mai tare decât până atunci, acoperindu-i ultimele cuvinte. Iris și-a înălțat capul spre cer și și-a ridicat brațele. În mijlocul fulgerelor, s-a înălțat în aer răsucindu-se și s-a-ntors cu fața în direcția furtunii. I-am privit cu uimire trupul zburând contra vântului și am văzut în asta o dovadă a puterii ei.

Ne-am apropiat unii de alții, îngrămădindu-ne în jurul lui Jilo. Oliver a vorbit primul.

— Jilo Wills, îți încredințez magia mea. În totalitate. Stă în puterea mea să ți-o dau, și ți-o dau de bună voie.

S-a întrerupt pentru o clipă.

— Contez pe tine, prădătoare bătrână. Poți îndrepta lucrurile.

Mult mai surprinzător decât s-o privesc pe Iris înălțându-se spre cer a fost să văd cu ochii mei mâna noduroasă a lui Jilo întinzându-se ca să-l tragă pe Oliver în brațele ei. L-a lipit de ea și l-a sărutat pe frunte.

— Jilo o să-și dea toată silința.

A urmat Ellen.

— Jilo Wills, îți încredințez magia mea. În totalitate. Stă în puterea mea să ți-o dau, și ți-o dau de bună voie.

Bătrâna a început să strălucească, fiind singurul punct luminos printre norii negri care invadaseră cerul.

Am făcut un pas înainte, dar Rivkah m-a prins de braț.

— Tu nu, Mercy. Avem nevoie de tine ca plan B, a spus, înainte de a se întoarce spre Jilo. Jilo Wills, îți încredințez magia mea. În totalitate. Stă în puterea mea să ți-o dau, și ți-o dau de bună voie.

Fulgere pornite din toate cele patru colțuri ale cerului l-au sfâșiat către noi, unindu-se într-un singur trăsnet pentru a o lovi pe Jilo. În

prima clipă, am crezut c-a ucis-o, dar baba de la răscruce s-a înălțat brusc și a plutit la mai mult de un metru deasupra pământului. Unindu-și zgomotos palmele, a trimis peste apă un singur arc orbitor de energie, transferând către Iris tot ce colectase.

Vântul s-a domolit. S-a potolit și ploaia. Iris reușea. Știusem că poate. Dar, o clipă mai târziu, s-a trezit aruncată în valuri, cu fața în jos. Oliver a sărit de lângă Adam și a alergat către ea, dar, după câțiva pași, a căzut și el. Mi-am folosit puterea ca să mă teleportez lângă ea și s-o scot din apă. Am îngenuncheat și i-am căutat pulsul. Nu i l-am găsit. Mi-am ridicat privirea și am strigat-o pe Ellen, numai ca s-o văd clătinându-se și prăbușindu-se.

— Am fost descoperiți, a spus Rivkah, căzând în genunchi și alunecând apoi pe-o parte, cu brațul drept întinzându-i-se deasupra capului.

Pentru o clipă, asupra noastră a coborât o tăcere deplină, apoi vântul a urlat și s-a întors brusc pe calea sa de mai înainte. Lumea din jur a scăpărat și Jilo a căzut, la rândul ei, când a fost secătuită de toată magia.

— Ticăloșilor! a urlat, amenințând cerul cu pumnul. Ticăloșilor!

S-a uitat la mine.

— Celelalte ancore ale voastre au tăiat magia. Au făcut o legare a familiei tale și a femeii yankee. Cred că i-au omorât, fetițo.

Am alergat, înnebunită, de la unul la altul. N-aveau puls, dar simțeam că nu sunt morți. Fuseseră suspendați, înghețați.

— Încetați! am strigat, știind foarte bine că până și o șoaptă ar fi fost auzită. La urma urmelor, probabil că ne supravegheau. N-aveți dreptul!

Am simțit o durere ascuțită în piept și am căzut în genunchi. Vântul îmi biciuia fața cu nisip usturător și o altă durere, încă și mai ascuțită, mi-a săgetat plexul solar.

Jilo s-a îndreptat spre mine, cu picioarele afundându-i-se în nisipul ud.

— Acum te lucrează pe tine. Nu-i lăsa, Mercy. Dacă le dai puterea ta, n-o s-o mai vezi niciodată. Îți iau magia, îți iau familia. Nu-i lăsa. Luptă-te, fetițo.

A îngenuncheat în fața mea și mi-a strâns mâinile într-ale ei.

Durerea era chinuitoare și eram pe punctul să mă las înfrântă de valurile de negură care se rostogoleau deasupra mea. Însă apoi m-am gândit la Colin și am găsit puterea să ripostez. Am urlat, nu de durere, nici de furie, ci împinsă de un simț primordial, care-i cere mamei să-și apere copilul. De-ajuns. N-aveam să mai fiu slabă. Nu eram victima nimănui și nici copilul meu nu era.

— Îmi cer magia înapoi! am strigat în vânt. Îmi aparține, n-o mai puteți păstra. Anulez permisiunea pe care v-am dat-o.

Când ancorele și-au canalizat puterile, unindu-și-le în strădania de a controla magia mea, ochii mei de vrăjitoare au zărit o multitudine de perspective, de lumi diferite care ne încapsulau în timp ce realitățile se îndesau unele într-altele, luptându-se pentru supremație. Dincolo de acestea toate, o pereche de ochi monstruoși, fiecare cât o lună, cât o planetă, închiși de ere întregi, au clipit și s-au deschis, îndreptându-se spre noi. Fără să se fi trezit pe deplin, continuau să reflecte foametea hibernării. Oare celelalte ancore își doreau cu atât de multă disperare să mă-nfrângă? Riscaseră totul în tentativa lor de a mă controla. Nebunii riscau, punând bariera în pericol și stârnind demonii.

Uraganul era la un pas de noi. Valurile clipoceau tot mai în susul țărmului, scăldând trupurile inerte ale celor pe care-i iubeam. Dacă nu se trezeau curând, apa avea să-i ducă în larg, și ar fi fost pierduți pentru totdeauna.

Jilo mi-a eliberat mâinile și s-a întors către ocean. Mi-am simțit inima încetinindu-și bătăile, în timp ce celelalte ancore încercau în continuare să mă lege fără ca bariera să se prăbușească. Un val a ajuns la mine și m-a trântit. M-am străduit să mă ridic. Când am reușit să mă salt în genunchi, Jilo dispăruse, dar întreaga lume din jur se umpluse de lumina grețoasă, albastru-vineție, pe care ajunsesem s-o asociez cu Tillandsia.

M-am ridicat în picioare și m-am întors spre apă. Sursa luminii plutea deasupra oceanului, la treizeci sau poate patruzeci de metri distanță de țărm, dar aș fi recunoscut-o pe Jilo și de la o mie de metri depărtare.

Absorbise energia Tillandsiei și se străduia din răsputeri să devieze furtuna de una singură. Deși știa că puterea aceea e otrăvită,

preferase s-o atragă înăuntrul ei. Punea binele altora mai presus de al său. Știa cu siguranță că degeaba avea puterea Tillandsiei, fiindcă numai o vrăjitoare adevărată era în stare să întoarcă uraganul din drum, mai ales fiindcă nu trebuia să se lupte numai cu furtuna, ci și cu ancorele barierei. Sacrificase totul doar ca să câștige un pic de timp. Să câștige un pic de timp *pentru mine.*

— Pentru furtul puterii se plătește un preț, am spus, cu voce înceată și calmă. Iar voi toți furați puterea mea. Înapoiați-mi-o. Înapoiați-o.

O durere înspăimântătoare m-a sfâșiat, smulgându-mi un țipăt. Am încercat s-o blochez, îndreptându-mi mintea către puterea barierei. Mă mai recunoscuse o dată. Mă alesese. Dacă, așa cum simțisem uneori, nu era doar o unealtă, doar un mecanism pentru controlul altora, avea să mă audă. Am strigat către ea, unindu-mi rugămintea cu singurul grăunte de speranță care nu mă părăsise încă. Mi-a răspuns o durere mai cumplită decât oricare alta pe care o mai simțisem vreodată. Am avut senzația că plexul solar îmi e sfâșiat, deschis. Suferința a fost atât de cumplită încât mi s-a întunecat vederea și tot ce se afla în jurul meu a fost înghițit de neguri. În acel moment de beznă, m-am lăsat să cad pe pământul ud. Se terminase. Fusesem înfrântă. Bariera mă părăsise, celelalte ancore câștigaseră. Pentru câteva clipe, am fost sigură că inima mea o să-și înceteze bătăile, însă, o secundă mai târziu, în jurul meu s-a luminat o altă lume, verde, răcoroasă, încântătoare. Sunetul trâmbițelor au umplut-o de muzică din toate direcțiile, apoi melodia li s-a pierdut în depărtări. Durerea din plexul solar mi s-a domolit și propria mea realitate bântuită de tunete a înghețat în jurul meu. Am simțit mai întâi bariera reenergizându-se, consolidându-și poziția, întărindu-și zidurile, apoi o schimbare, o comutare, o explozie care mi s-a părut o răbufnire de bucurie în interiorul meu. Colin se întinsese în afară și-mi umpluse inima cu energia lui, aflată dincolo de posibilitățile de control ale vrăjitorilor. Era magia zânelor, de care ancorele nu se puteau atinge nicidecum.

Cu această armă în plus, am oprit lumea-n loc. În jurul meu, totul a încetinit. Picăturile de ploaie și-au încetat căderea. Copacii îndoiți de furtună au rămas în pozițiile lor chinuitoare, deși vântul își

pierduse forța. Tot ce era mișcare și sunet a încetat. Cu ajutorul fiului meu, mi-am smuls magia din mâinile celorlalte ancore, suflete jalnice și pline de spaimă, și mințile lor speriate au fugit de mine ca șobolanii lui Emily. Am rupt legăturile puse asupra lui Rivkah și a familiei mele. Pe urmă m-am uitat la Jilo și, cu un singur gând, am adus-o lângă mine, deconectând-o de forța letală pe care-o primise înăuntrul ei. Furtuna de care mă temusem atât de tare era și ea acolo, se vedea, amenințătoare, încremenită. M-am uitat la uraganul suspendat și am râs. Am revendicat energia lui violentă, i-am folosit forța în interesul meu. Mi-am trimis conștiența către barieră, și aceasta a înconjurat pământul, în toate direcțiile în același timp. Uimitoare. Superbă. Puternică. Poate mai puternică decât mai fusese vreodată. Fără cuvinte, i-am cerut permisiunea să-mi eliberez sora. Și bariera a fost de acord. M-am întins, ca o cometă ce nu străbate spațiul obișnuit, ci trece prin dimensiuni fluctuante, și am cuprins-o pe Maisie în strânsoarea mea. Apoi am dus-o acasă.

39

— Ce face? a șoptit Oliver, strecurându-se în camera lui Maisie.

Deși era acasă, cu noi, de mai bine de o zi-ntreagă, nu deschisese ochii decât o singură dată. Și nu scosese niciun cuvânt.

— La fel, am răspuns.

Nu plecasem de lângă sora mea mai mult de cinci minute la rând. Abia dacă mă înduram să-mi iau ochii de la ea, de teamă să nu dispară. Celelalte ancore ar fi putut face ceva ca să mi-o fure, mi-era teamă de asta.

— Ai noutăți despre Adam?

Oliver s-a întunecat la față.

— Fizic e bine. Însă nu vrea să mai aibă de-a face cu mine. Nu vrea să mai aibă de-a face cu niciunul dintre noi.

A încercat să afișeze zâmbetul lui încrezător tipic, dar nu prea i-a ieșit.

— Presupun că între mine și Adam s-a terminat totul. Nu cred că poate trece peste indiferent ce i-o fi arătat Emily.

Mi-ar fi plăcut să-i pot oferi câteva cuvinte încurajatoare, dar nu voiam să-l mint. Adam fusese atât de furios, atât de înspăimântat! Atât de sătul de noi, Taylorii, și de magia noastră. Spusese c-a ajuns să știe *ce* suntem. Nu eram sigură dacă se referise la magie, sau privise, cumva, mai în adâncul adevăratei noastre naturi. Oricum, nu-mi puteam minți unchiul.

— Îmi pare rău, i-am spus. Cred că s-ar putea să ai dreptate în privința asta.

Oliver m-a sărutat pe creștet.

— Ar trebui să iei o pauză. Dormi puțin. O să stăm cu Maisie eu și mătușile tale.

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu pot. Nu le pot oferi o șansă să mi-o ia.

— N-o să facă nimeni așa ceva. Îți promit.

S-a așezat la picioarele patului lui Maisie și a privit-o dormind.

— Știai că eu și Maisie avem un frate vitreg? am întrebat.

Capul i-a tresăltat ca al unei păpuși *bobble head,* trădându-i

surprinderea. A rămas uluit, dar n-a spus nimic. Pentru prima oară în viața lui, rămăsese fără cuvinte.

— Nu cunosc amănuntele, dar Erik a avut un fiu. Se numește Joe… Josef. O ajută pe Emily.

— Cred că ar trebui să-i spunem lui Ellen, dar…

— Da, *dar*…

Câte mai putea îndura oare Ellen? Trupul lui Tucker era încă la morgă. Nu avuseserăm ocazia să-i facem o comemorare, și cu atât mai puțin o înmormântare după cum se cuvenea. Trebuia lăsată să-și jelească logodnicul și n-ar fi ajutat cu nimic s-o pocnim peste ceafă dezvăluindu-i încă o infidelitate de-a lui Erik.

Oliver s-a mutat de pe un picior pe altul, apoi s-a așezat la picioarele patului lui Maisie.

— Ce nu vrei să-mi spui? l-am întrebat.

— Începi să faci asta din ce în ce mai bine… adică să-mi citești gândurile, a răspuns el.

— Nu e vorba de magie; ești pur și simplu teribil de nepriceput când încerci să-mi ascunzi ceva.

A zâmbit și i-a luat mâna lui Maisie, i-a mângâiat-o în timp ce căuta semne de viață pe chipul ei.

— Emmet s-a întors.

Privirea i s-a mutat de la Maisie la mine.

— L-am rugat să stea departe de Savannah.

— Familiile l-au trimis aici, să negocieze cu tine.

— Să negocieze?

— Să-ți ceară să faceți pace, dacă vrei.

— Dar nu sunt eu cea care a declarat război.

— Tu, Gingersnap, i-ai speriat de moarte. Nu înțeleg ce-ai făcut, dar ai *modificat* bariera de una singură.

— Nu. Bariera s-a modificat singură. Pur și simplu, s-a folosit de mine pentru asta.

M-am întrerupt, încercând să-mi adun gândurile.

— Știu că pare nebunie curată, dar cred că bariera e vie. Are conștiință de sine. Cred că vrea să evolueze, dar nu poate din cauză că ancorele o țin într-o strânsoare prea puternică. Cred că de aceea m-a ales. Am fost toată viața străină de magie, lipsită de putere și

privită de sus. Celelalte ancore n-au crezut că pot reprezenta cu adevărat o amenințare față de actuala stare a lucrurilor.

— Celelalte ancore *vor* vedea în orice încercare de schimbare a situației un semn că te-ai aliat cu Emily. Că și tu vrei înlăturarea barierei.

— Asta nici c-ar putea fi mai departe de adevăr, am spus, ridicându-mă.

Brațele și picioarele îmi înțepeniseră de prea multă inactivitate. M-am întins și am simțit sângele începând să-mi circule prin ele.

— Am văzut de ce ne protejează. Dar nu cred c-ar trebui să ne temem de schimbare. Instinctul îmi spune că bariera preferă un parteneriat cu noi, mai degrabă decât să ne fie stăpână sau sclavă.

M-am dus la fereastră și am privit cerul cenușiu al toamnei.

— Emily se înșală în aproape toate privințele... cu o singură excepție. Ancorele mențin o structură a puterii care se bazează pe secrete și inducere în eroare, dacă nu cumva și pe minciuni în adevăratul sens al cuvântului.

M-am întors spre Oliver, să văd cum reacționează.

— În primul rând, vrăjitorii nu-și primesc puterea de la barieră. Ea primește energia noastră.

— Nu înțeleg cum e posibil așa ceva, a zis el, surprins și stânjenit de schimbarea propriei viziuni asupra lumii.

Își netezea cu mâna dreaptă părul des și blond de pe brațul stâng. În vreme ce-mi cântărea spusele, colțurile gurii i s-au lăsat în jos și s-a încruntat adânc, privind în podea.

— N-o știu cu certitudine. Poate e ca un soi de curent alternativ. Mă îndoiesc că de la celelalte ancore voi afla vreodată detalii despre modul în care au creat vrăjitorii bariera, așa că n-o fiu niciodată sigură. Dar cred cu tărie că magia începe prin a ne aparține și apoi alimentează bariera. Acolo e divizată și distribuită mult mai echitabil. Niciun vrăjitor nu rămâne fără magie, dar nici nu se poate ridica vreunul la înălțimea adevăratului său potențial.

— Niciunul care nu e ancoră, a subliniat Oliver, dând din cap. Teoria ta mă face să nu mă mai simt în largul meu, dar îmi spune că e foarte posibil să te afli pe pista corectă.

— Nici mie nu-mi place. Mi-aș fi dorit să existe o cale clară și

simplă de înțelegere a barierei și a deciziilor luate de familiile care au construit-o. Vreau să spun că, da, cele trei familii rebele sunt rele. Răutatea lor are culori vii, e agresivă. Însă mă tem că și partea aleasă de noi își are propria formă de răutate. O cale e total greșită, dar dacă și cealaltă nu e nimic altceva decât un traseu mai lung și mai dramatic care duce către același iad?

— Atunci o să ne călăuzești tu pe un drum nou către rațiune și bun simț, a răspuns Oliver. Ca să fiu sincer, cred că de-*asta* te-a ales bariera. Mulți oameni vor de la viață răspunsuri simple. Vor fi de acord cu orice spune cutia de rezonanță în care se găsesc, atâta vreme cât asta înseamnă că nu sunt nevoiți să gândească ei înșiși. Doar extrem de puțini pot să facă față ambiguității și să meargă mai departe.

Ne-a întrerupt o bătaie ușoară în ușa care s-a întredeschis apoi, oferindu-ni-l vederii pe uriașul brunet din cealaltă parte a sa.

— Îmi cer scuze pentru deranj, a spus Emmet.

Ochii lui negri m-au sfredelit, cercetându-mă. Verificându-mă, ca să fie sigur că eram, într-adevăr, nevătămată. Și ca să vadă dacă experiența prin care trecusem nu-mi modificase deja sentimentele. I-am zâmbit, ca și cum m-aș fi bucurat să-l văd, dar m-am străduit din răsputeri să-l fac să priceapă, fără vorbe, că între noi nu se schimbase nimic. Și-a desprins privirea de mine ca să se uite la Maisie.

— Se va trezi curând. Sunt sigur.

Mi-am dat seama că, de fapt, n-o spusese ca pe un pronostic. Cuvintele lui erau mai degrabă menite să ofere alinare.

— Mulțumesc, am spus, iar el a dat din cap.

— Voiam să-ți respect cererea, a continuat, să stau departe de casa ta, dar împrejurările…

— Știu. Te-au trimis familiile.

— Da. Speră că vei accepta să te-ntâlnești cu celelalte ancore. Să rezolvați toate neînțelegerile care e posibil să fi apărut între timp.

Oliver și-a dres glasul și ne-am uitat unul la altul, dându-ne ochii peste cap.

— Te rog să-nțelegi, a adăugat Emmet, că, deși am acceptat să fiu emisarul care-ți aduce acest mesaj, nu sunt neutru, după toate

nelegiuirile pe care le-au săvârșit împotriva ta. Am ales o tabără, așa că întreaga mea loialitate se îndreaptă spre tine, Mercy. Familiile sunt conștiente de asta, e motivul din care m-au rugat să te abordez eu. Speră să împiedice adâncirea rupturii dintre tine și celelalte ancore. Îți cer să te-ntâlnești cu ele ca să vă rezolvați conflictele într-un mod care nu pune bariera în pericol. În schimbul acestei întâlniri, vor jura să nu *intervină* în privința surorii tale.

În timp ce i-am cântărit propunerea, am ascultat răsuflarea uniformă a lui Maisie și m-am uitat la fața ei frumoasă, binecuvântată în somn cu o seninătate pe care speram că nu și-o va pierde în ziua trezirii. Voiam multe lucruri de la celelalte ancore, începând cu acel jurământ de a-mi lăsa sora în pace cât timp ne ocupam noi, cei din familie, de rezolvarea problemelor sale. Dar mă găseam pentru prima oară pe poziția cea mai puternică și doream să profit din plin de asta.

— Spune-le că sunt de acord, am răspuns. Dar eu aleg momentul și mijloacele.

40

Am aflat că ancorele barierei se întâlneau rareori față în față. Bineînțeles că, pentru a-și face datoria, nu se puteau aventura prea departe de locul pe care fuseseră alese să-l ancoreze. De aceea, când se-ntâlneau, o făceau la modul virtual, lăsându-și trupurile acasă și trimițându-și mintea în locul stabilit. Știam un loc perfect pentru întâlnirea cerută, unul care ne-ar fi permis, poate pentru prima oară în istoria barierei, să ne adunăm laolaltă în carne și oase. Am deschis, în camera de culoare albastru-bântuit a lui Jilo, niște intrări noi, câte una deasupra fiecărui loc unde locuia o ancoră. Astfel ne puteam vedea fără ca nimeni să-și părăsească teritoriul.

Însă am curbat acele căi de acces, astfel încât toate să treacă prin lumea umbrelor veșnic vii, a demonilor minori numiți *boo hag* de oamenii de pe coastă. Pe mine creaturile acelea nu mă mai speriau. Aproape că mi-era milă de setea cu care jinduiau după un trup, ca să poată umbla prin tărâmul luminii. Aproape.

Am râs, gândindu-mă că toate celelalte ancore aveau să vadă acel loc, un loc care odinioară mă îngrozea, clădit de o femeie care pe-atunci mă speria de moarte. M-am trezit în repetate rânduri căutând consolare în lipsa de însemnătate a lucrurilor de care mă temeam în trecut. Mi s-a făcut pielea de găină când m-am întrebat dacă va veni o zi în care voi privi în urmă dintr-un punct al spaimelor și mai mari, amintindu-mi de cele de acum cu nostalgie. Dar astfel de gânduri n-aveau să mă ducă nicăieri.

Încăperea se redusese la jumătate din dimensiunea sa de mai înainte, îndoindu-se și răsucindu-se în sine însăși. Azuriul ei cândva neîntrerupt era acum perforat de câteva pete de culoarea vineție a prunelor, lăsate de magia otrăvită a Tillandsiei. Trebuia să-mi păstrez concentrarea și încrederea în propriile forțe. Gândurile la Emily și Josef le amenințau pe amândouă, așa c-am dat deoparte orice amintire despre Tillandsia și mi-am ocupat locul în acea porțiune a încăperii curbată în sus. Eram hotărâtă să revendic cea mai înaltă poziție. Poate că n-avea să-mi ofere cu adevărat un avantaj în planul fizic, dar psihic mă putea ajuta foarte mult. Am

invocat tronul albastru ca bolta senină a cerului și m-am instalat pe el. Mă aflam pentru ultima oară în camera vopsită în albastru-bântuit. La cererea lui Jilo, după întâlnire urma s-o închid, făcând-o să se absoarbă în ea însăși, până când avea să devină un punct dens și întunecat din spațiu. În tăcerea dinaintea sosirii celorlalți, mi-am permis s-arunc în jur o ultimă și lungă privire.

Tocmai când terminasem să cercetez încăperea din priviri, marginile au început să-i pâlpâie. O oscilare a aerului aici, un tremur dincolo, vibrații care anunțau sosirea colegilor mei într-ale magiei. Dezamăgirea a fost cea mai proeminentă dintre senzațiile mele când și-au conturat cu toții pe deplin forma. Nu erau uriași și niciunul nu purta nici vreo coroană din raze de soare, din vreo tolbă cu fulgere. Nu, panteonul ancorelor părea alcătuit din oameni în vârstă, obișnuiți. Africani, europeni, asiatici, din Orientul Mijlociu și combinații între aceste tipuri. Era adevărat că erau cu toții vrăjitori, dacă nu cei mai puternici din lume, cel puțin cei ce puteau accesa puterea în cea mai mare măsură. În același timp, puteam să jur că una dintre ele arăta de parcă tocmai s-ar fi întors acasă după ce-și lăsase copiii la antrenament pe terenul de fotbal, iar altul părea să fi lucrat până în clipa aceea în grădină. Calmi. Fără nimic care să-ți taie răsuflarea. Înfățișarea niciunuia nu te-ar fi făcut nici măcar să te neliniștești, și cu atât mai puțin să te simți în pericol. M-am gândit că-mi creau înadins senzația asta, și acea bine calculată încercare de a mă dezarma mi-a adus în minte o expresie a lui Hannah Arendt[{23}]: „banalitatea răului”.

Zâmbete pe fețele unora, capete plecate în semn de respect ale altora. Postura fiecăruia dintre ei spunea: „Aici suntem cu toții prieteni!” În ciuda acestui fapt, intuiția mea mă avertiza, la rândul ei. M-am temut să nu fi devenit cumva paranoică. M-am temut ca nu cumva epuizarea să fi fost la originea temerilor mele. Poate că modul în care propria mea mamă se-ntorsese împotriva mea îmi influențase percepția asupra lumii. M-am gândit că, poate, niciunul dintre acei vrăjitori nu-mi era dușman, însă mi-am adus pe urmă aminte că-ncercaseră să sacrifice niște oamenii nevinovați din orașul meu natal, într-o necugetată încercare de a proteja ceea ce considerau ei binele omenirii.

— Bun. Ați dorit cu toții să-mi vorbiți. Vă ascult.

Un bărbat de vârstă mijlocie, de statură medie, cu figura inocentă, încadrată de păr rărit, castaniu, de aceeași nuanță cu a blănii de șoarece, a făcut un pas înainte. În mintea mea, l-am botezat domnul Bej.

— Dacă n-are nimeni nimic împotrivă, mă ofer să vorbesc eu în numele grupului.

Faptul că n-a protestat nimeni, că nici măcar n-a scos nimeni vreun cuvânt, mi-a dezvăluit că aveam de-a face cu o decizie luată cu mult înainte, că întâlnirea noastră nu era nimic altceva decât un spectacol, probabil menit să-mi demonstreze cât de bine lucrau celelalte ancore mână-n mână. Da. La ei totul ținea de colaborare. De echipă. Individualitatea nu se aplica.

— Deși fiecare își reprezintă propria familie, noi, ancorele, ne gândim la noi înșine ca la o familie de sine stătătoare. O familie a ancorelor.

A zâmbit, întinzându-și mâinile către mine.

— E o plăcere să-ți urez bun venit, în numele nostru, al tuturor.

Nu s-a prezentat; niciunul n-a făcut-o. Eu n-am spus nimic, am lăsat tăcerea să se îngroașe între noi.

— Îmi pare rău că prima noastră întâlnire a avut loc sub norul de circumstanțe regretabile *create de mama ta.*

A subliniat ultimele patru cuvinte, evident voind să mă stârnească, dar n-am mușcat momeala. Nereacționând cum se aștepta, i-am clătinat siguranța de sine. A reînceput să vorbească mai puțin încrezător în propriile forțe. Deasupra buzei de sus i s-au format broboane mici de sudoare.

— Din nefericire, a trebuit să intervenim. Am făcut, pur și simplu, ceea ce am crezut că e necesar ca să salvăm bariera. Sperăm să-nțelegi și să dai uitării orice supărare provocată de acțiunile pe care ne-am văzut siliți să le întreprindem.

— Spune-mi, asta vreți de la mine? am întrebat. Să fiți iertați? Fiindcă trebuie să vă spun că n-o să vă iert decât dacă acțiunile voastre nu vor mai urma și cu altă ocazie același curs.

— Ei bine, nu, a răspuns Bej, îndreptându-și spatele și renunțând la aerul prietenos, nu vrem să ne cerem iertare. Am făcut ceea ce am

crezut că trebuie să facem ca s-apărăm bariera.

— Și de-asta trebuie să trec cu vederea că ați încercat *cu toții* să săvârșiți un genocid?

Ceilalți opt au început să se foiască, uitându-se unii la alții.

— Eu nu voiam să pățească nimeni nimic, a spus o asiatică mărunțică, spulberând iluzia de coerență. N-am dorit să mă pun în calea eforturilor voastre.

— Atunci, de ce-ai făcut-o?

M-a surprins propria mea voce, o șuierătură veninoasă care-a țintuit-o locului pe femeie când m-am aplecat spre ea, pălmuind-o cu privirea.

— De ce i-ai lăsat pe ei s-o facă?

— Am… la vot am fost în minoritate, a răspuns, lăsându-și ochii în jos.

— Ascultă, a continuat Bej, încercând să-și recapete avântul, niciunul dintre noi nu voia să facă vreun rău oamenilor din Savannah. Nu uita că n-am dezlănțuit noi furtuna.

— Nu voi. Emily a făcut-o. Ca să-mi demonstreze că are dreptate într-o anumită privință. Că nu greșește susținând c-o să preferați să vedeți un oraș întreg șters de pe hartă. C-o să preferați o baie de sânge și c-o să vă bateți unii pe alții pe spate fiindcă ați provocat-o.

Bej s-a uitat la ceilalți.

— Așa nu ajungem nicăieri. Am venit azi aici fiindcă vrem să lăsăm în urmă cele petrecute. Da, ne-ai sfidat, dar poate că noi suntem cei care-au greșit.

— *Poate* ați greșit? m-am răstit la el.

— Din perspectiva ta, am greșit, da. E clar că și din perspectiva barierei, a admis el, cu o umbră de umilință în glas. Nu înțelegem ce s-a-ntâmplat. Știu că nu-ți place atitudinea noastră, dar e cea pe care-am adoptat-o noi, ancorele, dintotdeauna, de când a fost creată bariera. Adică am protejat-o cu *orice* preț.

— Un preț pe care-l plătesc alții. Ei bine, de data asta bariera v-a împiedicat să stați pe margine și să lăsați oamenii să sufere. Bariera nu pare să dorească genul de protecție pe care i-l oferiți voi.

Asta a pus capăt fanfaronadei lui Bej și în fața mea a rămas el, cel adevărat. De vârstă mijlocie, cu un început de chelie, purtând un

costum cafeniu și mocasini în picioare, se vedea pe neașteptate nevoit să se-ntrebe dacă nu cumva acționase, într-o bună parte a vieții sale, pornind de la un set de presupuneri eronate.

— S-ar părea că tu ai o legătură mai profundă cu bariera decât noi toți, ceilalți. *Comunici* cu ea. Interacționează cu tine ca și cum ar fi o entitate vie, de sine stătătoare.

Am fost surprinsă fiindcă experiența mea în privința barierei nu le era comună tuturor ancorelor, dar m-am străduit să mă prefac că dezvăluirea asta nu prezintă niciun interes pentru mine. Nu-mi era de folos să le fac prea multe destăinuiri.

— Nu mi-am imaginat niciodată că s-ar putea să nu comunice cu mine.

Ceilalți s-au uitat unii la alții și am auzit zumzetul replicilor schimbate între ei. Mă blocaseră, ca să nu pot înțelege totul, dar am putut totuși să prind crâmpeie din conversația lor. Cuvintele *periculoasă* și *control* au ajuns până la mine. Bej mi s-a adresat după încetarea zumzetului.

— Înțelegem că, dintr-un anumit motiv, bariera te-a ales pentru a avea cu ea o legătură aparte. Ne-ar plăcea să-nțelegem relația asta, dar ai probabil propriile tale temeri, pe care vrem să le înlăturăm. Poate-ar fi bine să ne spui ce dorești de la noi.

Am stat câteva clipe pe gânduri. De fapt, tot ce voiam era ca toți vrăjitorii să plece. Să ne lase-n pace pe mine și pe ai mei. Să ne lase să ne trăim viețile în liniște. Dar știam că, dacă mi-ar fi promis asta, ar fi mințit. Bariera se folosise de mine – ba nu, se folosise de fiul meu – ca să slăbească strânsoarea în care-o țineau cu toții. N-aveau să-mi dea pace înainte de a pricepe ce se petrecuse și de a-și înfige ghearele la loc în mine. Citeam în ochii lor că promisiunea mincinoasă în privința siguranței mele era exact ceea ce și-ar fi dorit să le cer. Credeau c-o să le spun tot ce știu despre barieră în schimbul făgăduielii că-mi vor da pace. Nici că se puteau înșela mai mult.

— Spuneți-mi adevărul într-o singură privință. Care e sursa de energie a barierei?

— Cred că răspunsul ți-e cunoscut deja.

— Mi-ar plăcea totuși să-l aud de la voi. Haideți. Acum sunt

ancoră. Cred că mi-am câștigat dreptul de a afla care e strângerea secretă de mâini{24}.

— Împărtășirea cunoștințelor urmează după câștigarea încrederii, a răspuns Bej, crispându-se de parcă i-aș fi adus un afront personal. Și dezvăluindu-ne ceea ce știi despre cele întâmplate cu bariera vei înainta foarte mult pe calea către încrederea noastră.

— Voi ce credeți că s-a-ntâmplat cu ea? am întrebat.

— Acum te porți pur și simplu copilărește! a exclamat o femeie scundă și îndesată, cu accent rusesc puternic.

Indiferent ce-o fi citit pe fața mea a făcut-o să tacă. A făcut un pas înapoi.

— N-avem idee, a zis asiatica. Tot ce știm e că bariera a devenit mai puternică decât înainte, dar magia i-a fost modificată. I s-a adăugat ceva străin. *Ne aparține,* cumva, mai puțin.

Voia să spună că se află sub controlul lor într-o mai mică măsură. Bej a săgetat-o cu privirea, ca să-i închidă gura.

— Magia asta străină, a spus el, întorcându-se către mine, nu ne e necunoscută, nici nu e în totalitate neînrudită cu a noastră. Am mai întâlnit când și când câte o răbufnire a ei, ici și colo, dar niciodată în cantitatea și în concentrația din noaptea trecută.

Cu asta mi-a câștigat atenția. M-am aplecat în față, îndreptându-mi spatele și înclinându-mi capul pe-o parte. Poziția mi-a trădat interesul. Asta însemna că n-avea să-mi răspundă niciodată. Am simțit o pereche de ochi țintuindu-mă cu mai multă intensitate decât ceilalți. M-am întors instinctiv către un vrăjitor tânăr, care părea copilul nimănui, incredibil de palid și de blond și aproape androgin pe o scală unde acul se înclina abia perceptibil către masculinitate. Ochii lui, albi și lipsiți de iris și pupilă, s-au oprit pe talia meu.

— Împărtășirea cunoștințelor urmează după câștigarea încrederii, a repetat Bej.

Cuvintele i-au fost aproape acoperite de zumzetul discuției neclare a celorlalte ancore. Bej și-a continuat monologul, dar nu l-am mai ascultat. M-am concentrat intens asupra gândurilor celorlalți, până ce cuvintele *zâne, prunc* și *studiu* au ajuns să se lege, devenind o amenințare din partea tuturor. Băiatul făcuse legătura între magie și fiul meu.

— Îți mulțumim pentru această întâlnire.

Cuvintele lui Bej mi-au străpuns panica, iar pâlpâirile de pe marginile încăperii mi-au dat de veste că multe dintre ancore se pregăteau deja de plecare. Inima a început să-mi bată nebunește. Mă păcăliseră. Poate că nu-nțelegeau întru totul, dar știau că bariera sorbise din magia zânelor, folosindu-se pentru asta de fiul meu.

Am închis brusc toate ieșirile, înainte să aibă cineva timp să dispară.

— Nu. N-o să-i faceți niciun rău copilului meu, am spus, simțind cum căpătăm din ce în ce mai multă forță. N-o să-mi studiați copilul.

Am sărit în sus cât ai clipi, apoi am înșfăcat tronul lui Jilo cu forța magiei și l-am azvârlit spre ei.

— N-o să vă folosiți de copilul meu.

Bej și-a înălțat brațele și tronul a izbucnit în flăcări în aer, pentru a se prăbuși apoi într-o ploaie de cenușă.

— Nu? a-ntrebat el. Și cum ai de gând să ne-mpiedici?

Am început să tremur, spaima și furia aliindu-se ca să-mi smulgă rațiunea de sub control. Cum puteam să-i opresc? Cum îi puteam împiedica să mi-l ia pe Colin? Să-l încuie într-un laborator și să-l sacrifice de dragul *binelui omenirii?* Tălpile mele au ajuns pe podea și n-am mai fost eu însămi când m-am năpustit la Bej. L-am atacat ca o leoaică furioasă, preschimbată de furie într-o întrupare însuflețită a lui Durga[25], însuși spiritul imboldului unei mame de a-și apăra copiii. Zâmbetul arogant a pierit de pe fața lui Bej și colțurile gurii i s-au lăsat în jos. Fruntea i s-a încruntat. Când am ajuns lângă el, a încercat să se retragă un pic, dar mâna mea a zvâcnit cu de la sine putere și i-a sfâșiat carnea mai sus de buric și mai jos de inimă, chiar în dreptul plexului solar, în punctul unde magia barierei se conecta cu a sa. I-am smuls din trup conexiunea aceea. A urlat de durere și de neputință. I-am ținut strălucitorul glob de lumină pâlpâitoare în fața ochilor înainte de a-l îndesa la loc și de a-i închide rana.

Genunchii i-au cedat și a fost cât pe ce să cadă în patru labe.

— *Așa* o să vă opresc, le-am spus celorlalte ancore, care s-au repezit să-l prindă. Ne-am înțeles unii pe alții?

— Da, a răspuns Bej, dând furios din cap în vreme ce-l ajutau ceilalți să-și recapete echilibrul.

— Bun, am spus, redeschizând pentru ultima oară ușile încăperii în care domnea albastrul-bântuit. Acum plecați și spuneți-le familiilor să stea departe de mine. Departe de copilul meu. Departe de bărbatul meu. Departe de familia mea. Și stați naibii cât mai departe de Savannah.

Ancorele încă de față au părăsit camera în goană, grăbindu-se să treacă în tărâmul umbrelor vii, căci nu mă-ndoiesc că astfel s-au simțit ușurate; acolo înfruntau adversari cu care erau mult mai obișnuite.

M-am întors încă o dată către lumina azurie, apoi m-am uitat cum se plia camera lui Jilo în sine însăși, pentru a dispărea pentru totdeauna, după teleportarea în ultima clipă posibilă.

41

O rochie de mireasă într-adevăr clasică, din anii 1940, din mătase de culoarea fildeșului, cu decolteu căzut bogat și spate cu tăietură adâncă. Un buchet de trandafiri albi și hortensii albastre. Ambele de la Ellen. Iris îmi împrumutase pandantivul purtat, generație după generație, de o sută de femei Taylor, un caboșon din smarald înconjurat de diamante deasupra altui smarald, în formă de lacrimă. Iris îmi dăruise și o pereche de cercei noi, cu diamante și smaralde de o nuanță uimitor de apropiată de a celor străvechi, de pe pandantiv. De la Maisie, care continua să trăiască în visele ei, furasem un sărut.

Oliver avea să mă încredințeze mirelui, firește. Ca o altă contribuție la eveniment, convinsese judecătoria de pace și administrația parcurilor să ne aprobe cererea – depusă cu doar trei zile înainte – de oficiere a cununiei în Forsyth Park, unde-l cunoscusem pe Peter. Logodnicul meu avusese ideea să ne căsătorim la poalele stejarului pe care-l numiserăm întotdeauna „copacul pentru cățărat”, căci avea cele mai joase și mai groase crengi. Fără cavaleri și domnișoare de onoare. Doar noi doi în fața lui Dumnezeu. Când eu și Peter o anunțaserăm că ne dorim o nuntă simplă, fără nicio recepție sofisticată, doar tort și o orchestră în parc, Iris încercase să se opună. Dar în final capitulase și chiar scosese din *Savannah Daily News* o reclamă cât o pagină, care invita tot orașul la nuntă.

Închiriaserăm un apartament la Mansion. Mă înconjurase o întreagă echipă de maestre în arta coafatului și a machiajului, transformându-mă într-o prințesă din basme, o imagine pe care n-aveam să mi-o pot recrea vreodată, nici măcar prin magie. Dar am adorat fiecare minut al acelor pregătiri, fiindcă ziua nu-mi era dedicată doar mie. Nici măcar doar mie și lui Peter. Îi era dedicată întregii familii. Mătușile și unchiul meu aranjaseră totul, acordând toată atenția până și celor mai mici detalii, deși aveam și eu o surpriză pentru ei.

— Să-ți fie rușine, am spus, când surpriza aceea a intrat

târșâindu-și picioarele, îmbrăcată în șifon de culoarea albastră a splendorii dimineții și purtând o pălărie violet destul de largă ca să umbrească tot orașul Savannah.

— De ce să-i fie rușine lui Jilo? a întrebat ea, privindu-mă cu atenție, ca să descopere un loc unde să mă sărute fără să-mi strice nici coafura, nici machiajul.

M-am ridicat și am sărutat-o eu în schimb.

— Știi că nu se cuvine să strălucești mai tare decât mireasa.

— Păi, draga mea, Jilo n-are cum să n-o facă, dacă Dumnezeu a revărsat asupra ei atâtea binecuvântări. Nu i se pare drept să le-ascundă.

A râs, apoi s-a așezat la picioarele patului meu.

— Ești fericită, fetițo?

Din ochi mi-au izvorât lacrimi, chiar în clipa în care Ellen și Iris au intrat în încăpere.

— Da, am răspuns. Da, sunt foarte, foarte fericită.

Jilo a dat din cap drept răspuns.

— Oh, hei, hei, a zis Iris, întinzând mâna după un șervețel de hârtie. Fără lacrimi înainte de a face fotografiile, a adăugat.

Pe urmă a dat cu ochii de Jilo.

— Oh, Jilo. Mă bucur atât de mult că-ți place pălăria! Am știut c-o să ți se potrivească de minune.

— O ador. Mulțumesc, a răspuns încet bătrâna, apoi a zâmbit.

Și gata cu talentul meu de a surprinde pe toată lumea. M-am uitat la cele trei femei frumoase. În felul ei, fiecare mi-era ca o mamă.

— Să-i lăsăm părul ceva mai lejer, i-a sugerat Ellen stilistei.

Pe urmă s-a întors spre mine.

— Am o idee nebunească, a spus. Fiindcă nunta ta cu Peter aici, în parc, mi-aduce aminte de zilele când încă mai erai un băiețoi sfrijit. Ei, de vreme ce rochia tot nu e până la pământ, ce-ar fi s-o porți desculță?

O bătaie în ușă m-a întrerupt înainte de a mă hotărî.

— Viitoarea soacră poate să intre? a întrebat Claire.

N-o mai văzusem din ziua în care Ryder și Josef dăduseră buzna în bar. N-o evitasem înadins, fusesem, pur și simplu, *ocupată.* Mi-am dat seama, din tonul ei, că, de fapt, chiar se temea că n-o s-o

primesc.

— Firește, am răspuns, invitând-o cu o fluturare de degete. Se supără cineva dacă rămân câteva clipe singură cu Claire?

Stilistele au lăsat totul din mână imediat ce mi-au auzit cuvintele, însă mătușile mele au schimbat o privire înainte de a se clinti. Jilo a bombănit ceva, dar s-a ridicat de la picioarele patului. Încăperea odată golită, Claire s-a apropiat de mine.

— Draga mea, ești uluitor de încântătoare.

— Mulțumesc, am spus, luându-i mâna. Îmi pare atât de rău, Claire. Pentru ceea ce i-am făcut lui Peter – adevăratului tău fiu Peter, adică.

La naiba, probabil ar fi trebuit să-i cer scuze și pentru cele întâmplate fiului ei adoptiv din cauza mea, dar aveam să-mi petrec restul vieții străduindu-mă să-l răsplătesc pentru asta.

— Nu, mie-mi pare rău. Mi-am lăsat suferința și deruta să vorbească. Știu c-ai încercat să-l ajuți și că era deja mort când ți-ai pus mâinile pe el. Știu, a repetat, bătându-se cu palma în dreptul inimii. Ascultă-mă, mi-am dat seama că zânele, de fapt, și-au respectat promisiunea, numai că, în lumea lor, timpul se scurge un pic altfel decât într-a noastră.

S-a întrerupt pentru o clipă.

— Când l-a găsit poliția în fața depozitului de praf de pușcă, purta un pardesiu gros.

— Da, mi-aduc aminte.

— În căptușeala lui fusese cusută o adevărată avere, în aur și bijuterii. O avere demnă de un prinț.

— Da, Jilo a auzit ceva despre asta și mi-a povestit.

— Ei bine, am stat de vorbă cu Colin despre ceea ce-ar trebui să facem cu profitul adus de chilipirul neașteptat. Ne-am hotărât să donăm totul pentru cercetările legate de cancerul infantil, fiindcă, la urma urmelor, boala asta ni l-a răpit, de fapt, pe Peter.

Și-a deschis geanta și a scos o jucărie de argint cu clopoței pentru bebeluși, care purta inițialele PDT, Peter Daniel Tierney.

— Asta i-a aparținut, a spus. L-am trimis acolo cu ea.

A șovăit.

— Nu-ți pot explica de ce – nu înțeleg nici eu, dar ar însemna

enorm pentru mine dacă ai putea să porți asta asupra ta azi, dacă în inima ta s-ar găsi, în timpul cununiei cu fiul meu adoptat, loc și pentru celălalt Peter al nostru.

— E o onoare pentru mine, am spus, luând jucăria.

— Te iubesc, Mercy Taylor, a zis Claire, cu lacrimile țâșnindu-i din ochi și prelingându-i-se pe obraji.

— Sunt Mercy Tierney, am corectat-o.

A zâmbit printre lacrimi, apoi și-a pus ambele mâini pe mijlocul meu.

— Și pe tine, maimuțică. Bunica te iubește.

S-a ridicat în picioare și a luat-o spre ușă.

— Îți trimit anturajul înapoi.

Mi-a mai zâmbit o dată înainte de a ieși.

Am avut de multe ori experiența deformării magice a timpului, dar nimic nu se compară cu modul în care s-au scurs, în mod natural, orele în ziua nunții mele. Acum stăteam în hotel, dându-i machiajului și părului meu tușele finale, iar o clipă mai târziu mă aflam în parc, lângă Oliver, așteptând semnalul muzical de pornire către copacul pentru cățărat.

— Ți-e bine? m-a întrebat el, lăsându-se pe spate ca să cuprindă cu vederea întreaga imagine a nepoatei sale, atât de împopoțonate încât abia o mai recunoștea.

Mi-am ridicat piciorul gol și mi-am mișcat degetele cu unghii proaspăt lăcuite.

— Niciodată nu m-am simțit mai bine.

Iris a primit onorurile ca primă soacră mică. Am privit-o înaintând pe aleea dintre scaune, condusă de Sam, noul ei prieten. Ellen a urmat-o ca a doua soacră mică. Mă așteptasem să fie escortată de Tom, prietenul lui Peter, dar, strângând din ochi ca să mi-i apăr de lumina soarelui, am văzut că înainta la brațul lui Adam. Apariția lui acolo m-a șocat. Îmi spusese c-a terminat-o cu noi, cu toți, și crezusem că e, într-adevăr, așa. Nu știam ce-l făcuse să se răzgândească, dar, ca să fiu sinceră, nici nu-mi păsa. L-am strâns pe Oliver de mână.

— Te simți bine? l-am întrebat.

El privea cu ochii mari, uluit.

— Niciodată nu m-am simțit mai bine, mi-a răspuns, radios.

În cele din urmă, Jilo, a treia soacră mică, a trecut printre șirurile de scaune pliante albe la brațul strănepotului ei, Martell. După ce s-a așezat, l-am auzit pe Colin cel mare strigând către orchestră:

— Dați-i drumul, băieți!

Dinspre orchestra înfiripată temporar, cu ajutorul lui Peter, s-au înălțat acordurile melodiei „Haste to the Wedding[26]". Oliver mi-a aruncat o privire întrebătoare. A dat din cap o singură dată și am șerpuit amândoi printre copaci, croindu-ne drum către spațiul deschis. Acolo, la umbra ramurilor groase, aștepta bărbatul pe care-l iubeam, bărbatul pe care-l iubisem întotdeauna, Peter al meu. M-am uitat în ochii lui ceacâri și orice temere a dispărut.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e muzica, tot mai puternică din jurul nostru în timp ce mă învârteam, strânsă în brațe de Peter, marcând începutul oficial al petrecerii. Chipurile fericite ale prietenilor care-și prezentau urările îmi apăreau și-mi dispăreau din fața ochilor. Am dansat trecând din brațele lui Peter într-ale lui Oliver și după aceea într-ale lui Colin. Și apoi Adam stătea în fața mea. S-a înclinat și mi-a întins mâna. I-am luat-o cu plăcere.

M-am bucurat fiindcă melodia era un vals, și încă unul lent. Îmi oferea ocazia să-mi trag răsuflarea și să aflu de ce se răzgândise Adam în privința noastră.

— Mă bucur atât de mult că ești aici! am spus. Dar ce anume s-a schimbat? Am crezut c-ai văzut prea multe, că lucrurile au mers prea departe. Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna.

— Așa am crezut și eu, a spus, cu tristețea furișându-i-se în ochi, deși încă mai zâmbea. Emily mi-a arătat cea mai rea parte a voastră. Mi-a arătat lucruri pe care nu cred că voi, ceilalți, le știți despre voi înșivă.

— Ce lucruri? am întrebat, uitând să mai dansez.

A râs și m-a adus din nou în ritmul muzicii.

— O să fie timp destul să vorbim despre toate astea, dar azi e sărbătoare. Cum spuneam, Emily mi-a arătat cea mai rea parte a vrăjitorilor. Dar tu, Iris și Ellen și, la naiba, Oliver, mi-ați arătat-o pe cea mai bună. Ți-ai riscat viața ca să mă salvezi. În plus, în ciuda tuturor celor întâmplate, îl iubesc pe imposibilul tău unchi. Orice-ar

fi.

Peter fusese luat deoparte de prietenii lui care-i dădeau whisky, după ce băuse șampanie.

— Nu-ntrece măsura, băiete! i-am strigat, când am trecut pe lângă el, valsând cu Adam.

— Abia v-ați căsătorit și te-a și băgat sub papuc, a spus unul dintre prietenii lui Peter, bătându-l pe spate.

— Mie-mi convine de minune, a răspuns el și m-a furat din brațele lui Adam, dar nu înainte de a apuca să-l sărut pe detectiv pe obraz.

Adam m-a predat bărbatului meu, iar Peter și-a coborât privirea la mine, zâmbindu-mi și strângându-mă în brațe. Iar eu, ei bine, eu nu simțisem niciodată mai multă dragoste, în toată viața mea. Știu că s-au ținut toasturi, știu că, la un moment dat, am tăiat tortul și-mi amintesc vag că am fost trasă într-o parte și-n alta de un fotograf hotărât să imortalizeze fiecare moment. Dar știam ce momente îmi vor rămâne pentru totdeauna în amintire – cele în care am stat în brațele lui Peter, bucurându-mă de o fericită învălmășeală aurie, alături de toți cei dragi mie și de minunații oameni din Savannah, chiar și de cei pe care nu i-aș fi numit cu adevărat prieteni. Fără să-mi dau seama când, soarele a alunecat pe partea de vest a bolții, trimițându-și lumina sub un unghi care vestea că amurgul nu e departe. După cum melodiile săltărețe au cedat locul valsurilor, odată ce a apus soarele, minunata tradiție celtică le-a cerut valsurilor să cedeze, la rândul lor, locul câtorva cântece de jale, care îți umplu ochii de lacrimi.

Peter s-a înclinat spre mine și mi-a șoptit la ureche:

— Ar trebui să plecăm curând.

Am dat din cap, aprobându-l. Ca ancoră, nu puteam pleca prea departe de Savannah în luna de miere, așa că Oliver aranjase pentru noi un sejur de o săptămână pe Insula Mării. Niciun om cu mintea întreagă nu s-ar fi plâns de asta, dar, avându-l pe Peter alături, eu m-aș fi dus pe Tybee.

— N-a mai rămas decât s-arunc buchetul, am spus.

Am slăbit panglica din jurul florilor și am scos de sub ea jucăria pentru bebeluși pe care dorise Claire s-o port asupra mea.

— Ce-i asta? a întrebat Peter, întinzându-se să mi-o ia din mână.

— Doar ceva vechi, de la mama ta. Caut-o și înapoiază-i-l, OK? Eu mă duc s-o caut pe Jilo. N-o să mă ierte niciodată dacă arunc buchetul fără să-l trimit către ea.

— Cred că ai dreptate, a spus Peter, aplecându-se să mă sărute. Ne întâlnim sub copacul de cățărat?

Am dat din cap.

— Întotdeauna și pentru tot restul vieții mele.

I-a fost greu să mă lase să plec, dar, într-un târziu, mâna mi s-a desprins de a lui când s-a dus spre estrada orchestrei, în căutarea părinților săi. L-am urmărit cu privirea, neîndurându-mă să-l scap din ochi, însă, în cele din urmă, mi-am îndreptat gândurile către Jilo. Mi-a fost destul de greu s-o descopăr când am trecut locul în revistă. Se mutase departe de mulțime și stătea pe unul dintre scaunele albe pliante, sub un stejar.

Își ținea ochii pe jumătate închiși, ca o pisică adormită.

— Ești cu siguranță o fată frumoasă, a zis la apropierea mea, săltându-și capul. Ești fata lui Jilo, să știi. Să nu lași niciodată pe nimeni să-ți spună altceva, m-ai auzit? Jilo te iubește ca și cum te-ar fi purtat în pântec.

Mi-am săltat ușor fusta și am îngenuncheat lângă ea. M-a dojenit.

— Ridică-te. O să strici frumusețe de rochie.

A întins mâna și și-a plimbat-o pe obrazul meu.

— Rochia mea n-o să pățească nimic, am spus.

I-am luat mâna.

— Eu și Peter o să plecăm cât de curând. Urmează s-arunc buchetul. M-am gândit că, poate, ți-ar plăcea să-ncerci să-l prinzi.

Bătrâna de la răscruce a râs.

— Fetițo, ultimul lucru de care are nevoie Jilo e încă un bărbat căruia să-i poarte de grijă. Și-a avut mai mult decât partea care i se cuvenea, așa că ține florile astea pentru plăcerea ta și cât mai departe de Mama.

Și-a plimbat privirea prin parc, sorbind din ochi petele de lumină și umbră și mulțimea care hoinărea și savurând ultimele câteva acorduri melodioase. A tras aer în adâncul pieptului și l-a scos cu un oftat.

— De-acum o să-ți fie bine, fetițo, a spus, apoi s-a cutremurat. Ochii i-au devenit sticloși; mâna i-a rămas, inertă, într-a mea.

42

Dintre toate poveștile care se spun despre Savannah, iat-o pe cea care întrupează cel mai bine spiritul locului:

Cândva, în jurul anului 1800, în timpul petrecerii de Crăciun din casa lui Josiah Tattnall a izbucnit un incendiu. Când servitorii au descoperit focul, Josiah și-a dat seama că e deja prea târziu ca să mai poată salva casa, așa că și-a invitat oaspeții afară și au continuat să petreacă la lumina flăcărilor. Pentru mine, morala e că sărbătorirea faptului că ești viu nu trebuie să înceteze niciodată, nici măcar atunci când viața îți răpește lucrurile și oamenii la care ții. Oaspeții lui Josiah au toastat pentru viață și unii pentru alții, apoi și-au spart paharele de un copac gros, ca să arate că au de gând să meargă înainte, fără să se agațe de un trecut dispărut.

Locul unde s-a aflat pe vremuri casa lui Josiah face acum parte din Cimitirul Bonaventure, unde se află pietrele care marchează locul de ultimă odihnă al bunicilor mei, ca și nou săpatul mormânt al lui Tucker. Ne petrecuserăm dimineața comemorând dragostea pierdută a lui Ellen. Acum, la o azvârlitură de băț de locul unde zăceau rămășițele lui, în diagonală față de mormântul gol al femeii care-mi dăduse naștere, noi, cei din familiile Taylor și Tierney, plus un singur membru al familiei Cook, ne-am adunat să cinstim memoria Mamei Jilo Wills.

Înmormântarea lui Jilo se făcuse pe Insula Sapelo și la eveniment nu luase parte decât familia Wills. Eu aș fi dorit să fiu de față, dar, după zeci de ani de ranchiună, rudele ei nu fuseseră în stare să priceapă cum ajunseseră ea și familia Taylor într-o legătură atât de strânsă în ultima vreme. Martell îmi promisese c-o să spună la funeralii o rugăciune în numele meu.

Oliver avea un coș de picnic plin cu cupe pentru șampanie și, când ne-am apropiat de acea parte a cimitirului care avea forma Ochiului Atoatevăzător, l-a așezat jos. L-a deschis și ne-a întins fiecăruia câte un pahar. Peter l-a urmat, turnând șampanie în paharele tuturor, în afară de al meu. În fața mea s-a oprit și m-a privit în ochi. Sufletul mi s-a înclinat spre el, s-a atins de puterea lui.

Sufletul lui a răspuns cu o altă atingere, apoi Peter a trecut mai departe. Adam a deschis o sticlă cu suc de mere și mi-a umplut cupa.

— Nu, a zis Ellen, când a ajuns Peter în dreptul ei. O să beau și eu tot suc.

Am încercat să nu arăt cât de bucuroasă eram. M-am rugat să-i fie mai ușor decât data trecută să renunțe la alcool.

După ce paharele au fost umplute, Peter s-a întors lângă mine și m-a cuprins cu brațul. M-am sprijinit de el și brațul meu i-a înconjurat mijlocul. Mâine era o zi când aveam să pot sta pe propriile picioare. Azi era ziua când mă simțeam fericită că e Peter acolo, să mă sprijine.

— Cine vrea să-nceapă? a întrebat Oliver.

— Eu, a răspuns Iris.

Și-a mușcat buza preț de o clipă.

— Jilo, știu că mă poți auzi.

Vocea i s-a frânt și a tușit ca să și-o recapete.

— Îmi pare rău că prietenia noastră a înflorit atât de târziu, dar mă bucur că a existat.

Și-a lăsat capul în jos, în semn că terminase, și Ellen a făcut un pas înainte.

— Jilo, îți mulțumesc fiindc-ai avut grijă de noi toți. Mulți nu vor ști niciodată cât de îndatorat îți e orașul Savannah, dar noi știm, iar eu una îți voi fi mereu recunoscătoare.

— Oh, la naiba, a zis Oliver, aplecându-se ca să scoată din coșul de picnic o sticlă de scotch.

Apoi a deschis-o.

— Ascultă, prădătoare bătrână, a spus, vărsând toată sticla pe pământ. Ăsta e Glenfiddich din 1937. Nu-ți cer decât să nu mă bântui, OK?

Am râs fără să vreau și toți ochii s-au întors spre mine.

— Mercy? m-a îmboldit Iris. Ce ți-ar plăcea să-i spui lui Jilo?

Ce aș fi voit să-i spun? Mă străduisem să găsesc cuvinte în care să adun tot ce simt, dar cele potrivite nu-mi veneau în minte. Voiam să-i spun c-o iubesc. Că, în locul ei, în inima mea o să rămână pentru totdeauna un gol. Că mă speriase de moarte, că mă enervase

mai mult decât își poate cineva imagina și că, fără sprijinul, forța și bădărănia ei, nu știu cum o să-i pot face față încărcăturii de magie care a ajuns acum să-mi aparțină. Mi-am simțit mâna tremurând, așa că am ridicat paharul.

— Pentru Mama, am spus.

— Pentru Mama. Pentru Jilo, au răsunat, ca un ecou, vocile celor din jurul meu.

Mi-am băut sucul de mere dintr-o sorbitură, apoi am spart paharul de cel mai apropiat copac.

J.D. HORN

YOUNG 14+

Savannah este un oraș minunat, cu copaci grațioși și clădiri elegante. Dar în spatele splendorii sudiste, supranaturalul își întinde rădăcinile încâlcite. Membrii familiilor locale de vrăjitori își îndeplinesc datoriile în societate, dar în secret trebuie să-și protejeze lucrăturile magice de forțele răului.

Mercy Taylor din Savannah a devenit cea mai puternică dintre membrii familiilor de vrăjitori din Sud, dar se luptă să-și stăpânească nou-descoperita magie. Este însărcinată cu primul ei copil și încearcă să-și revină după o trădare mai veche. Dar când mama ei, despre care se credea că e moartă, se întoarce, rugându-și fiica să nu pomenească nimănui despre asta, proaspăta vrăjitoare se întreabă ce alte taine ascunde ciudata ei familie... și în cine poate avea, de fapt, încredere.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0314-0

TREI

{1} Numerii 23:32; Biblia, Fundația pentru literatură și artă „Regele Carol II”, București, 1939. *(N.t.)*.

{2} Casă în stil tradițional, cu cinci ferestre la primul (și singurul său) etaj, și cu patru la parter, câte două de o parte și de alta a ușii. *(N.t.)*.

{3} Aluzie la romanul lui Oscar Wilde, *Portretul lui Dorian Gray (The Picture of Dorian Gray),* al cărui personaj principal își vinde sufletul în schimbul frumuseții și tinereții veșnice. *(N.t.)*.

{4} Obținut din produsele unei singure distilerii. *(N.t.)*.

{5} Schrödinger și-a imaginat o pisică plasată într-o cutie închisă ermetic, alături de un dispozitiv alcătuit dintr-un container plin cu o substanță otrăvitoare, un contor Geiger, un ciocan și o mostră de material radioactiv; pe măsură ce are loc fenomenul de descompunere radioactivă, contorul Geiger pune treptat în mișcare „trăgaciul” radioactiv care eliberează în cele din urmă ciocanul; ca urmare a căderii ciocanului se sparge containerul cu otravă. Șansele de a se întâmpla acest lucru într-o oră sunt de 50%. După o oră, se deschide cutia, pentru a se constata dacă pisica mai e sau nu în viață. Conform versiunii standard a mecanicii cuantice, până în clipa când se uită cineva înăuntru, se presupune că pisica nu e nici vie, nici moartă, ci mai degrabă într-o suprapunere a celor două stări posibile; e silită să intre într-una dintre ele când cineva din exterior trece la acțiune. *(N.t.)*.

{6} Cântec popular irlandez. (*N.red.)*.

{7} Astfel sunt numite, în literatura irlandeză, ființele supranaturale cunoscute sub numele de aos și/sidhe în mitologia irlandeză și aos sith în cea scoțiană. Oamenii din popor le numesc zâne, iar mitologii nimfe. Legenda spune că locuiesc în coline (de aici numele de aos sidhe, care se traduce prin „oamenii colinelor”), într-un univers paralel sau într-o lume invizibilă, separată de a noastră printr-un văl. (Sursa: http://mythologica.ro/aos-si-sau-sidhe-mitologia-irlandeza-si-scotiana/) *(N.t.)*.

{8} Sidhe sunt numiți astfel în Irlanda fiindcă se spune că sunt înalți, cu o înfățișare plină de noblețe, au graiul dulce și trăiesc în palate, unde benchetuiesc și cântă. (Sursa: http://celticsociety.freeservers.com/sidhe.html) *(N.t.)*.

{9} Regele și regina zânelor din piesa lui William Shakespeare *Visul unei nopți de vară. (N.t.)*.

{10} Skin-walker, sau yee naaldlooshii – conform unei legende a nativilor americani, vrăjitor navajo care poate să se transforme, să posede sau să se deghizeze în orice animal dorește la un moment dat, dobândind forța inerentă și atributele acestuia, dar păstrându-și nemodificată firea umană. Își face majoritatea vrăjilor urmărind să ucidă. (Surse: http://www.lovendal.ro/wp52/skinwalkerii-vrajitorii-navajo-care-se-transforma-in-

animale/ și https://en.wikipedia.org/wiki/Skin-walker) *(N.t.)*.

{11} Operațiune investițională frauduloasă, care le oferă primilor investitori profituri deosebit de mari, provenite din fondurile investite de alte persoane, nu din veniturile generate de o afacere reală. Și-a primit numele de la Charles Ponzi, care, prin anii 1920, a înșelat mii de persoane din New England, convingându-le să investească într-o speculație cu mărci poștale.

{12} Zeul tăcerii și al păstrării secretelor din mitologia greacă. *(N.t.)*.

{13} Oraș din Georgia. *(N.t.)*.

{14} Oraș din Carolina de Sud. *(N.t.)*.

{15} Criminal în serie american, celebru în anii 1970. *(N.t.)*.

{16} Savannah College of Art and Design. *(N.t.)*.

{17} Argilă/lut/humă în lb. engleză. *(N.t.)*.

{18} Una dintre cele mai vechi divinități din mitologia romană; a fost de fapt un rege divinizat după moarte, pentru că a sădit în supușii săi evlavia și puritatea morală. *(N.t.)*.

{19} Mercy înseamnă milă, îndurare, compătimire. *(N.t.)*.

{20} Monstruozitate, mârșăvie. *(N.t.)*.

{21} Numită mai întâi „Alldeutsche Gesellschaft fur Metaphysik”, a fost o societate secretă creată de mediumul Maria Orsic. Alcătuită din femei medium, s-a focalizat de la bun început asupra „lumii de dincolo” (aspectelor transcendente). Pentru amănunte, accesați https://https://conspiratiisimistere.wordpress.com/2014/03/20/istoria-secreta-maria-orsic-societatile-secrete-vril-si-thule/ *(N.t.)*.

{22} Pic lată – în indiș *(N.t.)*.

{23} Născută într-o familie de evrei din Germania, Hannah Arendt (Johanna Arendt) (1906-1975) a fost una dintre figurile marcante ale gândirii socio-politice contemporane; a abordat în lucrările sale două teme de mare importanță ale epocii postbelice: totalitarismul și antisemitismul. *(N.t.)*.

{24} Aluzie la semnele prin care se identifică reciproc membrii unor grupări secrete. *(N.t.)*.

{25} Devi, zeița supremă din religia hindusă, în ipostaza sa de zeiță-mamă. E înfățișată adesea ca luptătoare călare pe un leu sau pe un tigru. *(N.t.)*.

{26} „Haideți degrabă la nuntă”, melodia unui dans tradițional din Scoția și Irlanda, datând din secolul al XVIII-lea. *(N.t.)*.